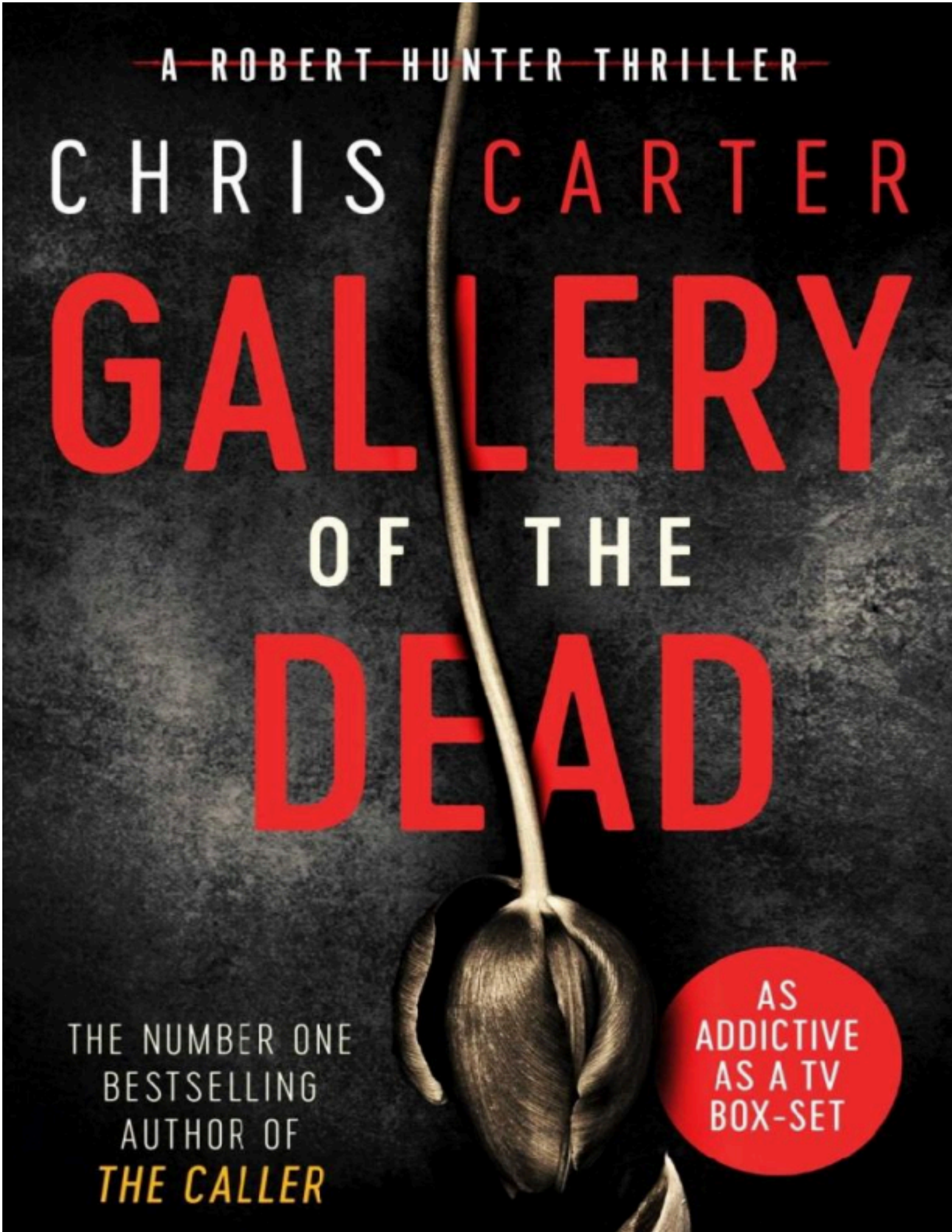
A ROBERT HUNTER THRILLER

CHRIS CARTER

GALLERY OF THE DEAD

THE NUMBER ONE BESTSELLING AUTHOR OF *THE CALLER*

AS ADDICTIVE AS A TV BOX-SET

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CHRIS CARTER

GALLERY OF THE DEAD

SIMON &
SCHUSTER
London · New York · Sydney · Toronto · New Delhi
A CBS COMPANY

Bu roman, yıllar boyunca en inanılmaz desteği sağlayan tüm okuyuculara ithaf edilmiştir.

Kalbimin derinliklerinden teşekkür ediyorum.

Bir

Linda Parker, Los Angeles, Silver Lake'teki iki yatak odalı evine adım attı, kapıyı arkasından kapattı ve ağır, yorgun bir nefes bıraktı. Uzun ve yoğun bir gündü. Şehrin dört bir yanına dağılmış aynı sayıda farklı stüdyoda beş fotoğraf çekimi yapıldı. İşin kendisi o kadar da yorucu değildi. Linda modelliği seviyordu ve bunu profesyonel olarak yapabilecek kadar şanslıydı ama Los Angeles gibi trafiğin en iyi zamanlarda bile yavaş aktığı bir şehirde araba kullanmak, en sabırlı ruhları bile yormanın ve sinirlendirmenin özel bir yoluydu. .

Linda o sabah yedi buçuk civarında evden ayrılmıştı ve kırmızı VW Beetle'ını garaj yoluna park ettiğinde gösterge panosundaki saat 22:14'ü gösteriyordu. Yorgundu ve açtı, ama önce yapılması gerekenler.

Oturma odasının ışıklarını açıp ayakkabılarını çıkarırken kendi kendine "Şarap" dedi. 'Şu anda büyük bir kadeh şaraba o kadar ihtiyacım var ki.'

Linda, tek katlı, beyaz cepheli evini, on bir yıl önce sokaktan kurtardığı siyah beyaz sokak kedisi Bay Boingo ile paylaşıyordu. Bay Boingo, ileri yaşı nedeniyle artık evden neredeyse hiç çıkmıyordu. Dışarıda dolaşmak, asla ulaşamadığı kuşları kovalamak birkaç yaz önce çekiciliğini kaybetmişti ve Bay Boingo artık günlerinin çoğunu ya uyuyarak ya da pencere pervazına tünemiş, boş bir sokağa katatonik bir şekilde bakarak geçiriyordu.

Işıklar yandığında son üç saattir en sevdiği sandalyede uyuyan Bay Boingo ayağa kalktı ve uzun, kaygısız bir esnemeden önce ön bacaklarını esnetti.

Linda gülümsedi. 'Merhaba Bay Boingo. Peki günün nasıldı? Meşgul?'

Onu tekrar gördüğüne sevinen Bay Boingo yere atladı ve yavaşça Linda'ya yaklaştı.

Linda kedisini almak için eğilirken, “Aç mısın ufaklık?” diye sordu.

Bay Boingo ona sokuldu.

“Tüm yemeğini bitirdin mi?” Adamın alnını öptü.

Linda bunun uzun bir gün olacağını biliyordu, bu yüzden Bay Boingo'ya yeterince yiyecek bıraktığından emin olmuştu ya da en azından bıraktığını düşünüyordu. Sağına doğru bir

adım atarak köşeye sıkıştırılmış yiyecek ve su kaplarını kontrol etti. İkisi de boş değildi.

'Aç değilsin, değil mi?'

Bay Boingo mırlamaya başladı; uykulu gözleri ona iki kez kırpıştı.

'Hayır, değilim.' Linda aptal, çizgi film benzeri bir ses tonuyla Bay Boingo gibi davrandı. 'Sadece kucaklaşmak istiyorum çünkü annemi özledim.'

Bay Boingo'nun boynunu ve çenesinin alt kısmını nazikçe kaşımaya başladı. Kedinin ağzı anında mutlu bir gülümsemeyle gerildi.

'Bunu seviyorsun, değil mi?' Tekrar alnından öptü. Linda, kollarında kedi gibi mutfağa girdi, bulaşık makinesinden temiz bir bardak aldı ve daha önce açılmış bir Güney Afrika Pinotage şişesinden kendisine sağlıklı bir ölçü doldurdu. Bardağı dudaklarına götürmeden önce Bay Boingo'nun gitmesine izin verdi.

Vücudu nihayet rahatlamaya başlayınca yüksek sesle, "Hımm!" dedi. 'Sıvı formdaki cennet.'

Linda buzdolabından akşam yemeğini çıkardı; küçük bir kase salata. Biberli patates kızartmasıyla duble çizburger ya da büyük, ekstra sıcak biberli pizza yemeyi tercih ederdi ama bu, onun sıkı düşük kalorili diyetinin kurallarını çiğnemek olurdu; bu, kendisinin yalnızca ara sıra bir ikram olarak yapmasına izin verdiği bir şeydi. ve bu gece 'tedavi gecesi' değildi.

Linda bir yudum daha aldıktan sonra şarabını ve salatasını alıp mutfaktan çıktı.

Bay Boingo onu takip etti.

Linda oturma odasına döndüğünde her şeyi yemek masasının üzerine koydu ve dizüstü bilgisayarını çalıştırdı. Bilgisayarının açılmasını beklerken çantasından bir tüp nemlendirici krem çıkardı. Cömert bir miktarı ellerine dikkatlice masaj yaptıktan sonra, işlemi ayaklarıyla tekrarladı.

Bay Boingo yerden etkilenmeden izledi. Sonraki yarım saati e-postalara yanıt vermekle ve takvimine birkaç yeni rezervasyon eklemekle geçirdi. Bunu yaptıktan sonra Linda e-posta uygulamasını kapattı ve Facebook hesabına giriş yapmaya karar verdi; otuz iki yeni arkadaşlık isteği, otuz dokuz yeni mesaj ve doksan altı yeni bildirim. Sol tarafındaki duvardaki saate baktı - 22:51. Gerçekten Facebook havasında olup olmadığını tartışmaya başladığında Bay

Boingo kucağına atladı.

'Selam. Daha fazla kucaklaşmak istiyorsun, değil mi?' Karikatürü andıran ses geri geldi. 'Tabii ki istiyorum. Bütün gün yalnız kaldım. Kötü anne."

Linda birkaç gündür yapmayı düşündüğü bir şeyi hatırladığında yeniden kedisinin çenesini okşamaya başlamıştı.

"Ne olduğunu biliyorum" dedi doğrudan Bay Boingo'nun minik gözlerine bakarak. 'Hadi şu Yüz Değiştirme resimlerinden birini çekelim, buna ne dersin?'

Birkaç gün önce, Linda'nın en iyi arkadaşı Maria, onun ve sevimli küçük Bichon Frise'nin Yüz Değiştirme fotoğrafını Instagram'da paylaşmıştı. Köpeğin doğuştan anormalliği vardı
dilinin sürekli dışarı çıkmasına neden olan alt çenesi. Buna uyum sağlamak için Maria da fotoğraf çekilirken dilini çıkardı. Kabarık beyaz kürk, ağartılmış sarı saçlar, dışarı çıkan diller ve Maria'nın her zaman abartılı makyajının birleşimi çok eğlenceli bir görüntü oluşturuyordu. Linda, Bay Boingo'yla benzer bir şey deneyeceğine dair kendi kendine söz vermişti.

'Evet, hadi yapalım' dedi heyecan dolu sesiyle kedisini işaret ederek. 'Eğlenceli olacak, sana söz veriyorum.' Bay Boingo'yu aldı, cep telefonunu aldı ve daha önce indirmiş olduğu Yüz Değiştirme uygulamasının simgesine dokundu.

'Tamam, işte başlıyoruz.'

Oturma pozisyonunu yeniden ayarladı ve küçük ekrandaki görüntüyü inceledi. Hemen arkasındaki duvarda gümüş renkli bir aydınlatma armatürüyle birlikte birkaç çerçeveli tablo görülebiliyordu. Resimlerin solunda kısa bir koridora ve evin geri kalanına açılan kapı vardı.

Linda, iş fotoğraf çekmeye geldiğinde çok titizdi, hatta sırf eğlence olsun diye çekilmiş olsa bile.

'Hımm, hayır, bundan hoşlanmadım' dedi ve Bay Boingo'ya doğru başını salladı.

Arkasındaki koridorun ışıkları kapalıydı ama gümüş armatürün ışıkları açıktı ve ekranındaki görüntüye tuhaf bir arka plan parıltısı veriyordu. Pozisyonunu bir kez daha yeniden ayarladı, bu sefer biraz sola doğru hareket etti. Parıltı kaybolmuştu.

"Evet, çok daha iyi, öyle değil mi?" diye sordu Bay Boingo'ya.

Cevabı yavaş, uykulu bir göz kırpmasıydı. 'TAMAM. Hadi

tekrar kaza yapmadan bunu yapalım uykucu.' Yüz Değiştirme uygulamasını kullanmak bundan daha kolay olamazdı.

Tek yapması gereken fotoğraf çekmekti. İşte bu kadar. Uygulama, ekrandaki iki yüzü anında tanımlayacaktı. Ekranda her birinin etrafına kırmızı bir daire yerleştirin ve ardından otomatik olarak yerlerini değiştirin.

Linda, Bay Boingo'yu kucağına aldı ve sandalyesine yaslandı. "İşte" dedi cep telefonunun ekranını işaret ederek. 'Şuraya bakın.'

Bay Boingo, uykuya dalmak üzereymiş gibi görünerek tembel bir şekilde esnedi.

'Hayır aptal kedi, bakma bana. Şuraya bak. Bak.” Bir kez daha ekranını işaret etti, bu sefer parmaklarını şıklattı. Gürültü işe yaramış gibi görünüyordu. Bay Boingo sonunda döndü ve doğrudan Linda'nın cep telefonuna baktı.

'İşte başlıyoruz.'

Linda hiç vakit kaybetmeden parlak bir gülümseme takındı ve hızla 'fotoğraf' düğmesine dokundu.

Ekranında yüzünün etrafında ilk kırmızı daire belirdi, ancak ikincisi hızla takip ettiğinde Linda göğsünün içinde turnike gibi bir şeyin sıkıştığını hissetti çünkü uygulama bunu Bay Boingo'nun minik yüzünün çevresine yerleştirmemişti. Bunun yerine onu tam arkasındaki karanlık kapı aralığındaki bir şeyin etrafına yerleştirdi.

İki

'Herkese iyi akşamlar.'

UCLA psikoloji profesörü Bayan Tracy Adams, bir mikrofon ve güçlü bir PA sisteminin yardımına rağmen anlaşılır bir şekilde sesini normalden biraz daha yüksek çıkardı. Tam kapasiteli birinin önünde duruyordu
yüz elli kişilik konferans salonu ve bir sürü hareketli sesin gevezeliği, mekanın dev bir arı kovanı gibi görünmesine neden oluyordu. Dinleyiciler arasında yalnızca coşkulu kriminoloji ve kriminal psikoloji öğrencileri değil, aynı zamanda bu geceki dersi dinlemeye büyük ilgi duyan başka öğretmenler de vardı.

Profesör Adams'ın eski moda, siyah çerçeveli kedi gözü gözlüklerinin ardındaki büyüleyici yeşil gözleri oditoryumu

daire içine aldı.

"Hemen başlamak üzereyiz" diye devam etti. “O halde henüz oturmamış olanlar lütfen bir koltuk bulabilirse çok makbule geçer.” Durdu ve sabırla bekledi.

Profesör Adams şüphesiz büyüleyici bir kadındı; zeki, çekici, bilgili, karizmatik, zarif ve merak uyandıracak derecede gizemli. Bazı fakülte çalışanlarının yanı sıra, kız ve erkek pek çok öğrencisinin ona ergenlik benzeri bir aşık olması şaşırtıcı değildi. Ama bu gece, Profesör Tracy Adams büyük konferans salonunun nedeni değildi.
Westwood'daki UCLA kampüsünün kuzeybatı mahallesi insanlarla doluydu.

Herkes nihayet yerlerine oturana kadar tam bir dakika geçti.

"Eh," dedi Profesör Adams. 'Burada oldukları için herkese teşekkür ederek başlamak istiyorum. Keşke tüm derslerime bu kadar katılım sağlayabilseydim. . .'

Oditoryumda hafif kahkahalar yükseldi. Tamam, diye devam etti. 'Başlamadan önce, izin verirseniz, bu gecenin özel konuğu hakkında hepinize biraz arka plan bilgisi vermek istiyorum.' Gözleri bir an için sahnenin solunda duran uzun boylu ve yapılı adama kaydı.

Ellerini pantolonunun cebine sokan adam çekingen bir gülümsemeyle cevap verdi.

Profesör Adams'ın dikkati, dinleyicilerin yanına dönmeden önce, konuşmacı kürsüsünde duran önündeki notlara yöneldi.

"Stanford Üniversitesi'nden psikoloji mezunuyum" diye söze başladı. 'İlk diplomasını on dokuz yaşında aldı.' Sonraki üç kelimesini aralarında kasıtlı bir duraklamayla söyledi. '*Övgüyle yüksek*.'

Şaşkın bir mırıltı dalgası odanın içinde dolaştı. "Ayrıca Stanford Üniversitesi'nden" diye devam etti, "ve henüz yirmi üç yaşındayken doktora derecesini aldı." Kriminal Davranış Analizleri ve Biyopsikoloji alanında. "Suç Davranışlarında İleri Bir Psikolojik Çalışma" başlıklı tezi, FBI'ın NCAVC'sinde zorunlu okuma haline geldi ve bugüne kadar da öyle.' Kısa bir duraklama. 'NCAVC'nin ne anlama geldiğini bilmeyenler veya unutmuş olanlar için burası FBI'ın Şiddet İçeren Suçların Analizi Ulusal Merkezi'dir.'

Notlarını kontrol etti ve kalabalığa baktı. 'NCAVC'nin Davranış Analizi Birimi'nde profil uzmanı pozisyonu teklif edilmesine rağmen bu gecenin konuğu teklifi hiçbir zaman

kabul etmedi ve bunun yerine Los Angeles Polis Departmanına katılmayı seçti.'

Daha fazla şaşırmış mırıldanma, bu sefer biraz daha yüksek sesle. Profesör Adams devam etmeden önce sönmesini bekledi.

'Bu şehrin polis teşkilatının bir üyesi olarak, saflarında yıldırım hızıyla ilerledi ve LAPD için dedektiflik yapan şimdiye kadarki en genç polis memuru oldu. O zamandan bu yana suç çözme sicili rakipsiz oldu.'

Bu sefer etki yaratmak için tekrar durakladı.

Bu akşamki konuğumuz, yalnızca yoğun araştırma süresi ve uzmanlık gerektiren seri ve yüksek profilli cinayet vakalarıyla ilgilenmek üzere oluşturulmuş, Soygun Cinayet Bölümü'nün elit bir kolu olan LAPD'nin HSS'sinde (Cinayet Özel Bölümü) görev alan son derece donanımlı bir dedektif. '

Profesör Adams bir sonraki noktasını vurgulamak için sağ işaret parmağını kaldırdı. 'Ama hepsi bu değil. Suç davranışı psikolojisindeki geçmişi ve bu güzel şehrimizin çok özel bir tür psikopatın ilgisini çekmesi nedeniyle. . .'

Kahkahalar konferans salonuna geri döndü.

'. . . Konuğumuz HSS içinde daha da uzmanlaşmış bir kuruluşa yerleştirildi. Aşırı sadizm ve vahşet içeren tüm cinayetler LAPD tarafından Aşırı Şiddetli Suçlar olarak etiketleniyor. Bu akşamki konuğumuz bu ülkedeki çoğu dedektifin sağ kolunu vereceği bir işi yapıyor *Olumsuz* ile. Kendisi LAPD'nin Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi'nin başkanıdır.' Döndü ve bir kez daha sahnenin yanında duran adama baktı.

Yüz elli çift göz onu takip etti. `Biraz zamanımı aldı *çok uzun* Sonunda onu UCLA'ya misafir konuşmacı olarak gelmeye ve hepinizle kriminoloji ve kriminal psikoloji açısından en ilgi çekici konulardan biri olan günümüz seri katili hakkında konuşmaya ikna etmenin zamanı geldi.'

Oda ürkütücü bir şekilde sessizliğe büründü.

'Bu gece, sizi LAPD'den Dedektif Robert Hunter'la tanıştırmak bana büyük mutluluk veriyor.'

Mekan alkışlarla inledi.

Profesör Adams, Hunter'a kendisine katılmasını işaret etti.

Dedektif Hunter ellerini ceplerinden çıkardı ve yavaş yavaş sahneye çıkan üç kısa adımı attı. Profesörle gözlerini kilitlerken, kadın ona kendinden emin bir gülümsemeyle karşılık verdi, ardından çok şehvetli ama neredeyse farkedilemez bir göz kırptı. Göz temasını kesti, alkışlayan oditoryuma döndü ve utanarak başını eğdi. Hunter bunların

hiçbirine gerçekten alışık değildi.

Profesör Adams, Hunter'a mikrofonu verirken, "Bacağını kırın," diye fısıldadı ve onun geldiği gibi sahneyi terk etti.

Hunter ortalık yeniden sessizleşene kadar bekledi. ‘Sanırım hepinize burada olduğunuz için bir kez daha teşekkür ederek başlamak istiyorum. İtiraf etmeliyim ki beklediğim şey bu değildi.'

Profesör Adams'ı görme sırası Hunter'daydı. ‘En fazla yirmi ila yirmi beş öğrenciyle konuşacağımı düşündüm.’

Kalabalıktan daha fazla kahkaha yükseldi.

Gülümsemesini yenileyen profesör, sahnenin kenarından Hunter'a omuz silkti.

'Başlamadan önce, lütfen topluluk önünde konuşmacı olmadığımı ve kesinlikle öğretmen olmadığımı açıklamama izin verin, ancak bildiklerimi sizinle paylaşmak ve aklınıza takılan her türlü soruyu yanıtlamak için elimden geleni yapacağım. .'

Seyirciler bir kez daha alkış yağmuruna tutuldu. Hunter izleyicinin bilgi seviyesinin ne olduğundan emin değildi, bu yüzden seri katil, seri katil ve toplu katil arasındaki farklar gibi bazı temel tanımlarla başladı. Açıklama, yakın zamanda ABD'de meydana gelen birkaç olay örneğiyle desteklendi.

Dinleyicilerine, müstakbel katilin kontrolünü kaybetmeye başladığı Aura Aşamasından başlayarak, bir seri katilin aşamalarının yedi maddelik bir listesini vererek ilerledi. gerçeklikte - Depresyon Aşamasına kadar - çoğu durumda cinayet eyleminin ardından gelen büyük duygusal hayal kırıklığı. Hunter son aşamayı açıklamayı bitirirken, "Devam etmeden önce" dedi, sesi çok daha ciddi bir tona büründü. ‘Seri cinayetler söz konusu olduğunda hatırlamanı istediğim en önemli şey şu. . .'

Ceketinin cebindeki titreyen cep telefonuyla konuşması kesildi.

Durdu ve ona uzandı.

"Bunun için çok üzgünüm" dedi ve sağ elini meraklı izleyicilere doğru kaldırdı. “Hepiniz bana bir dakika ayırabilir misiniz?” Mikrofonu kapattı ve kürsüye koydu. "Dedektif Hunter," dedi ağızlığa. 'UVC Ünitesi.'

Hattın diğer ucunda arayan kişiyi dinlerken gözleri Profesör Adams'ı buldu. Hiçbir söze gerek yoktu. Yüzündeki ifadeyi okuyabiliyordu. Daha önce de benzer bir çağrı geldiğinde onun yanındaydı.

“Şaka yapıyor olmalısın.” Tekrar sahneye çıkıp Hunter'a

yaklaşmadan önce bu sözleri inanamayarak mırıldandı. 'Bunun bu gece olmasına neden şaşırmadım?'

Hunter aramayı kesti ve onunla yüz yüze geldi. "Çok üzgünüm Tracy," dedi, sesi alçak ve boğuktu. Onun hayal kırıklığını görebiliyordu. “Gitmem gerek.” Anladığını ifade ederek başını salladı. 'Sorun değil, Robert. Gitmek. Bunu herkese açıklayacağım.'

Hunter sahneden hızla inerken, Profesör Adams podyumdaki mikrofonu kaptı, hüzünlü bir iç çekti ve kafası karışmış bir kalabalığa baktı.

Üç

Hunter'ın saati 21:31'i gösteriyordu. Telefonda kendisine verilen adrese ulaştığında. Çarşamba akşamı o saatlerde bile, Westwood ile Hollywood'un hemen doğusunda, etnik açıdan son derece çeşitli bir mahalle olan Silver Lake arasındaki neredeyse on dokuz mili kat etmesi yaklaşık üç çeyrek saat sürmüştü. Batıya doğru Berkeley Caddesi'ne çıktığında, hemen Kuzey Benton Yolu'nun girişini çevreleyen polis araçları kümesini gördü.

Hunter, Los Angeles gibi bir şehirde meraklı seyircilerden oluşan bir kalabalığı, yanıp sönen polis ışıkları ve siyah-sarı olay yeri bantlarının birleşiminden daha hızlı bir şekilde toplayamayacağını biliyordu. Bunu göz önünde bulundurarak, yakın çevrede toplanmış, sürekli büyüyen, cep telefonları ellerinde olan, birkaç saniyelik video çekimine ve hatta sadece düzgün bir fotoğrafa aç olan sakinlerden oluşan kalabalığı görmek onu hiç şaşırtmadı. böylece hepsi Pokémon ödülleri gibi sosyal medya sayfalarında görüntülenebilecekti.

Basın da Hunter'ı sonuna kadar yenmişti. Çatılarına tripodlar ve kameralar monte edilmiş iki haber minibüsü, polisin kordon altına aldığı alanın hemen karşısındaki kaldırımda konumlanmıştı. Birkaç muhabir, kendileriyle konuşacak herhangi bir kişiden ellerinden gelen her türlü bilgiyi elde etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Sonunda kalabalığın arasından sıyrıldığında Hunter penceresini indirdi ve yolun girişini koruyan üniformalı polis memurlarından birine rozetini sundu. Memur, Hunter'ın geçmesi için yolu açmadan önce başını salladı.

North Benton Way, ünlü Silver Lake Rezervuarı'nın hemen güneyinde sakin bir yerleşim caddesiydi. Tamamen büyümüş çınar ağaçları yolun her iki yanında yer alıyordu, gündüzleri yolu güneşten gölgeliyordu, ancak akşam karanlığında hemen hemen her yere uğursuz gölgeler düşürüyordu. Hunter'ın peşinde olduğu ev sağ taraftaki altıncı evdi. Garaj yolundaki her iki yeri de kırmızı bir VW Beetle ve mavi bir Tesla S dolduruyordu. Evin biraz sağında, caddeye park etmiş olan Hunter, LA County Coroner'ın adli tıp minibüsüyle birlikte üç siyah-beyaz üniteyi daha görebiliyordu.

Hunter minibüsün önüne yanaştı ve arabasından indi; bir buçuk metrelik gövdesi eski Buick LeSabre'sinin güneşten yıpranmış tavanının çok üzerinde yükseliyordu. Bir an durup bakışlarının caddede bir aşağı bir yukarı dolaşmasına izin verdi. Komşu evlerin hepsi aydınlanmıştı, sakinlerinin çoğu ya pencerelerinden dışarı bakıyordu ya da yüzlerinde tam bir şok ve inanamama ifadesiyle ön kapının yanında duruyordu. Hunter rozetini kemerine takarken başka bir araba yolun üstündeki polis bariyerini aştı. Hunter metalik mavi Honda Civic'i hemen tanıdı. UVC Birimi'ndeki ortağı Dedektif Carlos Garcia'ya aitti.

“Buraya yeni mi geldin?” diye sordu Garcia, polis arabalarından birinin yanına park edip arabasından atlarken.

Hunter, "Bir dakikadan kısa süre önce" diye onayladı.

Garcia'nın geç duştan dolayı hâlâ nemli olan uzun kahverengi saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Her iki dedektif de dönüp beyaz cepheli eve baktı. Yolun karşısındaki kaldırımda üç ciddi yüzlü memur duruyordu. Hemen arkalarında, kapüşonlu bir Tyvek tulum giymiş ve bir ProTac feneriyle silahlanmış bir CSI ajanı, bakımlı olanı titizlikle inceliyordu.
ön çim. Evin ön verandasında, yarı mavi bir adli tıp çadırıyla korunan ikinci bir ajan, gizli parmak izleri bulmak için kapı kolunun ve çerçevesinin tozunu alıyordu.

Bunları fark eden kaldırımdaki üç polis memurundan en yaşlısı gruptan ayrılarak iki dedektifin olduğu yöne doğru yolun karşısına geçti.

Hunter, memurun gömleğinin yakasındaki, onun LAPD'de birinci teğmen olduğunu belirten tek metal iğneyi anında fark etti.

“Siz UVC olmalısınız.” Memurun boğuk sesi yorgun geliyordu.

"Evet efendim" diye yanıtladı Garcia. 'Bu biz olurduk.'

Ellili yaşlarının başında görünen teğmen, Hunter'dan yaklaşık on santim daha kısaydı ve en az kırk beş pound daha ağırdı ve tamamı belinin etrafındaydı.

"Ben Merkez Büro'dan Teğmen Frederick Jarvis," dedi ve elini uzattı. ‘Kuzeydoğu Bölgesi Bölümü.’ Hunter ve Garcia kendilerini tanıttılar.

Garcia, “Olay yerine ilk gelen siz miydiniz?” diye sordu.

Teğmen Jarvis, "Hayır" diye yanıtladı ve arkasını dönüp kaldırımda bıraktığı iki polisi işaret etti. ‘Memur Grabowski ve Perez öyleydi. Bütün bu karışıklığı Ultra Şiddetli Suçlar bölümünde sizlere bildirmeye karar veren kişi benim.'

Hunter, “Yani içerideydin?” diye sordu.

Teğmenin nefes verirken tavrı değişti. 'Bende var. Evet.” Sağ yanağını kaşıdı. ‘Otuz bir yıl görevde kaldım ve o yıllarda payıma düşenden çok daha fazlasını gördüm, ama ölmeden önce göremeyeceğim tek bir şeyi seçmeme izin verildi. . Çenesi evin yönüne doğru kalktı. 'İşte orada olurdu.'

Dört

Hunter ve Garcia olay yeri tutanaklarını imzaladılar, tek kullanımlık adli tıp tulumlarını aldılar ve hazırlanmaya başladılar. Teğmen Jarvis, söz konusu suç mahalline yeniden girmeye niyeti olmadığını açıkça belirterek, bir tanesine uzanmadı.

Garcia, “Peki şu ana kadar kurban hakkında ne tür bilgilere sahibiz?” diye sordu.

Teğmen not defterine uzanarak, "Çok basit bir tür" diye yanıtladı. "Adı Linda Parker'dı" diye başladı. 'Yirmi dört yaşında, Harbor'dan, tam burada, Los Angeles'tan. Model olarak geçimini sağladı. Bildiğimiz kadarıyla sicili gayet temizdi; tutuklama yok, ödenmemiş para cezası yok, mahkeme kararı yok. . . Hiçbir şey. VW Beetle'ının borcunun ödenmesinden önce finansmana devam etmesi için yalnızca birkaç ayı daha vardı. Vergilerinin tamamı da zamanında ve tam olarak ödendi.'

"Burada yalnız mı yaşadı?" Garcia yine.

'Bildiğimiz kadarıyla evet. Hiçbir elektrik faturasında veya hesapta başka isim görünmüyor.'

'Tanıdığın erkek arkadaşların var mı? İlişkiler mi?'

Teğmen omuz silkti. 'Bu tür bilgileri toplayacak vaktimiz olmadı. Kusura bakmayın arkadaşlar, bu konuda kazı çalışması yapmanız gerekecek.'

Hunter bir kez daha bakışlarının caddede bir aşağı bir yukarı dolaşmasına izin verdi.

"Komşulardan bir şey var mı?" diye sordu. Teğmenin çoktan kapı kapı dolaşılmasını emretmiş olacağını biliyordu. komşu evler.

'Hiç bir şey. Kimse bir şey görmemiş ya da duymamış gibi görünüyor ama adamlarım hâlâ etrafta soruyor, o yüzden belki biraz şansın varsa..."

Garcia, "Ne yazık ki şans bizden pek hoşlanmıyor gibi görünüyor" dedi. Sesinde hiç mizah yoktu. 'Ama kim bilir? Her gün yeni bir gündür."

Teğmen Jarvis, "Failin eve kurbanın yatak odasının arka tarafındaki penceresinden girmiş gibi görünüyor" dedi. 'Dışarıdan parçalanmış.'

Garcia, "Arka bahçeye nasıl girebildi?" diye sordu. Teğmen evin solundaki ahşap kapıyı işaret etti. Üçüncü bir adli tıp ajanı parmak izi almak için tozunu alıyordu. 'Zorunlu girişe dair bir iz yok ama bir sporcunun bunun üzerinden tırmanmasına gerek yok.'

Hunter, başını evin hemen sağındaki yola park etmiş resmi araçlara doğru eğerek, "Cesedi bulan kişi bu mu?" diye sordu teğmene.

Hunter arabasından iner inmez, onlardan en uzaktaki siyah-beyazlı birimin açık yolcu kapısının yanında diz çökmüş bir kadın polis memurunu fark etti. Memur yalnız değildi. Önündeki yolcu koltuğunda kırklı yaşlarının sonunda, belki de ellili yaşlarının başında çok sıkıntılı bir kadın oturuyordu.

Teğmen Jarvis, "Doğru" diye yanıtladı. 'En azından ailelere haber verme zahmetine katlanmak zorunda kalmayacaksın. O, kurbanın annesi."

Hunter ve Garcia durdular, gözleri teğmenden kruvazörde oturan kadına kaydı. Her iki dedektif de bir annenin, kendi kızının vahşice öldürülmüş cesedini keşfetmesinden daha ruha zarar veren bir deneyim düşünemezdi.

Teğmen, "Anlaşılır bir şekilde şokta" diye açıkladı. 'Şu anda pek mantıklı gelmiyor ama anladığımız kadarıyla kızıyla her gün yüz yüze ya da telefonda konuşuyordu.' Tekrar kontrol etti.
notlar. 'En son iki gün önce konuştular; Pazartesi öğleden sonra. Bu bir telefon konuşmasıydı. Dün öğle yemeğinde

buluşmaları gerekiyordu ama annesi arayıp iptal etmek zorunda kaldı. İddiasına göre sabah saat dokuz civarında kızını aramış ancak yanıt alamamıştı. Arama doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Mesaj bıraktı ama kızı asla geri aramadı. Anne, kızının mesajı aldığından ve yolculuğu boşa harcamadığından emin olmak için buluşmalarına yaklaşık kırk beş dakika kala tekrar aramayı denedi. Tekrar doğrudan sesli mesaja geçiyorum. Dün gece tekrar denedi, sonra bu sabah ve öğleden sonra tekrar denedi.' Teğmen Jarvis dedektiflere onaylayan bir baş işareti yaptı. 'Her zaman sesli mesaj. İşte o zaman anne endişelendi. Pek olası olmasa da, kızının dün öğle yemeği toplantısını iptal etmek zorunda kaldığı için üzülmüş olabileceğini, ancak kendisine göre durum böyle olsa bile kızının şimdiye kadar geri aramış olacağını söyledi. Annesi tekrar aradı ve bu gece uğrayacağını söyleyen son bir mesaj bıraktı.'

Hunter, "Peki bugün buraya saat kaçta geldi?" diye sordu. 'Saat yedi civarında.'

"İçeriye nasıl girdi?" Garcia bu sefer. 'Kapının kilidi açık mıydı?'

'Hayır, kapı kilitliydi ama annesi yanında yedek anahtar bulunduruyordu.'

Hunter ön kapının tozunu alan CSI ajanına doğru döndü.

"Giriş mi?" diye sordu.

Ajan, Hunter'a bakarak, "Eğer bu kapıda olduysa, zorla olmamıştır" diye yanıtladı. 'Kilit, kapı çerçevesi, buradaki hiçbir şey kurcalanmadı ama bu kapının basit bir kilitlenmesi var. Bunu ihlal etmek için gerçekten uzman olmaya gerek yok.'

Hunter ile Garcia kapüşonlarını başlarına çekip tulumlarının fermuarını çektiler.

Teğmen Jarvis eliyle işaret ederek, "Oturma odasından," diye açıkladı. "Diğer taraftaki koridora ve sonundaki yatak odasına. Kaybolursanız kan kokusunu takip edin.' Teğmen son cümlesini şaka amaçlı söylemedi. 'Ve senin yerinde olsaydım burun maskesini göz ardı etmezdim.'

Linda Parker'ın ön kapısı doğrudan, eski püskü şıklık ve geleneksel mobilyaların karışımıyla hoş bir şekilde dekore edilmiş, tamamı odanın kilimleri ve minderleriyle uyumlu pastel perdelerle tamamlanan geniş bir oturma odasına açılıyordu. Hiçbir şey yerli yerinde görünmüyordu. Hiçbir şey mücadeleye işaret etmiyordu.

Yine gizli parmak izleri arayan başka bir adli tıp ajanı,

odadaki birçok yüzeyde ilerlemeye çalışıyordu. Dedektifleri hafif bir baş sallamayla onayladı.

Evin geri kalanına giden ahşap zeminli koridor kısa ve genişti; sağ tarafta tek bir kapı, solda iki ve sonunda da bir kapı vardı. Yalnızca sol taraftaki ikinci kapı kapalıydı. Duvarlar moda dergisi kapağı tarzında çerçeveli birkaç fotoğrafla süslenmişti. Hepsi aynı çarpıcı modeli gösteriyordu; ince ve tonlu, kalp şeklinde bir yüz, dolgun dudaklar, narin bir burun, neredeyse deniz mavisi renkte kalkık gözler ve çoğu kadının uğruna bir servet ödeyeceği elmacık kemikleri.

Hunter ve Garcia koridorun sonundaki odaya doğru ilerlediler.

Sağdaki açık kapıya hızlıca bir göz atın – yatak odası.

Soldaki açık kapı – banyo.

Daha sonra kapalı kapıyı kontrol edeceklerdi.

Nihayet olay yeri odasına vardıklarında kapının önünde telaşlı bir sessizlik içinde durdular.

Hunter ve Garcia'nın kesinlikle emin oldukları bir şey vardı: Teğmen Jarvis'in dileği asla gerçekleşmeyecekti. O odanın içindekileri asla göremeyecekti.

Beş

Adam dışarıdaki sokaklardan gelen yüksek motosiklet sesiyle sarsılarak uyandı. Bir süre sırt üstü yattı, hareketsiz kaldı ve tavana baktı. İçinde bulunduğu oda yalnızca solundaki duvardaki büyük pencereden giren zayıf ay ışığıyla aydınlanıyordu ama karanlığa aldırış etmiyordu. Aslında o bunu tercih etti. Onu görme şekli ruhunun rengiyle eşleşiyordu.

Adam sakinleşmeye çalışarak nefesine odaklandı. *Burnunun içinden,* nefes alırken zihinsel olarak kendi kendine söyledi. *Ve ağzından dışarı.* Nefes verdi. *Burnundan içeri.* Nefes aldı. *Ve ağzından dışarı.* Nefes verildi.

Yavaş yavaş hızlı nefesi yeniden düzene girmeye başladı. Adam "kabustan" uyandığında her zaman olduğu gibi sırılsıklamdı, soğuk terden sırılsıklamdı. Vizyonlar hep aynıydı; şiddetliydi. . . grotesk. . . acı vericiydi ama bunları düşünmek istemiyordu. Asla yapmadı. Bu yüzden nefesine odaklanırken, görüntüleri zihninin en karanlık yerlerine geri

gönderdi; tek bir kesinlik vardı: er ya da geç tekrar geri geleceklerdi. Her zaman yaptılar.

Sonunda yatmaktan oturmaya geçmesi on dakikasını aldı. Soğuk terin büyük kısmı cildinde kurumuş, kendisini yapışkan ve pis hissetmesine neden olmuştu. Duşa ihtiyacı vardı. 'Kabustan' sonra her zaman duşa ihtiyacı vardı.

Banyoda suyu açtı ve güçlü ve sıcak suların altına girmeden önce buharın odayı bulandırmaya başlamasını bekledi. Adam gözlerini kapattı ve suyun yüzüne sıçramasına izin verdi. . . onun derisi. Gözeneklerinin genişlediğini, temizliği memnuniyetle karşıladığını hissedebiliyordu.

Bu duyguya hayrandı.

Adam duş kutusundan bir jilet ve bir şişe bebek yağı çıkarmadan önce tüm vücudunu iki kez iyice yıkadı. Sağ elinin avucuna biraz yağ döktü ve sol bacağının her yerine salyalar akıttı. Daha sonra işlem tekrarlandı; sol el, sağ bacak. Her zaman bu sırayla yapıldı. Tıraş bıçağını birkaç saniyeliğine su jetinin altına tuttu, ardından eğilip sağ kaval kemiğine getirdi.

Yıllar önce bir fahişe ona vücudundaki, özellikle koltuk altı ve kasık bölgesindeki kılları tıraş ederken deri döküntülerini önlemek için bebek veya hindistancevizi yağı kullanması gerektiğini söylemişti.

"Denemelisin" demişti ona. 'Döküntüler ve cilt yanıkları geçmişte kalacak, güven bana.'

Haklıydı. Gerçekten işe yaradı. Bu onu sadece döküntülerden ve cilt yanıklarından kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda cildinin her zamankinden daha pürüzsüz hissetmesini de sağladı.

Adam vücudunu her gün, hatta bazen günde iki kez başından ayak parmaklarındaki küçük tüylere kadar tıraş ediyordu. Bunu mantıksız olduğu, fanatik olduğu veya sesler ona bunu söylediği için yapmadı. Bunu yaptı çünkü kıl yokluğunda cildinin verdiği histen keyif alıyordu. Ne kadar da duyarlı hale geldi. Vücudunda tıraş etmeyeceği tek yer kaşlarıydı. Bunu daha önce de denemişti ama sonuçtan hoşlanmamıştı. Bu onu tuhaf gösteriyordu. . . Hatta tüyler ürperticiydi ve oldukça geniş bir koleksiyonuna sahip olduğu peruk ve takma sakalların aksine, gerçek kaşlar kadar güzel görünen sahte kaşları henüz bulamamıştı.

Adam uzun tıraş işlemini tamamladı, suyu kapattı, duştan çıktı ve kendini havluyla kuruladı.

Yatak odasına döndüğünde, büyük boy bir aynanın önünde çıplak durarak kendi vücuduna hayran kaldı.

Gururla soluna döndü ve orada tuttuğu büyük ayaklı vantilatörü çalıştırdı. Rüzgar pürüzsüz teniyle temas ettiğinde tüm vücudu titredi ve omurgasının yukarısına ve aşağısına herhangi bir ilacın sağlayabileceğinden çok daha güçlü ve zevkli bir coşku dalgası gönderdi. Sanki tıraş ritüeli cildindeki duyu alıcılarını on kat güçlendirmişti.

Adam, sonunda vantilatörü kapatmadan önce birkaç dakika bu mutluluğun içinde yıkandı.

Kendi kendine, 'Sanırım artık hazırlanmanın vakti geldi,' dedi, bedeni bu kez beklentinin saf heyecanından dolayı bir kez daha titriyordu.

Adam her şeyi yeniden yapmak için sabırsızlanıyordu.

Altı

Suç mahalline gelince, Hunter ve Garcia'nın 'kalın tenli' olarak bilinmesi pek de şaşırtıcı değildi. LAPD'nin tüm tarihi boyunca çoğu dedektiften daha kanlı ve vahşi cinayet olaylarına tanık olmuşlardı. Çok az şiddet eylemi hâlâ onları sarsma kapasitesine sahipti. O akşam Linda Parker'ın yatak odasında gördükleri de onlardan biriydi.

“Ne oluyor?” Garcia bu sözleri neredeyse bilinçsizce söylemişti. Tüm deneyimine rağmen beyni, gözlerinin yakaladığı görüntüleri algılamakta zorluk çekiyordu.

O suç mahallindeki her şey rahatsız ediciydi; başta odanın içindeki sıcaklık. Los Angeles'ta nisan ayındaki ortalama yüksek sıcaklık yirmi bir santigrat derece civarındaydı ama oda bir anda iki, beş santigrat derece gibi geliyordu.

Garcia vücut ısısının bir kısmını korumak için kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ama alışılmadık soğuk sıcaklık yalnızca başlangıçtı. Önlerindeki oda koyu kırmızı renkte sıvanmıştı; zemin, halı, perdeler, mobilyalar, yatak, duvarlar. . . her şey ve yine de tüm bu kan, odanın en önemli parçasıyla karşılaştırıldığında aptalca bir şakadan başka bir şey değildi.

Linda Parker'ın cesedi, başlığı güney duvarına doğru itilmiş olan yatağın üzerinde bırakılmıştı. Bir zamanlar kanla ıslanmış çarşafların üzerinde sırtüstü yatıyordu.
beyazdı. Kolları gövdesinin yanında duruyordu, bacakları

doğal olarak uzatılmıştı ama dört uzuvunun tamamı yoktu. Ayakları ayak bileklerinden ve elleri de bileklerinden kesilmişti ama bu da katilin esas rahatsız edici eyleminin yanında ikinci planda kalıyordu.

Linda Parker'ın derisi yüzülmüştü ve arkasında kahverengimsi kırmızı kas dokusu, çıplak organlar ve açıkta kalan kemiklerden oluşan tuhaf bir yığın kalmıştı. Çürümüş et kokusu odanın havasını zehirliyordu.

'Yeni kabusunuza hoş geldiniz çocuklar.'

Tuhaf bir selamlama, yatağın bir yanında duran kırk sekiz yaşındaki baş adli tıp ajanı Kevin White'dan geldi. Kalın, asi kaşlarının altındaki açık kahverengi gözleri olan, 1.70 boyundaydı. Şu anda Tyvek tulumunun kapüşonunun altında olan saçı açık renkti ve üst kısmı seyrekti. Maskesi uzun burnunu ve yüz kıllarından çok şeftali tüyüne benzeyen ince bıyığını gizliyordu. Kendisi çok deneyimli bir ajandı ve daha önce Hunter ve Garcia ile birkaç suç mahallinde çalışmıştı. Kevin White aynı zamanda adli entomoloji alanında da uzmandı.

Yatağın karşısında White'ın yanında bir CSI fotoğrafçısı cesede dokunuyor, onu mümkün olan tüm açılardan yakalamaya çalışıyordu. Her iki ya da üç tıklamada, işine devam etmeden önce duruyor, başını sallıyor, sonra gözlerini kısarak, hasta olma dürtüsüyle açıkça mücadele ederek bir an başka tarafa bakıyordu.

Hunter ve Garcia nihayet odaya girdiler ve döşeme tahtalarına dağılmış kurumuş kan birikintilerinden kaçınmaya dikkat ederek yatağa yaklaştılar.

White, tekrar konuşmadan önce sahneyi tam olarak kavramaları için onlara birkaç saniye daha verdi.

'Yarım saatten biraz fazla bir süredir buradayız' diye açıkladı. "Ve açıkça görebildiğiniz gibi, bu suç mahallinin tamamının işlenmesi biraz zaman alacak, ama size şu ana kadar ulaştığımız küçük bilgileri aktaracağım." Başıyla klimadaki klima ünitesini işaret etti.
odanın karşısındaki duvar ondan. “Buraya geldiğimizde klima son derece açıktı. Bu yüzden oda buzdolabına benziyor.”
“Katil cesedi mi saklamak istedi?” diye sordu Hunter.
"Muhtemelen" diye kabul etti White. “Fakat katilin niyeti bu olsa da olmasa da, düşük sıcaklık tam da bunu yaptı.” Her iki dedektifin yüzünde entrika dans ediyordu. White, "Ölüm zamanına ilişkin daha kesin bir tahmin için resmi otopsi sonucunu beklemeniz gerekecek" diye devam etti. 'Fakat bu

sıcaklıkta normal ayrışma süreci yaklaşık otuz ila kırk saat kadar gecikecektir. Vücudunun tam ölüm sertliğine yeni girdiği gerçeği göz önüne alındığında, kırk ila elli iki saat önce öldürüldüğünü söyleyebilirim.'

Garcia, Hunter'a bakarak, "Bu bizi Pazartesi akşamına geri götürür," dedi. “Teğmen Jarvis dışarıda bize annesinin onunla en son pazartesi öğleden sonra konuştuğunu söyledi.” Döndü ve tekrar White'a seslendi. “Tahmininin büyük oranda paraya uygun olduğu anlaşılıyor Kevin.”

Beyaz'ın gözlerinde gurur parladı. “Sıcaklık, evin her yerindeki kapalı pencerelerle birlikte burada vızıldayan sinek sineklerinin olmayışını da açıklayabilir.” Durdu ve tekrar yataktaki cesede baktı. 'Vücudu şimdiye kadar çok daha küçük olmalıydı.'

Normal şartlarda, gece bile olsa, bir ceset hem dışarıdaki hem de içerideki unsurların insafına bırakıldığında, birkaç dakika içinde üzerine sinek sinekleri yerleşebiliyordu. Çabalarını ağızda, burunda, gözlerde ve açık yaralarda yoğunlaştırmış olmalılar. Derisi yüzülmüş bir vücutta, tüm vücut açık bir yaraya ve dolayısıyla sinek sineklerinin üreme alanı haline geliyordu. Sadece birkaç saat içinde cesedin her yerine yarım milyon kadar yumurta bırakılacaktı. Bu yumurtalar yirmi dört saat içinde çatlayacak ve o yumurtaların ürettiği kurtçuklar, yetişkin bir insan vücudunu bir gün içinde yarı boyutuna küçültecekti. Hunter ve Garcia bunu yeterince iyi biliyorlardı.

"Maalesef," diye devam etti White, "ölüm nedeni için otopsi raporunu beklemek zorunda kalacaksın." Size söyleyebileceğim, görünürde herhangi bir bıçak veya kurşun yarası olmadığıdır. Kafada belirgin bir künt travma da yok. Kesilen eller ve ayaklar dışında hiçbir kemik kırılmış gibi görünmüyor. Göğüs kafesi sağlam görünüyor ve boynu kırılmamış.”

“Kanamak mı?” diye cesaret etti Garcia.

White, "Bu şekilde ölme ihtimali yüksek" diye kabul etti. ‘Ama söylediğim gibi otopsi raporu her şeyi açıklığa kavuşturacak.’

Her iki dedektif de bir süre sessiz kaldı.

White, "Kayıp vücut parçalarından herhangi birini bulamadık" diye ekledi. 'El, ayak veya deri yok ama henüz tüm evi kontrol edecek vaktimiz olmadı.'

Garcia, "Bu vahşetin o hâlâ hayattayken yapılıp yapılmadığını anlamanın bir yolu var mı?" diye sordu.

White, "Kesinlikle değil" diye yanıtladı. "Burada aynı şeyleri tekrarlamaktan nefret ediyorum Carlos, ama daha doğru bir cevap için otopsi raporunu beklemen gerekecek."

Garcia'nın gözleri bir kez daha odanın içinde dolaştı. Her yerdeki kan miktarına bakılırsa, otopsi sonucunda kurbanın derisi yüzüldüğünde gerçekten hayatta olduğu ortaya çıkarsa şaşırmazdı. Ama durum böyle olsa bile bir şeyler hâlâ ona anlamsız geliyordu.

'Bunu anlamıyorum' dedi. 'Her yerdeki bu kan da neyin nesi?' Bakışları Hunter'a kaydı ama soru, yanıtlamak isteyen herkese yöneltildi. “Ve odanın diğer ucunda da. Bu arteriyel sprey değil. Bunu hepimiz görebiliyoruz.” Doğu duvarına yaklaştı ve duvardaki uzun kan izini inceledi. 'Bütün bu izler lekeye benziyor. Sanki bilerek yapılmışlar gibi.”

White, "Muhtemelen öyle olabilirler," diye kabul etti.
Hunter yatağa yaklaştı ve bir zamanlar Linda Parker'ın yüzünü incelemeye başladı. yokluğunda
cilt, geride kalanlar hem dehşet verici hem de hipnotikti.

Düşük sıcaklıklarda bile kırk saatten fazla maruz kalmanın sonucu olarak, yüz kemik yapısı ile derisi arasında bulunan ince kas tabakası, sanki ateşle hafifçe kavrulmuş gibi, tuhaf bir kahverengi tonuna dönüşmüştü. Burun kıkırdağı hâlâ yerindeydi ama göz kapakları ve dudakları gitmişti; diş etleri, dişleri, çene kemiği, kafatası kapağı ve göz boşluğu tamamen açığa çıkmıştı. Gözleri katil tarafından alınmamıştı ama artık orada da değildiler. Camsı mizahın (merceğin arkasındaki göz küresini dolduran şeffaf jöle benzeri doku) büyük kısmı kurumuştu. Sonuç olarak Linda Parker'ın gözleri sönmüş ve neredeyse yuvalarında kaybolmuştu.

"Onu henüz hareket ettirmedin mi?" diye sordu Hunter.

White, "Hayır, henüz değil" diye yanıtladı. 'Cesedi yerinde görebilmeniz için buraya gelmenizi bekliyordum, çünkü sorun şu; yakından bakarsanız, katil onun derisini tamamen yüzmüş gibi görünmüyor.'

Hunter başını yana eğerek bir adım geriledi. 'Haklısın' dedi. 'Sırtında hâlâ bir deri parçası kalmış gibi görünüyor.'

Garcia, Hunter'a katıldı. 'Bu çok tuhaf. Katil neden vücudunun çoğunu yüzüp sırtında bir parça bıraksın ki?' 'Bir bakalım, olur mu?' dedi White, yatağın diğer tarafına doğru yürürken. White, Hunter ve Garcia'ya "Bana yardım etmek ister misiniz?" diye sordu.

'Elbette.'

Fotoğrafçı yoldan çekilip odanın diğer ucuna doğru ilerledi.

White, Hunter ve Garcia'ya başını sallayarak, "Onu elimizden geldiğince oturma pozisyonuna getirelim" dedi. 'Üçte. . . bir, iki, üç.'

Cesedi yataktan kaldırırken Hunter, Garcia ve White kurbanın sırtına bakmak için başlarını bir yana eğdiler.

Sonunda deri parçası ortaya çıktığında hepsi dondu.

"Tanrım!" dedi White. 'Bu da ne böyle?'

Yedi

Hâlâ çıplak olan adam tuvalet masasına oturdu ve bir süre üçlü makyaj aynasındaki yansımasını inceleyerek profilini her iki açıdan da kontrol etti.

Dönüşüme başlamak üzere olduğu her seferde hissettiği tuhaf duyguyu seviyordu. Bu, onun bile doğru dürüst açıklayamadığı karmaşık bir duyguydu ama tuhaf bir şekilde, yalnızca zihin uyuşturan bir coşku olarak tanımlayabileceği bir şeyle birleşmiş bir başarı duygusuyla dolduruyordu onu.

Adam ekstra bir dakika boyunca bu hissin tadını çıkardı ve bu hissin damarlarında akan kan gibi vücudunda akmasına izin verdi.

Adam sevinçle kendi kendine gülümsedi.

Kendini nasıl isterse öyle gösterebileceğini biliyordu. Burnunun şeklini, gözlerinin rengini, elmacık kemiklerinin dolgunluğunu, çenesinin açısını, dudaklarının kalınlığını, kulaklarının hatlarını, dişlerinin kalitesini değiştirebiliyordu. . . önemli değildi. Adamın köpük protezlerin nasıl kalıplanacağına dair bilgisi ve makyaj uzmanlığı eşsizdi. Daha da iyisi, eğer tüm bunları sadece birkaç elektronik aletle birleştirseydi, daha önce yaptığı gibi sesinin tonunu ve gücünü bile değiştirebilirdi.

Adam sandalyesine yaslandı ve aynasının sağ üst köşesine iliştirdiği fotoğrafa baktı. Üzerindeki adamın kim olduğu hakkında kesinlikle hiçbir fikri yoktu. resim
Rastgele bir stok fotoğraf sitesinden gelmişti ama bu kişinin çok ilginç bir görünümü vardı; yuvarlak bir burun, düşük elmacık kemikleri, dolgun dudaklar, mavi gözler ve tüm yüzüne biraz hüzünlü bir görünüm veren açılı kaşlar. Nedense adamın hoşuna gitti bu. Kişinin ten rengi de adamın kendisininkinden bir ton daha koyuydu.

Adam zaten kişinin burnuna, dudaklarına ve elmacık

kemiklerine uyacak şekilde birkaç parça köpük protez yapmıştı ve parçalardan birine ince bir tabaka özel yapıştırıcı uyguladığında, o kişinin gerçek hayatta nasıl olacağını hayal etmeye başladı. nasıl konuşacağını, yürüyeceğini, gülümseyeceğini, güleceğini. . . Sesi yumuşak ve bastırılmış mı, güçlü ve otoriter mi yoksa her ikisinin bir birleşimi mi olacaktı?

Kişiliği nasıl? adam merak etti. *Dışa dönük, konuşkan, utangaç, içe dönük, komik, ciddi, entelektüel olur muydu?* Olasılıklar sonsuzdu ve bu onu iyice heyecanlandırdı. Olduğu her yeni insanın yaratım sürecini seviyordu. Bu işi seviyordu çünkü bu konuda ondan daha iyi kimse yoktu. Ancak kişilik anlayışıyla birlikte fiziksel dönüşüm eğlencenin yalnızca bir parçasıydı. Gerçek heyecan, gerçek yaratıcı süreç daha sonra gelecekti çünkü adam hiç şüphesiz bir sanatçıydı.

Sekiz

Hunter, Garcia ve White, mükemmel şekilli, düz kenarlı bir deri parçasının hâlâ Linda Parker'ın sırtına bağlı kaldığını görünce şaşırdılar. Aslında yama, soldan sağa ve omuzlarının birkaç santimetre altından kalçalarının tepesine kadar sırtının tamamını kaplıyordu, ancak sürprizler burada bitmedi. O deri parçasının çoğunu kaplayan kurumuş kana rağmen, üçü de aceleyle bir şeyin oyulup deriyi yırtıp etini kestiğini açıkça görebiliyorlardı.

Garcia işaretlere gözlerini kısarak bakarken, “Aslında ne oluyor?” diye fısıldadı.

White, "Tommy," diye seslendi ve adli tıp fotoğrafçısına onlara katılmasını işaret etti. “Gelip bunu almalısın.” Tommy dönüp White'a baktı ve şöyle dedi: *Bu ucube gösterisinin devamı var mı?*

White onu "Şimdi" diye teşvik etti.

Gözlüğünü ayarlayan Tommy yatağın sol tarafına doğru yürüdü.

“Ah, dostum!” dedi, başını bir kez daha sallayarak. 'Bu doğru değil.'

Kurbanın sırtındaki oymalar, dört farklı yatay çizgi oluşturan sembol ve harflerin tuhaf bir kombinasyonuna benziyordu. Bu semboller ve harfler yalnızca düz çizgiler kullanılarak kabaca oyulmuştu, hiçbir eğri yoktu.

Fotoğrafçının tıklamaya başlamadan önce kendini toparlaması birkaç saniye sürdü. Arkalarında patlayan kamera flaşının kör edici parlaklığına rağmen Hunter'ın dikkati hiç azalmadı.

Bakışları harften sembole, düz çizgiden düz çizgiye geçerken Hunter'ın ruhunun özünde yeni bir ürperti başladı ve roket gibi ivme kazandı.

"Bu bir tür Şeytana tapınma dili mi, yoksa buna benzer bir saçmalık mı?" Garcia yine.

Hunter yavaşça ortağına doğru başını salladı.

White, "Eh, kesinlikle İngilizce değil" diye yanıtladı. Fotoğrafçı, 'Belki de uzaylıdır' dedi. `Başka bir insanın tüm bunları yapabileceğine inanmaktansa buna inanmak daha kolay olurdu.'

Hayır. Hunter sonunda sessizliğini bozdu, sesi netti. "Latince."

'Latince?'

Dikkatleri kurbanın sırtındaki işaretlere dönmeden önce hem Garcia hem de fotoğrafçı Hunter'a kaşlarını çattı. Uzun bir süre daha onları yeniden incelediler.

Beyaz da pek emin görünmüyordu.

"Görmüyorum Robert" dedi, başını bir yandan diğer yana eğerek. 'Ve Latincem hiç de fena değil.' 'Eğer bu Latince ise' diye sordu Garcia, 'bu semboller ne anlama geliyor?'

Hunter, "Bunlar sembol değil," diye yanıtladı ama ortağının ya da başka birinin, oyulmuş harflerden bazılarını sembollerle karıştırabileceğini kolaylıkla görebiliyordu. `Bu sadece harflerin dikkatsizce çizilmesinden kaynaklanıyor.'

Ne Garcia ne de White onu takip ediyormuş gibi görünmüyordu.

Hunter, "Onu yanınızda mı?" diye sordu. 'Ellerimi serbest bırakabilir miyim?'

White, "Evet, onu yakaladık" diye yanıtladı.

Hunter cesedi bıraktı.

Garcia ve White onu yerinde tuttu.

Hunter, "Cildindeki bu kesikler," diye söze başladı ve konuyu açıklığa kavuşturdu. `Harfleri oluşturan bu çizgiler, bir çeşit bıçağın hızlı kesiklerine benzeyen bir şeyle yapılmıştı.' Hareketi eliyle yeniden canlandırdı, işaret parmağını dışarı çıkardı.

"Evet, tamam," diye onayladı Garcia.

Beyaz da başını salladı.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti Hunter, konuşurken hâlâ işaret ederek, "bunu her kim yaptıysa sadece düz

çizgiler kullandı, eğri kullanmadı, bu da bize iki seçenek sunuyor." Birincisi, bazı harfleri bilerek bu şekilde çizmişti ya da iki, onları çizerken hassasiyete pek dikkat etmiyordu. Ancak burada elimizde, ya yetersiz kalarak ya da hedefi tamamen kaçırarak bağlanmaları gereken yere bağlanamayan birkaç hat kalıyor. Bu yüzden bunlardan bazıları harflerden çok sembollere benziyor.'

Hunter'ın açıklamasına odaklanmak için fotoğraf çekmeyi bırakan Garcia, White ve Tommy'nin kafası hâlâ karışık görünüyordu.

Hunter konuyu açıklamaya çalıştı.

`Mesela burası gibi. Bunun bir "P" olması gerekiyordu.' Hunter, kurbana dokunmadan, mevcut oyulmuş harfin üzerine harfi yeniden çizmek için parmağını kullandı, ancak bu sefer kavisli bir çizgi kullandı. `Ve bu bir "D". İşlemi tekrarladı. 'Bazıları da çok çarpık ve çizginin dışında, bu da onu görmeyi çok daha zorlaştırıyor, burada olduğu gibi; bunun bir 'H' olması gerekiyor, bu bir 'M', bu bir 'S' ve bu da "C"dir.'

Hunter harfleri parmaklarıyla yeniden çizerken iddiası çok daha anlamlı olmaya başladı.

"Lanetleneceğim," dedi White, gözleri işaretlere doğru genişleyerek. Bulmaca onun için bir araya gelmeye başlamıştı ama henüz tam olarak orada değildi.

'Bir sonraki sorunumuz –' Hunter henüz işini bitirmemişti, '- herkesin görebileceği gibi, burada dört ayrı yatay çizgimiz var, bu da dört farklı kelimemiz olduğunu gösteriyor ama yok.'

Garcia hâlâ oymalara bakıyordu ama gözlerindeki ifade oldukça kaybolmuş gibiydi.

'Kaç kelimemiz var?' diye sordu White.

"Üç," diye yanıtladı Hunter. 'Ama tamamen rastgele yerlere bölünmüşler ve dört çizgi oluşturmuşlar. Bana bir parça kağıt ve kalem verirsen sana göstereceğim.'

Tommy, yatak odasının kapısının yanında bıraktığı kamera çantasına doğru yürürken, "Sana bir tane getirebilirim" dedi. Birkaç saniye sonra Hunter'a bir not defteri ve bir kalem uzattı.

`Demek bu ilk satır.'

Hunter her harfi, not defterine yazmadan önce kurbanın sırtına işaret ederek yüksek sesle söyledi. Sonunda Hunter onlara yazdıklarını gösterdi. *PULCR.*

ITUDOCI.

RCUMD.

Ateist

"Ne oluyor?" dedi Garcia ve White cesedi tekrar yatar pozisyona getirirken.

Hunter'ın olaylara çoğu insandan farklı baktığını biliyordu. Beyni de farklı çalışıyordu, özellikle konu bulmacaları bir araya getirmeye geldiğinde ama bazen Hunter onu şaşırtmaktan fazlasını yapıyordu, onu korkutuyordu.

'Sırtındaki o çılgın kesiklerden bu kadar hızlı bir şekilde tüm bunları görmeyi nasıl başardın?'

White, "Ben de tam sana aynı şeyi sormak üzereydim" dedi. 'Daha önce buna benzer bir şey gördünüz mü?'

Hunter konuyu ciddiye almadan önce başını salladı. 'Hayır, asla. Belki de onlara baktığım açı yüzündendi.” White'ın dikkati Hunter'ın onlara gösterdiği kağıt parçasına döndü. 'Pulchritudocircumdateius.' İlk önce aşırı yavaş bir tempoda ve tek bir kelime olarak okudu, ardından üç kelimeyi doğru şekilde böldü. ‘Pulchritudo Circumdat Eius.’ Telaffuzu yerindeydi.

Bakışları Hunter ve White arasında gidip gelirken Garcia'nın kaşları havaya kalktı. 'Maalesef en son Latince konuştuğumda - asla. Bu ne anlama geliyor? Kimse biliyor mu? Bunun bir çeşit Şeytan büyüsü falan olması mı gerekiyor?'

‘Hayır.’ Bu sefer başını sallayan Beyaz oldu. 'Öyle düşünmüyorum.'

'Peki nedir bu?'

'Yanılmıyorsam' diye yanıtladı White, 'bunun anlamı şudur: Güzellik onun her yerindedir.'

Hunter, "Bu doğru," diye onayladı. 'Güzellik onun her yerinde. . . güzellik onu çevreliyor. İngilizce kelimeler değişebilir ama anlamları aynıdır.”

Garcia bir anlığına duraksadı ve şaşkınlıkla inanamayarak tekrar odaya baktı, bakışları kan lekesinden kan lekesine doğru kayıyordu. 'Güzellik onun her yerinde mi? Hangi güzellik?'

White'ın bakışları Garcia'nınkileri takip etti. İşte o zaman aklına bir fikir geldi. "Bütün bunların ne olduğunu mu bilmek istiyordun?" Dedektife seslendi. "Her yerde görünürde bir neden yokken mi bu kadar kan var?" Belki haklısın. Belki tüm bu lekeler *vardı* bilerek yapıldı. Belki bu katil öyle olduğuna inanıyordur. . White kendi önerisi karşısında sindi, '. . . bir sanatçı ya da başka bir şey. Belki ona. . Derisi

yüzülmüş ve parçalanmış cesedi işaret ederek başını salladı. "Bütün bunlar – kurban, oda, kan, ona bıraktığı konum, hepsi – bir... . . hastalıklı sanat eseri."

Hunter ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Bir adım geri attı ve bir kez daha tüm sahneyi görmeye çalıştı.

'Kurbanın sırtındaki oymalar. . White sonuç olarak şunları söyledi: 'Bunlar katilin eserini imzalamayı seçtiği yol olabilir.'

Kimse cevap veremeden, gizli parmak izleri bulmak için oturma odasındaki yüzeylerin tozunu alan kadın adli tıp ajanı yatak odasının kapısında belirdi.

"Tanrı aşkına!" dedi, ifadesinde tam bir tiksinti vardı. 'Bu katil her kimse, hasta bir orospu çocuğu.' Herkes ona kaşlarını çattı.

'Gelip şuna bir baksanız iyi olur.'

Dokuz

Hunter, Garcia ve White ajanı yatak odasından çıkıp oturma odasına giden kısa koridor boyunca takip ettiler, ancak beklediklerinin aksine ajan onları tozunu aldığı yüzeylerin hiçbirine yönlendirmedi. parmak izi almak için onları ön kapıya ya da evin dışına götürmedi. Bunun yerine oturma odasına girdiklerinde sağa döndü ve herkesi keskin hatlı, modern görünümlü mutfağa yönlendirdi.

Mutfak şaşırtıcı derecede genişti; üç duvar boyunca uzanan siyah granit tezgahlar, parlak beyaz zeminler ve dolap kapılarıyla mükemmel bir kontrast oluşturuyordu. Siyah sobanın üstündeki krom aspiratör ünitesi, paslanmaz çelik lavabo ve duvara monte fırınla uyum sağlıyordu. Lavabonun hemen üzerindeki büyük bir çift pencere, şüphesiz gündüzleri mutfağa fazlasıyla güneş ışığı getirecektir. Buzdolabı, dondurucu ve bulaşık makinesinin tamamı dolap kapaklarının arkasına gizlenmişti, bu da mutfağın temiz ve düzenli görünmesini ve hissettirmesini sağlıyordu ve Hunter'ın odaya adım attığında fark ettiği ilk şey tam olarak buydu; her şey ne kadar temiz görünüyordu. Hiçbir yerde gerçek bir karışıklık yoktu. Zemin dahil hiçbir yüzeyde kırıntı veya kalıntı kalmaz. Lavabonun içinde kalan üç şey dışında kaldırılacak hiçbir şey yok: bir çatal, küçük bir salata kasesi ve bir şarap kadehi. Şarap kadehi ve salata

kasesi boştu. Bardakta kırmızı şarap kalıntıları ve kenarında çok belirgin bir kırmızı ruj lekesi vardı.

Temsilci, "Oturma odasındaki tüm yüzeyleri bitirdim" diye açıkladı. “Sırada ikinci sırada mutfak vardı.” Başıyla kapının sağında, yerde duran alet çantasını gösterdi.

Hunter, kararlı sesine rağmen ses tonunda samimi bir sıkıntı sezdi. O konuşurken gözleri odayı taramaya devam etti.

"Eminim zaten fark etmişsinizdir," diye devam etti ajan, "fırın ve mikrodalga fırın dışında bu mutfaktaki her alet dolap kapaklarından birinin arkasında gizli duruyor."

Doğu duvarını saran tezgahın altında, en soldaki ilk kapıyı gösterdi.

Dikkatlerini mutfağın batı tarafındaki duvara monte fırının yanında bulunan iki yüksek kapıya yöneltmeden önce, "Burada bulaşık makinemiz var" dedi. “Orada solda buzdolabını ve sağda dondurucuyu bulacaksın.” Durdu ve derin bir nefes aldı. 'Neden devam edip dondurucunun içine bir bakmıyorsunuz?'

Kevin White'ın bakışları, solunda duran Hunter ve Garcia'ya geçmeden önce birkaç saniye daha menajerinin üzerinde kaldı. O dondurucunun içinde ne bulacağına dair zaten oldukça iyi bir fikri vardı. Sonunda ileri bir adım atıp kapıyı çekmeden önce ağırlığı bir ayağından diğerine kaydı.

'Ah . . . Tanrım!'

White'ın sesindeki şok gerçekti. Kurbanın kayıp vücut parçalarını dondurucuda bulmayı beklediğine hiç şüphe yoktu. Ama yanılıyordu. Çok yanılıyordu.

Hunter ve Garcia, White'ı takip etmişlerdi ve dondurucunun kapısını açarken gördükleri, zaten aşırı sadist olan olay mahalline yepyeni bir zulüm katmanı ekledi.

Daha fazla dikey alan yaratmak için dondurucu raflarından ikisi çıkarılmıştı. O alanda, olduğu yerde donmuş, siyah ve gri bir kedi vardı.

On

Hunter nihayet güneydoğu Los Angeles'taki Huntington Park'taki tek yatak odalı küçük dairesine vardığında saat sabah biri çeyrek geçiyordu. Kevin White ve adli tıp ekibi evde kalmıştı. Ne kadar hızlı çalışıyor olsalar da, hepsini

işlemeye hâlâ en az üç ila dört saat uzaktaydılar ve bu da ancak daha fazla sürprizle karşılaşmamaları durumunda mümkündü. Hunter ve Garcia, olay yerinden ayrılmadan önce Linda Parker'ın cesedi ilçe adli tabibinin ofisine götürülene kadar beklemişlerdi, ancak Hunter ön kapıyı arkasından kapatırken neden adli tıp ekibinde kalmadığını merak etti. En azından onu meşgul ederdi çünkü bu gece uykuya dalmanın gerçek bir mücadele olacağını zaten biliyordu.

Uykusuzluk, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki her beş kişiden birini etkileyen, önceden tahmin edilemeyen bir durumdur. Kendisini, hiçbiri farklı olmayan çeşitli şekillerde ve yoğunluklarda gösterebilir. Bu bozukluk genellikle stresle ve modern toplumda yetişkin olmanın yarattığı baskıyla bağlantılıdır, ancak her zaman değil.

Hunter uykusuz geceler yaşamaya ilk başladığında sadece yedi yaşındaydı. Kanser onu annesinden mahrum bıraktıktan kısa bir süre sonra başladılar. O zamanlar babasından başka güvenebileceği bir ailesi olmadığı için böyle bir kayıpla başa çıkmanın genç Robert Hunter için çok acı verici ve yalnız bir olay olduğu ortaya çıktı. Geceleri odasında tek başına otururdu.

yatak odasına gitti ve annesinin hâlâ gülümseyebildiği zamanların anılarında kendini kaybetti. Kollarının hala ona sarılacak kadar güçlü olduğu ve sesinin kulaklarına ulaşacak kadar yüksek olduğu bir zamanlardan.

Onun ölümüyle birlikte, korkunç kabusların ortaya çıkması uzun sürmedi ve bunlar o kadar yıkıcıydı ki, psikolojik olarak o kadar zarar vericiydi ki, beyninin bulabileceği tek mantıklı cevap uykusuzluktu. Uyku, Hunter için bir Rus ruleti haline geldi; hem lüks hem de eziyetin bir arada olduğu bir şey. Yedi yaşındaki bir çocuk için başa çıkma mekanizması, savaş alanında amputasyon kadar acımasızdı ama Hunter bu durumla elinden gelen en iyi şekilde yüzleşti. Hunter, bu sonsuz, yalnız ve uykusuz saatlerde kendini meşgul etmek için kitaplara yöneldi, sanki okumak ona bir şekilde güç veriyormuş gibi eline geçen her şeyi ve her şeyi okudu. Kitaplar onun sığınağı oldu. Onun kalesi. Hiç bitmeyen kabuslara karşı kalkanı.

Yıllar geçtikçe Hunter uykusuzlukla savaşmak yerine onunla yaşamayı öğrendi. İyi bir gecede üç, belki dört saat uyku bulurdu. Kötü bir durumda, bir saniye bile değil.

Hunter mutfakta kendine bir bardak su doldurmayı yeni

bitirmişti ki, oturma odasındaki bilgisayar masası görevini de gören küçük yemek masasının üzerinde cep telefonunun titreştiğini duydu. Saatine tekrar baktı: 01:17.

Telefonu kulağına götürerek, "Dedektif Hunter, UVC Birimi" dedi.

'Robert. . .'

Bir an kadın sesi onu fırlattı. Sabahın o saatlerinde, özellikle de adli tıp ekibinin geride kaldığı olay yerinden yeni döndükten sonra, Hunter ekrana bile bakmadı, zaten Kevin White'ın sesini duymayı bekliyordu ve bu ona daha da kötü haberler getirecekti.

Ses tekrar, "Robert?" dedi, bu sefer soru olarak.

Hunter bitmemiş UCLA dersini tamamen unutmuştu. Profesör Tracy Adams'a onu arayacağına dair söz verdiğini tamamen unutmuştu.

"Tracy," dedi alçak ve özür dileyen bir sesle. 'Seni aramadığım için çok üzgünüm. BEN . . Hunter yalan söylemenin bir manasını görmedi, '. . . unutmuş olmak.'

"Hayır, bu konuda endişelenmeyin" diye yanıtladı Tracy, ses tonu samimiydi.

Hunter ve Profesör Adams ilk kez birkaç ay önce UCLA kampüsündeki tarihi Powell Kütüphane Binası'nın yirmi dört saat açık okuma odasında tanışmışlardı. Her iki tarafta da çekim anında oluşmuştu ve romantizmin kesinlikle yeşerme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu birkaç randevuya çıkmış olmalarına rağmen Hunter onu bir kol mesafesinin biraz üzerinde tutmayı seçmişti.

Tracy, “Her şey yolunda mı?” diye sordu ve anında bu sorudan pişman oldu. Hunter'ın LAPD biriminin yalnızca aşırı şiddet içeren suçlarla ilgilendiğini biliyordu, bu da ne zaman her şeyi bırakıp gitmek zorunda kaldığı bir çağrı alsa, her şeyin asla yolunda gitmediği anlamına geliyordu.

'Üzgünüm. Demek istediğim . . Tracy nereye geri adım atması gerektiğini düşünmeye çalıştı.

'Sorun değil. Ne demek istediğini biliyorum, dedi Hunter, Tracy'nin sesindeki endişeyi anlamayacağını umuyordu ama Tracy'nin bunu yapamayacak kadar dikkatli olduğunu da biliyordu.

Hunter, kendisine ne kadar yakın olursa olsun, soruşturma kapsamı dışındaki hiç kimseyle vakalarını asla tartışmadı, ancak ona daha önce birden fazla kez güvenmeye yaklaştığını itiraf etmek zorundaydı. Tracy sadece şimdiye kadar tanıştığı en sağlam insanlardan biri değildi, aynı

zamanda UCLA'da çok saygı duyulan bir suç psikolojisi profesörüydü. Eğer Ultra Şiddetli Suçlar Birimi'nde yaşadığı baskıları anlayabilecek bir sivil olsaydı, o kişi kesinlikle Tracy Adams olurdu.

Hunter, konudan uzaklaşarak, "Dün geceki ders için çok üzgünüm," dedi. 'Aslında bunu sabırsızlıkla bekliyordum.'

"Hayır, değildin" diye yanıtladı Tracy, ses tonundaki tuhaflık yüzündeki gülümsemeyi ele veriyordu. 'Haftalarca seni bunu yapmaya ikna etmeye çalışan kişinin ben olduğumu unuttun mu?'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Ama itiraf et Robert. Eğleniyordun, değil mi? Gördüm. O öğreten böcek ısırığını hissettin."

Hunter kendi kendine başını salladı. 'Beklediğimden çok daha az acı vericiydi.'

Tracy, "Yaptığım işi seviyorum" dedi. 'Ama sana şunu söyleyeyim, o birkaç dakika içinde gördüğün katılım sayıları ve bölünmemiş ilgi düzeyi için neredeyse her şeyi verirdim. O odadaki herkes söylediğin her şeyden tamamen etkilenmişti. Ben de dahil."

Avcı güldü. 'Ve asıl ilginç kısım hala gelecekti.'

'Evet, hayal edebiliyorum.'

Hunter oturma odasındaki büyük pencereye doğru yürüdü. Dışarıda bulutlar gökyüzünde toplanmaya, yavaş yavaş geceyi tüm yıldızlarından arındırmaya başlamıştı.

'Robert. . . Siz hala orada mısınız?'

Hunter penceredeki yansımasını gördü. Yorgun görünüyordu.

'Evet. Buradayım.'

'Evde misin?'

Kısa bir duraklama.

'Evet, yaklaşık beş dakika önce geldim ama kalmam gerektiğini düşünmekten kendimi alamıyorum. CSI hâlâ olay yerinde ve en az iki ila üç saat daha orada olacaklar.'

'Vay canına, o kadar da kötü mü?' Tracy'nin sorusu kaçtı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez, kendini seçtiği kelimelerden pişmanlık duyarken buldu, ancak özür dileme fırsatı bulamadan Hunter onu şaşırttı.

Ağır bir sesle, "Daha kötüsü Tracy," diye onayladı. 'Çok daha kötü.'

Tracy'nin ilk düşüncesi Hunter'a bu konu hakkında konuşmak isteyip istemediğini sormak olmuştu ama bu sefer düşünce nihayet eylemden önce geldi ve Tracy soruyu

gerçekten sormadan önce kafasındaki soruyu hızla yeniden ifade etti.

'Bir arkadaş ister misin? Buraya gelmek ister misin?'

Hunter tereddüt etti.

"Hâlâ uyanığım" diye ekledi. 'Saatlerce sürecek. Ben söyleyebilirim.'

Tesadüf eseri Tracy Adams da Hunter kadar şiddetli olmasa da uykusuzluk çekiyordu.

'Ve yarın geç başlayacağım. İlk dersim daha on birde."

Gerçek şuydu ki, Hunter onun arkadaşlığını çok isterdi ama bir anlığına bunu düşündü; mantıksal tarafının devreye girmesi için fazlasıyla yeterli bir zamandı.

'Buraya bir yağmur kontrolü yaptırsam sorun olur mu? Bu gece kimseye iyi arkadaşlık etmeyeceğim.'

Hunter her kelimesinde ciddiydi ama bu, sebebin yalnızca bir kısmıydı. Birkaç saat önce Linda Parker'ın yatak odasına girdiğinden beri onu gerçekten rahatsız eden bir şeyler vardı ve gece bitmeden birkaç farklı veri tabanında birkaç arama yapmak istiyordu.

Tracy bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Elbette," diye yanıtladı. "Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum. Seni arayacağım, tamam mı?'

Bağlantılar kesilir kesilmez, suç mahallinin görüntüleri Hunter'ın kafasında çığ gibi birbirinin üzerine düşmeye başladı. Tekrar gökyüzüne baktı. Artık yıldızların hepsi gitmişti. Görünüşe göre karanlık Los Angeles'a birden fazla yolla gelmişti.

Onbir

Los Angeles Baş Tıbbi Muayenecisi Dr. Carolyn Hove erken kalkan biriydi. Kendisi dahil herkesin hatırlayabildiği kadar uzun süredir öyleydi. Okul çocuğuyken, yaz tatillerinde bile, anne ve babasının dehşete düşmesine ve sinirlenmesine rağmen, genç Carolyn şafak vakti ayağa kalkıp harekete geçmeye hazır olurdu. Rahmetli babasıyla ilgili ilk anılarından biri, ona sözlükte 'sabah insanı'nın tanımına bakarsa muhtemelen kendisinin bir resmini bulacağını söylemesiydi.

O sabah, yıl boyunca her sabah olduğu gibi, Dr. Hove,

North Mission Road'daki İlçe Tıbbi Muayene Departmanı - Adli Tıp'a ekibindeki diğer patologlardan en az bir saat önce geldi. Tek başına geçirdiği o ilk sessiz saat, iş gününün en sevdiği kısmıydı.

Resepsiyon bankosunda, mimari açıdan büyüleyici eski hastane morguna dönüştürülmüş binanın lobisinde, bir tank gibi inşa edilmiş gece bekçisi Frank, onu sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

Doğal, bariton sesiyle, "Günaydın Doktor," dedi.

Dr. Hove ona gülümsedi. Kırklı yaşlarının sonlarında olmasına rağmen hala otuzlu yaşlarının başındaki bir kadına benziyordu, uzun boylu ve zayıftı, delici yeşil gözleri, dolgun dudakları, çıkık elmacık kemikleri ve narin bir burnu vardı. O sabah uzun kestane rengi saçları düzenli bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Frank büyük bir fincan kahveyi tezgahın üzerinden ona doğru itti.

"Bir dakikadan kısa süre önce demlendi" dedi.

Her sabah Frank, Dr. Hove'un çok sayıda gözetleme monitöründen birinin aracılığıyla otoparka girdiğini görür görmez, yepyeni bir demlik güçlü Kolombiya kahvesi hazırlıyordu. En sevdiği. Arabayı park edip ana giriş kapısına girdiğinde, her zaman taze, dumanı tüten bir fincan onu bekliyordu.

Doktor bardağı alırken, "Sen olmasaydın sabahlarımın nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yok Frank" dedi. Sesinde genellikle deneyim ve bilgiyle bağdaştırılan kadifemsi ve sakin bir ton vardı ve Dr. Hove'da her ikisinden de bolca vardı. Cevabını zaten bildiği için, "Dün geceki maçı izledin mi?" diye sordu. Tıpkı onun gibi Frank da büyük bir Lakers hayranıydı ve eğer zaman ve çalışma izin verilirse hiçbir maçı kaçırmazdı.

'Ama elbette' diye yanıtladı. 'Öyle mi yaptın?'

Doktor yüzünü ona çevirdi. 'Dolly Parton sırtüstü mü uyuyor?'

Frank'in gülümsemesi aydınlandı. 'Ne oyundu değil mi? Artık play-off'lara bir adım daha yaklaştık.'

"Ah, oraya varacağız" dedi Dr. Hove inançla. 'Oynama şeklimiz buna hiç şüphe yok. Yarın görüşürüz Frank. Günaydın ve iyi uykular.'

“Bundan hiç şüpheniz olmasın, Doktor.”

Dr. Hove, resepsiyon bankosunun hemen yanındaki çift metal kapıya yaklaştı ve Frank'in onu içeri almasını bekledi.

Ofisine vardığında bilgisayarını çalıştırdı, sandalyesine yaslandı ve kahvesini yudumladı. Tadı kesinlikle mükemmeldi.

Bilgisayarı nihayet hayata geçtiğinde, olay ve otopsi rotası ekranına otomatik olarak yüklenen ilk uygulama oldu.

Kısa bir süre inceledi.

Önceki gün yapılan birçok otopsi, muayeneyi yapan patoloğun tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü ve bu yeni bir şey değildi. Los Angeles İlçe morgundaki inanılmaz iş yükü nedeniyle bu tür gecikmeler Dr. Hove'un istediğinden çok daha sık oluyordu. Asıl sorun, bu otopsilerin bugünün programına yeniden dahil edilmesinin gerekmesi ve başlangıçta o gün için planlanan otopsilerin ertelenmesiydi. Bu bir kısır döngüydü ve şu anda birikmiş işlerin toplamı kabaca bir buçuk haftaya ulaşıyordu.

Dr. Hove kahvesinden bir yudum daha alıp işe gitti. Baş Tıbbi Muayene Uzmanı olarak, her sabah otopsileri yeniden planlamak, gerekirse muayene odalarını ve patologları yeniden atamak onun göreviydi. Başlangıçta günün sonunda yapılması planlanan beş otopsiyi ertelemek zorunda kaldı, ancak yirmi dakika sonra her şeyi halletmişti. Ne yazık ki bu savaşın sadece yarısıydı.

Dr. Hove'un bakışları masasındaki "giriş" tepsisinin içinde bırakılan dosya yığınına kaydı. O dosyalar bir gecede gelen cesetlere aitti. Bunların sisteme girilmesi ve otopsi programına eklenmesi gerekecekti.

Dosyalara uzanırken kendi kendine, "Melekler Şehri'nde asla sıkıcı bir gece olmaz" diye fısıldadı.

Dr. Hove'un bilmediği, sabahın erken saatlerinde Westmont'ta iki misilleme arabalı silahlı saldırı yaşandı. Dokuz erkek hayatını kaybetmişti ve bunlardan dördü on sekiz yaşın altındaydı. Bu çeteleye, hepsi gizemli koşullar altında ölen üç erkek ve iki kadın olmak üzere beş yetişkin cesedi daha ekleyin ve Dr. Hove, yeni gelen on dört kişiye bakıyordu; ama yine de bu onu pek rahatsız etmedi. Alnının endişeli bir şekilde kaşlarını çatmasına neden olan şey, iki kadın cesedi dosyasından birinin kapak sayfasına yapılan açıklamaydı.

'Acil' olarak işaretlenen yeni girişler, onun iş kolunda yaygın bir ticaretti. Anlaşılır bir şekilde, her LAPD veya ilçe şerif cinayet masası dedektifi neredeyse her birini gördü. vakalarının çoğu acil olduğundan ve otopsi sonuçları soruşturmanın tüm seyrini kolaylıkla değiştirebileceğinden,

hepsi de onları insani açıdan mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde geri almak istiyor. Dr. Hove ve ekibindeki her patolog, acil olarak etiketlenen vakalarla ilgilenmeye fazlasıyla alışkındı. Ancak elindeki dosya acil olarak işaretlenmemişti. Sıfır Seviye otopsi olarak işaretlendi.

On iki

Los Angeles'ta, kurbanın ölümden sonra bile hâlâ bir çeşit kontaminasyon riski (radyasyon, zehirlenme, bulaşıcı hastalıklar vb.) taşıyabileceği her otopsi muayenesi 'tehlikeli' veya 'tehlikeli' olarak etiketlendi. Bu muayeneler yalnızca Adli Muayenehane kompleksinin ana binasının bodrumunda kapalı bir alanda bulunan tek otopsi salonu olan Otopsi Salonu Sıfır'da gerçekleştirildi. Bu otopsiler Sıfır Seviye olarak biliniyordu ve yalnızca uzman bir ekip veya Baş Tıbbi Muayene Uzmanı tarafından yapılabiliyordu.

"İlginç" dedi Dr. Hove dosyayı açarken. Bir anda şaşırdı.

Genellikle Sıfır Düzey otopsi talepleri ancak soruşturma FBI tarafından yürütülüyorsa ya da CDC'nin (Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi) katılımı varsa ona geliyordu ama durum böyle değildi. Bu soruşturma LAPD'ye aitti. Daha doğrusu Ultra Şiddetli Suçlar Birimi'ne. Davaya atanan baş dedektifin adı Robert Hunter'dı.

Doktor bu bilgiyi okudukça ilgisi arttı. Öne eğilip kahve fincanını masasının üzerine koydu.

Dr. Hove ve Dedektif Hunter'ın profesyonel ilişkisi birkaç yıl öncesine dayanıyor ve kendisi henüz LAPD'nin Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi başkanından daha esrarengiz bir adamla tanışmamıştı, ancak Dr. Hove'un tek özelliği bu değildi.

Hunter'ı LAPD'deki diğer tüm cinayet masası dedektiflerinden ve birlikte çalıştığı diğer tüm kolluk kuvvetlerinden farklılaştırıyordu. Yirmi bir yıllık patolog olarak Dr. Hove, Dedektif Hunter gibi bir olay yerini okuyabilen veya bir katilin zihnine girebilen birine hiç rastlamamıştı.

Dr. Hove, cesedi görmese bile bunun ilginç bir otopsi incelemesi olacağından emindi. Söz konusu kadın cesedinin ancak dün gecenin erken saatlerinde bulunması nedeniyle,

Dr. Hove'un incelediği dosyada sınırlı miktarda bilgi bulunuyordu: kurbanın adı ve adresi, olay yerinin temel bir açıklaması, birimin adı ve davaya atanan dedektiflerin adı ve olay yerine gelen baş adli tıp ajanının adı. Hiç CSI fotoğrafı yoktu. Henüz değil. Bunlar daha sonra birkaç farklı adli tıp laboratuvar raporuyla birlikte eklenecek.

Dr. Hove'un dikkati bilgisayar ekranına döndü ve listesini yeniden kontrol etti. Sıfır Seviye otopsiler her zaman kesinlikle her şeyden öncelikliydi.

Özel bir ölüm sonrası incelemeyi yeniden planladıktan ve sabahın geç saatlerine yapılacak bir toplantıyı erteledikten sonra, yeni girişi günün ilk otopsisine yerleştirmeyi başardı. Yarım saat sonra giyinmişti ve başlamaya hazırdı.

Autopsy Theatre Zero, bir ölüm sonrası muayene odasından daha fazlasıydı. Burası kendi soğuk hava deposu ve bireysel laboratuvar tesisiyle tamamen müstakil bir patoloji inceleme alanıydı. Kısıtlı erişim veri tabanı aynı zamanda Tıbbi Muayene Departmanı'nın ana veri bankasından ayrıydı; bu, Tiyatro Sıfır'da gerçekleştirilen ölüm sonrası incelemelerin sonuçlarına genel personel tarafından erişilemeyeceği ve bu nedenle en azından bir süre gizli tutulabileceği anlamına geliyordu. .

Linda Parker'ın hâlâ bir ceset torbasının içinde kapalı olan cesedi, otopsi teknisyenlerinden biri tarafından Tiyatro Sıfır'a indirildi ve o da Dr. Hove'un cesedi oradan taşımasına yardım etti.

Beyaz fayanslı büyük odanın içindeki üç paslanmaz çelik muayene masasından birine sedyeyle gidin.

Atletik görünüşlü teknisyen, bakışları gizlice etrafta gezinirken, "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, Doktor?" diye sordu. Daha önce bu odaya hiç girmemişti. 'Cesetini yıkamana ve hazırlamana yardım etmemi ister misin?'

Doktor, koyu çerçeveli gözlüğünü burnunun köprüsünden yukarı iterek, "Hayır, kendi başıma iyi olacağım" diye yanıtladı. 'Başka bir şeye ihtiyacım olursa arayacağım.'

Ceset torbasının fermuarını açmadan önce teknisyenin salondan çıkmasını bekledi.

Tüm deneyimine ve kariyeri boyunca incelediği yüzlerce öldürülmüş cesede rağmen, otopsi masasına gelen bazı vakaların vahşeti onu hâlâ rahatsız etme kapasitesine sahipti. Bu kesinlikle onlardan biriydi.

Tam inceleme iki saatten biraz az sürdü ve Dr. Hove sonunda ölüm nedenini belirlediğinde masadan bir adım geri

çekildi ve vahşice parçalanmış ve derisi yüzülmüş bedene bir kez daha baktı.

'Bunun hiçbir anlamı yok.'

On üç

Hunter ve Garcia'nın ofisi, Soygun Cinayet Masası katının en ucunda, Los Angeles şehir merkezindeki ünlü Polis İdaresi Binası'nın içindeydi. Ofis, yirmi iki metrekarelik klostrofobik bir beton kutuydu; ikiden fazla masası, üç eski moda dosya dolabı ve güney duvarına yaslanmış büyük beyaz manyetik bir tahtası vardı ama yine de ofis için tamamen ayrı bir muhafazaydı. RHD'nin geri kalanı, başka hiçbir şey olmasa da meraklı gözleri ve yüksek ses uğultularını kilitliyordu.

Hunter, bir saatten daha kısa bir süre önce Kevin White'tan, olay yeri adli tıp raporunun bir kopyasını ve resmi fotoğrafçı tarafından çekilen tüm görüntüleri içeren bir .zip dosyasını içeren bir e-posta almıştı. Kaptan Blake ofislerinin kapısını itip içeri adım attığında, Hunter son yarım saatini hepsini yazdırıp manyetik panoya tutturmakla geçirmişti.

Barbara Blake, LAPD Soygun Cinayet Bölümü liderliğini birkaç yıl önce, uzun süredir kaptanlık yapan William Bolter'ın emekli olmasının ardından devralmıştı. Zarif, çekici, uzun siyah saçları ve tek bir bakışıyla çoğu insanı ürpertebilecek gizemli koyu gözleriyle Kaptan Blake'in gözünü korkutmak kolay değildi. Bunca yıl ve polis teşkilatındaki pek çok farklı rolden sonra, onu pek az şey rahatsız etti ama sonraki tam dakika boyunca iki dedektifinden hiçbirine tek kelime etmedi. hepsi o
Yaptığım şey inanamayan bir bakışla beyaz tahtadaki resimleri incelemekti.

“Kurbanın derisi mi yüzülmüştü?” diye sordu sonunda neredeyse başarısız olan bir nefesle.

"Neredeyse tamamen Kaptan," diye yanıtladı Garcia, sandalyesine yaslanarak.

'Canlı?'

‘Olay yerinde tespit edilemedi.’ Bu kez cevap Hunter’dan geldi. 'Hala otopsi raporunun bunu doğrulamasını bekliyoruz. Eğer şanslıysak bu sabah yine de alabiliriz.”

Garcia, "Katil onun ellerini ve ayaklarını da aldı" diye ekledi. Kaptanın bakışları tahtaya dönmeden önce bir

anlığına onun üzerinde durdu. Yaklaştı ve gözleri katilin kurbanın sırtına kazıdığı şeyin yakın plan fotoğrafını buldu.

‘Bu da ne böyle?’ Oymalar arasında Yüzbaşı Blake birkaç harfi tanıyabildi. 'Bunun bir şey söylemesi mi gerekiyor?'

Garcia ayağa kalktı. “Aslında Latince, Kaptan.” Tahtaya yaklaştı ve ona bazı hatların birbirine bağlanması gerektiğini ama bağlanmadığını gösterdi. İşi bittiğinde Yüzbaşı Blake sanki geçici olarak sersemlemiş gibi başını salladı. Gözleri kısılarak sözcükleri anlamaya çalıştı.

"Bu şu anlama geliyor: "Güzellik onun her yerinde", Kaptan.' Blank şüpheci bir tavır takındı.

"Anlamıyorum" dedi sonunda.

Garcia'nın uykusuzluk sorunu yoktu ama tıpkı Hunter gibi o da gece boyunca çok az uyumuştu. Linda Parker olay yerinden döndükten sonra sabahın erken saatlerinin çoğunu o evde gördüğü çılgınlığın en azından bir kısmını anlamaya çalışarak geçirmişti. . . kan, oymalar, derisi yüzülmüş vücut, kayıp ayaklar ve eller. . . Hangi yolu takip etmeye çalıştığı önemli değil

Kafasının içinde hepsinin sonu aynı kuyuya varmış gibiydi.

Garcia masasına dönerken, "Daha erken, Kaptan," dedi. ‘Fakat dün gece olay yerinde yarım yamalak bir teori ortaya çıktı.’

Kaptan ilgiyle "Pekala" dedi. 'Peki bu yarım teori nedir?'

Garcia onun Çılgın Ülke'ye girmek üzere olduğunu biliyordu. Sandalyesine yaslandı, dirseklerini kol dayama yerlerine dayadı ve parmak ucunu parmak ucuna dokundurdu.

“Belki de bu katil kendisini bir sanatçı olarak görüyordur.” Durdu ve tahtadaki fotoğrafları gösterdi. 'Ve orada gördüğünüz bu çılgınlık, onun güzel bir eser olarak gördüğü 'sanat eserinden' başka bir şey olamaz.'

Kaptanın bakışları tahtadaki fotoğraflara döndü ama bakışları yavaşça Garcia'ya döndü.

“Şaka mı yapıyorsun?” Bir sonraki kelimelerinde neredeyse boğuluyordu. 'Bir sanatçı mı? Bir güzellik eseri mi? Ne?'

Garcia başını salladı. “Katil için – belki – evet.”

'Bu çok saçma.'

Garcia yardım için Hunter'a baktı.

Hiçbirini alamadı.

"Gerçekten de öyle" diye onayladı Garcia. 'Ve dürüst

olmak gerekirse, ne kadar yaratıcı olduğumuza inanırsak inanalım, eğer katil bu zavallı kızın sırtına kazıdığı mesaj olmasaydı asla bu kadar çılgın bir teori ortaya atamazdık.'

Kaptan Blake tahtanın üzerinde oymaları gösteren resmi buldu.

'Güzellik onun her yerinde mi?' diye sordu. "Bütün bu saçmalıkların bu anlama geldiğini mi söyledin?"

'İşte bu. Ve bunların kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum Kaptan, ama aynı zamanda çılgınca bir anlam da taşıyor.'

Dedektifine bakan kaptan ellerini kaldırdı. "Eh, seni dinliyorum Carlos. Lütfen beni aydınlatın." Duvarlardan birine yaslanan katlanır sandalyeyi alıp oturdu.

Garcia ayağa kalktı ve resim panosuna doğru yürüdü. Linda Parker'ın yatak odasındaki duvarların, mobilyaların ve zeminin tamamen kana bulanmış fotoğraflarını göstererek, "Şunlara bir bakın Kaptan" diye başladı.

Yüzbaşı Blake omuz silkti. 'Evet, öyle mi? Burası Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi değil mi? Araştırdığınız tüm suç mahallerinin yüzde doksan sekizi böyle ya da daha kötü görünüyor.'

'Bu doğru. Ama hepsinde bu kadar kanın bariz bir nedeni var." Başını salladı. 'Burada değil.' 'Ne? Bana tüm bu kan lekelerini haklı çıkaracak bir neden bulamadığını mı söylüyorsun?' Soru soran bakışları Garcia'dan Hunter'a, sonra Garcia'ya döndü. "Mücadeleye ne dersin?" diye önerdi. `Kanla kaplı, saldırgandan uzaklaşmaya çalışan ve her yerde tökezleyen çaresiz bir kurban: duvarlar... . . mobilyalar. . . bu bir olasılık değil mi?"

Garcia, "Bizim de ilk düşüncemiz" diye onayladı. 'Ama bu resimlere daha yakından bakın.' Linda Parker'ın yatak odasındaki mobilya parçalarını (bir şifonyer, bir tuvalet masası ve bir komodin) gösteren üç fotoğraftan oluşan bir grubu işaret etti; tüm parçaların üzerlerine kan bulaşmıştı. 'Eğer tüm bu kan kurbanımızın katilinden umutsuzca kaçmasının sonucuysa, o zaman bu fotoğraflarda eksik olan ne?'

Kaptan uzun bir süre görüntüleri inceledi. Sonunda Garcia'nın neden bahsettiğini anlayarak, "Karmaşa" dedi. 'Karışıklık yok.'

Kesinlikle, diye onayladı Garcia. `Hiçbir şey yersiz değildi. Hiçbir şey hiçbir yere devrilmemişti. Vazo, çalar saat, okuma lambası, resim çerçeveleri, makyajı, takıları. . . O odadaki

her nesne tam olarak olması gerektiği yerde görünüyordu. Yerde de hiçbir şey yoktu. Saç tokası bile yok. Güven bana, baktık. Eğer hayatı için koşup gidiyor olsaydı
Mobilyalarıyla çarpışırken her yerde kan lekeleri vardı, eşyaları odanın her yerinde olmalıydı.' Kaptan, Garcia'nın mantığında hata yapamazdı ve bu durum onu biraz korkutmaya başladı. "Yani sen, her yerdeki bu kan ve lekelerin bilerek yapıldığını mı düşünüyorsun?" Odayı bir şeye dönüştürmek için. . . parça . . . bir heykel. . . bir tuval. . . Her neyse.' Bakışları bir kez daha iki dedektifin arasında gidip geldi. Bu sefer Hunter sonunda cevap verdi.

'Şu anda durum böyle görünüyor Kaptan.'

On dört

Adam her zaman geceleri seyahat etmeyi tercih etmişti. Düşük sıcaklıklar sadece arabanın motoru için değil aynı zamanda lastikleri için de çok daha olumluydu; trafiğin her yerde ne kadar hafif olduğundan bahsetmiyorum bile ama bu, nedenin sadece bir kısmıydı.

Adam küçüklüğünden beri her zaman gecenin bir yaratığı olmuştu. Bunu inkar etmek mümkün değildi. Onun seslerini, kokusunu, gizemini her zaman sevmişti. Gecenin onu hem korkutmasını hem de özgürleştirmesini seviyordu ama hepsinden önemlisi karanlığı ve karanlığın onu ne kadar mükemmel bir şekilde gizleyebildiğini seviyordu.

Adam, annesinin ona yatmasını söylediği zamanı - akşam 21.00 - kolaylıkla hatırlayabiliyordu. her gün tam zamanında. İstisna yok. Durmadan.

Adam da asla tartışmazdı. Hiçbir anlamı yoktu çünkü asla bir tartışma olmayacaktı. Eğer onunla konuşmaya çalışırsa ya da herhangi bir şekilde ona karşı çıkarsa cehennemin kapıları önünde açılırdı. Bu yüzden adam tartışmak yerine saat dokuzu vurur vurmaz sessizce ve sakin bir şekilde yatak odasına çekilirdi. Annesinin bir şey söylemesine gerek yoktu. İşin püf noktası şuydu: gerçekten uyuyamayacaktı. Adamın yaptığı tek şey yatağına uzanıp rol yapmaktı. Başka bir yerdeymiş gibi davran. Başka biriymiş gibi davran.

Ve hayal gücü çok güçlüydü.

Cehennemin kapılarından çok daha güçlü.

Cehennemin kendisinden çok daha güçlü.

Ama bu uzun zaman önceydi. Bu özel kapılar artık sonsuza kadar kapalıydı.

Ne yazık ki daha yenisi, daha gelişmişi ve çok daha güçlüsü açılmıştı.

Adam, ara sokakta bir yerlerde havlayan bir köpek tarafından hafızasından uzaklaştırıldı. Gece yolculuğu beş buçuk saatten kısa süren yedi saatlik bir yolculuktu ve gideceği yere bol bol vaktiyle ulaşmıştı.

Adam saatine baktı. Merkez birkaç saat içinde açılacak.

Hâlâ sürücü koltuğunda oturuyordu ve sırtını esneterek boynuna masaj yaptı. Normal mesai saatleri yaklaşırken sokaklardaki insanların hareketi artmaya başlamıştı. Otobüs durakları doluyor, yürüyüşler daha da hızlanıyor ve trafik gürültüsü her geçen dakika ikiye katlanıyor gibi görünüyordu.

Adam arkasına yaslanıp ne yapacağını düşündü. Belki gidip bir kafede kahvaltı yapar, tezgahın arkasında ya da yan masada oturan kişiyle sohbet ederdi. Bu ona yeni karakterini test etme şansı verecekti: Mike; bu özel karakter için seçtiği isim buydu.

*Evet*diye düşündü. Bu iyi bir plandı.

Daha sonra arabasına dönüp kolunu bandajlamaya başlayacaktı.

On beş

Yüzbaşı Blake bir an durup düşüncelerinin Hunter ve Garcia'nın önerdiği şeyleri yakalamasına izin verdi. Onun tavrındaki tereddütü okumak için uzman olmaya gerek yoktu.

Hunter, "Carlos'un da işaret ettiği gibi, Kaptan," dedi ve tekrar onun dikkatini çekti. 'Soruşturmada herhangi bir şeyi kesin olarak varsaymak için henüz çok erken. Bütün bunlar aslında hepimizin burada açık fikirli olmamız gerektiği anlamına geliyor. Böyle bir şeyi yapabilen birisinin, eminim ki, çok çarpık bir gerçeklik görüşü de olacaktır.'

Kaptan, “Bu beni neden şaşırtmadı?” dedi. LAPD'nin Şiddetli Suçlar Birimi'nde çok az şey mantıklıydı. “Peki o kim?” diye sordu Yüzbaşı Blake, bir bacağını diğerinin üzerine atarak. 'Onun hakkında herhangi bir geçmiş bilgimiz var mı henüz?'

Garcia masasındaki not defterine uzanarak, "Yapıyoruz ama çok detaylı bir şey yok" diye yanıtladı. 'Adı Linda Parker'dı, dokuz Mart 1994'te Harbor City'de doğdu. Emily ve Vincent Parker'ın tek çocuğuydu. Emily bir ev hanımıydı ve Vincent ise Rolling Hills'te kendi özel firmasını işleten bir muhasebeciydi. Linda, 2011 yılında mezun olduğu Newport Harbor Lisesi'ne gitti. Görünüşe göre ergenliğin getirdiği olumsuzlukların çoğundan kaçmayı başarmış çünkü kataloglar için modellik yapmaya henüz on üç yaşındayken başlamış. Okulda Newport'a oy verildi
Üç yıl üst üste Liman Balo Kraliçesi. Son sınıf öğrencisi olarak aynı zamanda "süper model olma ihtimali en yüksek" seçildi. Liseden mezun olduğunda katalog modelliği konusunda oldukça başarılıydı ve neredeyse babası kadar para kazanıyordu. Liseden sonra modellik kariyerine odaklanmak için üniversiteye gitmeyi bırakmaya karar verdi. Sanırım ana fikir uluslararası modelliğe ve ünlü tasarımcılara yönelmekti. Tamamı Avrupa'da olmak üzere bazı tanınmış uluslararası defilelerde podyumda birkaç yer bulmayı başardı, ancak büyük top model kariyeri hâlâ gerçekleşmeyi bekliyordu.'

Kaptan Blake, "Kataloglar derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Garcia not defterinde bir sayfa çevirdi. ‘Giysiler, ayakkabılar, mayolar, spor kıyafetler, iç çamaşırları, mücevherler – bu tür şeyler. Dediğim gibi şu anda elimizde çok detaylı bir şey yok ama üzerinde çalışan bir ekibimiz var.'

Kaptan, “X dereceli malzeme var mı?” diye sordu.

‘Şu ana kadar öğrendiklerimize göre değil.’

Kaptan, "Yine de o bir modeldi" dedi. 'Bu onun mesleğiydi.'

'Bu doğru.'

“Yani muhtemelen hayranları olduğunu varsayıyorum.”
“Evet, hem de oldukça fazla,” diye onayladı Garcia, notlarını bir kez daha kontrol ederek. 'Çevrimiçi olarak çok belirgin bir varlığı vardı. Tüm olağan şüpheliler; Facebook, Twitter, Instagram ve hatta izleyicilere makyaj, saç şekillendirme ve moda hakkında ipuçları verdiği bir YouTube kanalı. Toplamda çeyrek milyonun üzerinde takipçi var.'

Kaptan Blake sol şakağına masaj yapmak için iki parmağını kullandı. Baş ağrısının yaklaştığını şimdiden hissedebiliyordu. Yüzünü buruşturarak, “Çeyrek milyondan

fazla takipçi mi?” dedi. 'Bu, kapsamı tamamen genişletiyor, değil mi? Çünkü burada yanılıyorsam düzeltin ama katilin özellikle kurbanın şeklini, özellikle de yüzünü çirkinleştirdiği bir cinayet, ona karşı bir takıntı olduğunu göstermiyor mu? Daha spesifik olarak,
görünüşü ve ne kadar güzel olduğu.” Onaylamak için gözleri Hunter'ın üzerinde durdu.

'Teorik olarak evet' diye kabul etti.

'Yani bu kadar çok takipçi varken,' diye devam etti kaptan, 'tüm sosyal medya paylaşımları, fotoğrafları, videoları, katalogları ve kim bilir başka neleriyle, bu takipçilerden herhangi biri böyle bir takıntı geliştirmiş olabilir; öyle değil mi? Ve bunlardan herhangi biri bu büyüklükte bir cinayeti işleyecek kadar psikopat olabilirdi. Hayranların ne kadar çılgın olabileceğini hepimiz biliyoruz.'

“Evet,” diye tekrar kabul etti. 'Kurban, pek çok hayranı olan başlı başına bir ünlü olduğundan, katilin kim olabileceğine dair kapsam sonuna kadar açık. Psikopat eğilimleri olan takıntılı ama hayal kırıklığına uğramış bir hayran böyle bir şeyi pekâlâ yapabilirdi. Ve internetin ortaya çıkışından bu yana, her yerde giderek daha fazla sosyal medya web sitesinin ortaya çıkmasıyla, yalnızca ünlülere değil, aslında herkese karşı takıntılar geliştirmek çok daha kolay hale geldi.'

“Harika!” dedi Kaptan Blake. ‘İki yüz elli bin olası şüpheli tüm dünyaya yayıldı. O halde bu işi bir an önce halletmelisiniz. Evli miydi? Erkek arkadaşı var mıydı? Bir sevgili mi?'

Garcia, "Evli değildi" diye yanıtladı. 'Annesine göre o da kimseyle görüşmüyordu ama konuyu biraz daha derinlemesine inceleyeceğiz.'

Kaptan ayağa kalktı ve tahtayı daha geniş bir şekilde görebilmek için birkaç adım geriye gitti.

'Güzellik onun her yerinde' dedi kendi kendine, artık Garcia'nın öne sürdüğü yarım teoriyi tümüyle düşünüyordu.
Garcia, "Katil böyle yazmış" diye doğruladı. “Bu da açıkça bize bir şeyler anlatmaya çalıştığı anlamına geliyor.”
“Anlıyorum,” diye onayladı Yüzbaşı Blake. 'Peki mesajı neden Latince yazıyorsunuz?'

Hunter, "Emin değiliz" diye yanıtladı.

"Bir tahminde bulunmak ister misin?"

Hunter sessiz kaldı ama Garcia sessiz kaldı.

"Nereden geldiğine dair bir ipucu olabilir" dedi. Kaptan

yüzünü ona çevirerek bir an bu fikri düşündü. "Ne şekilde Carlos?"

'Az önce bunu söylediniz; iki yüz elli binden fazla hayran tüm dünyaya yayıldı. Yaralı, hayal kırıklığına uğramış ve yeterince psikotik bir hayran herhangi bir yerden uçup onu öldürebilir ve cesedi birkaç gün boyunca bulunamadığı için şimdiye kadar geldiği yere dönmüş olabilir. Bu durumda muhtemelen onu hiçbir zaman yakalayamayacağız."

Yüzbaşı Blake'in düşünceli bakışı derinleşti.

Hunter şunu ekledi: "Daha az karamsar bir senaryo, buranın Los Angeles olması, sakinlerinin milliyetleri söz konusu olduğunda gezegendeki en çeşitli şehirlerden biri olması." Belki katili burada yaşıyordur ama Amerikan vatandaşı değildir."

Kaptan, "Ama artık hiçbir yerde Latince konuşulmuyor," diye geri geldi. "Yani bu düşünce çizgisini takip ederek mesajını Latince yazarak bize ne anlatıyor?" İtalya'dan mı? Latin Amerika mı?'

Hunter, "Olabilir" dedi.

Yüzbaşı Blake sağ başparmağını ve işaret parmağını alnına götürdü. *Evet*diye düşündü. *Baş ağrısı kesinlikle yolda.* Bir sonraki sorusunu sormamayı düşündü ama merakının çok güçlü olduğu ortaya çıktı. 'Peki neden mesaj? Sırf bize onun nereden geldiğine dair bir ipucu vermek için mi?'

Her iki dedektif de sessiz kaldı.

"Kimse var mı?" diye bastırdı.

Garcia, "İhtişam yanılgıları" diye önerdi.

"Özür dilerim?" Yüzbaşı Blake onunla yüzleşmek için döndü. "İhtişam yanılgıları, Kaptan. Psikopatların temel özelliklerinden biri. Bunu biliyorsun. Kendilerini herkesten üstün görürler. Daha zeki, daha iyi görünümlü, daha güçlü, daha yetenekli, daha yaratıcı, daha akıllı vb. olduklarını düşünüyorlar. Bu tür yanılsamalardan dolayı pek çok kişi de her ne ise o olduğuna inanıyor.
yapmak . . . Cinayetleriyle elde etmeye çalıştıkları şey her ne ise, biz ölümlüler tarafından anlaşılamıyor çünkü bizim vizyonumuz ve zekamız onlarınki kadar yüksek değil.' an. 'Katil, aklı başında hiç kimsenin, o bize söylemediği sürece, olay yerini bir sanat eseri olarak görmeyeceğini biliyordu ve haklıydı.'

Garcia tahtadaki birkaç fotoğrafı işaret etti. "Sırtındaki bu oymalar" diye devam etti. 'Bu bize bunların sadece

duvarlardaki kan lekeleri olmadığını söylüyor. Bunlar fırça darbeleridir. Kurbanın sırtındaki mesaj bir alaydan daha fazlası olabilir. Bir tuval üzerindeki imzası olabilir. Böbürleniyor olabilir. Kendi işini övüyorum.” Yüzbaşı Blake derin bir nefes verdi. Tahtadaki fotoğraflara baktıkça sanat eseri teorisinin çılgınlığı azalıyordu. Eğer bu saçma bir tutku suçu, intikam amaçlı bir cinayet, ters giden bir soygun, bir huysuzluk patlaması, hatta biraz hayal gücüyle hasta ve sadist bir tecavüz eylemi olsaydı, belki etraftaki kanlı karışıklık olabilirdi. Oda beklenebilirdi ama kurbanın sırtındaki oymalar beklenemezdi. Tahta boyunca sessizce yürüdü, gözleri fotoğraftan fotoğrafa geçti.

"Ölüm nedeni?" diye sordu.

Garcia, "Muhtemelen kan kaybetmiştir" diye yanıtladı. “Ama bu resmi değil.” “Demek bu yüzden Sıfır Seviye otopsi talep ettiniz.” Yüzbaşı Blake Hunter'a seslendi. “Çünkü eğer bu kaçık gerçekten tüm bunları sadece çılgın bir sanat eseri yaratmak için yaptıysa, o zaman kesin olan bir şey var: Bu adam uçağa atlayıp geldiği yere geri dönmedi. Eğer bu ucube sanat yarattığını düşünüyorsa, bunun onun solo "yapıtı" olmayacağını hepimiz biliyoruz, değil mi? Onu bir an önce durdurmazsak bu iş burada bitmeyecek. Bu seriye dönüşecek.” Hunter'ın endişeli bakışları kaptanınınkiyle buluştu.

'Beni endişelendiren de bu. Zaten sahip olma ihtimali var.'

On altı

Sıfır Seviye otopsi talebini tetikleyebilecek tek faktör kirlenme riski değildi. Dünyanın dört bir yanındaki çoğu yetkilinin kaçınmak için her şeyi yapacağı başka bir risk türü daha vardı: vatandaşların paniğe kapılması riski. Hikayelerin çoğunu sansasyonel hale getirme eğiliminde olan Los Angeles basını, insanlara bilgi için para ödedi ve onlar da iyi para ödediler. Poliste, itfaiye teşkilatında, hastanelerde, devletin güvenlik teşkilatlarında ve tabii ki Adli Tıp Departmanında muhbirleri vardı.

Medya, serbest bırakılan yeni bir seri katilin haberini verecek olsaydı, Melekler Şehri'nde yaygın bir çılgınlık yaratmaktan çekinmeyecek ve harika bir gün geçirecekti. Hunter ve LAPD'nin hikayeyi gizli tutmak için en iyi şansları,

en azından şimdilik, mümkün olduğu kadar çok ayrıntıyı gizli tutmaktı.

Los Angeles şiddet içeren suçlara yabancı değildi. Kurbanın kanıyla neredeyse yeniden dekore edilmiş bir odada bırakılan parçalanmış ve derisi yüzülmüş bir ceset kesinlikle kaşları kaldıracak ve bir soru çığını tetikleyecektir, ancak basın olaydan haber almadığı sürece mutlaka 'seri katil' alarmını çalmayacaktır. kurbanın sırtındaki oymalar. Seri katiller hakkında Los Angeles'taki her suç muhabirinin bildiği bir şey varsa o da polise mesajlarla, bilmecelerle, bulmacalarla, çizimlerle, telefon konuşmalarıyla veya buna benzer şeylerle alay edenlerin yalnızca onlar olduğuydu. Mağdurun bulunduğu konum nedeniyle olay yerine geri dönülmesi

Yatakta bırakıldığında Linda Parker'ın sırtındaki oymaları yalnızca dört kişi görmüştü: Hunter, Garcia, Kevin White ve adli tıp ekibi fotoğrafçısı Tommy. Dr. Hove ve Yüzbaşı Blake bu sayıyı altıya çıkardılar ve hiçbiri bu bilgiyi basına aktarmadı.

Hunter'ın yorumu Yüzbaşı Blake'in oldukça endişeli bakışlarıyla karşılandı.

'Kusura bakma Robert, zaten ne var? Seri mi çevrildi?' Hunter yazıcıya son bir fotoğraf göndermeden önce başını salladı.

'Tamam, beni kaybettiniz. Bilmediğim başka bir ceset mi var?' İçgüdüsel olarak gözleri bir kez daha tahtayı aradı.

Hunter, "Varsa" diye yanıtladı, "hiçbirimizin bundan haberi yok." Yüzbaşı Blake'in kaşları havaya kalktı.

"Tamam" dedi. “Peki eğer bundan başka bedenimiz yoksa bu fikir nereden geliyor Robert?” Bu katilin daha önce cinayet işlemiş olma ihtimalinin olduğunu sana düşündüren nedir?'

“Özellikle tek bir şey değil Kaptan. Bütün suç mahalli bu ama yine de soruşturma açısından herhangi bir şeyden emin olmak için henüz çok erken ve dürüst olmak gerekirse elimde olan tek şey bir önsezi.'

Yüzbaşı Blake bekledi ama Hunter başka bir şey teklif etmedi. Tamam, dedi. ‘Haydi o zaman şu önsezinizi dinleyelim.’

Hunter kaptanını bundan başka çıkış yolu olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Dikkatini tekrar resim panosuna çevirdi.

"Tamam" dedi. ‘Şiddetin düzeyiyle ve katilin ne kadar

yetenekli olduğuyla başlayayım. Kurbanının ellerini ve ayaklarını kesip vücudundan ayırdı.” Konuşurken fotoğrafları gösterdi. ‘Ve buradaki en uygun kelime “temiz”.’ Kaptan Blake’e fazladan bir milisaniye verdi. 'Otopsi raporu bize kullanılan alet hakkında daha iyi bir fikir vermeli ama olay yerindeki adli tıp ekibine göre bu bir balta ya da herhangi bir şey değildi'

Katilin bunu tek bir darbeyle başarabileceği bir tür keskin bıçak.'

Kaptan yaklaştı ve Hunter'ın işaret ettiği resimlere baktı.

“Peki burada neden bahsediyoruz?” diye tahminde bulundu. 'Bir tür testere mi?

"Neredeyse kesinlikle," diye onayladı Hunter. “Fakat buradaki ayrıntı muhtemelen el testeresi kullanmış olması. Elektrikli değil ve bu onun becerilerini geliştirmekten başka işe yaramaz.'

'Elektrikli bir testere yerine el testeresi olduğunu nereden biliyorsun?'

Hunter, "Elektrikli testere kurbanın kanının farklı yönlere ve çok farklı bir düzende fışkırmasına neden olurdu; minik tükürük benzeri damlalar diyebiliriz," diye açıkladı Hunter. Adli tıp, kurbanın evinde buldukları her kan lekesini inceledi. Hiçbir yerde herhangi bir sprey deseni bulunamadı.”

Kaptan Blake, Hunter dikkatini bir sonraki fotoğraf grubuna yönlendirmeden önce bir tutam saçı sol kulağının arkasına sıkıştırdı.

'Burada bariz olanı belirtmek istemiyorum ama aynı zamanda kurbanının derisini de yüzdü, bu da -başka bir şey olmasa da- bilgi gerektirir. Ancak bu durumda, derinin yüzülmesi o kadar ustaca yapılmış ki, deneyime işaret ediyor. En azından bazıları.”

'Bunun gibi bir şeyi,' diye yorumladı Garcia, 'bu seviyede bir yeterlilikle, ilk seferde başarmak kolay değil.' Yüzbaşı Blake huzursuzca sol yanağını kaşıdı. ‘Bunu anlıyorum ama bu katil daha önce cinayet işlemekten farklı bir şekilde bu tür bir deneyim kazanmış olamaz mı?’

"Evet, elbette," diye itiraf etti Hunter. 'Eğitimli bir kasap kolaylıkla yeterliliğe sahip olabilir. Uygulamalı eğitim alan doktorlar, eski doktorlar, tıp öğrencileri. . Omuz silkti.

Garcia, "Gerçek sapıklardan bahsetmiyorum bile," diye araya girdi. "Tecrübesi olmayan ama ilk önce hayvanlar üzerinde pratik yapmaya vakit ayıranlar."

Yüzbaşı Blake'in çenesi yarı açık kaldı. "Derilerini yüzmeyi

mi kastediyorsun?"

Garcia başını salladı. 'Domuz, sıçan, fare ve tavşan gibi bazı hayvanların deri özellikleri, bu tür uygulamalara izin verecek kadar insanlarınkine benzer.'

Bu düşünce Yüzbaşı Blake'in yüzünü buruşturmasına neden oldu.

'Tüm bunlar kulağa ne kadar iğrenç gelse de,' dedi, 'ikiniz az önce kendi davanıza karşı tartıştınız; bu katilin kurbanının derisini yüzme ve sakatlama konusundaki ustalığı onun daha önce cinayet işlediği anlamına gelmiyor. Bir kasap da olabilir, eski bir tıp öğrencisi de olabilir.'

"Bu doğru." Hunter bunu kabul etti. 'Katil, daha önce kimseyi öldürmeden bu tür bir deneyimi birkaç farklı yoldan kazanabilirdi, ancak şu ana kadar yalnızca katilin kullandığı şiddet düzeyini ve beceriyi tartıştık.' Linda Parker bir kez daha geri döndü. 'Ama aynı zamanda buna da sahibiz.'

Yüzbaşı Blake derin bir nefes aldı. 'Evet biliyorum ve sana bu dönüm dizisini sormamın asıl nedeni de bu. Hepimiz seri katillerin tamamının polisle alay etmekten hoşlanmadığını biliyoruz. *sadece* seri suçlular bunu yapıyor."

Tahtadaki fotoğraflardan birine işaret parmağını sapladı.

'Bir mesaj, bir imza, uzaylı kodu, her ne ise bu hiç şüphesiz bir alay hareketidir ve bu nedenle her yerinde 'seri' yazmaktadır, ancak serinin bir yerden başlaması gerekiyor, değil mi?' kollarını sanki tahtaya sarılmak üzereymiş gibi iki yana açmıştı. "O halde sana tekrar sorayım Robert. Neden bunun onun ilk kurbanı olmadığını düşünüyorsunuz?'

"Dediğim gibi Kaptan, bu sadece bir önsezi, ama her şeyi bir araya toplamaya başladığımda - şiddet düzeyi, katilin becerisi, arkasında bıraktığı mesaj, bir bütün olarak olay yeri, hiç de öyle gelmiyor." onun başlangıç noktasıdır."

Harika, dedi Kaptan Blake başını hızlıca sallayarak. 'Ne zaman önsezilerin olsa, Robert, kendimizi bir bok fırtınasına hazırlamamız gerekiyor ve bu şimdiden bir kasırgaya benzemeye başlıyor.'

Garcia, "Bir şey daha var" dedi.

Onunla yüzleşmek için döndü. `Bu kabus hiç bitecek mi? Şimdi ne oldu?'

Garcia, sonunda yazıcı tepsisinden son fotoğraf çıktısını alıp tahtaya sabitleyen Hunter'a baktı. Linda Parker'ın kedisi buzdolabının içinde donmuş halde görünüyordu.

Yüzbaşı Blake'in iki kez çekim yapması gerekti ve o zaman bile gözlerinden şüphe etti. 'Ne . . . cehennem. . .

"Bu kurbanın kedisi," diye yanıtladı Garcia. `Bunu

dondurucuda bulduk.’

Kaptanın midesinde bir yerlerde çukur oluşmaya başladı. Kedileri her zaman sevmişti. Yeşil gözlü kızıl Ragamuffin'i sekiz yıldır çok fazla Pee'ye sahipti. Orijinal adı Furmuffin'di, ancak ilk birkaç ay içinde ve evdeki birkaç ıslak 'kaza'dan sonra, Kaptan Blake adını daha yakışan bir isimle değiştirmeye karar verdi.

'Katil. . Sesi boğazında kaldı. '. . . Kedisini mi öldürdün?'

Garcia, "Onu donarak öldürdü" diye doğruladı. 'Dondurucu kapısının iç kısmında, kürk ve kedinin tırnak parçalarının yanı sıra çizikler vardı.'

“Neden?” diye sordu kaptan, bakışları Hunter ve Garcia arasında gezinirken. 'Savunmasız bir hayvana bu şekilde işkence edip öldürmenin ne anlamı var? Bu bir bekçi köpeği değildi ve katilin kurbana ulaşmadan önce onu çıkarması gerekmiyordu, değil mi?'

Bekledi ama dedektiflerden hiçbiri cevap vermedi. "Bu retorik bir soru değil arkadaşlar," diye ısrar etti. Öfkesi sesine yansımıştı. 'Bu piçin neden lanet kediyi öldürmek zorunda olduğuna dair herhangi bir teorisi olan var mı?' Açık bir soru olmasına rağmen Hunter'ı lazerli bir bakışla yere sabitledi.

Omuz silkti. ‘Bunu sırf kararlılığını kanıtlamak için yapabilirdi.’

“Ne?” Kaptanın gözleri genişledi. “Yani kurbanın evine girmek, ellerini ve ayaklarını kesmek, vücudunun derisini yüzmek ve tüm odayı kan partisine dönüştürmek onun kararlılığının yeterli kanıtı değil miydi?” Bunu açıklığa kavuşturmak için zavallı kediyi dondurmak mı zorunda kaldı? Bu adam da kim? Şeytan mı?'

Hunter tahtadan geri adım attı ve masasının kenarına yaslandı. Konuştuğunda sesi dünyadaki tüm sakinliği taşıyormuş gibiydi.

“Tepkinize bakın Kaptan. Bir dakika öncesine kadar endişeli görünüyordun ama bunda gerçek bir öfke yoktu. Kediyi öğrendiğin anda. . Hunter'ın cümlesini tamamlamasına gerek yoktu.

Garcia, "Ve bu tepkinde de yalnız değilsin" diye ekledi. 'Bu olay hepimizin başına olay yerinde geldi. Kediyi dondurucuda bulduğumuz anda herkesin ruh hali değişti, hatta Robert'ınki bile; onun her zaman ne kadar sakin ve kendine hakim olduğunu bilirsin.'

Yüzbaşı Blake tiksintiyle arkasını dönmeden önce bir

saniye daha gözlerini resimde tuttu. 'Bir cesedi burada yapıldığı gibi parçalamak ve derisini yüzmek farklı türde bir 'hastalık' gerektirir, ama böyle bir şeyi kesinlikle hiçbir tehdit oluşturmayacak olan küçük bir hayvana yapmak...'

Hunter, "Şok edici ama şaşırtıcı değil," diye sözünü kesti. Ona baktı.

Hunter, "Pek çok psikopat çok genç yaşta psikopati belirtileri göstermeye başlıyor" diye hatırlattı ona. 'Hayvanlara karşı zulüm ve kundakçılığa yatkınlık, 'psikopatinin erken belirtileri' listesinin en üst sıralarında yer alıyor. Birçok modern seri katil, hayvanları incitmek ve öldürmekten, hayvana zarar vermeye kadar mezun olmuştur.

ve insanları öldürmek. Bu bir gerçek. Yani evet, bu şok edici ama şaşırtıcı değil.'

"Yani bana burada muhtemelen tamamen duygusuz bir ucubeyle karşı karşıya olduğumuzu söylüyorsun. Genel olarak hayata karşı duygusal kopukluk düzeyi ölçülerin dışında olan biri – insan. . . hayvan. . . önemi yok çünkü umrunda değil.'

Garcia, "Bundan hiç şüphem yok, Kaptan," diye yanıtladı. Hunter, "Başka bir olasılık daha var" dedi ama açıklamaya fırsat bulamadan masasındaki telefon çaldı.

On yedi

Linda Parker'ın otopsi sonuçlarını Hunter ve Garcia ile paylaşmadan önce Dr. Hove, kesinlikle emin olmak için birkaç bulgusunun üzerinden bir kez daha geçmeye karar verdi. Otuz beş dakika sonra hâlâ Otopsi Salonu Sıfır'da otururken sonunda Polis İdare Binasındaki dedektifleri aradı.

Hunter diğer uçtan telefonu alırken, "Robert, ben Carolyn Hove" dedi. 'Talep ettiğiniz Sıfır Seviye otopsiyle işim bitti.'

Hunter, "Ah, bu harika Doktor," dedi. 'Peki bizim için neyin var?'

Dr. Hove'un bakışları tekrar muayene masasındaki cesede yöneldi. Her iki omuzun tepesinden göğüs kemiğinin alt kısmına kadar uzanan tanıdık Y kesiği zaten dikilmişti. Kalın siyah dikişler artık tüm kesim boyunca uzanıyor ve zaten yabancı görünen vücuda yepyeni bir tuhaflık katmanı ekliyordu.

"Oldukça ilgi çekici bir şey olduğunu söylemeliyim" diye yanıtladı. Hunter bir an durakladı. 'Bana biraz izin ver doktor. Seni hoparlöre vereyim. . .'

Hunter tekrar konuşmadan önce Dr. Hove kulaklığından boğuk bir tık sesi geldiğini duydu.

'Tamam doktor. Devam etmek.'

"Eh," diye başladı. 'Cesedin içinde bulunduğu parçalanmış durum ve yaralarının ciddiyeti göz önüne alındığında, bunu bulmayı bekliyordum.
kurban ölmeden önce ağır işkenceye maruz kalmıştı ama durum hiç de böyle değil.'

'Nasıl yani?' Soru biraz uzaktan gelen bir kadın sesi tarafından soruldu ve bu da Dr. Hove'un kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Pardon, bu kim?" diye sordu endişeyle.

“Kusura bakma Carolyn, ben Barbara Blake.” Kaptan Hunter'ın masasına yaklaştığında sesi güçlendi. ‘Robert aramayı hoparlöre verdiğinde merhaba demem gerekirdi.’

'Ah hayır, hiç de değil. Üzgünüm sesini tanıyamadım Barbara. Biraz uzaktan geliyordu. Bu arada, sen nasılsın?'

'Çok kötü değil ama içimden bir ses bunun değişmek üzere olduğunu söylüyor.'

"Daha fazla sürprizle karşılaşmamak için," dedi Dr. Hove, "başka kiminle konuşuyorum?"

Garcia, "Sadece ben, Doktor," diye seslendi. ‘Burada sadece üçümüz varız.’

“Carolyn, durumun böyle olmadığını söylerken ne demek istedin?” diye sordu Yüzbaşı Blake tekrar.

'Hepimizin bildiği gibi, görünüş oldukça aldatıcı olabilir ve burada da durum böyle, çünkü bu cinayet ne kadar şiddetli işlenmiş gibi görünse de kurban acı çekmedi.'

Dr. Hove'un duyurusu hattın diğer ucunda garip bir sessizlikle karşılandı. Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake'in birbirlerine bakışlarını zihninde canlandırabiliyordu.

“Acı çekmedi mi?” diye sordu Kaptan Blake sonunda, sesi şüpheyle kaplıydı.

'Hayır. Öğrendiklerime göre hayır. Ona yapılan tüm barbarlıklar (cesedin derisinin yüzülmesi, el ve ayakların kesilmesi) hepsi ölümden sonra yapıldı.'

Garcia bir sonraki soruyu sormadan önce uzun, huzursuz bir sessizlik daha yaşandı.

“Yani kurban yaralarından dolayı kan kaybından ölmedi mi?” “Hayır. Havasızlıktan öldü. Ve işte başka bir sürpriz

daha geliyor; boğulma boğulma yoluyla değil, boğulma yoluyla gerçekleşti.'

Garcia, "Durun Doktor," dedi. 'Lütfen bunu benim tarafımdan tekrar çalıştırabilir misiniz?'

Dr. Hove, "Boynundaki kaslarda herhangi bir morarma görünmüyor" diye açıkladı. 'Gırtlak ve nefes borusu ezilmemiş ve dil kemiği kırılmamış. Aslında boynunda, boğazında veya solunum sisteminde herhangi bir hasara rastlamadım.'

‘Peki nasıl boğuldu?’ Bu sefer soru Yüzbaşı Blake’ten geldi. ‘Katil uyurken yüzüne yastık mı koymuş?’

'Onun gibi bir şey' diye yanıtladı doktor. “Ama o bir yastık değildi, Barbara. Vücut boğulduğunu hissettiğinde, otomatik fizyolojik tepkisi mümkün olan en derin nefesi almaya çalışmaktır. Nefesin oksijensiz kaldığını anlayınca paniğe kapılır ve anında yeniden dener. Bu sefer çok daha çaresizce şunu eklemeliyim. Bir yastık, bir tıkaç, bir gömlek. . . herhangi bir tekstil kumaşından yapılmış herhangi bir şey, kurbanın çılgınca derin nefesleriyle ağzına ve burun deliklerine emilen ve her yere yapışan lifleri açığa çıkarırdı.' Dr. Hove nefes almak için durakladı. 'Hiçbir şey bulamadım. Lif yok. Kalıntı yok. Hiç bir şey. Burnunun içinde ya da ağzında ya da boğazında değil.'

“Kalın bir plastik torba olabilir mi?” diye önerdi Garcia. "Çok mümkün," diye onayladı Dr. Hove. “Fakat kurbanın yüz derisini incelemeden katilin boğma aleti olarak neyi kullandığını size makul bir kesinlikle söylemem mümkün değil. Size söyleyebileceğim şey onun ölmesinin uzun sürmediğidir. Bir dakika. . . en fazla bir buçuk dakika. Bu özel otopsi incelemesinde olabildiğince titiz davrandım ve yapacak hiçbir şey bulamadım.
ölmeden önce her türlü fiziksel acıya katlanmak zorunda olduğunu öne sürüyor. Tabii boğulmanın getirdiği katıksız panik dışında.”

“Yani bütün bu sadizm ölümden sonra mı meydana geldi?” diye sordu Garcia. 'Bu doğru.'

Kaptan Blake, "Eh, bu kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyor" dedi.

“Tam olarak benim düşüncelerim, Barbara.”

On sekiz

Ulusal Şiddet Suçları Analizi Merkezi (NCAVC), 1981'de kurulan ve nihayet Haziran 1984'te resmi olarak kurulan uzman bir FBI departmanıydı. Ana misyonu, olağandışı veya tekrarlanan şiddet suçlarının soruşturulmasında kolluk kuvvetlerine yardım sağlamaktı. yalnızca ABD sınırları içinde değil, aynı zamanda dünya çapında. Genel merkezi Virginia'daki Quantico kasabası yakınlarındaki ünlü FBI eğitim akademisinde olmasına rağmen, NCAVC departmanı başkanı Adrian Kennedy, araştırmalarının çoğunu Washington DC'deki geniş ve konforlu ofisinden koordine ediyordu. Kennedy, ABD Başsavcısını aramanın tam ortasındayken, NCAVC'nin en donanımlı ajanlarından biri olan Özel Ajan Larry Williams, kapıyı çalmadan Kennedy'nin ofisinin kapısını itip içeri adım attı. Onu, yüzünde hüsran dolu bir ifadeyle, Kennedy'nin PA/sekreteri Clare Pascal takip ediyordu.

NCAVC direktörünün endişeli gözleri siyah çerçeveli gözlüklerin ardından kapısındaki iki kişiye kaydı. Williams, yanında taşıdığı bakış kadar acil bir ses tonuyla, "Cerrah yeniden ortaya çıktı" dedi. Kennedy, Williams'ın bakışlarına, beyninin sözlerinin ciddiyetini anlamasına yetecek kadar uzun süre baktı. Çenesindeki kasların esnediğini hissetti.

Kennedy telefona "Üzgünüm Loretta" dedi. 'Bir saat kadar sonra seni tekrar arayayım. Bir şey ortaya çıktı.' çağrıyla bağlantısı kesildi ve dikkati Özel Ajan Larry Williams'a döndü.

Sekreteri, "Çok üzgünüm Direktör," dedi ve sonunda kendini Ajan Williams'ın atletik yapısının önünde konumlandırdı. 'Ona önemli bir görüşmede olduğunuzu söyledim ama dinlemedi ve ben de onu zamanında durduramadım.'

Kennedy elini sallayarak "Sorun değil Clare" dedi. ‘Onu buradan alacağım. Teşekkür ederim.'

Performansından hala hayal kırıklığı yaşayan Clare, Kennedy'nin ofisinden sessizce çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Kennedy gözlüğünü çıkardı ve antika maun ayaklı masasının üzerine koydu. Ofisi ne kadar geniş ve lüks olsa da Adrian Kennedy kariyerli bir bürokrat değildi.

Hukuk fakültesini yeni bitirmiş olan Kennedy, FBI'daki

yolculuğuna oldukça genç yaşta başlamıştı ve olağanüstü bir analitik zeka ve insanları motive etme konusundaki doğal yeteneği ile birlikte liderlik konusunda muazzam bir yeteneğe sahip olduğunu hemen gösterdi. Bu niteliklerin fark edilmesi uzun sürmedi ve Kennedy kısa sürede prestijli ABD Başkanı Koruma Ekibi ekibine atandı. İşte o zaman bir kahraman olarak selamlandı. Koruma ekibindeki dördüncü yılında Kennedy, üzerinde şüphesiz Başkan'ın adının bulunduğu bir kurşunun önüne kendini atarak bir suikast girişimini engellemeyi başardı. Cesaretinden ötürü yüksek bir takdir ödülü ve bizzat Başkan'dan kişisel bir 'teşekkür' mektubu aldıktan sonra, o zamanki FBI müdürü Adrian Kennedy'den Quantico'da hâlâ bebek adımlarını atmakta olan yeni bir departmanın başına geçmesini istedi. Şiddet İçeren Suçların Analizi Ulusal Merkezi. Kennedy, pozisyonu kabul etmeden önce kararı hakkında bir günden az bir süre tartıştı.

Sadece birkaç yıl sonra NCAVC içinde yeni bir departmanın (Davranış Analizi Birimi veya kısaca BAU) kurulmasını öneren de oydu. Misyonu eşit ölçülerde basit ve karmaşıktı:

Belirli tekrarlanan şiddet içeren suçların psikoloji, psikanaliz ve davranış bilimleri kullanılarak araştırılması. Adrian Kennedy yalnızca NCAVC Departmanının yöneticisi değildi; aynı zamanda Davranış Analizi Birimi'nin de başkanıydı.

“Cerrah mı?” diye sordu Kennedy, yıllardır sigara içmekten daha da kötüleşen doğal olarak boğuk bir sesle. 'Emin misin?'

Ajan Williams öne çıktı ve inancı biraz sarsıldı. Çenesinin alt tarafını kaşıdı. ‘Yüzde yüz değil efendim ama çok yakında onay alacağız.’

Kennedy, Chesterfield kanatlı sandalyesine yaslandı, dirseklerini sandalyenin kollarına dayadı ve parmaklarını çenesinin önünde kenetledi. Gözleri mavinin dikkat çekici bir tonuydu; karanlıktı ama yine de parlaktı ve kesinlikle bilgi ve deneyimle dolup taşıyordu.

“O halde şunu açıklığa kavuşturayım, Özel Ajan Williams. Sekreterimin yanından hışımla geçtin, neredeyse ofisimin kapısını tekmeleyerek indirdin - eklemeliyim ki kapıyı çalmadan - sırf bana bir "belki" demek için ABD Başsavcısı'yla olan çok önemli bir görüşmeyi yarıda kestin, öyle mi?'

Williams ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Koyu

gözleri bir anlığına yönetmenin bakışlarından kaçındı. 'Lanet olası aklını mı kaçırdın?'

"Üzgünüm efendim ama o olduğunu biliyorum." Sadece resmi onaya ihtiyacımız var.'

'Peki bunu tam olarak nasıl 'biliyorsunuz'?'

Ajan Williams cebinden bir kağıt parçası çıkardı. 'Bu sabah saat iki civarında' diye başladı, 'VICAP veri tabanında cinayetlere ilişkin resmi bir arama yapıldı ve fail olay yerine herhangi bir yazılı mesaj bıraktı. Daha spesifik olarak Latince yazılmış mesajlar.” Kennedy hâlâ etkilenmemiş görünüyordu. 'Ve senin aklında, tek başına bu gerçek bile sana haber vermeden ofisime dalma hakkını veriyordu.'

'Dahası da var.'

“Ben de içtenlikle öyle umuyorum.” Kennedy alaycı bir şekilde başını salladı. Ajan Williams, "Arama sıfır sonuç verdi" diye devam etti. 'Bunun üzerine yeni bir arama yapıldı; kurbanın vücudunun herhangi bir yerine kazınmış mesajlar.'

Kennedy'nin çenesi biraz yukarı kalktı. 'Devam et.'

'Bir kez daha, nedenini biliyoruz, VICAP veritabanı hiçbir sonuç vermedi, bunun üzerine üçüncü, daha ayrıntılı bir arama yapıldı; sırtlarına oyulmuş harf ve sembollerden oluşan tuhaf bir kombinasyona sahip cesetler bulundu.'

Kennedy'nin çenesindeki kas bu sefer daha da esniyordu. Ajan Williams, "O olmalı efendim" diye ısrar etti. 'Birinin bu tür bir bilgi için VICAP veritabanını aramasının başka bir nedeni yok; kurbanın sırtına kazınmış, garip bir harf ve sembol kombinasyonuna benzeyen Latince bir mesaj.' bir an için hava. 'Bu tür tesadüflere inanmadığınızı biliyorum efendim. O olmalı. Başkası olamaz."

Kennedy bunu tek bir kafa hareketiyle kabul etti. 'TAMAM. Özel Ajan Fisher nerede?'

Williams saatine baktı. 'Biz konuşurken oraya doğru gidiyor. Buradan ayrılır ayrılmaz ona katılacağım ama senin de gelmek isteyebileceğini hissettim.'

Kennedy nefes verdi ve ayağa kalktı. 'Peki bu sefer nereye gidiyoruz?'

"Los Angeles efendim."

Kennedy sekreterine önümüzdeki iki gün için takvimini temizlemesini söylemek üzere masasının üzerindeki telefona uzanmak üzereydi ki aklına geldi.

"Bekle bir saniye" dedi, sol elini dur işareti yaparak havaya kaldırdı. "Los Angeles, Kaliforniya mı?"

Williams'ın gözleri NCAVC direktörüne kısıldı. 'Ben . . . Farklı bir Los Angeles'ın farkında değilim efendim.' Kennedy'nin dudakları yavaş ama istikrarlı bir şekilde esrarengiz bir sırıtışla gerildi.

Emin olamayan Özel Ajan Williams dönüp tekrar Kennedy'yle yüzleşmeden önce arkasını kontrol etti.

"Bir şeyi mi kaçırdım efendim?"

'Eğer haklıysan. . . eğer bu gerçekten de Cerrah ise, o zaman ilk ve en kötü hatasını yapmış olabilir.' 'Takip etmiyorum efendim.'

Kennedy cep telefonunu aldı. 'Los Angeles'a vardığımızda bunu sana açıklayacağım.'

On dokuz

Hunter sandalyesine yaslandı, beyni Dr. Hove'un az önce söylediklerini işlemeye çalışıyordu.

Bu kadar şiddetli görünen bir suç mahallinde nasıl tam olarak bu şiddet eksik olabilir? Gerçekten hiçbir anlamı yoktu, tabii ki . . .

Hunter, "Kurban cinsel saldırıya uğradı mı, Doktor?" diye sordu.

"Buna dair hiçbir belirti bulamadım Robert. Kasık kaslarında, vajinada veya anüste herhangi bir morarma yok. Saldırganın lastik kullanması durumunda geride kalacak meni ya da kayganlaştırıcı kalıntısı da yok.'

"Ve kurbanın boğulduğundan kesinlikle eminsin *önce* derisi yüzülmüş mü?" Garcia tekrar atladı.

'Evet. Yüzde yüz.' Dr. Hove'un sesi bu sorudan biraz rahatsız olmuş gibiydi. 'Önce o öldü. Buna hiç şüphe yok. Neden?'

"Carolyn." Katlanır sandalyeyi Hunter'ın masasına yaklaştıran Yüzbaşı Blake bir kez daha söz aldı. 'Olay yeri fotoğraflarını gördün mü?'

'HAYIR. Henüz değil. Bu sabah buraya çok erken geldim ve hemen Robert'ın Sıfır Seviye talebiyle karşılandım ki bu, bildiğiniz gibi her şeyden önce gelir. Cesede eşlik eden adli tıp dosyası oldukça basitti; fotoğraf yoktu ve henüz e-postamı kontrol etme şansım olmadı. Neden?'

Kaptan, "Olay yeri kanla kaplı" diye açıkladı. 'Zemin, duvarlar, mobilyalar, her şey. Ofiste dolaşan birkaç teori var ve bunlardan biri, olay yerindeki kan lekelerinin, saldırgandan kaçmaya çalışan, kana bulanmış çaresiz bir kurbanın sonucu olduğu ihtimali. Vücuduna yapılan bu kadar vahşetten önce öldüğünden gerçekten eminsin, o zaman bu teoriyi tamamen çürütüyor.'

"Tam olarak değil, Barbara," Dr. Hove geri geldi.

'Ne demek istiyorsun?'

Hunter, "Kurbanın elleri" dedi.

"Bu doğru," diye onayladı Dr. Hove. 'Dediğim gibi, henüz olay yeri fotoğraflarını görmedim, dolayısıyla bahsettiğiniz kan lekelerini analiz etmeden bir fikir beyan etmem zor, ancak bunu da hesaba katarsak göremiyoruz' Kurbanın, vücudundan ayrılmadan önce savunma yaralarından kanıyor olabilecek elleri veya ayakları yoksa, o zaman evet, az önce anlattığınız senaryo oldukça mümkün.'

Garcia, "Evet ama bu yine de hiçbir şeyin neden devrilmediğini veya yerinden çıkmadığını açıklamıyor" dedi.

"Affedersiniz, ne devrildi ya da yerinden çıktı?" diye sordu Dr. Hove.

"Ah, hiçbir şey doktor," diye yanıtladı Garcia. Kaptanın bahsettiği teorilerle ilgili. Bu arada, tahmini bir ölüm zamanınız var mı?'

'Evet elbette. Hesaplamalarıma göre kurban elli sekiz ila altmış beş saat önce hayatını kaybetti, bu da bizi pazartesi gecesine, akşam dokuz ile gece yarısı arasına götürüyor.'

Hunter, "Saldırganının ampütasyon için ne kullandığına dair bize daha iyi bir fikir verebilir misiniz?" diye sordu.

Doktor, "Küçük, tırtıklı bir bıçaktı," diye yanıtladı, sesi kendinden emindi. "Kafa kemiği ve kaval kemiğinde -ayak bileği kemiklerinde- bulduğum tırtıl türüne bakılırsa bıçak kullanılan inceydi, minik dişleri vardı ve birbirine çok yakındı. Sadece bundan yola çıkarak bunun bir mutfak bıçağı değil, bir testere olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca kesimlerin

elektrikli bir aletle yapılamayacak kadar düzensiz olduğunu da söyleyebilirim. El testeresi kullandı. Başa çıkma testeresi veya benzeri bir şey. Ne yazık ki izini sürmek mümkün olmayacak kadar yaygın.”

Kaptan Blake, "Eh, burada yeni bir şey yok" yorumunu yaptı. “Bir şey daha var, Carolyn, uyuşturucu kullanımına dair herhangi bir belirti var mı?” “Kesinlikle emin olmak için toksikolojiyi beklememiz gerekecek, ama eğer uyuşturucu kullandıysa muhtemelen sadece eğlence amaçlıydı. Bu kız esrarkeş değildi. Damarlarından hiçbirinde iz izine rastlamadım. Kendisi de sigara içmiyordu. Eğer crack kokain, kristal meth ve hatta eroin gibi solunabilen maddeleri düzenli olarak kullanıyor olsaydı, bunun belirtilerini bulurdum. Diş etleri ve dişleri mükemmel durumdaydı. Şimdiye kadar gördüğüm en iyisi.” Kısa bir duraklama daha. 'Neden soru? Olay yerinde uyuşturucu bulundu mu?'

'HAYIR. Hiçbir şey yok Doktor,' diye yanıtladı Hunter. “Soruşturmanın ilk adımlarını atıyoruz.” “Olay mahallindeki bu kanlardan herhangi biri arteriyel spreye benziyor mu?” diye sordu Dr. Hove.

'HAYIR. Hiçbiri.” Hunter'ın masasının kenarında oturan Garcia yanıtladı. `Birkaç kan sıçraması vardı ama arteriyel sprey yoktu.’

'Palmiye izleri mi?'

'Bu yine 'hayır' olur. Duvarlarda ve mobilyalarda bulduğumuz tüm kan lekeleri, her şeyden çok lekelere benziyordu.'

Bu bilgi Dr. Hove'un ilgisini daha da çekti.

'Lekeler mi?'

"Doğru" diye onayladı Garcia. `Hâlâ adli tıp sonuçlarını bekliyoruz.’

Susma sırası Dr. Hove'daydı. Ona göre bu dava her geçen saniye daha da tuhaflaşıyordu. Artık olay yeri fotoğraflarına bakmak için sabırsızlanıyordu.

Sonunda, "Kurbanın sırtındaki oymalar" dedi. 'Bunun ne anlama geldiğine dair bilgisi olan var mı? Bütün bu harfler ve semboller bir arada mı?'

Garcia, Hunter ve Kaptan Blake'e yüzünü buruşturarak, "İşte işin püf noktası bu," diye yanıtladı. `Bunlar sembol değil.'

"Affedersiniz?"

Garcia'nın Dr. Hove'a tüm açıklamayı anlatması birkaç dakikasını aldı.

'BEN . . . Bunu tamamen kaçırdım,' dedi, sesi birkaç dakika öncesine göre biraz daha az istikrarlıydı. 'Bazılarının Latince olduğunu ya da Latince gibi göründüğünü söyleyebilirim, ancak bunları hiçbir zaman tam olarak bir araya getiremedim. *Güzellik*. *Çevreliyor*. *Onun*Bu sözleri kendi kendine fısıldadı. 'Güzellik . . . çevreliyor. . . o.'

"Eh," dedi Garcia. `Hepimizin burada hemfikir olduğu çeviri şu: "Güzellik her yerdedir."

'Evet' diye onayladı doktor. 'Onu çevreliyor, her yeri var; anlamı aynı, değil mi?'

"Sanırım." Garcia bunu kabul etti.

"Sana başka bir şey sorayım Doktor." Hunter tekrar görevi devraldı. 'Ampütasyonları ve vücudun derisinin yüzülmesini göz önüne alırsak, saldırganın ne kadar yetenekli olduğunu söyleyebilirsiniz?'

"Çok güzel bir soru Robert ve onun ortalamanın çok üstünde olduğunu söyleyebilirim. Ampütasyonlar biraz daha iyi yapılabilirdi ama kesinlikle yeterince iyiydiler. Kesimler doğru pozisyonda yapıldı; diğer bir deyişle, eğer kurbanın gerçekten ellerinin ve ayaklarının kesilmesi gerekiyorsa, bu, el tipi testere yerine elektrikli testereyle de olsa, doktorun kesileri hemen hemen bu noktada yapması gerekirdi. Ve söylediğim gibi otopsi olmasına rağmen ilginç olan kesiklerin hâlâ gereken özenle yapılmış olması.'

Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake, Dr. Hove'un az önce onlara söylediklerinin sonuçlarını değerlendirdiler. Kaptan,

“Deri yüzmeye ne dersiniz?” diye sordu.

‘Yine Barbara, yeterince ustaca iş başardın.’

'"İlk kez deneyen biri için fena değil" gibi ustalıkla mı, yoksa "muhtemelen bunu daha önce de yapmıştır" mı?'

Doktor sustu. Bu açıdan düşünmediği açıktı.

“Carolyn?” Yüzbaşı Blake itti.

'Evet, üzgünüm Barbara, buradayım. Bu katilin daha önce cinayet işlediğini mi düşünüyorsunuz? Yani bu şekilde mi?'

'Bilmiyorum. Sen söyle bana. Sence öyle mi?” “Daha önce öldürülüp öldürülmediğini kesin olarak söylemek zor. Pekâlâ yapabilirdi. Söylediğim gibi, ampütasyonlar yeterince ustalıkla yapılmıştı, vücudun derisinin yüzülmesi de öyle. Her ne kadar bu eylemlerin ikisi de hayvanlar üzerinde uygulanabilecek olsa da bu adam ne yaptığını çok iyi biliyordu.'

'Peki bunu sana söyleten ne?'

Dr. Hove herkese "Bir insan vücudunun derisini yüzmek sanıldığı kadar zor değil" dedi. ‘İnsan derisi çok güçlü ve oldukça sağlamdır. Herkesi sıkmamak için tüm biyomedikal detayları atlayacağım ama kısacası bir kesi yapmak, deriyi kavramak ve çekip çıkarmak yeterli olacaktır. Eğer herhangi biriniz bir mangoyu ısırıp meyvenin kabuğunu çıkarmış olsaydı, deneyim oldukça benzer olurdu.'

Garcia telefona hoşnutsuz bir ifadeyle, "Görsel görüntü için teşekkürler Doktor," dedi. 'Brezilya'da yaşadığımda arka bahçemizde bir mango ağacımız vardı. Çocukluğumda en çok yediğim meyvelerden biri herhalde. Bu yeni bilgi çocukluk anılarıma çok iyi gelecek.'

Üzgünüm Carlos ama bununla birlikte şunu da eklememe izin ver: Birinin tüm derisini tek seferde sıyırmak, sonunda bir tür deri elbiseye sahip olmak gerçekten sadece filmlerde görebileceğin bir şey. Bunu yapmak neredeyse imkansızdır. Bir insanın derisini yüzmenin en kolay yolu bunu parçalar halinde yapmaktır. Deride sınırlayıcı çizgiler keserdiniz ve bu katilin yaptığı da tam olarak buydu.'

“Çizgileri sınırlandırmak mı?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

`Evet, işte bu yüzden bu katilin ne yaptığını çok iyi bildiğini söyledim. Bu durumda belinin tamamını saran ince ama uzun bir kesi yaparak vücudunu üst ve alt olarak ayırmıştır. Bacaklarının ve kollarının derisinin yüzülmesi de, el ve ayak gibi ekstremitelerinin çıkarılmasıyla çok daha kolay hale gelecektir.' Doktor bir an duraksadı. 'Şimdi haşlanmış bir yumurtanın kabuğunu soyduğunuzu hayal edin. Sizin için kabuğun küçük parçalarını çıkarmak kolaydır - bunu herkes yapabilir - ancak sizin için kabuğun tamamını tek seferde, hatta iki büyük parça halinde çıkarmak çok daha zordur. Hatta bunun tecrübe gerektirdiği bile söylenebilir.”

Garcia, "Yani bize bu katilin kurbanın derisinden iki büyük parça aldığını mı söylüyorsun?" diye sordu. `Biri belden aşağısı - insan derisinden pantolona benzeyen bir şey - ve diğeri belinden başına kadar insan derisinden kapüşonlu ve maskeli bir sweatshirt gibi.'

"Keşke böyle bir prosedürün gerektirdiği zamanı ayırsaydı ve sabrı olsaydı," diye yanıtladı Dr. Hove. `Evet, muhtemelen çok benzer bir şeyle sonuçlanırdı, tek istisna, sizin deyiminizle “kapüşonlu ve maskeli sweatshirt”ün arkasında çok büyük bir yamanın eksik olmasıydı.'

Hunter'ın bir sonraki sorusu Yüzbaşı Blake'in
yüzünü buruşturdu. "Bunlar giyilebilir mi doktor?"

'Giyilebilir?'

'Evet. Eğer katil elinde insan derisinden bir pantolon ve insan derisinden kapüşonlu ve maskeli bir sweatshirt'e benzer bir şey bulduysa, arkadaki eksik yamaya rağmen bunları giyebilir miydi?'

Dr. Hove o zamana kadar bu olasılığı düşünmemişti.
`Onları doğru çözümlerle koruduysa evet Robert yapabilirdi.’

Yirmi

Kaptan Blake ile görüşmelerinin ve Dr. Hove ile konferans görüşmesinin ardından Hunter ve Garcia, Linda Parker'ın evine dönmeye karar verdiler. Her ikisi de olay yerine ikinci kez bakmak istiyordu ama bu sefer bunu rahatsız edilmeden ve kendi başlarına yapacaklardı.

Garcia garaj yoluna girerken, "Yani," dedi. 'Bahsettiğiniz diğer olasılık neydi?'

“Affedersiniz?” Hunter biraz emin olamayarak partnerine baktı.

"Ofise geri döndüm" dedi Garcia, başı hafifçe sola eğilerek. 'Duygusal kopukluk söz konusu olduğunda muhtemelen ölçülerin dışında olan bir psikopatla karşı karşıya olduğumuz önerildiğinde, başka bir olasılığın daha olduğunu söyledin ama ne olduğunu bize asla söylemedin.'

Arabadan inip eve doğru ilerlemeye başladılar.

Hunter, "En rahatsız edici olanı" dedi. 'Bu katil aslında göründüğü kadar kalpsiz ve duygusuz değil ama zihinsel olarak bunu yapabilecek kadar güçlü. *bilinçli olarak* ne zaman isterse o eşiği aşar.'

Garcia evin ön bahçesinin yanında durdu. 'Hangi nedenle?'

Hunter omuz silkti. ‘Belki sadece bize, daha da kötüsü kendine, eğer isterse bunu yapabileceğini kanıtlamak için.’

'Bunu kendine kanıtlamak mı?'

Hunter başını salladı. 'Bazı insan zihinleri bu kadar komiktir Carlos. Bazı insanlar, kendilerine bunu yapabileceklerini kanıtlamak için daha iyi bir sebep olmadan, vahşet de dahil olmak üzere hemen hemen her şeyin sınırlarını zorlarlar. İçlerinde bu var. Kendini cesaretlendirmek gibi.”

Garcia, Linda Parker'ın evini işaret etti. 'Birisi bunu

yapmaya cesaret edebilir mi?'

Hunter, "Daha da kötüsü," dedi. "Satranç Tahtası Katili'ni duydun, değil mi?"

'Evet elbette. Rus adam. İskender. . . Bir şey mi var?"

"Pichushkin," diye onayladı Hunter. 'Evet, bu o. Onun hikayesini hatırlıyor musun?'

Garcia biraz bekledi. 'Hatırladığım kadarıyla tam bir ucubeydi. Bu lakabı satranç tahtasındaki karelerin sayısı kadar insanı öldürmek istediği için aldı, değil mi? Altmış dört mü?'

Hunter başını salladı. 'Aslında bu lakabı kazanmadı. Kendine verdi. Ve haklısın - o *aranan* satranç tahtasındaki kare sayısı kadar insanı öldürmek. Onunla ilgili sorun, tarihteki çoğu seri katilin aksine, Pichushkin'in içindeki kontrol edemediği çılgın bir canavar tarafından yönlendirilmemesiydi. Zamanla onu yavaş yavaş ele geçiren kontrol edilemeyen bir dürtüyle savaşmıyordu. Bir gün seri katil olmaya karar verdi, tıpkı senin ve benim uzun zaman önce polis olmak istediğimize karar verdiğimiz gibi. Ona göre bu, bir iç savaşın sonucu değil, bilinçli bir seçimdi.'

'Kariyer seçimi gibi mi?'

'Böyle de söyleyebiliriz evet ama durum daha da tuhaflaşıyor. Seri katil olmak istemesinin bir nedeni vardı."

'Hangisiydi?'

'Çok basit bir şey. Kahramanının ayak izlerini takip etmek istedi."

Evin ön kapısına ulaştılar.

'Kahraman?'

Hunter başını salladı. 'En büyük idolü bir katildi. Aslında Rusya'nın en meşhur ve en üretken seri katillerinden biri: Andrei Chikatilo.'

"Rostov Kasabı mı?" dedi Garcia.

Hunter, "Tek ve aynı," diye onayladı. 'Yakalandıktan sonra Chikatilo, 1978 ile 1990 yılları arasında elli altı kişiyi öldürdüğünü itiraf etti.'

'Evet, onun hikayesini hatırlıyorum. Çok sadist, sübyancı, nekrofil yırtıcı, değil mi? Aralarında birkaç çocuğun da bulunduğu kurbanlarına ancak vücutlarını parçaladıktan sonra tecavüz etti.'

Hunter, "Evet, o," diye onayladı. 'Şimdi Satranç Tahtası Katili ile ilgili olay şu: Rus polisi sonunda Pichushkin'i tutukladığında ona bunu neden yaptığını, bu kadar insanı neden öldürdüğünü sordular.' Hunter sadece anlatmak istediği şeyin mantıksızlığını vurgulamak için durakladı. söylemek. 'Onlara bunu Chikatilo'nun elli altı cinayet rekorunu kırmak istediği için yaptığını söyledi. Alexander Pichushkin'in hayattaki en büyük arzusu, Rus tarihinin en üretken seri katili olarak hatırlanmaktı. Öldürmeye başlamasının nedeni buydu. Kurbanları o sırada etrafta kim varsa oydu; erkek, kadın, yaşlı, genç, siyah, beyaz, hiç önemi yoktu. Hiçbir zaman kurbanın türüne veya şiddetin düzeyine bağlı olarak öldürme dürtüsü tarafından yönlendirilmedi. Yaptığı şey sayılarla boğuşmaktı. Onun motivasyonu buydu."

Garcia'nın tek yapabildiği, bu hikayenin ne kadar inanılmaz olduğu konusunda başını sallamaktı. 'Bu sadece küçük bir kafanın içinde bir sürü çılgınlık var.'

Hunter, Linda Parker'ın ön kapısındaki polis mührünü kırmak için çakı kullandı. 'Aslında. Ve tek istediği rekoru kırmak olduğundan Pichushkin sadece bir sayı seçti. Elli altının üzerinde olduğu sürece herhangi bir sayı işe yarardı. Çok iyi bir satranç oyuncusu olan Pichushkin altmış dört numaraya karar verdi, çünkü bu onun aynı zamanda harika bir satranç oyuncusu seçmesine de olanak tanıyacaktı. kendisine verilen takma ad. Kesinlikle sadece Rusya'da değil, dünya çapında basının dikkatini çekecek bir takma ad." "Satranç Tahtası Katili," diye onayladı Garcia. "İtiraf etmeliyim ki oldukça ilgi çekici bir isimdi."

'Kesinlikle işine yaradı.'

'Bu yüzden . . . öyle mi?" diye sordu Garcia.

'Altmış dört kişiyi mi öldüreceksiniz?'

'Evet, yoksa Chikatilo'nun rekorunu mu kırdın?'

'İşte hikayenin daha da ironik hale geldiği yer burası. Pichushkin polise altmış kişiyi öldürdüğünü söyledi. Tam bir satranç tahtası olmasa da Chikatilo'nun rekorunu kırabilir ve onu o zamana kadar Rusya tarihindeki en üretken seri katil haline getirebilirdi. Sorun şu ki, polise anlattıklarına rağmen polis yalnızca kırk dokuz cinayeti doğrulayabildi ve bu da Chikatilo'nun hedefinin biraz gerisinde kaldı. Pastanın üzerindeki krema, bunun daha önce değil, yalnızca mahkemede ortaya çıkmasıydı. Dolayısıyla mahkeme salonunda Pichushkin bu bilgiyi ilk kez duyduğunda ve resmi olarak rekoru kırmadığını ve "Rus tarihinin en üretken seri katili" olarak anılmayacağını anladığında tamamen çılgına döndü.'

'Ne, gerçekten mi?'

Hunter, "Şaka yapmıyorum," diye onayladı. 'Duruşma o kadar da uzun zaman önce değildi - 2007. Eğer internette arama yaparsanız, onun mahkemede, kapalı camdan bir sanık kafesinin içinde, tamamen aklını yitirdiğini, herkese bağırdığını, camı yumrukladığını, çalışıyor. Ancak suçlu kararına itiraz etmedi. Cinayetlerin sayısını protesto ediyordu. Elli altıdan fazla cinayet işlediğini söyleyerek hakime bağırıp duruyordu. Rekorun Chikatilo'ya değil kendisine ait olduğunu."

'Bu çok çılgınca. Bunu kontrol etmem gerekecek.'

'Alexander Pichushkin, bir adamın katıksız kararlılıktan başka hiçbir şey tarafından yönlendirilmediğinde yapabileceği türden kötülüklerin en iyi örneğidir. Onun psikopatisi doğuştan değildi, tetiklenmişti. Hayata duygusal açıdan kopuk biri olarak başlamadı kişi, sırf bir hedefe ulaşabilmek için kendini öyle olmaya zorladı. Ve eğer burada karşı karşıya olduğumuz türden bir katilse... . Hunter düşüncesinin yarım kalmasına izin verdi.

Garcia bir kez daha başını salladı. 'Biliyor musun Robert?

Artık bu çılgın dünyayı anladığımı sanmıyorum.'

Hunter sonunda kapının kilidini açtı ve iterek açtı. 'Hiç yapmadım.'

Yirmi Bir

Ufak tefek hemşire, Timothy Davis'in sağ kolundan iğneyi çekerken, "İşiniz bitti Bay Davis," dedi. Timothy otuz yaşında olmasına rağmen ilk kez kan vermişti. Tüm süreç şaşırtıcı derecede ağrısız ve stressiz geçmişti, ancak iğneyi ilk gördüğünde birkaç kez beceriksizce gözlerini kırpıştırmıştı.

Hemşire, "Ah, lütfen iğnenin büyüklüğünün sizi korkutmasına izin vermeyin Bay Davis," demişti ve ona şimdiye kadar gördüğü en rahatlatıcı gülümsemelerden birini sunmuştu. İsim etiketi okundu *Gül Atkins*.

Timothy Davis kan grubunu öğrenmek için bir ev kiti kullanmıştı ve üç haftadan kısa bir süre önce internete kaydolmadan önce kan bağışı hakkında her şeyi okumuştu. Bulduğu açıklama, on altı ila on yedi kalibrelik iğnelerin kullanılmasının nedeninin, iğnenin içinden geçerken bazen kırmızı kan hücrelerinde oluşabilecek hasarı en aza indirmeleri olduğunu söylüyordu. Ancak açıklama onları daha az korkutucu göstermedi.

"Hayır hanımefendi," diye cevaplamıştı Timothy fısıldayan bir sesle. ‘İğne beni hiç korkutmuyor.’

“Hanımefendi?” Gülümsemesi sorgulayıcı bir hal alırken hemşirenin açık mavi gözleri şüpheyle parlıyordu. 'Lütfen bana o kadar da yaşlı görünmediğimi söyle.'

"Ah, hayır hanımefendi," diye yanıtladı Timothy, ses tonu içtenlikle özür diler gibiydi. 'Lütfen kusura bakmayın. Bununla hiçbir şey kastetmedim. Ben böyle konuşuyorum.'

Timothy Davis'in başkalarına nasıl hitap ettiğine gerçekten

engel olamıyordu çünkü ailesi onu böyle yetiştirmişti.

Timothy şu anda Arizona'da yaşamasına rağmen Alabama'nın Madison şehrinde, Afrikalı Amerikalı bir baba ve Asyalı-Hintli-Amerikalı bir annenin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Anne ve babası çok fakirdi ve her ikisi de Timothy ile iki küçük kız kardeşi Iris ve Betsy'yi besleyip giydirebilmek için iki işte çalışmak zorunda kalmışlardı. Timothy okulda ortalamanın çok üzerinde bir öğrenciydi ve lise yılları boyunca 3,8 not ortalamasını korumuştu, ancak Madison'da yaşayan fakir bir Afrikalı Amerikalı çocuk için ortalamanın üzerinde olmak hâlâ yeterince iyi değildi.

Basın insanların neye inanmasını isterse istesin ya da dünya ne düşünürse düşünsün, ırk eşitsizliği ABD'de, özellikle de Amerika'daki en ırkçı eyaletler listesinde dördüncü sırada yer alan Alabama'da hâlâ canlı ve iyiydi. Timoteos, kız kardeşleri ve anne babası bunu çok iyi biliyorlardı. Timothy, ela gözleri dışında babasının neredeyse tüm fiziksel özelliklerini miras almıştı. Gözleri kesinlikle anne tarafından geliyordu.

Timothy henüz küçük bir çocukken babası ona, "Her zaman kibar ol oğlum" demişti. ‘Her zaman kibar ol. Büyüyünce kim olduğunuzun bir önemi yok, zengin ya da fakir, büyük ya da küçük, başkalarına her zaman saygılı davranın, duydunuz mu? Siyahlar, beyazlar, sarılar, hiçbiri önemli değil, ama özellikle beyazlar. Onlara senden daha fazla nefret etmeleri için bir neden verme evlat, duydun mu? Kadınlar her zaman “hanımefendi”, erkekler ise her zaman “efendim”dir. Zayıf olma oğlum ama kibirli de olma. Bu hayatta insanlar sizi aşağılamaya çalışacaklar, evet efendim, yapacaklar. Onlar da deneyecekler, onlar da çok deneyecekler, bu yüzden elinizden gelenin en iyisini yapın, duydunuz mu? Her zaman elinizden gelenin en iyisini yapın. Ve sana en iyinin yeterli olmadığını söylediklerinde, çünkü onlar *irade* bunu sana söylesem daha iyisini yaparsın, anladın mı Tim? Sen daha iyisini yapıyorsun oğlum.'

Babasının sözleri kulak ardı edilmedi çünkü Timothy Davis yaptığı her işte daima elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı ve ailesinde liseden mezun olan ilk kişi olduğunda babası ona Alabama'dan ayrılması için yalvardı.

'Bu Allah'ın unuttuğu topraklarda durma oğlum. Daha iyisini hak ediyorsun, duydun mu? Alabama ve Güney Güney'den çok daha iyisini hak ediyorsun. Artık bir erkeksin. Burada aidatını ödedin ve kimse sana kimseye hiçbir borcun olmadığını söylemeyecek. . . çünkü yapmıyorsun. Ah, hayır efendim, yapmıyorsunuz. Annen artık burada değil ama yukarıdan izliyor ve o da seninle benim kadar gurur duyuyor oğlum. Artık daha iyi şeylere yönelme zamanının geldiğini bilmeni istiyor, duydun mu? Bu topraklardan çok uzaklara gidin. Hiçbirimizin sahip olmadığı bir şansın var, o yüzden babanı dinle ve iyi dinle. Gidiyorsun ve buradan uzakta bir üniversite buluyorsun. Beyazlarla siyahların birbirlerinden nefret etmediği veya en azından burada olduğu gibi nefret etmediği bir yer, evlat. Teninizin renginin sizi olmak istediğiniz kişi olmaktan alıkoyamayacağı bir yer.'

Timothy babasının sözlerini dinledi; yalnızca ABD'nin tamamında en az ırkçı olduğu düşünülen eyalet olan Kaliforniya'daki üniversitelere başvurdu. Timothy, başvurduğu beş üniversitenin tamamı tarafından kabul edildikten sonra Berkeley'deki California Üniversitesi Makine Mühendisliği Fakültesi'ne katılmayı seçti. Beş yıl sonra eşi olacak kız Ronda ile ikinci döneminde orada tanıştı.

Hemşire, iğneyi çıkardıktan sonra Timothy'nin kolunda beliren küçük kan damlasını temizleyerek, "O kadar da kötü değildi, değil mi?" diye sordu.

'Hayır hanımefendi. Hiç de fena değil. Bazılarının canını acıtacağını düşünmüştüm ama yanılmışım.'

Hemşire bir kez daha gülümsedi. Aslında güçlü Alabama aksanıyla özel olarak giyinmişken ona hanımefendi deme şeklini sevimli buluyordu ama içinde belli bir üzüntü vardı. gözlerinde fark edilmemesi zor karanlık bir kasvet vardı.

Timothy'nin koluna bandaj uygulamadan önce, "Her şey yolunda mı Bay Davis?" diye sordu.

'Ah, evet hanımefendi, her şey yolunda.'

Timothy Davis her zaman berbat bir yalancı olmuştu ve onun içini anlamak için uzman olmaya gerek yoktu ama endişesine rağmen Hemşire Atkins bunu daha fazla ileri götürmenin kendisine düşmeyeceğini düşünüyordu.

'Bandajı yarım saat kadar açık tutmalısın' tavsiyesinde bulundu. "Alçı da altıya yakın, tamam mı?" "Evet hanımefendi. Ben de bunu yapacağım.'

Timothy'nin ayağa kalkmasına yardım ederken, "Bugünün geri kalanında," diye devam etti. 'Kendini biraz yorgun, hatta belki biraz zayıf hissedebilirsin, o yüzden ağır kaldırmak ya da herhangi bir tür yorucu iş yapmak yok, duydun mu?'

Timothy başını salladı. 'Kesinlikle hanımefendi.'

Hemşire Atkins onu kısa bir koridora ve yan odaya, kan bankasında çalışan herkesin "atıştırmalık güvertesi" dediği yere yönlendirdi.

'Lütfen kendinize istediğiniz kadar kurabiye ve meyve suyu verin. Kan şekeri seviyenizi tekrar yükseltmenize yardımcı olacaktır. Acaba vejetaryen misin?'

'Ah, hayır hanımefendi.'

'Tamam, o yüzden eve döndüğünüzde kırmızı et, balık, tavuk ve hatta kuru meyveli mısır gevreği, tercihen kuru üzüm gibi demirle dolu yiyeceklere sadık kalmaya çalışın. Biraz dinlenin, bol miktarda nemlendirici sıvı için ve yarına kadar yeni kadar iyi olacaksınız.'

'Yardımlarınız için çok teşekkür ederim hanımefendi. Bunu gerçekten takdir ediyorum.'

Hemşire Atkins uzaklaşırken Timothy Davis vücuduna rahatlatıcı bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Tek bir nezaket eylemi, hepsi bu kadardı. Onun kanı artık bir hayat kurtarmaya yardımcı olabilir. Hatta belki birden fazla.

Yirmi iki

Hunter kapıyı arkalarından kapatmadan önce Garcia'nın Linda Parker'ın oturma odasına adım atmasını bekledi. Bir an ikisi de hareket etmedi, ikisi de tek kelime etmedi; sanki bir nedenden dolayı evin içine alışmaları gerekiyormuş gibi orada öylece duruyorlardı.

Çoğu kişi, polis ve adli tıp ekibinin yarattığı sirk gösterisinin ardından kapalı mekandaki bir olay yerinin ne kadar farklı görünebileceğine şaşıracaktı.

İlk göze çarpan fark her zaman aydınlatmaydı. Çoğunlukla CSI ajanlarının lifleri, kalıntıları ve hatta bazen oraya ait olmayan tozları tanımlamasına yardımcı olmak için kullanılan aşırı güçlü adli tıp ışıkları ortadan kaybolmuştu. Onun yerine, ister pencerelerden gelen doğal, ister evdeki tüm aydınlatma armatürlerinden gelen yapay olsun, sahnenin orijinal aydınlatması vardı. Bu farkın önemi, suçun adli tıptakilerin kör edici parlaklığında değil, bu iki tür aydınlatmanın birleşimi altında işlenmiş olmasıydı.

Kapalı mekandaki bir suç mahallinin perspektifini değiştirecek ikinci önemli faktör, herkes gittikten sonra alanın ne kadar değişmiş gibi görünmesiydi. Mekanda dolaşan ajanların ve memurların insani dinamikleri olmadığında, her oda kaçınılmaz olarak çok daha geniş görünüyordu, ayrıca evin ne kadar sessizleştiğinden bahsetmeye bile gerek yok. Ne olduğuna dair zihinsel bir resim oluşturmaya çalışan bir profilci için

Suçun işlendiği gece gerçekleşmiş olsa bile, bu faktörler tek başına bazen büyük fark yaratabilir. “Bunu muhtemelen her zaman söylediğimi biliyorum.” Sessizliği Garcia bozdu. 'Ama bu oda gerçekten hatırladığımdan çok daha büyük görünüyor.'

Hunter, "Evet," diye yanıtladı ve doğu duvarındaki pencereye doğru yürüyüp perdeleri kapattı. “Bunu her zaman söylüyorsun.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Garcia.

'Dr. Hove bize kurbanın akşam dokuzdan pazartesi gece yarısına kadar hayatını kaybettiğini söyledi, değil mi? Burada doğal ışık olmazdı. Sadece daha iyi bir his elde etmeye çalışmak istiyorum...”

Garcia, diğer oturma odası penceresinin perdelerini kapatmadan önce, evet, kusura bakma, yaptığın tüm duyusal şeyleri unuttum, dedi ve kabul ederek başını salladı. Bir sahneyi Hunter'ın yaptığı gibi hayalinde canlandırabilen biriyle hiç tanışmamıştı.

Her iki dedektif de koridora geçmeden önce oturma odasını ve mutfağı yeniden incelemeye zaman ayırdı ve sonunda koridorun sonundaki ana olay mahalline ulaştı.

Tıpkı biraz önce oturma odasına girdiklerinde edindikleri izlenim gibi, tüm ajanlar ortalıkta dolaşmadan ve CSI ekipmanları ortalığı doldurmadan, Linda Parker'ın yatak odası hatırladıklarından iki kat daha büyük ve daha karanlık görünüyordu. daha koyu. Ancak tek fark aydınlatma ve alan değildi. Evin içindeki hava ağır ve bayattı, neredeyse nefes alınamaz durumdaydı; metalik kan kokusu ve mide bulandırıcı çürüyen et kokusunun ötesine geçen tuhaf, tarif edilemez bir kokuyla doluydu. Hunter ve Garcia çoğunlukla ağızlarından nefes almaya çalıştılar ve yatak odasının kapısından gözlerinin bir kez daha odanın içinde dolaşmasına izin verdiler.

Garcia, "Artık otopsi raporu bize kurbanın ölümünden önce işkence görmediğini söylediğine göre" dedi.
Hiç acı yaşanmadıysa, bu odadaki kaos biraz daha az kaotik görünmeye başlıyor, sence de öyle değil mi?'

Hunter, yerdeki kurumuş kan birikintilerinden kaçınmaya hâlâ dikkat ederek odanın derinliklerine doğru ilerledi. "Sanat eseri teorisinden bahsediyorsun, değil mi?"

Garcia başını salladı. 'Kulağa ne kadar çılgınca gelse de mantıklı, değil mi? Bu kana bulanmış odaya adım atan herkesin ilk izlenimi, bu olay yerinin fazlasıyla sadistçe olduğuydu. Sonunda ölmesine izin verilmeden önce kurbanına saatlerce işkence yapmaktan ve onu sakatlamaktan zevk alan hasta bir ucube ve yalnızca deneyimlerimize dayanarak, sen ve ben bu teoriyi haftanın herhangi bir günü ve Pazar günleri iki kez kabul ederdik. Ancak Dr. Hove'un bize söylediğine göre katilimiz bu şekilde hareket etmemiş. İşkence yok Robert. Hiçbiri. Acı da yok. Tam tersine iki dakikadan kısa sürede ölmüştü. Şimdi bu suç mahalline bakın ve düşünün. Eğer katil, kurbanına işkence ederek ve onun acı çekmesini izleyerek sertleşen sadist bir ucube değilse o zaman tüm bunlar neden yapılıyor? Odayı neden kan şölenine çevirelim ki? Neden vücudunu tanınmayacak kadar parçaladın? Hiç mantıklı değil. Bu adam tam bir kaçık olsa bile, bunu deneyecek kadar çılgın. *giymek* derisi üzerine uymayan bir takım elbise gibi, yine de her yerdeki kan lekelerini açıklamıyor.'

Hunter kanla kaplı duvarları bir kez daha incelemeye başladı.

"Şimdi," diye devam etti Garcia. 'Katilin tüm bu sahneyi bir sanat eseri olarak gördüğü, tüm bu odanın kendisi için bir tuvalden başka bir şey olmadığı ihtimalini göz önünde bulundurursak, o zaman buradaki bariz vahşet anlam kazanmaya başlıyor çünkü sadist çağrışımını kaybediyor. Katilin gözünde burada olanlar kötü ya da kötü değildi; sanattı. Muhtemelen kurbana karşı herhangi bir öfke yoktu. Bu katil, cinayet eyleminin gücü veya hakimiyetiyle başarılı olamadı. Onun korkusundan ya da acısından beslenmedi. Bu yüzden onu hızla öldürdü. Peki boğulduktan hemen sonra ne yaptı?

o? Ellerini ve ayaklarını çıkardı. Neden? Onları saklamak istediği için mi? Öyle düşünmüyorum. Dr. Hove'un önerdiği gibi vücudunun derisini yüzmeyi biraz daha kolaylaştırmak

için mi? Belki. Ama bence başka bir sebep daha vardı. Sanırım onları vücudundaki ana atardamar ve damarların uçları olduğu için aldı.'

Hunter durakladı ve düşünceli bir şekilde ortağına baktı.

Garcia, odanın çevresindeki duvarları işaret ederek, "Fırça vuruşlarını yaratmak için onun kanına ihtiyacı vardı," diye açıkladı. Bu onun boyasıydı tabiri caizse."

Hunter hâlâ duvarlara bakıyordu. Biri sağına doğru iki adım geri attı, başını yana eğdi ve onları farklı bir açıdan incelemeye başladı.

Garcia analizine devam etti.

'Yataktaki derili vücut, canlı tuvalinin en önemli parçasıydı. Katil için, onun çektiği acılar, eğer varsa, ölümü, hepsi ikincil önemdeydi; ikincil hasardı, böylece başyapıtını yaratabildi.'

Hunter güney duvarına yaslanmış yatağa baktı. Linda Parker'ın bedeni artık orada olmasa da tüm sahneyi sanki oradaymış gibi kolayca görebiliyordu.

"Az önce bana verdiğin Satranç Tahtası Katili örneği gibi," diye bitirdi Garcia. 'Bu katilin zevki cinayetten ya da cinayetteki şiddetten değil, başarmak için yola çıktığı bir şeyi başarmasından geldi. Satranç Tahtası Katili vakasında rekor kırılıyor. Bu durumda, hasta ve grotesk bir sanat eseri yaratmak."

"Peki ya kurban?" diye sordu Hunter.

'Ne demek istiyorsun?'

`Nasıl seçildi? Katil için onun çektiği acıların, ölümünün ikincil önemde olduğunu söylemiştin, değil mi? Peki ya kurbanın kendisi? Bunu mu düşünüyorsun? *o* aynı zamanda ikincil miydi? Demek istediğim, herhangi bir kişi bunu yapabileceği sürece
Katil sanatını yaratabilir mi? Yoksa Linda Parker'ı belirli bir nedenden dolayı mı seçti?'

Garcia yatağın yanında durdu. Kanla ıslanmış çarşaflar hâlâ üstündeydi. 'Emin değilim. Kendisi için uygun olduğu için onu seçebilirdi."

Hunter, "Ben öyle düşünmüyorum," diye karşı çıktı. 'Eğer kendisini gerçekten bir sanatçı olarak görseydi ve yarattığı sanat bu türden olsaydı, en önemli eseri kolaylık olsun diye seçilmezdi Carlos. Sanatçılar genellikle ne yaratmak istediklerine dair vizyonlarında çok spesifiktirler. Bir şey onu buraya getirmiş olmalı. Bir şey onun onu seçmesine sebep olmuş olmalı.'

'Tamam peki sence ne olabilir? Görünüşüyle hiçbir ilgisi olamaz çünkü son kompozisyonda yer almıyor. Derisi yüzülmüştü, unuttun mu? Siyah olsaydı, Asyalı olsaydı, sarışın olsaydı, esmer olsaydı, muhteşem bir güzelliğe sahip olsaydı, ishal kadar çirkin olsaydı, bunun hiçbir önemi olmazdı. Nihai etki yine aynı olurdu çünkü görebildiğimiz tek şey kas dokusuydu.'

"Bu doğru," diye onayladı Hunter. 'Ama henüz görünüşünü bir kenara atamam. Belki de bu bizim için (izleyiciler için) önemli değildir çünkü biz sadece bitmiş işi gerçekten görebiliyoruz. Ya da belki de katilin niyeti tam olarak buydu; kurbanın gerçekten önemli olmadığını düşünmemiz; ama bu onun için önemliydi." Garcia'nın önerisi üzerine aklına yeni bir düşünce girdiğinde Hunter durakladı. 'O bir modeldi, değil mi? Kıyafet katalogları, podyumlar, buna benzer şeyler."

'Evet, doğru.'

'Sanat modellemeye ne dersiniz? Resimler, heykeller, sanat fotoğrafları için poz vermek. . . Her neyse. Modayla değil, sanatla ilgili her şey."

Garcia'nın gözleri cep telefonuna uzandığında parladı. "Bilmiyorum ama hemen bu konuyla ilgilenecek birini bulacağım." Garcia Operasyonlarla konuşurken Hunter yine pozisyonunu değiştirdi. Bu sefer yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve sol yanağını duvara dayadı.

Garcia görüşmeyi keserken, "Robert, ne halt ediyorsun?" diye sordu.

'Sanırım pipetlere tutunuyorum.'

"Ne yaparak?"

'Gerçekten emin değilim. Belki de görülecek hiçbir şeyin olmadığı bir şeyi görmeye çalışıyorumdur.” “Bir şey mi gördün? Duvarı dinlemeye çalışıyormuşsun gibi görünüyordu.”

“Aslında kan lekelerine bakıyordum.”

Garcia, Hunter'ın olduğu yere doğru yürüdü. ‘Onlara bakmak için gerçekten tuhaf bir açı seçtin.’

'Kesinlikle. Kurbanın sırtına kazınmış harfleri ve bazı satırların düzgün şekilde bağlanmadığını düşünüyordum. Eğer tüm bu sahne gerçekten bir tuvalse, o zaman belki de tıpkı oymalar gibi, bu lekeler de başlangıçta göründükleri gibi değildir. Belki de bunların hepsi duvarlardaki kan izlerinden başka bir şeye - bir görüntüye, başka bir mektuba, başka bir mesaja - katkıda bulunuyor olabilir.'

Garcia bunu düşünmemişti ama çok mantıklıydı. 'Belki de onu görememezin nedeni,' diye devam etti Hunter, 'ona doğru şekilde, doğru perspektifi, doğru açıyı kullanarak bakmıyor olmamızdır. . . Emin değilim. Bazı sanat eserleri de böyledir; bakış açınızı değiştirdikçe görüntü de değişir, ama hey, söylediğim gibi, burada hiçbir şey mantıklı olmadığı için kendimi zor tutuyorum.'

‘Belki sen *öyle* diye kabul etti Garcia. ‘Ama bunun kesinlikle denemeye değer olduğunu söylüyorum.’

Kuzey duvarına doğru yürüdü ve sağ yanağını oraya dayadı.

Yirmiüç

Tucson şehir merkezindeki kan merkezindeki atıştırmalık odası çok büyük değildi ama üç küçük masayı ve zaten orada bulunan diğer iki kişiyi rahatlıkla barındırabilecek kadar genişti.

Timothy Davis iştahı olmamasına rağmen çok az kurabiye ve bisküvi çeşidinin bulunduğu köşedeki masaya doğru yürüdü. Gözleri masadaki birkaç paketi taradı ve ağzı beceriksizce büküldü.

'Gerçekten çok çeşitli bir seçim değil, değil mi?'

Soru, masanın yanında Timothy'ye yeni katılan uzun boylu adamdan geldi. O da bir karar vermekte zorlanıyor gibiydi.

"Hayır efendim" diye yanıtladı Timothy hafifçe başını sallayarak. 'Sorun şu ki kurabiye ve bisküvilere pek düşkün değilim.' 'Evet, seni anlıyorum dostum, ben de ama ne yazık ki Kızıl Haç'ın karşılayabildiği tek şey bu. Aslında bu paketlerin bile bağışlardan geldiğini düşünüyorum." "Evet efendim, muhtemelen gelmiştir."

Adam kısa bir süre Timothy'yi inceledi. Güçlü ve sağlam elini uzatarak, "Ben Mike" dedi. Kolu da bandajlanmıştı ama pansumanı Hemşire Atkins'in Timothy'nin koluna uyguladığından oldukça farklı görünüyordu. Timothy bunu fark edemedi.

'Timothy Davis. Sizinle tanıştığıma memnun oldum efendim.'

Mike, beyzbol şapkasının altında kaşlarını çatarak, 'Peki, 'efendim' meselesi nedir?' diye sordu.

'Ah, lütfen kusura bakmayın efendim. Nereden geldiğimi sadece . . . Herkese "efendim" ya da "hanımefendi" diye hitap etmeye alıştım, hepsi bu. Bununla hiçbir şey kastetmiyorum.'

Mike başparmağını ve işaret parmağını kalın mors bıyıklarının üzerinde gezdirerek, "Nereden geliyorsun?" dedi. 'Burada çılgınca bir tahminde bulunayım; Güney'in derinliklerinde bir yerlerde.'

Timothy gülümsedi. 'Doğru efendim. Alabama, doğdu, büyüdü ve büyüdü.'

'Alabama' mı? Bu çok uzun bir yol. Peki seni Tucson'a getiren ne?'

Timothy, "Çoğunlukla çalışıyorum" diye yanıtladı ve kolunu

birkaç kez uzatıp esnetti. “Bu oldukça kaşındırıyor, değil mi?” Mike kıkırdadı. Kesinlikle öyle. Bu senin ilk seferin mi? Timothy başını salladı. ‘Bunu daha önce yapmalıydım ama... . Sesi melankoliyle yumuşatılmıştı. ‘Her neyse, bundan sonra müdavimi olacağıma dair kendime söz verdim. Evet efendim. Yapabildiğimizde başkalarına yardım etmeye çalışmalıyız, anlıyor musun? En azından bazıları. İnsanlar artık birbirlerini umursamıyor gibi görünüyor.' Timothy elini kaldırdı. 'Uzun zamandır bu konuda benim de suçlu olduğumu kabul etmeliyim. Ama bundan sonra daha iyisini yapacağım efendim. Evet yapacağım.'

Melankoli hâlâ oradaydı ama Mike başka bir şey sormaya fırsat bulamadan Timothy konuyu gündeme getirdi. 'Siz nasılsınız efendim? Bu ilk seferin mi?'

'Ah hayır. Bu benim. . . sekizinci.'

Tam o anda Timothy'nin midesi o kadar yüksek sesle guruldadı ki Mike bir adım geri çekildi.

"Vay canına," dedi yüzünü buruşturarak, mavi gözleri Timothy'nin karnında durdu. ‘Sanki orada canlı ve çok kızgın bir şey var gibi görünüyor.’

'Özür dilerim efendim. Bunun nereden geldiğinden emin değilim.” “Açlıktan,” dedi Mike. 'İşte orası. Buraya gelmeden önce biraz yiyecek yemedin mi?'

Timothy tereddüt etti. Tekrar konuştuğunda sesi bir fısıltıdan biraz daha yüksekti. “Yapmam gerektiğini biliyorum ama... . .'

Midesinden gelen açlık seslerine rağmen Timothy'nin canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Aslında son üç buçuk haftadır pek iştahı yoktu ve bu süre içinde hatırı sayılır miktarda kilo vermişti.

'Eh,' dedi Mike, 'korkarım kurabiyeler ve bisküviler midenizde yaşayan o ejderhayı susturmaya yetmeyecek. Bu sabah kahvaltı yaptın mı?” “Hımm. . . Yaptım, sadece fazla yemek yemedim.'

Mike, “Deli misin sen?” diye sordu. 'Kan vereceğin sabah

bunu yapmak çılgınca bir şey. Bağış yapmana izin vermelerine şaşırdım.'

Timothy'nin gözleri başka tarafa çevrildi.

Onlara hiç söylemedin, değil mi? Tabii ki değil. Eğer olsaydı seni eve gönderirlerdi ve yarın ya da ertesi gün geri gelmeni isterlerdi.'

"Biliyorum efendim ama son zamanlarda pek iştahım yok ve bunun önümüzdeki birkaç gün içinde değişeceğini sanmıyorum." Timothy'nin gözlerindeki üzüntü yürek parçalayıcıydı.

"Neden?" diye sordu Mike. 'Hasta mısın? Doktora gittin mi?'

'Hayır efendim hasta değilim. ben sadece. . . Sanırım hayattaki seçimlerimi yeniden değerlendiriyorum.'

"Eh, miden sana yemek için yalvarıyor dostum ve şimdi kan verdiğine göre, *ihtiyaç* Çok fazla uyarı vermeden bayılmaktan hoşlanmıyorsanız onu dinlemeyin.'

Timothy başını salladı. "Pek sayılmaz efendim, hayır." Kurabiye masasına baktı.

Mike saatine baktı. 'Bir fikrim var. Meksika yemeklerini sever misin?'

Timothy gülümsemesini bastırdı. Bu onun en sevdiği yiyecek türüydü. 'Evet efendim, çok fazla.'

'Tamam, 'efendim' meselesinin sona ermesi gerekecek. Lütfen. Kendimi eski hissetmeme neden oluyor. Bana Mike de, tamam mı?'

Timothy onaylayarak başını salladı. 'Elbette Mike. Lütfen bana Tim deyin.'

Mike gülümsedi. 'Bu çok daha iyi. Şimdiden kendimi yeniden genç hissediyorum. Şimdi konumuza dönelim Tim: hemen köşede harika bir küçük Meksika kafesi var. En inanılmaz burritoları yapıyorlar. Bu kesinlikle seni doyuracak, sana söz veriyorum. Sen ve ben gidip kendimize Meksika tarzı düzgün bir yemek almaya ne dersiniz? Satın alıyorum. Sen ne diyorsun?'

Timothy kararsız görünüyordu.

"Haydi," diye ısrar etti Mike. 'Bugün hiçbirimiz işe gidemiyoruz, özellikle de sen, ne yaparsan yap, ikimizin de yemeğe ihtiyacı var. Doktorun emirleri." Sırıttı. "O halde keyif aldığımız bir şeyi yiysek iyi olur, öyle değil mi?"

Sanki bir işaret almış gibi Timothy'nin midesi yeniden guruldadı. Mike, "Tamam, bir 'evet'imiz var" diye şaka yaptı. "Başka alıcı var mı?" Timothy de saatine bakarken gülümsedi. O yapmadı

gerçekten geri dönecek bir yer var. İşini ve evini bırakmıştı. . . Neyse, ev artık ev gibi gelmiyordu. "Evet," diye yanıtladı sonunda. 'Meksika şu anda kulağa çok hoş geliyor. Siz yolu gösterin, ben de takip edeceğim.'

Harika, dedi Mike. 'Ama önce biraz portakal suyu içelim. İkimizin de sıvıya ve şekere ihtiyacı var.'

'Sanırım bu iyi bir fikir.'

Adam odanın karşı tarafına geçip küçük masadan iki bardak portakal suyu alırken, Timothy onun sağ eline avuçladığı minik şişenin içindekileri bardaklardan birine boşalttığını hiç fark etmedi.

Yirmidört

Hunter ve Garcia, Linda Parker'ın evinden ayrıldıktan sonra öğleden sonraki röportaj iş yükünü paylaşmaya karar verdiler. Hunter, Cheviot Hills'te Linda'nın ebeveynleriyle görüşürken, Garcia da Batı Hollywood'daki model ajansına uğramıştı. Tamamen şans eseri, ikisi de sadece birkaç saniye arayla Polis İdare Binasına geri dönebildiler. Hunter eski Buick'inin kapısını kilitlemişti ki Garcia onun yanına geldi.

Arabasından atlarken, "Buraya yeni mi geldin?" diye sordu. "Yoksa yine mi çıkıyorsun?"

'Hayır, yeni döndüm.'

'Peki görüşmen nasıldı?'

Hunter, "Zor," diye yanıtladı. 'Anne ve babası şokta. Onlardan herhangi bir bilgi almak çok yavaş ve taktiksel bir işti.'

Garcia, "Ben onun model ajansını incelerken sen de bu yüzden onlara gittin" dedi. 'Benden çok daha anlayışlısın. Neyse, sana bir şey verdiler mi?'

Hunter, "Çığır açacak bir şey yok" diye açıkladı. 'Bize söylendiği gibi, Linda Parker'ın annesi aynı zamanda onun en iyi arkadaşıymış gibi görünüyor. Birlikte takıldılar. Birlikte yerlere gittik. Birlikte tatil yaptık. En iyi arkadaşların yaptığı çoğu şeyi birlikte yaptılar. Linda'nın kişisel yaşamında olup biten her şeyi ona her zaman anlatması konusunda kararlıydı. Görüştüğü erkekler de dahil."

Garcia 'pek emin değilim' dercesine başını yana eğdi. 'Bunu satın aldın mı?'

'HAYIR. Kimseye söylenmiyor *her şey*. Ne kadar iyi bir arkadaş olduklarını düşünseler de. Hepimizin sırları var."

"Özellikle konu anne-kız ilişkilerine gelince," diye onayladı Garcia. 'Bir kızın annesine anlattığını göremiyorum' *her şey*İkisi de ne kadar açık fikirli olursa olsun."

Hunter, "Ama elimizdekilerle yetinmeliyiz" dedi. "Annesine göre Linda Parker kimseyle görüşmüyordu." Aslında annesi bana hiçbir zaman düzenli bir erkek arkadaşının olmadığını söyledi.'

'Asla? Gerçekten mi?'

PAB'a girdiler, resepsiyon lobisini geçtiler ve güvenliği geçtiler.

Hunter, "Bana Linda'nın ilişkilere ayıracak vakti olmadığını söyledi," diye açıkladı. 'Ve liseden beri tüm çabasını kariyerine ve uluslararası moda dünyasına girmeye yoğunlaştırmıştı. Erkek arkadaşların dikkat dağıtıcı şeyler olduğunu ve Linda'nın onsuz nasıl yaşayacağını çok iyi bildiğini söyledi.'

Asansöre ulaştılar.

'Aslında,' dedi Garcia, 'onun model ajansındaki insanlar da bana hemen hemen aynı şeyi söyledi; Linda Parker'ın flört tipi olmadığını ve kariyerine çok odaklandığını.'

Hunter, "Ama bize yardımcı olabilecek başka bir şey buldum," diye ekledi.

'Ah, peki o da ne?'

'Emily Parker Linda'nın yalnızca annesi ve en iyi arkadaşı değildi. Ayrıca Linda'ya çevrimiçi varlığı (Facebook, Twitter, Instagram, YouTube ve e-posta) konusunda da yardımcı oldu.'

'TAMAM.'

Hunter, "Bu, Linda'nın tüm hesaplarının kullanıcı adı ve şifresinin onda olduğu anlamına geliyor" dedi.

'Vay. Hiçbir şeye sızmak zorunda kalmayacak mıyız?'

'Bu sefer değil.'

‘Kahretsin, bu bir ilk olmalı.’

“Annesi ayrıca bana öldürüldüğü gün, yani Pazartesi günü Bayan Parker'ın çok yoğun bir gün geçirdiğini söyledi; Los Angeles'ın dört bir yanına dağılmış beş farklı stüdyoda beş fotoğraf çekimi yapmıştı.”

'Evet. Aynı bilgiyi onun ajansından da aldım. Hepsini kontrol etmemiz gerekecek.'

Soygun Cinayet Masası'nın ofisine doğru ilerledikleri sırada, kapılarının aralık olduğunu fark ettiklerinde ikisi de kaşlarını çattı.

Hunter, "Ofisi kilitlemeyi mi unuttun?" diye sordu. Garcia ona yan gözle baktı. 'Biz ayrılırken arkamdaydın, hatırladın mı? Herhangi bir şeyi kilitlemeyi unutan biri varsa o da sendin.'

‘Kapıyı kilitlemeyi asla unutmam.’

Garcia, "Belki de kaptan oradadır" dedi. 'Evet ama neden?'

Sonunda ofislerine vardıklarında Hunter ve Garcia açık kapının yanında durdular. Yüzbaşı Blake orada değildi. Bunun yerine, sırtı onlara dönük olarak resim panosunun

tam önünde durmak ve görünüşe göre üzerine iliştirilmiş tüm fotoğrafları incelemek bir buçuk metrelik bir mesafeydi. sekiz kadın. Siyah saçları omuz hizasında bir plaj dalgası şeklinde zarif bir şekilde şekillendirilmişti. Mükemmel kesimli koyu gri bir takım elbise ceketi ve onunla uyumlu diz boyu bir etek giymişti.

Hunter'ın onun kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Öte yandan Garcia'nın kadının kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Çok daha dürtüseldi.

"Affedersiniz" dedi, ses tonu sert ve talepkardı. 'Sen kimsin ve buraya nasıl girdin?' Kadın arkasına dönmeden ve Garcia'nın sorusunu tamamen göz ardı etmeden, 'Derisini mi yüzdü?' diye sordu. "Ve onun ellerini ve ayaklarını mı kesti?" Sesindeki şaşkınlık yadsınamazdı.

Garcia'nın gözleri şaşkınlıkla büyürken başı bir anlığına geriye doğru gitti. 'Kusura bakmayın hanımefendi, işitme güçlüğü çekiyor musunuz? Bu ofis sınırların dışında *herkes*. Burada olamazsın.'

"Peki bu da ne?" diye sordu, yüzü hâlâ tahtaya dönüktü. `Bu donmuş bir kedi mi? Burada neler oluyor? Garcia, Hunter'a baktı. 'O gerçek mi? Bu kadın da kim? Peki işitme cihazını nasıl açacağız?" Tekrar kadına seslendi. 'Hey çılgın bayan, buraya. Çikolatam var."

Hunter, "O FBI'dan" diye yanıtladı.

Kadın sonunda dedektiflerle yüzleşmek için döndü. 'İyi tespit' dedi başını sallayarak. "Ben NCAVC'nin Davranış Analizi Birimi'nden Özel Ajan Erica Fisher'ım." Elini uzatmadan önce onlara doğru iki adım attı. Üst dudağının sol köşesinin üzerinde, zaten çok çarpıcı olan kalp şeklindeki yüzüne ekstra bir çekicilik katan küçük bir güzellik lekesi vardı. Saçları kadar koyu ve savaş zamanındaki şifreli bir mesaj kadar esrarengiz gözleri Hunter'ınkilere kilitlenmişti.

Dedektiflerden hiçbiri onun elini sıkmadı ama Hunter ona bakmayı sürdürdü.

"Eh," dedi Garcia, onun yanından geçip resim tahtasıyla

onun arasına yerleşerek. 'Kim olursanız olun Özel Ajan Erica Fisher, yine de buraya giremezsiniz.'

Sonunda Hunter'la göz temasını kesip Garcia'ya dönmeden önce, "Sanırım burada yanılıyorsun," diye yanıtladı. 'Tahmin edeyim. Siz Dedektif Carlos Garcia olmalısınız, değil mi? Brezilya'nın São Paulo şehrinde doğdu. Annen Amerikalıydı ve tarih öğretmeniydi. Babanız Brezilyalıydı ve Brezilya hükümetinin federal ajanıydı. Aileniz boşandıktan sonra siz ve anneniz Los Angeles'a taşındınız. O zamanlar on yaşındaydın. Babanız hâlâ yaşadığı Brezilya'da kaldı. Liseden hemen sonra polis teşkilatına katıldınız ve ilerlemeniz oldukça olağanüstüydü.'

Garcia önce ona, sonra Hunter'a kaşlarını çattı ama Özel Ajan Erica Fisher hâlâ işini bitirmemişti.

'Kuzey Los Angeles'ta iki yıl boyunca dedektif olarak kıçını yırttıktan sonra, sana bölümler arasında seçim yapma hakkı tanındı. Bu değil
birçok genç dedektifin başına gelir. Cinayet Masasına katılmayı seçtin. Lisedeki sevgilin Anna Preston ile evlendin ve hiç çocuğun yok.'

Garcia, “Biyografimi yazmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu.

Ajan Fisher gözleri Hunter'a döndüğünde gülümsedi. "Ve buradaki sessiz adam da yalnızca Dedektif Robert Hunter olabilir." Arşivimizdeki resimlerden biraz farklı görünüyorsun.”

Avcı sessiz kaldı.

"Hakkınızda çok şey duydum Dedektif Hunter. Aslında kitabınızı okudum. Her NCAVC ajanında vardır. Bu eğitimimizin bir parçası. Çok etkileyici şeyler.”

Hunter'dan hâlâ tek kelime yok.

“Sence burada yanılmışız?” dedi Garcia, dikkatini tekrar ona çekerek. 'Sen öyle dedin, değil mi? Peki bununla tam olarak ne demek istiyorsun?'

Ajan Fisher bir kez daha Garcia'nın sözlerini dikkate

almamış gibi göründü ve bir an ne yapacağını tartışıyormuş gibi göründü.

“Merhaba?” Garcia'nın sesine yeni bir tuhaflık geldi. Hunter'a "Gerçekten sağır mı?" diye sordu.

Ajan Fisher sinirli bir nefes verdi. Hayır, sağır değilim Dedektif Garcia ve "işte bu noktada yanılıyorsunuz" derken tüm soruşturmanın FBI tarafından devralındığını kastediyorum. Yapabilirsiniz. . . bir sonraki vakanıza geçin, biraz donut alın ya da her ne yapıyorsanız yapın.'

Bir saniyelik şaşkın sessizlik.

“Tekrar mı geleceksin?” dedi Garcia, Ajan Fisher'a kaşlarını çatarak. 'Hangi kısım?'

'FBI'ın görevi devralmasıyla ilgili olan *bizim* "Doğru duydunuz, Dedektif Garcia," diye onayladı. “Aldığım emirler sana haberi vermeden önce beklemem yönündeydi ama sen bunu öğrenmek için biraz fazla istekli görünüyordun.” . . işte burada. Bu dava artık LAPD'ye ait değil.'

“Sana beklemeni kim emretti?” Hunter sonunda sessizliğini bozdu.

‘Affedersiniz?’ Ajan Fisher her seferinde vücudunu döndürmek zorunda kalmadan iki dedektifi de görebilecek şekilde kendini yeniden konumlandırdı.

Hunter, "Az önce beklemenin emredildiğini söyledin," dedi. 'Bu emirleri sana kim verdi?'

'Yaptım.'

Cevap herkesi şaşırttı çünkü Hunter ve Garcia'nın ofisinin kapısında duran kişiden gelmişti.

Yirmi Beş

Hunter, Garcia ve Özel Ajan Fisher aynı anda dönüp Hunter'ın arkasından gelen boğuk, pürüzlü sese baktılar. Ofislerinin kapısının hemen dışında bir kişi değil üç kişi

duruyordu.

Adrian Kennedy, gözlerini Hunter'a dikerek, "Emirler benden geldi, eski dostum," diye doğruladı. Bir yanda Yüzbaşı Blake, diğer yanda Özel Ajan Larry Williams tarafından kuşatılmıştı.

Garcia'nın şaşkın yüzü bir resimdi. 'Ah, parti verdiğimizi bilmiyordum. Hepimize birer parti kornası alabilirdim.' Soru soran bakışları Kennedy'ye kaydı. 'Ve sen de öylesin. . . ?'

Kennedy bu şakaya gülmedi. Ofise adım atarken, "Benim adım Adrian Kennedy," diye yanıtladı. Yüzbaşı Blake ve Özel Ajan Williams onu içeride takip etti. "Ve sen de Dedektif Carlos Garcia olmalısın." Kennedy ona doğru yürüdü ve Garcia'ya elini uzattı. Ajan Fisher'ın yanından geçerken Kennedy ona yan gözle sert bir bakış attı. 'Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum, Dedektif.'

Garcia 'nihayet' kelimesi karşısında kaşlarını çatmasına rağmen hareketsiz durdu. 'Kusura bakmayın ama adınızın benim için bir anlamı olması mı gerekiyor?'

Yüzbaşı Blake, Hunter'ın masasının yanına otururken, "Adrian Kennedy, FBI'ın NCAVC Direktörü Carlos'tur" dedi. 'Ayrıca NCAVC'nin Davranış Analizi Birimi'ne de başkanlık ediyor.'

Garcia, Kennedy'ye tekrar hitap etmeden önce, etkilenmemiş bir şekilde, Harika, diye yanıtladı. 'Tebrikler. Görünüşe göre kendin için iyi iş çıkarmışsın.' Kaptan Blake'e daha da meraklı bir bakış attı.

Cevabı tek bir omuz silkme şeklinde geldi.

Kennedy, o zamana kadar havada asılı duran elini nihayet geri çekti. Döndü ve Hunter'la yüzleşti.

'Nasılsın eski dostum? Seni tekrar görmek güzel."

Hunter Kennedy'nin elini sıktı.

Resmi tanıtımlarla ilgilenen Kennedy, "Ben Özel Ajan Larry Williams" dedi. "Ve belli ki zaten Özel Ajan Erica Fisher ile tanışmışsınız." Bakışları onunkileri buldu. 'Kimin emirlere uyması ve beklemesi gerekirdi?'

'Özür dilerim efendim. Ben sadece...'

Kennedy'nin hafifçe başını sallaması, Ajan Fisher'ın bahanesine erken son verilmesi için yeterliydi.

Hunter, "Neler oluyor Adrian?" diye sordu. 'NCAVC neden bu soruşturmayı devralıyor?'

"Eh," dedi Kennedy çenesinin alt tarafını kaşıyarak. 'Karmaşık.'

'Basitleştir.' Hunter'ın ses tonu kesindi.

Özel Ajan Fisher ve Williams şüpheyle birbirlerine baktılar. Bırakın polis dedektifi bir yana, Direktör Kennedy'ye bu şekilde karşılık veren hiç kimse duymamışlardı.

Kennedy soruyu cevaplayamadan dikkati solundaki resim panosuna kaydı ve durakladı. Yüzündeki ifade rekor sürede şaşkınlıktan şaşkınlığa dönüştü.

İşte o zaman Ajan Williams da yönetim kurulunu fark etti.

Yaklaştıkça, "Ne oluyor?" dedi, gözleri resimden resme atlayıp Kennedy'ye odaklandı. 'Kurbanın derisini mi yüzdü?'

Hunter sert bir sesle, "Adrian," diye seslendi. 'NCAVC neden bu soruşturmayı devralıyor?'

Kennedy, Hunter'a baktığında nefes verdi. Sonunda, "Eh," dedi. 'Burada gördüğün şey dostum, bu katilin ilk kurbanı değil.'

Yirmi Altı

Timothy Davis nihayet kendine geldiğinde kafa karışıklığı hemen ortaya çıktı. Ona ne olduğu ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Nerede olduğu ve oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. O anda bildiği tek şey, söyleyebildiği tek şey onu çevreleyen karanlığın mutlak göründüğüydü, öyle ki bir an için gözlerinin gerçekten açık olup olmadığını merak etti. Ama buna rağmen sanki oraya daha önce gittiğini biliyormuş gibi garip bir aşinalık duygusu

yavaş yavaş onu sarmaya başladı.

Zihninin ne kadar uyuşmuş görünmesine rağmen Timothy hafızasına ona yardım etmesi için yalvardı ama elde ettiği görüntüler kırık ve tutarsızdı. Hatırlayabildiği son şey şuydu. . . Şehir merkezindeki Kızıl Haç kan bağışı merkezinden mi ayrılıyorsunuz?

Evet, bu *öyleydi* hatırlayabildiği son şey. İlk kez kan vermişti ama bu ne zaman oldu?

Bugün?

Dün?

Geçen hafta?

Bir cevap ararken kafasının içinde yeni bir anı şekillendi ve başka bir şeyi hatırladı; merkezden ayrılırken yalnız değildi. Yanında bir başkası daha vardı. Orada uzun boylu bir adamla tanışmıştı ama adamın ismi gözünden kaçmıştı. Timothy denedi ama hepsinin annesi
baş ağrıları onunla anılarının çoğu arasına sağlam bir duvar örmüştü.

'Ben hangi cehennemdeyim?'

Bu sözleri söyler söylemez boğazı, sanki kızgın ateş karıncalarından oluşan bir topu yutmuş gibi, en ıstırap verici acılarla patladı. Refleks olarak elleri boynuna ve ağrının kaynağına doğru fırladı ama oraya asla ulaşamadılar. Vücudunun yanından bile hiç ayrılmadılar.

'Ne oluyor be?'

Ateş karıncaları boğazında daha da sinirlendiler ve dişlerini o kadar sıktı ki sanki dişleri çatlayacakmış gibi hissetti. Bir anlığına nefesine odaklandı ve mümkün olduğu kadar onu dengelemeye çalıştı.

İçinde.

Dışarı.

İçinde.

Dışarı.

Acı nihayet azaldı ve Timothy o zamana kadar bir şekilde başaramadığı bir şeyin farkına vardı: sert, rahatsız bir

yüzeyde sırtüstü yatıyordu. Bacakları tamamen uzatılmış, ayakları yan yana ve birbirine değiyordu. Kolları vücudunun yan tarafında düzdü, avuç içleri yukarıya bakıyordu. Kollarını tekrar denedi ve işte o zaman onları neden hareket ettiremediğini anladı; bir şey bileklerini çekiyor, kollarını sıkı bir şekilde kısıtlıyordu. Bacaklarını denedi; ayak bileklerinden bir şey çekildi.

'Lanet olsun, neler oluyor?'

Acı boğazında üçüncü kez patladı ama Timothy artık umursamıyordu. Cevaplara ihtiyacı vardı. Ona ne olduğunu anlaması gerekiyordu. Vücudunu oturma pozisyonuna kaldırmaya çalıştı ama bir şey belinden çekiştiriyordu. İnanılmaz bir doğruluk ve hassasiyetle hareketsiz hale getirilmişti. Hâlâ başını ve boynunu hareket ettirebiliyordu ama bunun ne faydası olacaktı? Mutlak karanlıkta sağa, sola veya ortaya bakmak hiçbir fark yaratmıyordu. Hissetmeye başladı

Sanki midesinin içinde çürük bir şey oturuyormuş ve etrafındaki her şeyi yavaş yavaş çürütüyormuş gibi hastaydı.

Düşün, Tim, düşün, kendi kendine söyledi. Boğazındaki ateş karıncalarıyla uğraşmaya devam etmesi için hiçbir neden yoktu. ‘Sen bir makine mühendisisin. Sorun çözmek sizin yaptığınızdır. Düşün, kahretsin, düşün.”

İşte o zaman yeni bir acı fark etti; bu, bazı nedenlerden dolayı zihninin o ana kadar engellemeyi seçtiği ama artık bunu yapmadığı bir şeydi. Acı sol bacağından patladı, gövdesinden ve göğsünden geçerek boynunu yakaladı ve ardından vahşi bir diken dalgası gibi kafasının içine çarptı. Tüm baş ağrılarının anası aniden kötü ikiz kardeşiyle tanıştırıldı.

Bu da ne böyle? diye düşündü. *Neden bir hayvan gibi bağlandım? Hangi cehennemdeyim ben?*

Timothy etrafındaki her şeyin kontrolden çıkmaya başladığını hissetti. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Gözlerini kapattı ve birdenbire zihni karısının anılarıyla doldu.

Timothy ve Ronda ikinci döneminin sonunda Kuzey Kaliforniya Berkeley'de tanışmışlardı. Kendisi Makine Mühendisliği birinci sınıf öğrencisiydi ve Ronda Bilgisayar Bilimleri ikinci sınıf öğrencisiydi. Bir kız öğrenci yurdu partisindeydi - Sigma Nu. Ronda onu balkondan fark ettiğinde Timothy yüzme havuzunun kenarında bir şişe birasını yudumluyordu. Yaklaşık bir buçuk santimlik utangaçtı ve çok çekiciydi, ama onun neredeyse yersiz göründüğünü, her türlü çılgınlığın olduğu bir partide olamayacak kadar utangaç göründüğünü düşünmekten kendini alamıyordu.

Havuz kenarında ona katılırken, "Partiden gerçekten keyif almıyor musun?" diye sormuştu. Dudaklarındaki gülümseme Timothy'nin anlayamayacağı kadar esrarengizdi.

"Hayır, hanımefendi," diye yanıtlamış, birasını bırakmıştı. 'Parti gayet iyi. Sadece biraz temiz hava almam gerekiyordu.' 'Bana az önce hanımefendi mi dediniz?'

'Hımm. . . özür dilerim hanımefendi. Lütfen hiçbir şey yapmayın. Şehir dışından geliyorum ve konuşma tarzım bu.'

Ve saatlerce konuştular. Partiden birlikte ayrıldılar ama odalarına dönmediler. Albany Plajı'na kadar yürüdüler ve orada oturup güneş ışığının ilk ışınlarının geceyi aydınlatmasını izlediler. İlk kez o arka planda (okyanusun gökyüzüyle buluştuğu yerden doğan güneş) öpüştüler. Timothy o ilk öpücüğü ya da bunun ona nasıl hissettirdiğini asla unutmamıştı.

O günden sonra neredeyse birbirlerinden ayrılamaz hale geldiler, sadece ders saatlerinde birbirlerinden uzak kaldılar. Hatta Jefferson Bulvarı'ndaki bir restoranda birlikte iş bile buldular. Timothy mutfakta mutfak becerilerini sergilerken Ronda da masalarda çalışıyordu. Timothy'nin ikinci yılının sonuna doğru, Ronda onu ailesiyle tanıştırmak için Idaho'ya götürdü ve Timothy, babasından evlenme teklif ederek onu şaşırttı. Timothy, ailesinin onayıyla mezuniyetinden üç ay sonra Ronda ile evlendi.

Kaliforniya'dan Arizona'ya taşınma aynı yıl içinde gerçekleşti; sivil hükümet savunması konusunda uzmanlaşmış son derece saygın bir teknoloji şirketi, Timothy'ye silah mühendisliği ekibinde harika bir pozisyon teklif etti.

Ronda, Tucson'a taşındıktan kısa bir süre sonra, özellikle menstrüel döngüleri sırasında pelvik bölgesinde korkunç ağrılar yaşamaya başladı, ancak Ronda, inatçı bir Afrikalı Amerikalı Idahoan olduğundan, ancak doğumunun ardı ardına beşinci ayından sonra bir doktora görünmeyi kabul etti. zayıflatıcı ağrı ve ağır kanama. İşte o zaman ilk kez dünyaları yıkıldı. Yirmi beş yaşındayken Ronda Davis'e yumurtalıklarda endometriozis teşhisi konuldu ve bu da onu kısır kılıyordu.

Ronda'nın çocuk sahibi olamayacağı haberi çifti mahvetti ama birbirlerine olan sevgilerini azaltmadı; aslında bu bir şekilde aralarındaki bağı güçlendiriyormuş gibi görünüyordu.

Timothy ona "Aile kurmanın başka yolları da var" demişti ve Ronda'ya, yerleştikten ve kariyerleri biraz daha yerleştikten sonra,
onlarınkine başlayacaktı. Ona, bu dünyada hiçbir şeyin onları aile sahibi olmaktan ve mutlu olmaktan alıkoyamayacağını söyledi ama Timothy yanılmıştı. Ronda, yirmi dokuzuncu doğum gününden hemen önce kendini yeniden hasta hissetmeye başladı ve bir dizi test ve sınavın ardından dünyaları ikinci kez paramparça oldu. Ronda'ya üçüncü aşama pankreas kanseri teşhisi konuldu ve kendisine toplam on sekiz ay yaşama hakkı verildi.

Belki onun inatçılığıydı ya da Timothy ile Ronda'nın birbirlerine olan sevgisiydi. Aslında kimse bilmiyor ama Ronda sahip olduğu her şeyle kanserle mücadele etti ve o on sekiz ayı otuz dört aya çevirdi. Nihayet üç buçuk hafta önce evlerinde vefat etti.

Sol bacağından gelen bir başka acı dalgası Timothy'yi hafızasından uzaklaştırdı ama çıkardığı gırtlaktan gelen çığlık

onun fiziksel ıstırabından kaynaklanmıyordu. Ronda'yı ne kadar özlediğinden kaynaklanıyordu. Bu, hayata ve hayatının büyük bölümünde inandığı ve dua ettiği Tanrı'ya ne kadar kızgın olduğundan kaynaklanıyordu. Ama artık değil.

Clunk. Clunk.

Uzaktan, boğuk bir ses Timothy'nin sağındaki bir yerden geliyordu ve gözleri bir çift füze gibi o yöne doğru bakıyordu ama tek gördüğü karanlıktı.

"Merhaba?" dedi, boğazındaki ateş karıncalarını tamamen görmezden gelerek. 'Orada biri mi var?'

Cevap yok.

Timothy hâlâ bir heykel gibi bekledi ve işitme duyusuna daha fazla odaklandı.

Hiç bir şey.

Tekrar duyduğunda kulaklarının kendisine bir oyun oynadığına inanmaya başlamıştı.

Clunk. Clunk. Bu sefer daha yakın ama yine de yeterince yakın değil. "Merhaba?" dedi tekrar. 'Kim var orada?'

Cevap yok.

'Lütfen. Buradayım. Beni duyabilen var mı? Bana yardım edin lütfen. Lütfen.'

Timothy'nin duyduğu bir sonraki ses kapı kolunun çevrilmesine benziyordu.

`Evet, burada. Bana yardım edin lütfen. Ben buradayım.'

Timothy nefesini tuttu. Birkaç saniye sonra kapının açılma sesini duydu. Yine de karanlık onu özel dikilmiş bir takım elbise gibi giydirmişti.

"Merhaba?" dedi dengesiz bir sesle.

Aniden tam üstünde bir ampul canlandı ve odayı parlaklıkla doldurdu.

Keskin ışık gözlerine ateş gibi yandı ve Timothy'yi gözlerini kapatmaya zorladı.

Hızlı bir göz kırpma.

Hala çok parlak.

Tekrar gözlerini kırpmadan önce birkaç saniye daha

bekledi. Bu biraz daha iyiydi ama yine de ışık onu acıtıyordu. Birkaç saniye daha.

Göz kırpmak.

Daha iyi.

Göz kırpmak.

Gözbebekleri nihayet ışığa alıştı.

Timothy başını açılan kapıya doğru çevirdi. Bunu yaparken bir figür şekillendi; uzun ve ince, orada durup ona bakıyor.

Timothy gözlerini kısarak adamın yüzünü seçebilmek için elinden geleni yaptı.

Adam, "Uyanık olmaman gerekiyordu," dedi. Sesi sakin çıkmasına rağmen sesinde bir endişe vardı. 'Nasıl uyandın? Her şeyi doğru şekilde dozladığıma eminim.'

Timothy bu sesi hafızasında yoklamaya çalıştı ama baş ağrılarının anası ve kötü kız kardeşi sanki kafasında bir parti veriyordu ve ortalığı kasıp kavuruyorlardı.

Adam hâlâ kapı eşiğinde duruyordu.

“Ne?” dedi Timothy, sesi kırılgandı.

Adam en sonunda kapıdan çıkıp odaya doğru tek bir adım attı.

Lütfen efendim. . . Ne olduğunu anlamıyorum.' Timothy gözlerini kendisine yaklaşan figürden ayırmamaya çalıştı ama sol bacağından havai fişek gibi yeni bir acı dalgası yükseldi ve vücudundaki her kas sanki kramp giriyormuş gibi gerilmişti. İçgüdüsel olarak gözleri adamdan ayrılıp bacağına doğru ilerledi. Karanlık gitmişti ve Timothy nihayet neden bu kadar acı verdiğini anlayabilmişti. 'Aman Tanrım.'

Yirmi Yedi

Adrian Kennedy ve iki FBI ajanı, Linda Parker'ın bu katilin ilk kurbanı olmadığını açığa çıkararak Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake'i şaşırtmayı bekliyorlarsa ciddi bir hayal kırıklığına

uğradılar.

Garcia, ortağını başıyla işaret ederek, "Sen aradın dostum," dedi. “Ne?” diye sordu Kennedy.

Yüzbaşı Blake, "Robert'ın bu katilin daha önce de gücendirdiğine dair bir önsezisi vardı" diye yanıtladı.

Hunter, "Şimdiye kadar kaç kurban var Adrian?" diye sordu. Kennedy dönüp ona baktı ve cevabı kaş hareketiyle birlikte basit bir baş eğmeydi. “Kaç kurban, Adrian?” Hunter ısrarcı olsa da sesi sakindi.

“Üzgünüm Dedektif.” Bu sefer cevap Özel Ajan Fisher'dan geldi. "Fakat bu bilgi bilinmesi gerekenler esasına dayanıyor ve bu artık bir LAPD soruşturması olmadığı için, sen-"

"Özel Ajan Fisher," diye sözünü kesti Kennedy. 'Neden gidip bir kahve falan almıyorsun? Koridorun sonunda bir makinelerin olduğunu fark ettim. Sana ihtiyacım olduğunda seni buraya tekrar arayacağım.'

Ajan Fisher duraksadı, ağzı dehşet içinde yarı açıktı.

'Ama efendim, ben de az önce yanıt veriyordum...'

'*Dıştan*, Ajan Fisher.' Kennedy'nin boğuk sesi yeni bir derinlik kazanmış gibiydi. ‘Sana ihtiyacım olduğunda seni tekrar buraya arayacağım.’

"Oooooohhh" dedi Garcia şakacı bir tavırla. ‘Birisi köpek kulübesinin anahtarlarını teslim etti.’

Ajan Fisher sağ orta parmağıyla burnunun ucunu kaşıyormuş gibi yaparken yüzünü ona çevirdi.

Garcia da ona göz kırptı. 'Bu çok tatlı. Bunu FBI Akademisi'nde mi öğrendin?'

Ajan Fisher ofisten çıkarken kapıyı arkasından çarpmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. "Şimdiye kadar kaç cinayet işlendi Adrian?" diye sordu Hunter bir kez daha.

Kennedy, "Ona çok sert davrandım Robert" diye yanıtladı. “Fakat Özel Ajan Fisher haklıydı ve bunu sen de biliyorsun. Bu tür bilgiler, bilinmesi gerekenler bazındadır ve resmi olarak bu soruşturma artık LAPD'ye ait değildir.'

“Hey, bir saniye bekleyin,” diye araya girdi Yüzbaşı Blake.

“Biraz profesyonel nezakete ne dersiniz, ha? Siz bizden şu ana kadar bu soruşturmayla ilgili elimizdeki her şeyi teslim etmemizi istiyorsunuz, değil mi? Her şeyi almadan önce bize biraz vermeye ne dersiniz?'

Kennedy önce Özel Ajan Williams'a, sonra da resim panosuna baktı. Bir an derin düşüncelere daldı.

Sonunda, "Tamam, sanırım bu adil," diye yanıtladı. 'Ama benim daha iyi bir teklifim var.' Bunu takip eden duraklama açıkça kasıtlıydı ve Hunter bundan sonra ne olacağını şimdiden tahmin edebiliyordu. Bu yüzden Kaptan Blake'in aksine bariz soruyu sormaktan kaçındı.

"Ya bu?"

‘FBI ve LAPD neden bu konuda güçlerini birleştirmiyor?’ ‘Affedersiniz efendim?’ Özel Ajan Williams'ın sesindeki şaşkınlık neredeyse elle tutulur cinstendi.

"Sana Cerrah'ın ilk ve en kötü hatasını yapmış olabileceğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

'Evet?'

Kennedy'nin çenesi Hunter'a doğru kalktı. 'İşte onun hatası bu.'

“Cerrah mı?” diye sordu Garcia, Hunter'a kaşlarını çatarak. 'Hata . . . ? Ne . . . ?'

"Üzgünüm efendim" dedi Ajan Williams. 'Ama ben ikisini de takip etmiyorum.' Kennedy, 'Cerrahın son kurbanı Los Angeles'ta öldürüldü' diye açıkladı. "Bu açıkça LAPD'nin yetki alanına giriyor." Ve aşırı şiddet kullandığı için,' diye belirtti kurul, 'soruşturma otomatik olarak LAPD'nin Dedektif Hunter'ın başkanlığını yaptığı Ultra Şiddetli Suçlar Birimi'ne devredildi.'

'Evet . . . yani?' Ajan Williams hâlâ şaşkın görünüyordu. Kennedy, "Eh, Robert Hunter birlikte çalıştığım en iyi suç profili uzmanıdır" dedi. 'FBI'ın sahip olduğu en iyi suç profili uzmanı' *Asla* vardı. Onu NCAVC'ye dahil etmeye o kadar çok çalıştım ki sayısını unuttum.'

Hunter, "Ve dalkavukluk da seni bu sefer o noktaya

getirmeyecek, Adrian," dedi.

Kennedy, "Ama olay bu, Robert," diye yanıtladı. 'Seni işe almaya çalışmıyorum, bu sefer değil. Burada sunduğum şey, FBI'ın NCAVC'si ile LAPD'nin UVC Birimi arasındaki ortak çabadır. Bu bir iş teklifi değil. FBI ajanı olmayacaksın. Hala bir LAPD dedektifi olacaksınız, ancak soruşturmanın tamamı boyunca ülke çapında yargı yetkisine sahip olacaksınız. Burada sana sunduğum şey, bu soruşturmada kalman ve bu hasta ucubeyi yakalaman için bir şans.'

Ajan Williams, "Özür dilerim efendim" dedi. "Bölmek istemiyorum ama bu soruşturmaya dışarıdan yardım getirmeye gerek yok." Dedektif Hunter'ın çalışmalarına saygı duyuyorum. Gerçekten istiyorum. Kitabını filan okudum ama açıkçası onun bu büyüklükte bir şey için ne eğitimi ne de yeteneği var. O sadece bir polis dedektifi ve yapacağı tek şey bizi yavaşlatmak.' Hunter'a baktı. 'Alınma.'

Hunter, "Hiçbiri alınmadı" diye yanıtladı.

Garcia elini kaldırarak, "Eh, gücendim," diye araya girdi. ‘Sadece bir polis dedektifi. . . ?'

Kennedy onları bir dakikalığına susturmak için sağ işaret parmağını kaldırdı. "Ne diyorsun Robert?"

Avcı sessiz kaldı.

Kennedy, "Seni tanıyorum eski dostum," diye ısrar etti. “Bir vakaya dişinizi batırdığınızda, özellikle de bu kadar merak uyandırıcı bir şey olduğunda, o kadar kolay bırakamayacağınızı biliyorum.” Tekrar duraksadı ve Hunter'ı inceledi. 'Bu vakada seni istiyorum Robert. Burada olmamın nedeni bu. Bu kadar yolu sırf soruşturmanızı FBI'ın devraldığını söylemek için gelmedim. Buraya sizinle yüz yüze konuşmak istediğim ve bunu gerçekleştirebilecek tek kişi olduğum için geldim. On beş dakikadan kısa bir sürede bunu resmi hale getirebilirim. Tek yapman gereken o kelimeyi söylemek.'

Hunter gözlerini Kennedy'den ayırmadı ama aklı onu birkaç saat öncesine, Linda Parker'ın annesi Emily Parker'la

yüz yüze oturduğu zamana götürdü. Hunter ayrılmak üzereyken Bayan Parker uzanıp titreyen elini onun omzuna koymuştu.

"Dedektif," dedi gözyaşlarından boğulmuş bir sesle. 'Lütfen bana onu yakalayacağına söz ver. Lütfen bana söz ver, bu orospu çocuğuna kızıma yaptıklarının bedelini ödeteceksin. O benim tek çocuğumdu.' Emily Parker bu sözlerin ardından yeniden hıçkırıklara boğuldu.

Hunter, "Kızınızın ölümünden sorumlu kişiyi adalete teslim etmek için elimizden geleni yapacağız Bayan Parker," diye yanıtladı.

Hayır, dedi Emily Parker, sesi kızgındı. 'Bu yeterince iyi değil Dedektif. Saat altı haber muhabirlerine beslediğiniz saçmalıkları duymak istemiyorum. Bu saçmalıkları basına saklayabilirsiniz. Bu orospu çocuğunu yakalayacağına dair kişisel söz vermeni istiyorum. Bu hasta ucube parmaklıklar ardında olana kadar dinlenmeyeceksin. Bana söz verin, Dedektif. Bana söz ver.'

Hunter, yerine getirebileceğinden kesin olarak emin olmadığı bir söz verecek biri değildi ama o anda Emily Parker'ın daha önce hiç incitmediği bir şekilde acı çektiğini biliyordu ve onun aslında peşinde olduğu tek şey, insanların güven vereceğine dair bir güvenceydi. kızının katilini yakalamakla görevlendirilmedi
ondan vazgeç. Hunter cevabını yalan söylemek zorunda kalmadan elinden gelen en iyi şekilde ifade etti.

'Bayan. Parker, sana söz veriyorum, kızını senden alan kişi parmaklıklar ardında olana kadar dinlenmeyeceğim. Bu konuda sana söz verebilirim.'

Hunter'ın sesindeki inanç, Bayan Parker'ın gözlerine yeni bir gözyaşı yağmuru getirdi.

Hunter tekrar, "Kaç kurban, Adrian?" diye sordu. Kennedy, Hunter'ın teslim olmanın eşiğinde olduğunu
hissedebiliyordu. Onun da bir miktar taviz vermesi adildi.

Kennedy sonunda "Bu onun üçüncü kurbanı" diye

yanıtladı. Hunter ve Garcia birbirlerine endişeli bir şekilde baktılar. “Diğerleri neredeydi?” Bu sefer Garcia. 'Biz Los Angeles'ta olmadıklarını biliyorum, hatta muhtemelen Kaliforniya'da bile değiller, peki bu adam daha önce nereye saldırdı?'

Kennedy onunla yüzleşti.

"Efendim lütfen" diye araya girdi Ajan Williams. `Burada gerçekten yardıma ihtiyacımız yok.’

Garcia temsilciye "Evet biliyorum" dedi. 'Biz sadece polis dedektifleriyiz, değil mi? Yapacağımız tek şey sizi yavaşlatmak.'

Ajan Williams, alaycı kıkırdamasını bastırmaya çalışarak, “Biz” derken neyi kastediyorsun? diye cevap verdi. "Direktör Kennedy'nin de sizinle konuştuğunu mu düşündünüz?"

Hunter basit bir bakışla Kennedy'yi sorguladı. Kennedy başını salladı. "Üzgünüm Robert ama Özel Ajan Williams haklı. Ortak operasyon teklifi sadece size sunuluyor.'

Garcia inanamayarak, "Benimle dalga geçiyor olmalısın" dedi. Hunter ortağına kendisine biraz zaman tanımasını işaret etti. “Senin söylediğin bu değildi, Adrian.”

'Ne demek istiyorsun? Ortağınız hakkında hiçbir şey söylemedim.”

'Evet, yaptın.'

“Ne?” Ajan Williams tekrar araya girdi. 'Ne zaman?'

Hunter hâlâ Kennedy'ye hitap ediyordu. "NCAVC ile LAPD'nin UVC Birimi arasında ortak bir operasyon yapılmasını önerdiniz, değil mi?" Bunlar senin sözlerindi. Dedektif Garcia ve ben LAPD'nin UVC Birimiyiz, tek başıma değil. Bu birimin sahip olduğu itibara sahip olmasının tek nedeni, birlikte çalışmamızdır.' Etkisi için duraklama sırası Hunter'da. “Yani bu ortak operasyonun devam etmesini istiyorsan Adrian, ikimize de yer açsan iyi olur.”

Kennedy bir an tereddüt etti ve Ajan Williams bir kez daha görevi devraldı.

'Peki bu olmayacak, değil mi? Eğer sanıyorsan...' 'Özel

Ajan Williams,' Kennedy onu durdurdu. Bu sefer sesindeki çakıllılık kızgınlıkla kaplıydı. "Eğer bir kez daha sözümü keserseniz, bu soruşturmadan çıkarılırsınız ve bir saat içinde Quantico'ya geri dönmek üzere uçağa binersiniz, anlaşıldı mı?"

'Ama efendim!'

"Anlaşıldı mı, Özel Ajan Williams?"

Ajan Williams, az önce ciddi şekilde azarlanmış bir okul çocuğu gibi ayakkabılarına baktı.

'Evet efendim.'

Garcia, "Belki de köpek kulübesinin anahtarlarını ortağından ödünç almalısın" dedi.

"Dedektif Garcia," dedi Kennedy, tavırları otoriteyle parlıyordu. `Eğer bu operasyonun bir parçası olacaksan, o alaycı tavrını çok daha alçak bir tonda dile getirmen gerekecek.'

Garcia yeni bir kazı yapmak üzereydi ama Hunter ve Kaptan Blake'in ona nasıl baktığını gördü.

Sonunda kabul etti. 'Sanırım bunu yapabilirim. Sorun değil.'

Kennedy, Hunter'a yeniden hitap etti. "Yani sen de var mısın?"

Hunter ortağına baktı.

Garcia bir kez başını salladı. 'Ah, kesinlikle varım. Bu salağı yakalamak istiyorum.'

Hunter, Kennedy'ye "Bu ortak bir operasyon olacak" dedi. 'NCAVC ve UVC Birimi, soruşturma boyunca eşit düzeyde yetki, komuta ve açıklığa sahip olacak. Kimse kimseden bir şey saklamıyor.' Bakışları Ajan Williams'a kaydı. `Bu bir yarışma değil. Hepimiz aynı sonucun peşindeyiz. Bununla çalışabilir misin?'

Ajan Williams kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. 'Evet, bununla çalışabilirim.'

"Carlos mu?"

'Evet elbette. Bununla kesinlikle bir sorunum yok.' Hunter,

Linda Parker'ın resim panosuna iliştirilmiş tenli vücut fotoğraflarına baktı.

‘Tamam Adrian, biz varız. Ortak operasyonunuz var.’

Yirmi Sekiz

Hunter ve Garcia'nın ofisine girmesine izin verildiğinde Özel Ajan Fisher, "Ne?" dedi. Yüzündeki ifade sanki yokluğunda dünya tersine dönmüş gibiydi. ‘Ortak bir operasyon mu?’ Bakışları Ajan Williams'tan yardım istedi ama yapabileceği tek şey omuz silkmekti.

Kennedy, "Doğru, Özel Ajan Fisher," diye onayladı. 'Ama efendim, bu kesinlikle gereksiz. Bütün bu soruşturmayı kontrol altında tutuyoruz..."

"Özel Ajan Fisher," Kennedy onu bir kez daha durdurdu. Bu sefer sesi kızgın geliyordu. 'Bunu yapmaya devam etmeyeceğiz ve eğer bu operasyonun bir parçası olmak için dua edecekseniz, bu üstün tavrınızdan vazgeçseniz ve bunu hemen yapsanız iyi olur, anlıyor musunuz beni? '

Ajan Fisher sanki ateş püskürtecekmiş gibi görünüyordu.

'Eğer tavrınız yüzünden bu soruşturmanın bir saniyesinin bile tehlikeye girdiğini duyarsam, FBI kariyerinizin geri kalanında ofis işleriyle uğraşmak zorunda kalırsınız. Kendimi açıkça ifade ettim mi?'

Ajan Fisher'ın bakışları Kennedy'den Ajan Williams'a, Hunter'a ve sonunda tekrar Kennedy'ye gitti. "Kendimi açıkça ifade ettim mi, Özel Ajan Fisher?" Kennedy'nin sesi kararlıydı.

Evet efendim, diye yanıtladı başını sallayarak. 'Kristal. Benden hiçbir sorun yaşamayacaksın.'

Garcia yeni bir alaycı yorum yapmak üzereyken Hunter ona neredeyse belli belirsiz bir şekilde başını salladı. "Tamam" dedi Kennedy, ajanlarına seslenip Hunter'ın

masasının arkasına geçerek. 'Artık hepimiz hemfikir olduğumuza göre, şu ana kadar neler yaptığımızı herkese anlatsak nasıl olur?'

Garcia, "Bu iyi bir başlangıç olur" dedi.

Kennedy, yanında getirdiği evrak çantasından mavi bir dosya alan Özel Ajan Williams'a başını salladı. Kennedy sanki herkese daha fazla yer açmak istermiş gibi masadan uzaklaştı.

"Tamam," diye başladı Ajan Williams. 'Cerrah dikkatimizi ilk kez iki aydan biraz daha uzun bir süre önce, tam olarak on beş Şubat'ta çekti.'

“Cerrah mı?” diye sordu Garcia.

Ajan Williams, "FBI'ın bu sürüngen için kullandığı isim bu" diye açıkladı. “Bunun nedeni bence oldukça açık.” Tahtayı işaret etti. 'Ama yine de oraya zamanında varacağım.'

Ajan Fisher mavi dosyadan bir kadının on bir x sekiz inçlik renkli portresini aldı ve onu Hunter'ın masasına koydu.

'Cerrahın ilk kurbanı, Detroit'teki Wayne State Üniversitesi'nden yirmi yaşında bir üniversite öğrencisi olan Kristine Rivers'dı.'

Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake fotoğrafı incelemek için yaklaştılar. Onlar bunu yaparken Hunter boğazının arkasında rahatsız edici bir düğümün düğümlenmeye başladığını hissetti. Fotoğraftaki kız on yediden büyük görünmese de Hunter'a Profesör Tracy Adams'ı hatırlatıyordu. Nazik kalp şeklindeki yüzü, uzun kızıl saçlarla şık bir şekilde çerçevelenmişti. Badem şeklindeki gözleri maviydi ve içlerinde naif bir ışıltı taşıyor gibiydi. Dudakları dolgundu ve koyu kırmızı bir rujla süslenmişti. Burnu sivri ama narindi, elmacık kemikleri çıkık ve düzgün kavisliydi.

Ajan Williams, "Miss Rivers Hamilton, Ohio'da doğdu ve büyüdü" diye devam etti. 'Ailesinin hâlâ yaşadığı yer. İki yıl önce Wayne State'deki hukuk fakültesine kabul edildi.' Okuduğu dosyanın bir sayfasını çevirdi. Miss Rivers, üniversite kampüsünün eteklerinde bulunan küçük bir

daireyi diğer iki ikinci sınıf hukuk öğrencisiyle paylaşıyordu: Michigan'dan gelen yirmi yaşındaki Susan Temple ve Iowa'dan yirmi bir yaşındaki Rosanna Rodriguez. Şubatın on üçü gecesi ya da on dördü sabahı, Bayan Rivers, Springwells Village'daki bir All-American Lokantasındaki garsonluk işinden eve dönmeyi başaramadı.'

Ajan Fisher, "Springwells Köyü yaşadığı yerden yaklaşık üç mil uzakta" diye ekledi.

Garcia, “Genellikle işten eve nasıl dönüyordu?” diye sordu. 'Yürüdü mü?'

Ajan Fisher, "Hayır, otobüse bindi" diye yanıtladı. 'Bütün otobüslerin CCTV görüntülerini kontrol ettik, o gece o güzergahta çalışan tüm sürücülerle konuştuk; hiçbir şey olmadı. Bayan Rivers eve giden otobüse hiç binmemiş gibi görünüyor.'

Garcia yine, "İşini saat kaçta bitirdi?" Ajan Williams, "Lokanta gece yarısı buçukta kapandı" diye yanıtladı. 'O gece çalışan herkese göre Bayan Rivers kapanış saatinden on ila on beş dakika sonra tek başına ayrılmış. Kimse onun özellikle biriyle konuştuğunu da fark etmedi. Vardiyası bittiğinde onu dışarı davet edebilecek hiçbir müşteri ya da başkası yoktu. Aslında bazıları işten sonra bira içiyordu ama Bayan Rivers ertesi sabah erkenden dersi olduğu için eve gitmesi gerektiğini söyledi.'

‘Otobüs durağı lokantadan ne kadar uzaktaydı?’ ‘Yaklaşık bir blok ötedeydi ve siz sormadan önce bu bölgenin hiçbir yerinde CCTV kamerası yoktu.’

Ajan Williams durakladı ve başka soruların gelmesini bekledi. Hiçbiri gelmedi, bu yüzden sonunda hesaplarına devam etti.

'Ertesi sabah, Miss Rivers'ın cesedi Detroit polisi tarafından Detroit Nehri kıyısında, üniversite kampüsünden çok da uzakta olmayan terk edilmiş bir ahşap kulübede bulundu. Mavi dosyasından dört yeni fotoğraf aldı ve hepsini dosyaya koydu.' Hunter'ın masası. 'Ve bu şekilde bulundu.'

“Ne oluyor?” dedi Garcia. Şaşkınlığı Hunter ve Kaptan Blake'in yüzlerine yansıdı.

"Evet, kesinlikle" diye yanıtladı Ajan Williams.

Yirmi Dokuz

Adam doğrudan Timothy Davis'in gözlerinin içine bakarken, "Şşşşt," diye fısıldadı. Ses tonu rahatlatıcı ve güven vericiydi. 'Her şey düzelecek, Tim. Artık her şey yoluna girecek. Güven bana.'

Timothy bir kez gözlerini kırpıştırdı. . . iki kere . . . üç kez. Hareketleri yavaş ve uyuşuktu ve gözleri hâlâ açık olmasına rağmen hızla soluyordu. Kaydettikleri görüntüler sanki dünyaya kalın bir plastik tabakanın ardından bakıyormuş gibi bulanık ve çarpık bir şekilde geliyordu.

Kulakları da pek iyi durumda değildi. Adamın sesini hâlâ duyabiliyor olsa da, söylediği sözler pek bir anlam ifade edemiyordu, bunun nedeni tutarsız olmaları ya da çok alçak sesle söylenmeleri değil, Timothy'nin artık kana susamış olan beyninin bunları anlama kapasitesinden yoksun olmasıydı.

Adam bir adım geri attı ve kirli havayı ciğerlerine çekti. Çok yavaş ilerleyen ve zor bir kaç saat olmuştu, özellikle de adamın ilk kez böyle bir şeyi denediği için. Prosedür tahmin ettiğinden çok daha zordu ve çok daha uzun sürmüştü ama her şeyin karşılığını alıyordu.

Adam şüpheleri olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Timothy Davis'in konseptini ilk ortaya attığında bunun gerçekten işe yarayacağından emin değildi ve prosedürü önceden test etmesinin hiçbir yolu olmadığından şüpheler onu sarmaya başlamıştı. adam tamamen farklı bir yöntem kullanmayı düşünmüştü
başarmak için yola çıktığı şeyi başardı. Düzgün bir şekilde

kontrol altında tutulması neredeyse imkansız olan bir yöntem. Ama şimdi orijinal planına sadık kaldığı için mutluydu. Adamın gözünde az önce yaptığı şey bir başyapıttı, saf bir sanat eseriydi ve henüz işi bitmemişti. Konseptinin kesinlikle mükemmel olması için hâlâ eklemesi gereken birkaç son rötuş vardı ama acelesi yoktu. Adam dünya kadar çok zamana sahip olduğunu biliyordu, bu yüzden bir an için kendini yücelten coşkunun keyfini çıkarmasına izin verdi.

'Lütfen...' . . Lütfen.'

Timothy bile bu sözü söyleme gücünün nereden geldiğini bilmiyordu ve yalvarışı bir fısıltıdan biraz daha yüksek olmasına rağmen, adamın görünmez makyaj aynasını parçalayıp onu o ana geri sürüklemeye yetmişti.

Bakışları Timothy'nin solgun yüzüne odaklandı. Hayat hızla tükeniyordu.

Adam, "Gerçekten sorun yok, Tim" diye yanıtladı. 'Artık onunla savaşmana gerek yok. Sadece rahatla ve olmasına izin ver.' Timothy dönüp adama bakmaya çalıştı ama odaklanmayan gözleri yönünü kaybediyordu. Etrafındaki oda, hava, her şey giderek daha da soğuyor gibiydi. Adam, "O güzel geceye nazikçe gir dostum," diye ısrar etti ama o zamana kadar Timothy'nin kulakları sesleri ayırt edemez hale gelmişti.

Timothy sanki az önce son hızla maraton koşmuş gibi kalbinin göğsünün içinde attığını hissetti. Nefes almak giderek zorlaşıyordu. Artık ayak parmaklarını hissetmiyordu. Aslında bacaklarını da hissetmiyordu. . . ya da parmakları. . . ya da elleri. . . hatta kolları. Timothy'nin tüm vücudu onu terk etmiş gibiydi, kalbi ise kelimenin tam anlamıyla onun canını sıkıyordu.

Adam, "Sevin, Tim" dedi. ‘Çünkü bu aslında bizim zafer anımız. Senin ve benim, nedenini biliyor musun?'
Adam gururla gülümsedi. ‘Çünkü işim bittiğinde ölümsüzleşeceksin.’

Bir saniye sonra Timothy Davis bu dünyadaki son nefesini verdi.

Otuz Birkaç sessiz saniye boyunca Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake şaşkın gözlerini Özel Ajan Williams'ın Hunter'ın masasına yerleştirdiği iki fotoğrafa diktiler. Adrian Kennedy ve her iki FBI ajanının Linda Parker'ın olay yeri resimlerini ilk gördüklerinde neden bu kadar şaşırdıklarını artık anlıyorlardı.

Hunter'ın masasındaki ilk iki fotoğraf, Cerrah'ın ilk kurbanı Kristine Rivers'ın tam vücut fotoğraflarıydı. Çırılçıplak soyulmuş ve kirli bir zemine benzeyen bir yerde sırt üstü yatar halde bırakılmıştı. Kolları gövdesinin yanında doğal bir şekilde dinleniyor, bacakları uzatılmış, topukları neredeyse birbirine değiyordu; Hunter ve Garcia'nın önceki gece Linda Parker'ı buldukları pozisyondaydı. Ancak benzerliklerin sona erdiği yer burasıydı. Linda Parker'ın vücudunun aksine Kristine Rivers'ın derisi soyulmamıştı, elleri ve ayakları da uzuvlarından kesilmemişti. Aslında vücudu tamamen zarar görmemiş görünüyordu, bu da herkesin dikkatini sonraki iki fotoğrafa odaklamasına neden oldu - her ikisi de Kristine Rivers'ın yüzünün yakın çekimleri - ve işte burada her şey daha da kafa karıştırıcı hale geldi, çünkü bu
Katilin kurbanın gözlerini aldığı ve arkasında kuru kanla kaplanmış iki korkunç kara delikten ve garip bir şekil bozukluğuna sahip bir yüzden başka bir şey bırakmadığı

zaman.

Ama hepsi bu değildi.

Alnının yarısından boynunun arkasına kadar olan kafatasının büyük kısmı da tamamen açığa çıkmıştı. Kristine Rivers'ın kafa derisi yüzülmüştü - Eski Batı usulü.

Hunter görüntüleri daha iyi incelemek için kendini yeniden konumlandırdı. Vücudunu çevreleyen zeminde, hatta kafasının yakınında bile hiç kan yoktu; bu da herkese, kafa derisinin yüzülmesiyle birlikte gözlerinin çıkarılma işleminin o kullanılmayan ahşap barakada gerçekleşmediğini gösteriyordu. "Bir dakika bekleyin," diye sözünü kesti Kaptan Blake, ancak o zaman bir şeyi gözden kaçırdığını fark etti. `Burada aynı failden bahsettiğimize emin misiniz? Bu durumda MO şöyle görünüyor *tamamen* farklı.'

Kennedy, "Resim panonuzu gördüğümde tam olarak düşüncelerim" diye yanıtladı.

"Burada da aynı" diye ekledi Ajan Fisher.

Yüzbaşı Blake yarı şaşırmış, yarı sinirlenmiş bir halde, "Bu, on beş dakikadan fazla sürmedi," dedi. "Yani sen bana NCAVC'nin "A" ekibinin ta DC'den buraya kadar uçtuğunu, soruşturmamızı devralmak için bu büyük şarkı ve dans gösterisini sergilediğini, ama bizim bu konuda konuştuğumuzdan yüzde yüz emin olmadığını mı söylüyorsun? aynı suçlu mu değil mi?'

"Eh, tam olarak değil" diye yanıtladı Kennedy.

Yüzbaşı Blake'in kızgınlığı arttı. 'Peki bu ne anlama geliyor?'

Kennedy, Ajan Williams'a başını salladı.

`Yüzde yüz haklısınız Kaptan.' Ajan bir kez daha sözü devraldı ve başka bir fotoğraf için mavi dosyasının içine uzandı. 'Buradaki hareket tarzı tamamen farklı görünüyor ve hiçbirimiz bunu on beş dakika öncesine kadar bilmiyorduk. Uçmadan önce soruşturma dosyalarınıza daha iyi bakabilmek için LAPD'nin veritabanına yama yapmayı denedik

Burada ama hiçbir şey bulamadık; resim yok, olay yeri açıklaması yok. . . Hiçbir şey. Bu yüzden nihayet olay yeri fotoğraflarını gördüğümüzde çok şaşırdık.'

Garcia şöyle açıkladı: "Hiçbir şey alamamanızın nedeni, UVC Biriminin araştırmalarının çoğunu çevrimdışı tutmasıdır, tam da bu nedenle."

Ajan Williams, konuyu kurbanlara geri getirmeden önce "Bu iyi bir strateji" diye itiraf etti. "Yani, ilk bakışta, bu iki kurban arasındaki tek benzerlik, belki de bırakıldığı konum ve her ikisinin de yirmili yaşlarının başında kadın olduğu gerçeğidir ki bu odadaki herkes kabul edecektir ki bu da yeterli değil." hatta ikisinin de aynı failin kurbanı olduğunu öne sürmek.'

Sonunda beşinci fotoğrafı masanın üzerine koydu.

'Ama sonra elimizde bu var.'

Otuz Bir

Ajan Williams'ın Hunter'ın masasına koyduğu yeni fotoğraf Kristine Rivers'ın olay yerinden gelmemişti. Ölüm sonrası muayenesinden geldi. Vücudu temiz bir şekilde yıkanmış ve büyük, paslanmaz çelik bir otopsi masasına taşınmıştı. Önünde yatıyordu.

'Tanıdık mı geliyor?' Kennedy'nin sorusu herkese sorulsa da bakışları Yüzbaşı Blake'e takıldı.

'Lanetleneceğim' diye yanıtladı.

Kristine Rivers'ın sırtına, katilin Linda Parker'ın sırtına yaptığı oymaların karbon kopyası gibi görünen bir şey oyulmuştu; dört farklı çizgi oluşturan, görünüşte garip bir harf ve sembol kombinasyonu, ancak o odadaki herkes bu sembollerin zaten orada olduğunu biliyordu. kötü çizilmiş harfler olduğu ortaya çıkacaktı.

İlk satırda altı, ikinci satırda beş, üçüncü satırda yedi ve

dördüncü ve son satırda yine beş karakter vardı. Katil bir kez daha harflerini oluşturmak için yalnızca düz eğik çizgiler kullanmıştı, eğri kullanmamıştı. İşaretler, Kristine Rivers'ın omuzlarının yaklaşık beş inç altından başlıyor ve kalçasının yaklaşık bir inç yukarısında bitiyordu. Tıpkı Linda Parker'ın sırtına oyulmuş harfler gibi, her harf yaklaşık beş ila üç inç yüksekliğinde ve yaklaşık bir buçuk inç uzunluğundaydı.

Ajan Williams "Los Angeles kurbanı" diye sordu. 'Cesedi ne zaman keşfedildi?'

Garcia, "Pazartesi akşamı öldürüldü" diye yanıtladı. “Ama cesedi ancak dün gece geç saatlerde bulundu.” Ajan Williams durakladı. 'Dün gece geç saatte mi? Siz suç mahalline saat kaçta vardınız?'

Sorunun konuyla ilgisini göremese de Garcia onay almak için Hunter'a baktı. 'Dokuz buçuk civarı, belki ona çeyrek kala. Neden?'

'Ona çeyrek kala mı? Ajan Williams'ın sesindeki şaşkınlık, Ajan Fisher'ın LAPD dedektiflerine bakışında da karşılık buldu.

Öte yandan Kennedy, her iki ajanın da neden şaşırmış göründüğünü bildiğinden gülümsemekten geri durdu.

"Tamam," diye başladı Ajan Williams. “Harf ve simgelerin tuhaf bir birleşimi gibi görünen bu oymaların aslında kötü çizilmiş harfler olduğunu ve doğru bir şekilde bir araya getirildiğinde bir cümle oluşturacağını zaten anladığını biliyorum.” . . Latince. Ve bunu bilmemin nedeni, bu ofisten birinin bu sabah saat iki civarında VICAP veritabanında benzer bir fail imzası - kurbanının vücudunun bir yerine kazınmış Latince mesajlar bırakan bir katil - aramaya çalışmasıydı.'

Garcia ve Yüzbaşı Blake, Hunter'a baktılar. Yüzündeki suçlu ifadeye hafif bir baş sallama eşlik ediyordu.

Kaptan Blake, "Demek gizem nihayet çözüldü" dedi. Ajan Williams, “Bu ne gizem?” diye sordu. "Eh, kurbanımızın cesedi geç keşfedildiği için

dün gece ve yaptık *Olumsuz* Büro'dan yardım istediğimde FBI'ın bunu nasıl bu kadar çabuk öğrendiğini merak ediyordum. İşte böyle oldu. VICAP veri tabanını izliyordunuz.”

Ajan Williams "Doğru" diye itiraf etti. ‘Belirli kelimeleri veya bunların kombinasyonlarını içeren tüm aramalar işaretlenir ve derhal bilgilendiririliriz.’

"Sadece izlemekle kalmıyor," diye araya girdi Hunter.
'Onlar da yanıtlarını filtreliyorlardı çünkü ne kadar yaparsam yapayım
Aramamı ifade ettim, sıfır eşleşme buldum.'

Ajan Williams, "Yine doğru," diye onayladı. ‘VICAP’tan çıkan sonuçları bastırdık. Bu adamın daha önce cinayet işlediğini başka kimsenin bilmesini istemedik.'

"Bu, Büro'da olmanın pek çok avantajından biri, Robert," diye araya girdi Kennedy. "Normal polis departmanlarının yapamayacağı şeyleri yapma gücü."

Hunter ona yan gözle baktı.

"Her neyse," dedi Ajan Williams, herkesin dikkatini tekrar ona çevirdi. “Yani bana bu oymaların sadece üç, belki dört saat içinde Latince bir cümle oluşturduğunu mu anladığınızı söylüyorsunuz?”

“Üç ya da dört saat mi?” diye sordu Garcia, sesindeki şaşkınlığın fark edildiğinden emin olarak. “Yaklaşık bir dakikamızı aldı.” Hunter'a baktı. 'Belki daha az. Sanırım birkaç saniye içinde olay yerine haber verdin, değil mi?'

Hunter cevap vermedi.

Ajan Fisher dönüp resim panosuna bir kez daha bakarak, “Ne?” diye sordu. 'Suç mahallinde mi? Sırtındaki bu kurumuş kan her şeyi daha da karıştırırken mi? Gerçek ol. Hiçbir yolu yok.”

Kennedy alt dudağını ısırdı. Bastırılmış gülümsemesi hala oradaydı.

“Neden?” diye sordu Garcia. 'Bunu anlamanız ne kadar sürdü?'

Ajan Fisher boğazını temizledi ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine Ajan Williams'a baktı.

'Yaklaşık sekiz saat.' Yanıt Kennedy'den geldi. Ajan Williams sanki çok büyük hatalar yapmış gibi yönetmeni "Aslında yedi tane efendim" diye düzeltti.

Yine de her iki FBI ajanı da biraz rahatsız görünüyordu. "Eh," dedi Garcia, doğrudan Kennedy'ye bakarak. 'Bu, polis teşkilatında çalışmanın pek çok avantajından biri. Daha hızlı düşünüyoruz."

"Pekala," dedi Kennedy, Garcia'yı aynayı kırabilecek bir bakışla yere sabitlerken. 'Bu tür çocukça davranışlar durmam lazım.'

"Sadece söylüyorum."

"Şimdi, Dedektif Garcia."

Yüzbaşı Blake, "Buna bir son ver Carlos," dedi. 'Yok artık beni duyuyor musun? Alaycı bir yorum daha yaparsan seni başka bir birime transfer edeceğim, bu da soruşturmanın dışında olduğun anlamına geliyor. Bu senin için yeterince açık mı?'

Teslim olurcasına iki elini kaldırdı.

Ajan Fisher, "Köpek kulübesinin anahtarları kapının hemen dışında asılı" dedi.

Hunter, "Burada asıl önemli olana dönsek nasıl olur?" diye önerdi.

Kennedy, Yüzbaşı Blake'e hitap etmeden önce, "Bu sözleri ağzımdan aldın Robert," dedi. "Sanırım bu, burada aslında aynı failden bahsettiğimiz iddiasını ortadan kaldırıyor."

Kaptan başını sallayarak onayladı.

Hunter'ın fotoğraflara bakışından Garcia ve Kennedy onun kafasında zaten her şeyi çözmeye çalıştığını görebiliyordu. Gözleri bir bıçak darbesinden diğerine geçerken, Hunter ilk olarak düz çizgi kesimlerini bir araya getirerek eksik harfleri oluşturdu ve ardından bunları dört çizgi halinde gruplandırdı.

PULCH

İTUDO

BİLİNMİYOR

NCTIO

'*Birlik içindeki güzellik*' diye yüksek sesle okudu.

Ajan Williams ve Ajan Fisher'ın sürprizini gizleyecek hiçbir şey yoktu.

Hunter Latince ifadeyi yüksek sesle okurken, Garcia ve Yüzbaşı Blake gözlerini kısarak masasındaki fotoğrafa bakıp onun ne gördüğünü görmeye çalıştılar.

Hunter, kelimeleri birbirine bağlamadan önce onlara çizgilerin nasıl bağlandığını göstermek için sağ işaret parmağını resmin üzerinde hareket ettirdi.

“Bazen beni korkutuyorsun Robert, bunu biliyor musun?” diye yorum yaptı Yüzbaşı Blake.

Tamam, dedi Garcia başını sallayarak. ‘Görüyorum ama anlamıyorum. Bu ne anlama geliyor?'

'Güzellik . . . kombinasyon. . . ilişki . . . bağlantı . . Hunter yanıtladı. 'Bunlardan herhangi biri olabilir. Latin dilinin kelime dağarcığı oldukça sınırlıdır. Tek bir kelimenin İngilizceye çevrildiğinde beş, altı, yedi farklı anlamı olabiliyor. Bazen daha fazla. Her şey bağlama bağlı.”

'Bu doğru,' diye atladı Ajan Fisher. 'Ama biz bu vakada katilin 'ilişki'yi kastettiğini düşünüyoruz - 'Güzellik ilişkidedir'.'

Garcia alnını kaşıdı. “Eh, bu kesinlikle bizim sahip olduğumuz ifadeyle aynı değil.” Tahtayı işaret etti. Odadaki herkes onunla yüzleşmek için döndü.

'Gerçek şu ki' dedi Kennedy, 'bunu gerçekten

beklemiyorduk. Görünüşe göre katil her cinayette Latince ifadeyi değiştiriyor.'

Ajan Fisher, Linda Parker'ın sırt fotoğraflarına herkesten çok daha dikkatli bakıyordu, katilin vücuduna kazıdığı ifadeyi açıkça anlamaya çalışıyordu ama hemen büyük bir sorunla karşılaştı. Hunter'ın henüz resmi otopsi fotoğraflarını asmaya zamanı olmamıştı. Tahtadakiler olay yerinde çekildi ve kısmen kurumuş kanla kaplı oymaları gösteriyordu, bu da kesiklerin, harflerin ve kelimelerin tanımlanmasını oldukça zorlaştırıyordu. Yine de elinden gelenin en iyisini yaptı.

`İlk kelime aynı – *Güzellik*Parmağıyla işaret etti. 'Bu 'güzellik' anlamına geliyor. Sonra bir "c" ve ardından bir "r" var. . ." Hayır. "C", ardından "i" ve ardından "p . . ." HAYIR.' '*Güzelliği onu çevreliyor*dedi Hunter.

Ajan Fisher gözlerinde ateşle ona baktı. 'Oraya gidiyordum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı." "Latincem paslanmış," dedi Kennedy omuz silkerek. 'Bu 'güzellik onun her yerinde' anlamına geliyor efendim.' Ajan Fisher bunu tercüme etti.

Kennedy anında dalgın moda girmiş gibi görünüyordu. Kafasının içindeki dişliler fazla mesai yapmaya başlarken gözleri hiçbir şeye odaklanmıyordu. Hunter yüzündeki boş ifadeyi tanıdı.

"Şimdi değil, Adrian" diyerek Kennedy'yi düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Sizin bizi bilgilendirmeniz gerekiyordu, hatırladınız mı?" Her şeye sahip olduğumuzda, eğer gerçekten bir bağlantı varsa, hepimiz oturup katilin her kurban için kullandığı Latince ifadeler arasındaki bağlantıyı anlamaya çalışabiliriz. Ama şimdilik, kat etmemiz gereken çok yer var." Ajan Williams'a seslendi. "Linda Parker'ın onun üçüncü kurbanı olduğunu söylemiştin, değil mi?"

'Bu doğru.'

`O halde buradan devam edelim. Tüm gerçekler ortaya çıktığında her şeyi tekrar gözden geçireceğiz.'

"Kabul ediyorum" dedi Kennedy.

Odadaki diğer herkes başını salladı.

‘Pekala.’ Ajan Williams tekrar görevi devraldı. ‘Öyleyse devam edelim. . . Fotoğraflardan da görebileceğiniz gibi katili sadece kafa derisini yüzmekle kalmadı, aynı zamanda iki gözünü de aldı. Detroit'te otopsiyi yapan patolog Dr. Ramos'a göre - ki bu daha sonra Quantico'daki kendi patologlarımızdan biri tarafından da doğrulandı - bu amatör bir iş değildi. Kafa derisinin yüzülmesi çok zor veya teknik bir işlem değil ama gözlerin çıkarılması zor ve bu katil profesyonel standartlarda bir eksantasyon gerçekleştirdi.'

“Ekzantasyon mu?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

Hunter, "Göz küresinin, göz yuvasının tüm içeriğiyle birlikte çıkarılması," diye açıkladı. ‘Göz kapakları, kaslar, gözyaşı bezleri, görme sinirleri, her şey. Bu yüzden geriye sadece iki boş delik kaldı.”

Her iki FBI ajanı da Hunter'a merakla baktı.

'Çok okudum' diye açıkladı.

Ajan Fisher, "Eminim öyledir," yorumunu yaptı.

Kennedy iki nedenden dolayı ağırlığını kıpır kıpır bir şekilde bir ayağından diğerine aktardı. Birincisi, bu kadar uzun süre ayakta kalmaya alışkın bir adam değildi ve ikincisi, o anda bir sigara için adam öldürebilirdi.

“Ama ölüm nedeni bu değildi, değil mi?” diye sordu Garcia. 'Katil gözlerini aldığında hayatta değildi.' 'Hayır, değildi' diye doğruladı Kennedy.

"Bırak tahmin edeyim," diye devam etti Garcia. 'Boğulma, ama boğulma yoluyla değil. Boğulmuştu.”

Ajan Williams, başını tahtaya doğru eğerek, “Burada da aynı mıydı?” diye sordu.

Garcia başını salladı. 'Bizim vakamızda elleri, ayakları ve derisi hayattayken değil, öldükten sonra alındı. Los Angeles Baş Tıbbi Muayenecisi Dr. Hove'a göre olay yeri ne kadar acımasız görünse de kurbana işkence yapılmadı. O acı çekmedi.”

Ajan Williams, "Bu, Kristine Rivers vakasında da otopsi

sonucu ortaya çıkan şeyin aynısıydı" dedi. `İşkence yok. Acı çekmek yok. Boğulmuştu. Ekzenterasyon
kafa derisi yüzme ise daha sonra gerçekleşti.' Mavi dosyasından Kristine Rivers'ın otopsi raporunu çıkarıp masasının üzerine koydu.

"İki numaralı kurbana ne dersiniz?" diye sordu Hunter. 'Henüz oraya varmadığımızı biliyorum ve burada hemen harekete geçmek istemiyorum ama kurban da boğulmuş mu?'

'Evet. Tıpkı Kristine Rivers gibi. İşkence yok. Acı çekmek yok.” “Yani yanlış bir varsayımda bulunduk,” dedi Hunter.

“Bu hangi varsayımdı?” diye sordu Kennedy. 'Katilin hareket tarzının bir cinayetten diğerine farklı olması hakkında
diğeri. Öyle değil. Her yerde aynı. Kurbanlarını boğuyor. Farklı olan, hem onlar gittikten sonra onlara yaptıklarında hem de geride bıraktığı mesajlarda imzalarıdır.'

Herkes bir kalp atışı için durakladı.

Yüzbaşı Blake, “Adli tıp olay yerinde bir şey buldu mu?” diye sordu.

Kennedy, "Bize ipucu verebilecek hiçbir şey yok" diye yanıtladı. 'Kristine'in cesedi nehir kenarındaki eski ve kullanılmayan bir barakada bulundu. Kulübe uzun yıllardır hizmet dışıydı ve bu süre zarfında berduşlar tarafından barınak, bağımlılar tarafından atış noktası olarak kullanılıyordu ve Tanrı bilir başka kimler ve ne için kullanıyordu. Her yerde çok fazla enkaz, kir ve çöp vardı ve bu da adli tıpta bir kova dolusu parmak izi oluşmasına neden oldu. Ayrıca idrar lekelerinden, atılan iğnelerden, kullanılmış kauçuklardan ve diğer kaynaklardan da DNA elde edildi. Bunlar sayesinde birçok kişinin kimliğini tespit edip izini sürmeyi başardık. Onlar aracılığıyla birkaç kişinin daha izini sürdük.” Başını salladı. 'Hepsi ya evsizdi ya da keşti. Hiç kimse bu büyüklükte bir şeyin üstesinden gelmek için gerekli bilgi veya beceriye sahip değil.'

Hunter, "Cinsel saldırıya mı uğradı?" diye sordu.

Ajan Fisher cevap vermeden önce Kennedy'ye baktı. 'HAYIR. Bayan Rivers'a o şekilde dokunulmadı."

“Neden?” diye sordu Kennedy, sesi endişe doluydu. ‘Los Angeles kurbanı tecavüze mi uğradı?’

Hunter gözlerini NCAVC direktörüne kilitledi. ‘Hayır, cinsel saldırıya da uğramadı.’

Oda birkaç saniye daha sessizliğe büründü. “Başka sorunuz var mı?” diye sordu Ajan Williams. 'Yoksa devam edebilir miyim?'

Hunter, "Devam edelim," diye önerdi.

Ajan, Hunter'ın masasındaki tüm fotoğrafları bir kenara iterek, "Pekala," diye devam etti. ‘Katilimizin ikinci kurbanı.’ Mavi dosyasına geri döndü.

Garcia onun sözünü kesti: "Bir dakika bekleyin." 'Fotoğrafların geri kalanı nasıl?'

Ajan Fisher, “Fotoğrafların geri kalanı ne?” diye sordu. "Kullanılmayan kulübedeki olay yeri görüntüleri mi?" Duvarlardaki kan mı?'

'Ne?'

Hunter onların şaşkın bakışlarını okuyarak, “Duvarlarda kan yoktu, değil mi?” diye sordu. Bir kez daha herkesin dikkatini resim panosuna çekti. 'Kristine Rivers'ın aksine' diye açıkladı, 'Linda Parker'ın cesedi bir barakada ya da rastgele terk edilmiş bir yerde bulunamadı. Kendi evinin içinde öldürüldü Cesedi kendi yatak odasında parçalanmış. Ve gördüğünüz gibi. . .' belirli bir fotoğraf grubunu işaret etti, 'katil duvarların ve mobilyaların çoğuna onun kanını sürmeye özen gösterdi.'

Kennedy ve ajanları fotoğraflara daha iyi bakmak için yaklaştılar.

“Yani katil sizin suç mahallinde de aynısını yapmadı mı?” diye sordu Garcia.

"Hayır" diye yanıtladı Ajan Williams. 'Kristine Rivers o barakanın içinde öldürülmedi. Gözleri ve saç derisi de oraya

götürülmedi. Hiçbir yerde kan yoktu. Bulduğumuz tek kan cildinde kurumuştu.'

Ajan Fisher, "Bunların arteriyel spreyden kaynaklanan kan sıçramaları veya benzeri bir şey olması açısından buradaki model tamamen yanlış" dedi. Hala tahtaya bakan tek kişi oydu.

'Bunlar 'kaçmak' karalamalarına benziyor. Saldırganından kaçmaya çalışan bir kurban."

'Evet, neye benzediklerini biliyoruz. Teşekkür ederim." Garcia sesindeki alaycı ifadeyi saklamaya çalışmadı. 'Ama onların öyle olduğunu düşünmüyoruz.'

Katilin onları oraya bilerek mi koyduğunu düşünüyorsunuz? Neden? Hunter, Garcia'yı açıklamaya fırsat bulamadan durdurarak, "Buna daha sonra değineceğiz" dedi. 'Olayların orijinal dizisine devam edelim. Hepimiz seri cinayetlerin katilin zihninde belirli bir ilerlemeyi takip ettiğini biliyoruz. Dolayısıyla, anlamasak bile şimdilik buna bağlı kalmalıyız. Tüm gerçekleri bilmeden olayları sıra dışı bir şekilde ele almak, yalnızca gereksiz sorulara ve kafa karışıklığına yol açacaktır. Üçüncüye geçmeden önce katilin ikinci kurbanına geçelim, buna ne dersiniz?'

Herkes kabul etti ve Ajan Williams, tam vücut çekimi olan on bir x sekiz inçlik yeni bir fotoğraf için dosyasına geri döndü.

Fotoğrafı Hunter'ın masasına koyarak, "Tamam" dedi. 'Cerrah, Kristine Rivers'tan neredeyse bir ay sonra, 11 Mart'ta yeniden saldırdı.'

Kristine Rivers'ın fotoğrafları Hunter, Garcia ve Kaptan Blake'i şaşırttıysa da ikinci kurban onları şok etti.

Otuz İki

Başlamadan önce Özel Ajan Williams, Hunter, Garcia ve

Yüzbaşı Blake'e masasına yeni yerleştirdiği yeni fotoğrafı incelemeleri için birkaç saniye izin verdi.

'Yüzlerinizdeki ifadeden görebiliyorum' dedi, 'Cerrah'ın ikinci kurbanı bizi şaşırttığı kadar sizi de şaşırttı.'

Fotoğraftaki adam okuduğu açık bir gazeteden başını kaldırıyordu. Dudaklarındaki gülümseme zarifti ama hüzünlü bir gülümsemeydi, muhtemelen sadece fotoğraf uğruna konmuştu. Eski görünüşlü ve üzerinize tam oturmayan kıyafetleri temiz ama dağınıktı, sanki en az birkaç gece uyumuş gibiydiler. Kulaklarının hemen üzerindeki iki küçük adacıktan geriye kalan küçük saçları, gür kaşlarının ve kalın bıyıklarının rengiyle uyumlu, süt gibi beyazdı. Derin, koyu kahverengi gözleri, tıpkı gülümsemesi gibi hüzün dolu görünüyordu ve içlerindeki beyazlık, bu dünyada geçirdikleri uzun yıllar boyunca, bir zamanlar içlerinde yaşayan ışıltının çoğunu kaybederek açık sarı bir renk almıştı. . Pembe yüzü, kemikli elleriyle birlikte, kırışık ve yorgun cildinin arkasından geçen dağınık bir kılcal damarlar ağı ve incelen damarlar tarafından bir arada tutuluyor gibiydi. Çok çalışmaya ve acı çekmeye alışmış bir adama benziyordu. Kaderini kabul etmiş bir adamın bakışı.

Ajan Williams, 'Bu Albert Greene'di' dedi. 'Seksen dört yaşında, Wichita, Kansas'tan eski bir okul hademesi.'

Yüzbaşı Blake, inançsızlık ve tiksinti karışımı bir ses tonuyla, "Seksen dört yaşında mıydı?" diye sordu. "Bu doğru," diye onayladı ajan, ciddi bir sesle. 'Bay. Greene, Wichita'nın en yoksul ve imtiyazsız mahallelerinden biri olan Kuzeydoğu Millair'de doğdu ve büyüdü. Babası, kendisi henüz on üç yaşındayken zatürreden vefat etti. Ailesinin çok fakir olması ve dört çocuğun en büyüğü olması nedeniyle Bay Greene, ailenin geçimini sağlama görevine bırakıldı; Yedinci sınıfın ortasında okulu bırakıp iki erkek ve bir kız kardeşini büyütmek için annesine yardım edecek bir iş bulmaktan başka seçeneği yoktu. Bir daha okula dönemedi."

Ajan Williams duraksadı ve üzgün bir ifade takındı. "En

azından öğrenci olarak değil. On üç ila yirmi üç yaşları arasında Bay Greene, ailesine elinden gelen her şekilde yardım etti, tuhaf bir işten tuhaf bir işe atladı, ta ki buna "hayatın ironisi" diyebilirsiniz, aynı zamanda okulda temizlikçi olarak çalışıyordu. on yıl önce bıraktığı okul. 1972'de kapatılıncaya kadar bu okulda on beş yıl geçirdi. O zamana kadar Bay Greene evlenmiş ve kendi kızı Jody Elena Greene'e sahip olmuştu. Bir sonraki okul döneminin başlangıcında, Bay Greene yine okul temizlikçisi olarak yeni bir iş bulmuştu ama bu sefer şehrin en varlıklı mahallelerinden biri olan Maple Hills'te, şehrin en iyi liselerinden birinde çalışıyordu. Kansas'ın tamamı. Altmış yaşına geldiğinde kapıcı olmayı bıraktı ve CCTV kontrol odasının ana operatörü oldu. Altmış dokuz yaşında emekli olana kadar aynı işte çalıştı ve muhtemelen o zamana kadar artrit onu yendiği içindi.'

Yüzbaşı Blake, Hunter'ın masasından bir adım uzaklaşarak, "Tanrım!" dedi. "Bana bu katilin seksen dört yaşında artrit hastası bir adamın peşine düştüğünü mü söylüyorsunuz?"

'Evet Kaptan. Kulağa ne kadar iğrenç gelse de sana bunu söylüyorum.” Ajan Williams, Hunter'a döndü.
"Dedektif, LA kurbanı Linda Parker'ın kendi evinde bulunduğunu mu söylediniz?"

'Bu doğru.'

'Eh, Bay Greene de öyleydi.'

Ajan Williams mavi klasörünü yeniden açtı ve dört fotoğraf daha alıp Hunter'ın masasına koydu. Bir kez daha iki tam vücut çekimi ve iki yüz yakın çekimine bölündüler.

Garcia, "Benimle dalga geçiyor olmalısın" derken, yüzünü buruştururken gözlerinin kenarları düzensiz çizgilerle kırışıyordu.

Yüzbaşı Blake bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama kelimeler onu durduramadı.

Hunter sessiz kaldı; analitik bakışları yavaşça bir

fotoğraftan diğerine kayıyordu.

Ajan Fisher, "Sanırım bu katilin üç numaralı kurbana ne yaptığını öğrendiğimizde şaşkınlığımızın nedenini artık gerçekten anlıyorsunuz" dedi.

Hunter'ın masasındaki ilk iki fotoğraf, Albert Greene'in de çırılçıplak soyulduğunu ve sırt üstü yatar halde bırakıldığını ortaya koyuyordu, ancak bu kirli bir zemin üzerinde değildi. Katil bu sefer kurbanını Kristine Rivers ve Linda Parker'ı bıraktığı pozisyonun aynısıyla yatakta bırakmıştı; kolları doğal olarak gövdesinin yanında duruyor, bacakları uzatılmış, ayak bilekleri neredeyse birbirine değiyordu. Ancak tıpkı Kristine Rivers gibi Albert Greene'in de derisi soyulmamıştı, elleri ve ayakları da kesilmemişti.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti Ajan Williams, suç mahallinde çekilen yüzün yakın çekimleri olan üçüncü ve dördüncü fotoğrafları işaret ederek, "katil aynı zamanda Kristine'e uyguladığı yöntemin aynısını kullanarak Bay Greene'in gözlerini de aldı. Nehirler, ama bu sefer kafa derisi yüzmek yok.'

Albert Greene'in yüzündeki deri, onlara gösterilen ilk fotoğrafta olduğundan daha kırışık ve kırılgan görünüyordu. Ağzı şekli ve gözleri çarpıktı. . . gözleri orada değildi. Katil bir kez daha
her iki göz küresini de çıkardı ve geride kurumuş kanla kaplı iki kara delik bıraktı.

"Başka bir yörünge eksantrasyonu mu?" diye sordu Hunter.

Kennedy, "Kristine'de gösterdiği profesyonel standardın aynısını" diye yanıtladı.

Ajan Fisher, "İşte bu yüzden üç numaralı kurban bizi tamamen hazırlıksız yakaladı," diyerek resim tahtasını işaret etti. İki kurban. İki boğulma. Ustalıkla gerçekleştirilen iki göz ameliyatı. Bir kafa derisi yüzme. Sonra, yaklaşık bir ay sonra, bu tam bir sakatlanmayla karşı karşıyayız. Elleri ve ayakları kesildi, vücudunun derisi bir hayvanınki gibi

yüzülmüştü ama gözleri... . Linda Parker'ın yakın çekim fotoğraflarından birini işaret etti. ‘Gözlere dokunulmadı. Eksantrasyon yok.” Başını salladı. ‘Bunu beklemiyorduk.’

Hunter, "Oymalar ne durumda?" diye sordu.

Ajan Williams dosyasından başka bir fotoğrafa uzandı ve onu masanın üzerine koydu. Katil bir kez daha mesajını kurbanının sırtına kazımıştı ve mesaj, tıpkı daha önce olduğu gibi, ilk başta tuhaf bir harf ve sembol kombinasyonu gibi görünen dört ayrı satıra bölünmüştü. Katil bu sefer satırları şu şekilde bölmüştü: İlk satır – altı karakter. İkinci satır – sekiz karakter. Üçüncü satır – sekiz karakter. Dördüncü satır – sekiz karakter.

'Bay. Ajan Williams, Greene'in derisinin yaşlı ve inceldiğini söyledi. 'Çok zayıf ve bu mesajın öncekinden biraz daha karmaşık görünmesinin nedeninin bu olduğuna inanıyoruz.'

Bu sefer Ajan Fisher, Hunter'a şifreyi çözmesi için zaman vermedi.

‘Bu sefer sadece üç yerine dört kelimemiz var – *Güzellik bakanın gözündedir*Garcia'ya hitap etmeden önce bunu açıkladı. ‘’Güzellik bakanın gözündedir’ anlamına gelir.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Kennedy yeniden kürsüye çıktı.

Artık hayal kırıklığımızı anlayabilirsin, Robert. İki ayı aşkın süredir bunun üzerinde çalışıyoruz. İlk iki cinayetin benzerlikleri nedeniyle birkaç teori geliştirdik ve belirli soruşturma yolları izledik, ancak bu üçüncü kurban şu ana kadar üzerinde çalıştığımız şeylerin çoğunun kalbine saplanan bir hançer gibi. '

Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake bunun nedenini açıkça görebiliyorlardı. Hunter, "Bay Greene'in kendi evinde bulunduğunu mu söylediniz?" diye sordu.

Ajan Williams, altı yeni fotoğraf göstererek "Öyleydi" diye onayladı. Bunlar Albert Greene'in bulunduğu odanın, yani kendi odasının ayrıntılarını gösteriyordu. Duvarların hiçbirinde kan yoktu. Yerde kan yok. Mobilyalarda kan yok.

“İçeriye zorla girme belirtisi var mı?” Garcia bu sefer.

"Yok" diye yanıtladı Ajan Fisher. 'Ve bir mücadele belirtisi de yok, ama yine de, eklemleri ağrıyan seksen dört yaşındaki bir adam ne tür bir mücadeleye katlanabilir ki?'

Hunter, "Peki Bay Greene'in karısı?" diye sordu. "Onun evli olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Kennedy, "Yıllardır öyleydi" diye yanıtladı. 'Ama karısı Elena altı yıl önce vefat etti. Bay Greene, Wichita'nın bir başka fakir ve zorlu mahallesi olan Murdock'ta tek yatak odalı küçük bir evde yalnız yaşıyordu. Kızı, kocası ve iki çocuğuyla birlikte Colorado'da yaşıyor. Yılda iki kez, zaman ve para izin verirse bazen daha fazla ziyaret ediyordu onu. Bay Greene'in hiçbir zaman bakıcısı olmadı. Yaşına rağmen hâlâ alışverişe gitmekten yemek pişirmeye ve ev temizliğine kadar her şeyi kendisi yapabiliyordu. Konuştuğumuz herkesin anlattığına göre çok sade ama gururlu bir adamdı. Saldırı olduğunda evde yalnızdı.”

“Peki cesedi kim buldu?” diye sordu Garcia. 'Peki cinayetin üzerinden ne kadar zaman geçti?'

Ajan Williams, "Komşularından biri" diye yanıtladı. “İki ev aşağıda – altmış dokuz yaşındaki Bay Morales. O aynı zamanda bir
dul ve o ve Bay Greene çok iyi arkadaşlardı. Günlerinin çoğunu birlikte geçirme eğilimindeydiler. Her birinin diğerinin evinin anahtarı vardı. 12 Mart sabahı, Bay Morales eski arkadaşını her gün yaptığı gibi dışarıda ön verandasında otururken görmedi, bu yüzden endişelendi ve kapıyı çalmaya gitti. Cevap yok, anahtarını kullandı ve. . .'

Garcia başını salladı ve dikkatini yeniden masanın üzerindeki fotoğraflara çevirdi.

Ajan Williams, "Ayrıntıları daha sonra konuşuruz" diye ekledi. “Ya da dosyaları dilediğiniz gibi okuyabilirsiniz ama elimizdekilerin büyük bir kısmı bu.” Hunter'ın masasından uzaklaştı, mavi klasörünü metal bir dolabın üstüne koydu ve yüzünü resim panosuna çevirdi. 'Sanırım şimdi sıra sende.

Bize Linda Parker'dan bahsedin.'

"Bunu yapmadan önce," diye önerdi Hunter, "hepimiz yirmi dakika ara versek nasıl olur?" Bir saatten fazla bir süredir bu ofiste kilitli kaldık. Mesela benim tuvalete gitmem ve bir fincan kahve içmem iyi olur.'

"Ve bir sigara," diye ekledi Kennedy. ‘Şu anda bir sigarayla kesinlikle idare edebilirim.’

Odadaki herkes bunu kabul etti.

Hunter, Emniyet Müdürlüğü Binasının önünde Kennedy'ye ilk sigarasını yakarken yetişti.

“Konuşmamız lazım, Adrian.”

Hunter'ın ses tonu Kennedy'yi ilgilendiriyordu ama o ifadesiz bir yüz ifadesine sahipti. 'Elbette. Naber?'

Hunter, NCAVC yöneticisine Kristine Rivers'ın kendisine gösterilen ilk portre fotoğrafını verdi. Kennedy sigarasından uzun bir nefes çekti.

"Tamam," diye sordu Hunter. "Peki o kim?"

'Ne? Ne demek istiyorsun? Bunu yukarıda söylemiştik. Adı Kristine Rivers.”

'Bunu biliyorum. Bilmek istediğim şey şu *o kim*'Takip etmiyorum.'

‘Evet, öylesin. Neden bahsettiğimi tam olarak biliyorsun, Adrian. Artık saçmalık yok. Bu kadın kim? . . *Gerçekten*?'

Otuz Üç

Arizona'daki Tucson Polis Departmanından memur Jack Palmer, East Sunrise Drive'dan sağa dönerken "Biraz acıkmaya başlıyorum" dedi. 'Birkaç taco falan almaya ne dersin?'

Ortağı Polis Memuru Diana Bishop, polis kemerini düzeltirken, "Fena fikir değil" diye yanıtladı. 'Şu anda

kesinlikle bir burrito yiyebilirim.'

Memur Palmer, "Blanco Tacos mu?" diye sordu.

"Tabii ya orada ya da El Pueblito." İkisi de harika.' Palmer hızlı bir U dönüşü yaparak "Blanco Tacos daha yakın" diye yanıtladı.

Beş dakika sonra bir Al Pastor börek ve iki porsiyon tam dolu taco sipariş etmişlerdi.

Palmer, "Ne içmek istersin?" diye sordu.

'Sadece bir şişe su, teşekkürler.'

'Kahve yok mu?'

'Hayır, o şeyden çok fazla içiyorum. Biraz azaltmam lazım. Damarlarımda adeta kahve akıyor." Palmer kıkırdadı. "Evet, gece vardiyalarına takılıp kaldığın zaman böyle oluyor." Döndü ve tezgahın arkasındaki tıknaz Meksikalı adama seslendi. "Ben de bir şişe su ve büyük bir kahve alabilir miyim lütfen?" "Tabii ki memur bey." Adam telefonu açmadı. 'Su ve kahve evde.'

'Ah, çok teşekkür ederim. Çok naziksiniz.'

Tam o sırada her iki kemerdeki polis telsizleri devreye girdi.

'*Doğu Miraval Meydanı – Catalina Dağları civarındaki tüm birimler. 10-62'nin silahlı olabileceğine dair raporlarımız var.*Her iki memur da birbirlerine endişeli bir şekilde baktılar. '10-62', polisin 'izinsiz girme ve girme' koduydu. İçgüdüsel olarak ikisi de dönüp dükkanın vitrininden dışarı baktılar. Doğu Miraval Yeri çok uzakta değildi.

Palmer ortağına başını salladı. "Alacağız." Meksikalı görevliyle bir kez daha yüz yüze geldi. 'Üzgünüm ama o yemeğe tutunabilir misin? Bunun için geri döneceğiz. Güven bana.'

İkisi restorandan dışarı fırlarken Memur Bishop telsizine uzandı.

"Burası birim üç-iki-iki, Tucson Polis Teşkilatı." East Miraval Place'in hemen köşesindeyiz ve yoldayız. Tam adres isteniyor.'

Sirenlerin çalmasıyla, telgrafın kendilerine verdiği adrese ulaşmaları üç buçuk dakikadan az sürdü. East Miraval Place, Tucson'un kuzey çeyreğinde varlıklı bir mahalle olan Catalina Foothills'in kuzey tarafında bir çıkmaz sokaktı. Sokak, mahallenin çoğu gibi minimalist bir tarza sahipti; kaldırım ve beton, kaktüslerden, çöl çiçeklerinden ve hatta ara sıra çalılardan oluşan çöl manzarasıyla güzel bir şekilde harmanlanarak ona gerçek bir Eski Batı hissi veriyordu. Minimalist yaklaşıma bağlı kalarak, Catalina Eteklerindeki çoğu yol ve caddede aydınlatma yoktu ve bunların yüzde ellisinden fazlasında herhangi bir isim plakası veya tabela yoktu, bu da sakinlerin bile sokağı kaçırmasını veya biraz kaybolmasını kolaylaştırıyordu. güneş battıktan sonra eve dönme sürecinde.

Bölgeyi iyi bilmelerine rağmen Memur Palmer ve Bishop, uydu navigasyonlarını hedeflerine kadar takip ederek hiçbir şansı kaçırmadılar.

Geniş ama kısa sokakta sadece beş ev vardı ve onlara verilen adres onları sonuncuya götürüyordu.
sağdaki ev; üç arabalık bir garajı ve canlı çit görevi gören aşırı büyümüş çöl bitki örtüsüyle büyük, tek katlı tuğla bir bina. Garaj yolunun sonunda, garajın hemen dışında, metalik gümüş renkli bir Buick Encore park edilmişti. Evin dışındaki ışıklar açıktı ama içerisi tamamen karanlıktı.

Araç içi bilgisayar ekranında görüntülenen bilgiyi okuyan Bishop, "Devlet raporuna göre ev Timothy ve Ronda Davis'e ait" dedi. 'O bir makine mühendisi ve kadın bir bilgisayar programcısı. İkisi de Raytheon için çalışıyor.”

"Silah şirketi mi?"

Piskopos omuz silkti. 'Olmalıdır. Burada başka Raytheon tanıyor musun?'

Bu Palmer'ın düşünmek için duraklamasına neden oldu. Birkaç saniye sonra "Tamam" dedi. “Hadi gidip şu şeye bir bakalım.” Arabadan atladı.

Piskopos da onu takip etti.

Garaj yolunda Buick'in yanından geçerlerken Palmer kapıyı denedi; kilitliydi. Daha sonra elini başlığının üzerine koydu; hiçbir sıcaklık yoktu. Ortağına başını salladı. Her iki subay da silahlarını kılıflarından çıkardı.

Evin ön kapısına ulaşmak için garaj binasının sol tarafını dolaşarak garaj yolunu takip etmeleri gerekiyordu. Bunu tek sıra halinde ve ellerinden geldiğince gizlice yaptılar. Palmer liderliği ele geçirdi. Köşeyi döndüklerinde, birkaç metre öteden bile olsa Palmer ve Bishop ön kapının aralık kaldığını görebiliyorlardı.

"Saçmalık," dedi Bishop. `Pek iyi bir işaret değil. Peki içeri mi gireceğiz yoksa destek mi bekleyeceğiz? Dispatch bunun mümkün olduğunu söyledi *silahlı* 10-62.'

Palmer'ın kaşları partnerine doğru kalktı. "Ben beklemiyorum." "O halde içeri giriyorum," dedi Bishop ve hemen haç çıkardı.

Kendilerini kapının her iki yanına yerleştirdiler. Palmer sessizce üçe kadar saymak için parmaklarını kullandı ve kapıyı tamamen açılana kadar yavaşça ittim. Silahları ve el fenerleri çekilerek derin bir nefes aldılar ve eve girdiler. Palmer sağa dönerken Bishop sola gitti.

Ön kapı, tavandan damla şeklinde kristal bir avize sarkan, sağ taraftaki duvarda yuvarlak bir ayna ve birkaç adım önlerinde çift kapının yanında iki büyük vazo bulunan geniş bir antreye açılıyordu. Saklanacak pek fazla yer yok.

"Açık," diye duyurdu Palmer.

"Açık" diye yanıtladı Bishop.

Bir sonraki oda, kareli siyah-beyaz granit zemini ve tüm duvarlar boyunca uzanan beyaz lambrisiyle etkileyici bir giriş fuayesiydi. Tam önlerinde ikinci kata çıkan görkemli bir döner merdiven vardı. Sağ taraflarında açılan çift kapı açıkça devasa bir oturma odasına açılıyordu. Sollarında başka bir çift kapı gördüler, bu kapalıydı. Merdivenin hemen ilerisinde, yine sol duvarda, birkaç santim aralık bırakılmış tek bir ahşap kapı vardı.

"Kahretsin," diye fısıldadı Bishop. “Şimdi ne yapacağız?” Palmer bir sonraki hamlelerini düşünürken bakışlarının girişte dolaşmasına izin verdi.

`Belki de ayrılsak daha iyi olur.’

'Ne, gerçekten mi?'

'Ne öneriyorsun?'

'Birlikte kalmak, budur. Bu, o korku filmlerinden birine çok benziyor.”

'Ne? Hangi korku filmi?'

`Bunlar *kız* Önce polis ölür.'

'Sen gerçek misin?'

Tıklamak. Tıklamak. Odanın her yerinde boğuk bir ses yankılandı. "Şşşt," dedi Palmer, gözleri bir baykuşunkilere benziyordu. 'Bunu duydun mu?'

Kesinlikle öyle yaptım. Nereden geldi?” “Emin değilim.” Onlara bekleyip dinlemelerini işaret etti.

İki saniye.

Dört saniye.

Beş saniye.

Tıklamak. Tıklamak. Ses tekrar geldi ve bu sefer ikisi de merdivenin hemen ilerisindeki sol duvardaki tek kapıya doğru döndüler.

Bishop kapıyı işaret ederek, "Sanırım oradan geldi" dedi.

`Evet, benim izlenimim de buydu.’

Memur Palmer ve Bishop daha dikkatli davranarak kapıya yaklaştılar.

Tıklamak. Tıklamak. Sesi tekrar duydular ama sesi hâlâ biraz uzaktan geliyordu, bu da sesin doğrudan kapının arkasından gelmediği anlamına geliyordu.

Palmer önce parmağını dudaklarına götürdü, sonra uzanıp menteşelerin gıcırdamayacağını umarak kapıyı yavaşça itti.

Yapmadılar ama önemli değildi. Orada kimse yoktu. Bunun yerine kapı onları evin bodrum katına inen beton bir merdivene götürdü. Merdivenlerin dibinde yine birkaç santim aralıklı ikinci bir kapı vardı ama bu sefer arkasından ışık

geliyordu.

Palmer, Bishop'a birlikte aşağıya inmeleri gerektiğini işaret etti. İlk o gidecekti.

Bishop başını sallayarak onayladı.

Merdivenlerden tek tek ve çok dikkatli bir şekilde indiler. Sonunda ikinci kapıya ulaştıklarında Bishop kalbinin göğsünden fırlayacak gibi olduğuna yemin edebilirdi.

Kapının arkasından yeni bir ses geldiğini duydular. Bu sefer hareket sesi duyuldu.

Palmer ortağına bir kez daha işaret verdi. Mesaj Bishop'a hazırlanması içindi. Kapıyı iterek açardı ama bunu eskisi gibi yavaşça yapmazdı. Kapının arkasında kim varsa onu gafil avlamak amacıyla hareket hızlı ve ani olacaktı.

Bishop bir kez daha anladığını baş hareketiyle gösterdi.
Üç parmakla sessiz geri sayım bir kez daha başladı.
Üç . . .
İki . . .
Bir.

Otuz Dört

Adrian Kennedy, sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi bir çekişmeyle, ilk sigarasından ikinci sigarasını yaktı.

Avcı bekledi.

Kennedy kalın bir duman bulutu üflerken, "Seni atlatmanın zor olacağını biliyordum eski dostum" dedi. 'Ama ben bile bunu bu kadar çabuk anlamanı beklemiyordum. Peki onu ele veren neydi?'

Hunter, "Sen, Adrian," diye yanıtladı. "Onu sen verdin." "Gerçekten mi?" Ne zaman?'

"İlk seferinde," diye açıkladı Hunter. 'Yukarıda Kristine Rivers'ın soruşturma dosyasına göz attığımda.'

Kennedy bir bakışla sordu.

"Suç mahalline gittiğin söylendi."

Bakış hala oradaydı.

'Hadi ama Adrian, seni tanıyorum ve NCAVC'nin nasıl çalıştığını biliyorum. Kesinlikle zorunlu olmadıkça hiçbir yere seyahat etmeyeceksiniz. NCAVC'nin operasyonlarının çoğu Quantico'daki ofisinizden veya DC'deki ofisinizden koordine edilmektedir; Sahada aktif olmanıza nadiren ihtiyaç duyulur.'

Kennedy sigarasının ucundan çıkan dumanın havada kıvrılmasını izledi. Hunter'ın değerlendirmesinden keyif alıyormuş gibi görünüyordu.

'Elbette,' diye devam etti Hunter, 'bu katilin ilk cinayeti merak uyandırıcıydı, ancak NCAVC'nin müdürünün olay yerine kendisi katılmak zorunda kalacak kadar bu konuya

odaklanmasına yetmedi. Orada daha önce görmediğin hiçbir şey yoktu Adrian.
Kurbanlarının vücut parçalarını alan katil mi? Kurbanlarının etlerine mesajlar kazıyan bir katil mi? Kurbanlarını belirli bir şekilde konumlandırmayı seven bir katil mi? Büro'nun Quantico'daki arşivleri benzer vakalarla dolu.' Hunter başını salladı. Hayır, Detroit'e bu kadar hızlı gitmenin başka bir nedeni olmalı. Sakın bana Detroit Emniyet Müdürlüğü'nün FBI'dan yardım istediğini söyleme, çünkü yapmadıklarını biliyorum. Cesedin bulunmasından sonraki birkaç saat içinde değil."

Kennedy, "Mantığını anlıyorum Robert" dedi. 'Ve bu çok mantıklı ama Detroit'e gelmemizin nedeninin mutlaka kurbanla bağlantılı olması gerekmiyor. Katille bağlantılı olabilir."

Hunter, "Aslında ilk düşüncem buydu" diye itiraf etti. 'Uyuyan bir katil. NCAVC'nin zaten aradığı biri. Belki de uzun bir sakinleşme sürecine girmiş ve sonunda yeniden yüzeye çıkmaya karar vermiş bir katil. Ancak bu yine de olay yerinde bulunmanızı tamamen haklı çıkarmaz. Sonra vücut dilin bunu yine ele verdi.'

Kennedy biraz şaşırmış görünüyordu. 'Öyle mi oldu? Ne zaman? Hunter, Kristine Rivers'ın olay yeri fotoğrafları sergilendiğinde, diye açıkladı. "Soğukkanlılığınız bir miktar sarsıldı ve gözleriniz görüntülerden uzaklaştı. Onun hakkında ne kadar çok konuşursak, sen de o kadar huzursuz oluyorsun.' Kennedy o anı hatırlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Sonra, bir süre sonra" diye ekledi Hunter. "Cinsel saldırıya uğrayıp uğramadığını sordum." Ajan Fisher yanıt vermeden önce sizinle kısa bir bakış attı ve hemen ardından siz de bu kez Los Angeles'taki kurbanla ilgili soruya karşılık verdiniz. Sesinde endişeden fazlası vardı Adrian. Acı vardı. Sana katilin Linda Parker'a da o şekilde dokunmadığını söylediğimde sesindeki acı rahatlamaya dönüştü.' Hunter duraksadı ve NCAVC direktörünü inceledi.

Kennedy sabit kaldı.

'Miss Rivers'ın ölümü için acı ve cinsel saldırıya uğramamış olması nedeniyle rahatlama.'

Bir duraklama daha.

Kennedy yine poker yüzünü korudu.

Seni asla bu işe karışmana izin vermediğini bilecek kadar iyi tanıyorum, Adrian. Buna en az birkaç kez kurbandan ilk adıyla bahsettiğinizi de ekleyin ve burada bir şeyler pek doğru değil. Acımasız dizilerde çalışırken NCAVC'nin bir numaralı kuralı

Cinayet vakaları: asla kişisel olmasına izin vermeyin, hiçbir şeye veya kimseye, özellikle de kurbanlara duygusal olarak bağlanmayın.'

Kennedy, Hunter'a bakmadan önce başparmağıyla sigarasının filtresini salladı, külünü döktü. 'Ya sana Kristine Rivers'ın FBI Tanık Koruma Programında olduğunu ve bu yüzden bu kadar çabuk dahil olduğumuzu söylesem?'

'O zaman sana ajanlarını çağırıp ofisimden defolup gitmeni ve zamanımı boşa harcamayı bırakmanı söylerdim.'

'Neden?'

"Çünkü Tanık Koruma Programında değildi Adrian."

'Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? FBI'ın WPP'sindeki isimler son derece gizlidir.'

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Hunter yarı gücenmiş görünüyordu. 'Eğer Kristine Rivers WPP'nin bir parçası olsaydı, Detroit gibi büyük bir şehre taşınmazdı ya da Wayne State gibi üst düzey bir üniversiteye kaydolmasına izin verilmezdi; bu çok fazla teşhir olurdu. Onun bir öğrenci arkadaşı, bir öğretmen tarafından, hatta Detroit sokaklarında bir yabancı tarafından tanınma riski çok büyük olurdu. WPP denekleri büyük metropollere değil, her zaman uzaklarda bir yerlerdeki küçük kasabalara taşınıyor. Ayrıca ne sizin ne de ajanlarınızın bu katilin kim olabileceğine dair hiçbir fikri yok. Eğer Kristine Rivers WPP'de olduğu için öldürülmüş olsaydı aramaya nereden başlayacağınızı

bilirdiniz.'

Kennedy, Hunter'a başını sallarken cansız bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hunter, “O halde artık bu saçmalığı bırakabilir miyiz?” dedi. "Kimdi o, Adrian?"

Kennedy, Hunter'ın elinde tuttuğu fotoğrafa baktı. “Muhtemelen dosyada annesinin adının Suzanne Rivers olduğunu okumuşsundur, değil mi?”

Hunter bir kez başını salladı.

'Dosyada Kristine'in annesinin kızlık soyadının Suzanne Kennedy olduğu gösterilmiyor. O benim kız kardeşim. Kristine benim yeğenim Robert'tı.”

Otuz Beş

Sonunda Kennedy'nin Kristine Rivers'ın gerçek kimliğiyle ilgili açıklamasını duyunca Hunter'ın yüzü düştü. Bu sefer Kennedy'nin itiraf ettiğini biliyordu.

'Ben . . . çok üzgünüm Adrian. Ben öyle demek istemedim. . Kennedy bir anlığına bakışlarını başka tarafa çevirdi.

"Bunu yapmadığını biliyorum Robert." Seni yeterince iyi tanıyorum eski dostum.” Sigarasından bir nefes daha çekti.

'Peki neden bana en başından söylemedin? Gerçekten soruşturma boyunca bu tür bilgileri bizden saklayabileceğinizi mi düşündünüz?'

Kennedy, "Elbette bunu gizleyebileceğimi düşünmüyordum" diye yanıtladı. İstesem bile öğreneceğini biliyorum. Sadece bir saat içinde olmasını beklemiyordum. O resimler ortaya çıktığında orada harika bir iş çıkardığımı düşünmüştüm.” Omuz silkti. 'Elbette hayır. Ama zaten bu ilk toplantı bittiğinde sana her şeyi anlatacaktım. Bu gece Washington'a dönmeden önce."

"Neden toplantıdan sonra?" diye sordu Hunter. ‘Neden

baştan temize çıkmıyorsunuz?’

Sigara molası veren üç üniformalı polis memuru PAB'dan çıktı ve Hunter'ın birkaç metre uzağında durdu. Işıklar yanarken Kennedy, Hunter'a kendisiyle birlikte yürümesini işaret etti.

Onlar işitme menzilinden çıktıklarında Kennedy, "Çünkü sırf bana iyilik olsun diye gemiye binmeni istemedim" dedi. “Yeğenimin cinayetini, seni bu soruşturmaya dahil etmek için bir sebep olarak kullandığımı düşünmeni istemedim.”

Sigarasını bitirip duvara söndürdü.

"Seni bu davada istedim Robert." İlk günden beri bu davada olmanı istedim çünkü sen bu senaryoları tanıdığım herkesten daha iyi okuyabiliyorsun ve dürüst olmak gerekirse, FBI'da ya da başka herhangi bir emniyet teşkilatında mesleki becerisine benden daha fazla güvendiğim ve saygı duyduğum başka kimse yok. senin."

Kennedy bir saniye bekledi ve sonraki sözleri duygu yüklü bir şekilde çıktı. 'Bu piç yeğenimi aldı. Yüzünü parçaladı. Onun gözlerini aldı. O *kafa derisi yüzülmüş* o. Bunu kim yapıyor? Ve sonra cesedini kirli ve iğrenç bir barakada, esrarkeşlerin atılmış şırıngaları ve kullanılmış lastiklerinin ortasında bıraktı, ama işin komik tarafı ne biliyor musunuz? Tüm öfkeme ve nefretime rağmen bu piç kurusuna tecavüz etmediği için neredeyse minnettarım.'

Üç numaralı sigara çıktı.

Onu tanımadığını biliyorum Robert ama tanışabileceğin en tatlı kızdı. Daima gülümsüyorum. Her zaman her konuda olumlu. Mutluluk onun sadece bir parçasıydı.” Kennedy'nin yüzünde yeni bir üzüntü dans etti. 'Sadece yirmi yaşındaydı. Bütün hayatı hâlâ önündeydi. Yaşayacak çok şeyi vardı ve hasta bir herif bunları elinden aldı. Onu bizden aldı.”

Hunter, Kennedy'yi hiç bu kadar duygusal görmemişti. 'Ailesi. . . kız kardeşim, hepsi parça parça. Ben? Ben de paramparçayım ama aynı zamanda çok sinirliyim ve bu bok çuvalı yakalanana kadar durmayacağım. İnanın bana birden

fazla kez sizi aramaya bu kadar yaklaştım.” Başparmağı ve işaret parmağıyla işaret etti. "Sonra, bu sabah erkenden, Cerrah'ın olası üçüncü kurbanının burada, Los Angeles'ta bulunduğu haberini aldım. Kontrol etmem bile gerekmedi. LAPD'nin UVC Biriminin bu davaya sahip olacağını biliyordum. bunu biliyordum *Sen* davayı alırdım.'

Hunter duvara yaslandı.

"Üç kurbanla," diye devam etti Kennedy, "kurbanlarının sırtlarına yaptığı oymalar, Latince kelimeler ve bu sürüngenin bize bıraktığı bilmeceyle, davanın kendisinin sizi yeterince ilgilendireceğinden hiç şüphem yoktu. özellikle de kurbanlardan biri kendi bölgenizde kaçırıldığında. Ama seninle yüz yüze konuşmak istedim. Bunu telefonda yapmak istemedim. Bu yüzden buradayım. Eğer ortak soruşturmayı kabul etmeseydiniz, sizinle özel olarak konuşmak isterdim ve bunu açıkça söylerdim.'

Hunter dönüp Kennedy'ye baktı.

'Evet, muhtemelen yardımın için seni arardım. Bunu henüz çözemediğinden değil ama elimizde hiçbir şey yok Robert. Yaklaşık son iki aydır emrimde olan hemen hemen her ajan bu soruşturmanın bazı yönlerinde sonsuz saatler boyunca çalıştı ve bir santim bile kıpırdamadık. Nedenini zaten biliyorsun, değil mi?'

Hunter yanıt olarak hiçbir şey söylemedi ama Kennedy bildiğini biliyordu. "Evet" diye itiraf etti Kennedy. “Kendimizi öncelikle tek bir teoriye bağladık; Kristine'in rastgele bir kurban olmadığı yönünde. Cinayeti kesinlikle tesadüf olamazdı. Benim ve dolayısıyla FBI'ın gözünde onun seçilmesinin tek bir nedeni olabilirdi, o da bendim. Bundan hiç şüphem yoktu. Sonuçta ben FBI'ın Şiddet İçeren Suçların Analizi Ulusal Merkezi'nin Direktörüyüm *Ve* Davranış Analizi Birimi. Varsayılan olarak yüzlerce suçlunun hapsedilmesinden ve hatta ölümünden ben sorumluyum. Beni sorumlu gördükleri bir şeyin intikamı olarak bana zarar vermek isteyen insanların listesi muhtemelen Mississippi

Nehri'nden daha uzundur. Bir de Kristine'in sırtındaki oymalar vardı. Nihayet bunları deşifre ettiğimizde, onun sırf yeğenim olduğu için öldürüldüğüne olan inancım katlanarak arttı: "Güzellik, *ilişki*".”

Kennedy bir anlığına bu sözlerin havada yayılmasına izin verdi.

'Benim fikrimce' diye devam etti, 'bu cümlenin anlamında herhangi bir belirsizlik yoktu. Katil yalnızca tek tür bir ilişkiden bahsediyor olabilir: aile.'

Kennedy tekrar durakladı ve Hunter'a düşünmesi için bir saniye süre tanıdı.

Ailenin güzelliği Robert, hasta bir orospu çocuğunun elleriyle paramparça oldu. Bana göre oymalar, katilin, yeğenimin gerçek hayatını kaybetmesinin gerçek sebebini gözden kaçırmadığımdan emin olma yöntemiydi.'

Hunter, “Ama neden çıkıp bunu söylemiyorsunuz?” diye sordu. ‘Size gönderilen bir mektup. . . isimsiz bir telefon görüşmesi. . . bir kısa mesaj bile. Katilin bunu size bildirebileceği birçok farklı yol vardı. Bu ifadeyi neden Latince yazalım? Neden bunu çoğu harfin sembollere benzediği ve kelimelerin yerinden çıktığı bir bulmaca haline getirelim ki?'

"Neden düşünüyorsun Robert?"

Hunter sorusunun ne kadar saçma olduğunu fark etti. “Çünkü sen ve NCAVC bunu yapıyorsunuz.” Başını sallayarak kendi sorusunu yanıtladı.

"Bu doğru," diye onayladı Kennedy. ‘İpuçlarını, bilmeceleri, bulmacaları, alay hareketlerini çözmek bizim işimiz. . . Faillerin kasıtlı olsun ya da olmasın geride bıraktıkları her şey. Bildiğimden emin olmak istiyordu ama işimi benim için yapmaya niyeti yoktu. Kristine cinayetinin bir "geri ödeme" işi olması için her şey mükemmel bir şekilde uyuyordu.'

Hunter, “İkiniz yakın mıydınız?” diye sordu. “Sen ve Kristine mi?” “Benim işimle mi?” Kennedy başını salladı.

'Herhangi bir şekilde aile babası olmak zor. Neden iki eski karım var sanıyorsun? İşemek için zar zor zamanım var. Ama çaba gösterdim. Kristine benim tek yeğenimdi. Onu yılda bir, belki iki kez görüyordum. Hukuk öğrencisiydi ve ceza hukuku kesinlikle ona göreydi, bu yüzden bazen Quantico'ya beni ziyarete gelirdi. Akademinin her şeyini seviyordu; arşivler, hikayeler, fotoğraflar, adli tıp laboratuvarı. . . her şey.'

Hunter sessiz kaldı ve Kennedy devam etmeden önce sigarasından bir nefes daha çekti.

"İnan bana Robert, eski davaları, isim listelerini inceleyen bir ajan ve öğrenci müfrezem vardı." . . aklımıza gelebilecek her şey. Sonra birdenbire Wichita Polis Departmanından bir telefon aldık. Eminim ikinci bir kurbanın soruşturmamıza ne tür bir yıkım getirdiğini zaten hayal edebiliyorsunuzdur. Kristine'in cinayetini araştırırken bir kez bile "seri" sözcüğünden bahsedilmedi. Hepimiz onun cinayetinin bana doğrudan bir saldırı olduğundan emindik.' Kennedy bir an için neredeyse kendine kızmış gibi göründü. 'Albert Greene denkleme eklendiğinde teorimizi yeniden değerlendirmek zorunda kaldık, ancak o zaman bile öfkeden o kadar kör olmuştum ki Kristine'in cinayetinin bir misilleme eylemi olduğundan o kadar emindim ki hata yapmaya ve zaman kaybetmeye devam ettik. Geri ödeme teorimizi genişlettik ve yanlış kapıları çalmayı asla bırakmadık.'

"Geri ödeme teorisini mi genişlettiniz?" diye sordu Hunter. "Nasıl?" Kennedy omuz silkti. Bugün ayrılmadan önce, sizin ve Dedektif Garcia'nın her iki cinayetle ilgili şu ana kadar yaptığımız tüm soruşturmanın tam kopyalarına sahip olduğunuzdan emin olacağım; elimizdeki tüm fotoğraflar, olay yeri ve diğer şeyler de dahil. Siz kendiniz bir göz atabilirsiniz.'

'Elbette.'

Kennedy, Hunter'a "Ama inatçılığım artık sona eriyor" diye güvence verdi. `Linda Parker Los Angeles'a götürülürken. .

Başını salladı. `Bu benimle ilgili değil. Albert Greene ve Linda Parker buraya ait olmadıkları için olamaz. Ne kadar kızgın olsam da ne yazık ki Kristine'in yanlış zamanda, yanlış yerde olduğunu kabul etmek zorundayım.'

Otuz Altı

Adrian Kennedy ile Özel Ajan Williams ve Fisher'ın panoda zaten gördükleri göz önüne alındığında, Hunter ve Garcia'nın Linda Parker'ın soruşturmasıyla ilgili şu ana kadar sahip oldukları küçük bilgileri onlara aktarması fazla uzun sürmedi.

Garcia, resim panosunun sol tarafına yaslanarak, "Hemen hemen bu kadar" dedi. Robert ve ben bir sonraki hamlemizi tartışmak için ofiste yeniden toplanıyorduk ki burada Özel Ajan Erica Fisher'ın etrafı gözetlediğini gördük. Resmi olarak Linda Parker'ın öldürülmesine ilişkin soruşturmamız yalnızca birkaç saat önce başladı.'

Yüzbaşı Blake dedektifine şüpheli bir bakışla baktı. ''Sanat' teorisinden bahsetmeyecek misin?' 'Sanat teorisi mi?' diye sordu Kennedy. Sesindeki şaşkınlık Hunter'a yönelikti. "Siz zaten bir teori oluşturdunuz mu?"

Hunter, "Buna teori diyecek kadar ileri gitmem," diye yanıtladı. 'Fakat kurbanın sırtındaki oymaları keşfettikten sonra, dün gece olay yerindeki baş adli tıp ajanı tarafından birkaç gevşek noktayı birbirine bağlayan bir şey önerildi.'

“Duyabiliyor muyuz?” diye sordu Kennedy. Zaten bir sigara daha istiyordu.

Hunter, Garcia'nın FBI ekibine bu inişli çıkışlı yolculukta rehberlik etmesine izin verdi. Garcia'nın işi bitince tüm oda bir kez daha sessizliğe büründü. Sessizliği ilk bozan Yüzbaşı Blake oldu.

'Deli misin? Evet, ama bu her ne ise,' resim panosuna atıfta bulundu, 'bu, aklı başında bir insanın işi değil.' Ajan

Fisher, kendisi ve Ajan Williams, duvarların ve mobilyaların çekilmiş fotoğraflarını yeniden incelerken, 'Kabul ediyorum' dedi. Linda Parker'ın yatak odasında. “Ve tek başına bir durumda bunun çılgınca bir anlam ifade ettiğini kabul etmeliyim. Eğer bunlar gerçekten kanayan bir kurbanın saldırgandan uzaklaşmaya çalışmasının sonucu değilse ve katilin kurbanın sırtına kazıdığı mesaj göz önüne alındığında, bu teorinin nasıl ortaya çıkacağını açıkça görebiliyorum. Ancak . . Döndü ve Hunter ile Garcia'yla yüzleşti, '. . . Bir bağlama oturtulduğunda - The Surgeon'un ilk iki kurbanı, olay yerlerinin durumu ve sırtlarındaki oymalar - bu "sanat" teorisi bir bakıma tüm ivmesini kaybediyor, öyle değil mi? İlk iki olay mahallinde de duvarlarda kan yoktu. Dedektif Garcia'nın alıntısıyla "kanlı fırça darbeleri" yok. Kurbanlardan biri kirli bir barakada, diğeri ise kendi yatak odasında bırakıldı; bunun tertemiz olduğunu da ekleyebilirim. Bunda sanatsal hiçbir şey yok.” “Bir de katilin ilk iki kurbanının sırtına kazıdığı ifadeler var,” diye ekledi Ajan Williams. 'Güzellik ilişkidedir' ve 'güzellik bakanın gözündedir'. Ayrıca bu sanat teorisine de uymuyorlar.” “Elbette,” diye kabul etti Garcia, kollarını göğsünün önünde kavuşturarak. 'Eğer benden, tam burada, şu anda, anında bir değerlendirme yapmamı istersen, seninle aynı fikirdeyim. Bu sanat teorisi, elimizde üç değil, tek bir kurban, tek bir senaryo varken önerildi ve teorilerin herhangi bir soruşturma sırasında kolayca değişebileceğini hepimiz biliyoruz, ancak henüz herhangi bir olasılığı göz ardı etmeye hazır değiliz.

'FBI iki aydan fazladır bu konuyla ilgileniyor ama biz partiye yeni davet edildik. Henüz bir şey yapma şansımız olmadı; soruşturma dosyalarını okumak, röportaj kayıtlarından herhangi birini dinlemek, İÇN'lerle konuşmak. . . Bize gösterdiğiniz fotoğrafların hiçbirini doğru düzgün inceleme şansımız bile olmadı ama gördüğüm kadarıyla Şu ana kadar gördüğümüz ve duyduğumuza göre, eğer bu katil gerçekten de sanatçı olduğuna inanacak kadar deli

çıkarsa, cinayeti bir sanat olarak görecek, suç mahallerini bir tuval gibi ele alacak kadar deli çıkarsa bu olmazdı. beni gerçekten şaşırtmadı. Bu seni şaşırtacak mı?'

Kennedy durakladı ve ajanlarına baktı. İkisi de karşılık vermedi ama gözlerindeki boş bakış ne kadar derin düşüncelere daldıklarını gösteriyordu.

'Seri suçluların arkalarında mesaj bırakmaları konusunda hepimizin bildiği bir şey var' diye devam etti Garcia, 'şifreli olsun ya da olmasın, onlar için her zaman polisle alay etmekten daha derin bir anlam vardır.' Linda Parker'ın sırtındaki oymaları gösterdi. `Elbette bunları deşifre ettik ama bu ifadelerin hiçbirinin gerçek anlamını henüz çözemedik çünkü bana ulaşan katilin bu olduğunu düşünüyorum. Bu cinayetlerle neyi başardığını düşünüyorsa, nedenleri ne kadar çılgınca olursa olsun, onu anlamamızı istiyor. Yaptığı şeyi neden yaptığını anlamamızı istiyor.'

Kennedy ve her iki ajanı da sessizlik içinde Garcia'nın tartışmasını dinlediler.

"Bakın" dedi Hunter, sohbete katılarak ofislerinde açıkça biriken gerilimi bozdu. `Burada söylediğimiz tek şey, emin olamayacağımızdır. *herhangi bir şey* bu noktada ve bu nedenle henüz hiçbir olasılığı göz ardı edemeyiz. Cerrah, Sanatçı, Doktor gibi biriyle ya da herhangi biri ona ne isim vermek isterse, açık fikirli olmalıyız, kalıpların dışında düşünmeliyiz çünkü kesin olan bir şey var; bu adam her kim olursa olsun, becerikli, bilgili, yetenekli ve hiçbir kurala göre oynamıyor.'

"Ve FBI'ın NCAVC'sinde sizin adınıza konuşamayacağımı biliyorum." Garcia, Hunter'ın düşüncesini tamamladı. "Sonuçta biz burada sadece polis dedektifleriyiz ama sadece bunlara bakarak şunu söyleyebilirim."

sana bir şey söyleyeyim; bu adam daha önce karşılaştığımız hiçbir katile benzemiyor.'

Otuz Yedi

Memur Palmer hızlı bir hareketle ikinci bodrum kapısını itti ve hemen vücudunu odanın içine doğru döndürdü, iki eli de silahının kabzasını sıkıca kavramıştı, kalbi her atışta iki kez zamanlanıyor, gözleri tamamen açıktı - yüzde yirmi korku, yüzde seksen yüzde yüz şahin gibi odayı arıyor.

Bishop derin bir nefes aldı, yutkundu ve doğrudan partnerinin peşinden gitti.

Her iki eğitimli polis memurunun hedeflerini, odanın karşısında duran bir adamı bulması saniyenin çok küçük bir kısmını aldı.

Uzun boylu ve ince olan adam şüphesiz şaşırmıştı. Korku onun beceriksizce geriye sıçramasına neden oldu. Memur Palmer ve Bishop, adamın elinde bir şey olduğunu fark edene kadar yepyeni, yavaş bir saniye geçti, ancak kolları aşağıdaydı ve her iki memurun da bunun ne olduğunu net olarak görmesine izin vermiyordu.

Polis eğitimi olması gerektiği gibi başladı.

Palmer yüksek ve gergin bir sesle "Bırak onu" diye bağırdı, silahı artık adamın göğsüne nişanlıydı.

Adam tereddüt etti.

"Bırak dedim," diye bağırdı Palmer bir kez daha, sesinin bir saniye öncesine göre biraz daha istikrarlı çıkmasını umarak. Adamın bakışları hızla bir polis memurundan diğerine geçti.

Palmer son kez "Bırak şunu" diye emretti. ‘Yoksa yemin ederim seni bırakırız.’

Silah ve sayı bakımından üstün olan adam sonunda itaat etti ve elindeki her şeyin yere düşmesine izin verdi. Her iki memur da ağır bir şeyin gürültülü bir şekilde yere çarptığını duydu, ancak metal çerçeveli hastane tarzı bir yatak onların görüşünü engelliyordu.

Palmer, bir adım geri atmadan önce bir kez daha tereddüt eden adama, "Eller görebileceğim yerde," diye talimat verdi. Adam da karşılığında, "Sakin ol ortak," dedi ve açıkça kendine biraz zaman kazanmaya çalışıyordu.

Palmer'ın parmağı tetiğin üzerinde sıkılaştı. `Elleri görebileceğim yerde. . . Şimdi.'

Adam sol ayağını sağ ayağının yanına koydu ve ayaklarını omuz genişliğinde açık tutmaya dikkat etti.

“Ellerini göreyim.” Palmer'ın sesi hâlâ biraz titriyordu. 'Şimdi.'

Tüm eğitimine rağmen merakı Palmer'a galip geldi ve memurun gözleri bir saniyeliğine yatağa doğru kaydı.

Adam Palmer'ın göz hareketini fark etti.

Palmer'ın neye baktığını anlaması bir saniye daha aldı ve bunu yaparken adrenalin damarlarında patlayarak tüm vücudunun gerginleşmesine neden oldu.

Palmer'ın bir adım gerisinde ve biraz sağında bulunan Memur Bishop da sonunda tüm sahneyi kaydetti. Kalbi atmaya ara verdi.

'İsa aşkına!'

Otuz Sekiz

Toplantının sonunda, herkesi Polis İdare Binasındaki (Hunter ve Garcia'nın ofisi) hücre büyüklüğünde bir ter kutusuna tıkmak yerine, ortak soruşturmayı Los Angeles FBI Genel Merkezinden koordine etmenin herkes için daha iyi olacağına karar verildi. Westwood'da. Başlangıçtaki öneri tüm operasyonun Quantico'ya ve NCAVC'nin ofislerine taşınmasıydı ancak Yüzbaşı Blake bu konuşmaya hızla son verdi. Kesinlikle gerekmedikçe dedektiflerinin Los Angeles'ta kalmasına ihtiyacı vardı.

“Tanrım!” dedi Garcia, sandalyesine yaslanıp başparmağı

ve işaret parmağıyla yorgun gözlerini ovuşturarak. ‘Bu dosyalardaki belgelerin çokluğu akıllara durgunluk verici. Sadece iki ayda nasıl bu kadar çok şey biriktirebiliyorlar?'

"Eh," dedi Hunter, dikkatini bilgisayar ekranından ayırmadan. Kennedy'yle sigara molası sırasında yaptığı özel konuşmayı Garcia'ya zaten anlatmıştı. ‘Adrian’ın başından beri bu dava üzerinde çalışan bir ajan ordusu vardı.’

"Evet, bu da gösteriyor ki," Garcia geri geldi. 'Son üç saattir aralıksız okuyorum. Burada gözlerim yuvalarında erimek üzere ve onların iki cinayet soruşturmasında da zar zor bir iz bırakabildim.'

Hunter da aynı derecede hüsrana uğramaya başlamıştı. Geri ödeme teorilerine uygun olarak NCAVC, Adrian Kennedy'nin yaptığı tüm soruşturmaların bir listesini derlemişti.

Şahsen son yirmi beş yılda dört yüz kırk dört vakanın parçası oldum. Bu listeden şaşırtıcı sayıda 'nerede olduğu' kontrolleri, görüşmeler ve gözetleme operasyonları yürütmüşlerdi. Hunter ve Garcia her kaydı okusaydı. . . Her transkriptin kelime kelime, geri kalan belgeler bir yana, görüşmeleri tamamlaması ikisinin bir ayını alırdı.

Garcia, ekranında iki belgeyi aynı anda açarak, "Bu onların intikam teorisi," dedi. ‘Bundan vazgeçmek istemediler, değil mi?’

"Görünüşe göre hayır" dedi Hunter.

Garcia, "Başlangıçta tamamen anlaşılır" dedi. “Sonuçta birisi bir FBI yöneticisinin yeğenini öldürmüştü, bu yüzden her soruşturmacının aklına gelen ilk teori intikam almak olurdu ama şuna bir bakın.” Sandalyesine yeniden yerleşti. 'Bir aydan biraz daha uzun bir süre sonra, ikimizin de çok iyi bildiği gibi, onlara ikinci kurbanları Albert Greene sunuldu. Aynı MO. Aynı imza ama yeni bir mesaj ki bunu hepimiz biliyoruz ki bir seri katil için o kadar da alışılmadık bir durum değil. FBI Wichita'ya gelip tüm gün boyunca tüm sahneyi inceledikten sonra, bunun bir seri katilin işi olduğuna dair

yüzeysel bir konuşma yapıldı. *Yüzeysel*Hunter'a yan gözle baktı. 'Çabalarının çoğunu yoğunlaştırdıkları şey, geri ödeme teorisini Albert Greene'in de dahil olacağı şekilde genişletmekti.'

Hunter başını salladı. 'Ödeşme cinayetinden, intikam saldırısına.'

Kesinlikle, diye onayladı Garcia. 'Yalnızca Direktör Kennedy'yi değil, belirli bir soruşturma üzerinde çalışan herkesi cezalandırmaya çalışan bir katil. Katilin, birini hapse göndermekten ya da ölümüne yol açmaktan sorumlu olduğunu düşündüğü herkes.'

Hunter, "Adil olmak gerekirse, Carlos," dedi, "hâlâ çok makul bir teoriydi." NCAVC her yıl ülkenin her yerindeki sayısız emniyet teşkilatına yardım ediyor. Olumsuz kendi başlarına üstlendikleri davalardan bahsetmek. Soruşturmaların herhangi birinde bir takım özel ajanlar, dedektifler, memurlar ve Bölge Savcılığı'ndan kişiler devreye girecek.' Hunter ayağa kalktı ve kahve makinesine doğru yürüdü. 'İkimizin de bildiği gibi intikam çok güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Eğer katil, Adrian'ı gerçekten bir soruşturmanın sonucundan sorumlu tutuyorsa, bu soruşturmayla bağlantısı olan herkesi ya da en azından ana oyuncuları da sorumlu tutması mantıklıdır.' Kendine yeni bir bardak doldurdu. “Kahve?” diye teklif etti.

Garcia, "Hayır, iyiyim, teşekkür ederim" diye yanıtladı. Kesinlikle bu noktayı tartışmıyorum Robert. Evet, intikam saldırısı hala çok makul bir teoriydi, ancak Albert Greene'in aile ağacını tarayıp onun kolluk kuvvetlerindeki herhangi biriyle, hatta Bölge Savcılığı'ndaki biriyle doğrudan akraba olup olmadığını gördüler ve hiçbir şey elde edemediler. Buna hangi açıdan bakarlarsa baksınlar Albert Greene'i teorilerine dahil edemediler. Dolayısıyla sonunda bu teoriyi bir kenara itip diğer olasılıkları düşünmeye başlayacakları düşünülebilirdi.'

Hunter masasına dönmeden önce kahvesinden bir yudum

aldı. 'Ama onların yaptığı buydu.'

Garcia kıkırdadı. “Evet, geri ödeme teorisinin bir yan ürünüyle geldiler. Bay Greene'in cinayetinin bir "atlama" olabileceği ihtimali, NCAVC'yi izledikleri yoldan saptıracak bir şeydi. Kısacası, bu katilin tamamen yabancı birinin, bu durumda Albert Greene'in, Kristine Rivers'ı öldürmek için kullanılan aynı MO ve imzayı kullanarak peşine düşme ihtimalini araştırmaya başladılar. *gibi görünmek* onun cinayeti bir seri katilin işiydi.” Garcia, iri gözlerle Hunter'ın bakışlarına baktı.

Hunter, "Çoğu insanın bunun çılgınca bir şey olduğunu düşündüğünü görebiliyorum" dedi. 'Ama bir saniyenizi ayırırsanız, bunun göründüğü kadar çılgınca olmadığını görürsünüz.'

"Peki bu nasıl?"

"Bir polis katili ortaya çıkar çıkmaz LAPD'nin ya da ülkedeki herhangi bir polisin ne kadar birleştiğini biliyorsun, değil mi?" Bütün departman onu yakalamak için elinden geleni yapacaktır.” Hunter omuz silkti. 'Bir FBI direktörünün yeğenini öldürürseniz, sahip oldukları her şeyle, her kaynağıyla, her müttefikiyle sizi kovalayan dünyanın en güçlü emniyet teşkilatlarından birinin gazabına uğrayacağınızdan hiç şüphe yok. Ve Adrian Kennedy pes etmeyecek. . . *durmadan*. Ancak onu fanatik bir seri katilin talihsiz kurbanı gibi gösterirseniz, zamanla her şey FBI arşivlerinde başka bir soruşturmaya dönüşebilir. Mantığı görüyor musun?'

Garcia birkaç saniye boyunca bu düşünceyi aklından çıkarmadı. Tamam, kabul ediyorum, tuhaf bir anlam ifade ediyor ama FBI'ın bunu en üst teori haline getirmesi için yeterli değil. Yanlış insanlarla konuşarak ve yanlış yerlere bakarak iki ay ve sayısız adam-saat harcadılar. Direktör Kennedy'nin size bunu araştırmaya başladıklarından beri bir santim bile kıpırdamadıklarını söylemesinin bir nedeni var.'

"Biliyorum" diye yanıtladı Hunter. 'Ve evet, hatalar yaptılar

ama hepimiz daha önce de aynı şeyleri yaşadık, Carlos. Adrian öfkeden kör olduğunu ve ne yazık ki öfkenin soruşturmayı yanlış yöne sürüklediğini itiraf etti. Ancak yapılması gerekenleri konuşmanın bize bir faydası olmayacak. Artık yapabileceğimiz tek şey bu hataları unutup yolumuza devam etmek.'

PING.

Kısa mesaj bip sesi Garcia'nın cep telefonundan geldi. Konuşmalarını yarıda kesti ve hızla ekranını kontrol etti.

"Kahretsin!" dedi. Gözlerindeki bakış saf korkuydu.

Hunter, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Garcia'nın az önce aldığı mesaj karısı Anna'dan gelmişti ve mesajda üç kelime ve ardından kızgın bir emoji vardı.

Geliyor musun? ☹

'Ben öldüm' dedi. 'O kadar öldüm ki beni iki kez gömmek zorunda kalacaklar.' Hemen bir mesaj yazdı. *Yolumun üzerinde.* ☺

'Ne oldu?'

"Gitmem lazım." Garcia'nın ses tonu bile değişmişti. 'Bu gece kayınvalidemlerle akşam yemeği yemem gerekiyordu ve zaman kavramını tamamen kaybetmiştim.'

Hunter saatine baktı - 19:12. O da zamanın bu kadar hızlı geçtiğini fark etmemişti.

'Bu, Anna'nın ailesiyle akşam yemeğine onuncu geç kalışım olacak.'

'Ah, bu iyi olamaz.'

Garcia ceketine uzandı. Kapıya doğru giderken, "Kalıyor musun?" diye sordu. 'Saat yediyi geçti Robert ve herkes için çok uzun bir gün oldu, dün gece uyuyamadığından bahsetmiyorum bile.'

'Evet biliyorum. Biraz daha kalacağım. Üzerinden geçmek istediğim birkaç şey daha var."

'Sen Süpermen değilsin, biliyorsun değil mi? Alnınızdaki o büyük damar patlamadan önce bağlantıyı kesmeniz ve beyninize biraz nefes alması için zaman vermeniz gerekir.

Üstelik gözleriniz yoruluyor. Ben söyleyebilirim. Az önce büyük bir doobie içmiş gibi görünüyorsun.'

“Gerçekten mi?” Hunter pencere camındaki yansımasını yakalamaya çalıştı.

'Soruşturmanın ilk gününde kendinizi yormanın bir anlamı yok. Tekrar baştan başladığımızı biliyorum ama kırk sekiz saat kuralı bu adam için pek geçerli değil. Aylardır öldürüyor.”

“Biliyorum ama gerçekten uzun süre kalmayacağım.” İşaret parmağıyla saatine hafifçe vurdu. “Öte yandan sen gitsen iyi olur.”

'Evet. Ben gidiyorum.”

'Anna'ya benden merhaba deyin, olur mu?'

'Hala benimle konuşuyorsa, yapacağım. Bu arada, eğer iz bırakmadan kaybolursam lütfen arka bahçemde sığ bir mezar olup olmadığına bakın. Aksi takdirde yarın Federaller'de görüşürüz.'

Otuz Dokuz

Arabasıyla Wilshire Bulvarı'ndan aşağı inen herhangi biri, Los Angeles FBI Genel Merkezi'ni, pencere parmaklıklarının dışarıdan görülemediği bir tür özel federal hapishaneyle karıştırdığı için affedilirdi. Asal gerçeğine rağmen
Malikanenin konumuyla ilgili olarak herkes için bir şey çok açıktı: On yedi kat yüksekliğindeki beton kutu yapı estetik düşünülerek inşa edilmemişti; bu, ülkedeki her FBI binasında kendini tekrarlayan bir özellikti.

Özel Ajan Fisher ve Williams, o sıradan ve esrarengiz binanın sekizinci katındaki köşe ofise yerleşmek için hiç zaman harcamamışlardı. Kendilerine verilen oda, Hunter ve Garcia'nın PAB'deki ofisinin yaklaşık dört katı büyüklüğündeydi ve her türlü donanıma sahipti. yüksek

teknolojili monitörler, ışık hızında bilgisayarlar ve devasa kavisli 4K ekranlarla duvarlara.

Her iki FBI ajanı da son üç saati Linda Parker'ın olay mahalline ait tüm fotoğrafları inceleyerek ve hayat öyküleri anlatılmayan iki kurban olan Kristine Rivers ve Albert Greene cinayetleriyle ilgili soruşturmalarıyla ilgili bir dizi dosyayı gözden geçirerek geçirmişlerdi. artık birbirinden farklıydı.

"Kahretsin!" dedi Ajan Fisher, sandalyesini masasından uzaklaştırırken. Elindeki kalemi ona fırlatmadan önce bir saniye daha bilgisayar ekranına baktı.

"İyi misin Erica?" diye sordu Ajan Williams, kendi ekranının üzerinden partnerine bakacak şekilde vücudunu doğrultarak. Ajan Fisher'ın ani patlamalarına alışmıştı.

"Artık ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok Larry." Parmaklarının uçları şakaklarına geldi. 'Tüm bu dosyaları tekrar okumaya devam ediyorum ama ne aradığım hakkında hiçbir fikrim yok.'

Ancak bu hiç de doğru değildi; Özel Ajan Erica Fisher, dosya üstüne dosya okurken ve fotoğraf üstüne fotoğraf incelerken ne aradığını çok iyi biliyordu. Katilin neden bu üç kişiyi kurban olarak seçtiğine ne kadar zayıf olursa olsun ışık tutabilecek herhangi bir şeyi tespit etmeye çalışıyordu.

İlk başta, Cerrah'ın Kristine Rivers'ın canını almasının sebebinin onun Direktör Kennedy'nin yeğeni olması olduğunu düşünmüşlerdi, ancak bu teori artık tamamen suya düşmüştü. Yine de Kristine Rivers, Albert Greene ve şimdi de Linda Parker'la birlikte seçilmişti ve bunun bir nedeni olmalıydı.

Şans? Yanlış zamanda yanlış yerde olmak mı? Tıpkı Hunter ve Garcia'nın daha önce söylediği gibi, hiçbir olasılığı göz ardı etmeye güçleri yetmezdi ama Ajan Fisher, katilin kurbanlarını tamamen rastgele seçtiği bir seri cinayet vakasında çalışmamış, hatta böyle bir davayı duymamıştı. . Kurbanların hepsinin birbirine tamamen yabancı olduğu,

ülkenin farklı yerlerinde yaşadığı bu gibi bir vakada bile, her zaman bir şekilde katili onlara çeken bir şey vardı; fiziksel ya da kişisel bir özellik, doğuştan gelen bir şey. geçmişleri, bir konum, bir tercih, bir arzu, bir nesne, bir sahiplik. . . Bunun kimseye anlamlı gelip gelmemesi önemli değildi. Kolayca tanımlanabilen bir şey de olabilir, tamamen belirsiz bir şey de olabilir ama her zaman bir şeyler vardı.

Dedektif Hunter ve Garcia sanat teorisiyle ilgili bir şeye rastlasalar ve bu katil gerçekten de
Yaptığı şeyin suç mahallerini, kurbanlarını hastalıklı sanat eserlerine dönüştürmek olduğunu düşünecek kadar delirmiş, bir şey onu Kristine Rivers'ın, Albert Greene'in ve Linda Parker'ın kapısını çalmaya yöneltmişti. Ajan Fisher bundan emindi ama neydi o?

Ajan Fisher bunun üzerinde düşündükçe, Dedektif Garcia'nın daha önce söylediği şeyler aklına gelmeye devam etti; kazınmış cümlelerin hiçbirinin ardındaki gerçek anlamı henüz çözemedikleri ve katilin uzanıp istediğini istediği. bunu neden yaptığını anlamalarını sağladı.

"İşte" dedi Ajan Williams, Ajan Fisher'ın masasına gelip üzerine dumanı tüten yeni bir fincan kahve koyarken. 'Bunun biraz faydası olur.'

“Teşekkürler, Larry.” Ajan Fisher, ortağına bakarken sandalyesine yaslandı. “Gerçi şu anda bir şişe şarap içmeyi tercih ederim.” Başımı hafifçe eğerim. 'Votka da aynı derecede iyi olur.'

“Bu kolayca ayarlanabilir.” Ajan Williams saatine baktı.

'Evet, isterdim. Beni sarhoş gördün değil mi?'

“Hı hı.” Ajan Williams ona gülümsedi ve gözleri kilitlendi.

Özel Ajan Larry Williams'ın son derece çekici bir adam olduğu inkar edilemezdi ancak bu buzdağının yalnızca görünen kısmıydı. Bir kenara bakınca zeki, kendini adamış, başarılı, tam bir beyefendi ve birlikte çalıştığı en iyi menajerdi.

Ayrıca Ajan Fisher'a tamamen aşıktı. Bunu gizli tutmak

için tüm çabalarına rağmen Ajan Fisher, ona her baktığında bunu gözlerinde görüyordu. Bunu onun sesinden duydu. Bunu onun dokunuşunda hissetti.

Gerçeği söylemek gerekirse, farklı koşullar altında Özel Ajan Erica Fisher da muhtemelen ona aşık olurdu ama kalbi başka birine aitti. Çok çok farklı biri.

Kısa bir banyo molasının ardından Ajan Fisher dosyalarına geri döndü. Beyni farklı düşüncelerle oynarken, sahip oldukları tüm fotoğrafları üç farklı gruba ayırmaya başladı: kurbanlar, oymalar ve olay yeri. Bunu yaptıktan sonra koltuğundan kalktı, masasından birkaç adım geriye gitti ve gözlerinin yavaşça bu sütunlarda gezinmesine izin verdi. . . iki kere . . . on kez.

Bunları deşifre ettik ama bu ifadelerin hiçbirinin gerçek anlamını henüz çözemedik. 'Bu çok anlamsız.'

Beyni uyuşmuş, gözleri yorgun, vücudu bitkin hissediyordu.

Bu katil uzanıyor.

`Burada hiçbir şey yok. Dedektif Garcia yanılmıştı.” *Onu anlamamızı istiyor. Yaptığı şeyi neden yaptığını anlamamızı istiyor.*

'Belki yarın tekrar denerim...'

Ajan Fisher bilgisayar ekranından uzaklaşmaya başladığında fotoğraflardan birinde gözüne bir şey çarptı ve durakladı.

Bir saniye. . .

Vücudu yeniden canlandı.

İki saniye. . .

Beyin uyuşması ortadan kalktı.

Üç saniye. . .

İşte oradaydı.

Kırk

Hunter, ne kadar yorgun hissetse de, eve gitmeden önce Silver Lake'teki The Thirsty Crow Lounge'a uğramaya karar verdi. Bir zamanlar Stinkers adında yeni bir kamyon durağı olan yer, büyük bir dönüşüm geçirmişti ve artık eskiden olduğu keyifsiz bardan dünyalar kadar uzakta, rahat, nostaljik bir bara dönüşmüştü. Geniş Scotch, burbon ve alkollü içecek seçeneklerinin yanı sıra çeşitli kokteyl menüsü, Los Angeles şehir merkezindeki ünlü viski ve kokteyl salonlarına hiçbir şey borçlu değildi. Fiyatının çok daha makul olması da çekiciliğini artırıyordu ve Hunter'ın en büyük tutkusunun tek maltlı İskoç viskisi olduğu göz önüne alındığında, The Thirsty Crow Lounge son yıllarda en sevdiği mekanlardan biri haline gelmişti.

Hunter'ın dairesine döndüğünde, muhtemelen çoğu uzmanın damak zevkini tatmin edecek küçük ama etkileyici bir Scotch koleksiyonu vardı. Kendini hiçbir zaman bir uzman olarak görmüyordu, ancak tek maltlı İskoç viskisinden hoşlandığını iddia eden pek çok arkadaşının aksine, maltlarla sarhoş olmak yerine, maltların lezzetini ve sağlamlığını nasıl takdir edeceğini biliyordu. Gerçi bazen sarhoş olmak işe yarıyordu.

Hunter, cilalı koyu ahşap panelli duvarlar ve eski moda müzik kutusundan çalan Parov Stelar'ın müziğiyle birlikte mekana rahat, konuşkan bir görünüm ve his veren parlak beyaz tavanlı barın uzak ucunda oturuyordu. İlk viskisini sipariş etmişti ki

Profesör Tracy Adams salonun kapılarından içeri girdi. Parlak kızıl saçları omuzlarına kadar dökülüyordu ve saçakları 1940'ların büyüleyici zafer rulosu şeklini almıştı. Dövmeli kollarının her ikisini de açığa çıkaran, boyundan bağlı, siyah-beyaz, rockabilly bir elbise giymişti. Belindeki ipek

fiyonk, siyah alçak topuklu Mary Jane ayakkabılarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Hunter'a doğru ilerlerken birkaç müşteri koltuklarına dönüp ona baktı.

Hunter'ın önündeki barda duran bardağı işaret ederek, "Çok şey mi kaçırdım?" diye sordu. Bu soru, en kendine güvenen adamı bile kekeletebilecek bir gülümsemeyle birlikte geldi.

Hunter ayağa kalkarak, Pek sayılmaz, dedi. Dudaklarına bir öpücük kondurdu. 'Şaşırdım ama aramanıza çok sevindim.'

Hunter, tercihi olarak hayatının büyük bir kısmını yalnız geçirmişti ve bu nedenle kendi yanındayken her zaman çok rahat olmuştu. Tek başına içmekten, tek başına akşam yemeği yemekten ve hatta tek başına bir yere gitmekten çekinmiyordu. Bu ona kendi düşünceleriyle rahatlama şansı verdi. Ama bazen düşünceleriyle yalnız kalmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Üstelik Garcia haklıydı. Hunter birkaç saatliğine de olsa davayla bağlantısını kesmesi gerektiğini biliyordu. Beynine biraz nefes alması için zaman tanıması gerekiyordu ve bunu yapmanın Tracy gibi birinin yanında olmaktan daha iyi bir yolu göremiyordu. Sadece zeki, komik ve son derece çekici değildi, aynı zamanda içki içmeye de kesinlikle ayak uydurabiliyordu.

Kendi yerine dönmeden önce Tracy'nin yerine oturmasını bekledi.

Tracy, Hunter'ın Scotch seçimine atıfta bulunarak, "Peki bu gece ne için gittin?" diye sordu.

Sadece bardağını ona doğru kaydırdı.

Aldı ve burnuna götürmeden bile güçlü turba dumanının kokusunu alabildi.

“Laphroaig?” diye sordu ama hemen kendini düzeltti. "Hayır Ardbeg."

Avcı gülümsedi. Onun doğru yolu bulacağını biliyordu. Tıpkı Hunter gibi Tracy Adams da İskoç viskisini seviyordu ve burnu ve damağı herhangi bir uzmanınki kadar zarifti;

bu, onun Highlands'den gelen gerçek bir İskoçyalı olan babasından öğrendiği bir şeydi.

“Bu Uigeadail mi?” diye sordu bardağı dudaklarına götürürken. “Hayır.” En küçük yudumlardan sonra kendini tekrar düzeltti. ‘Corryvreckan, değil mi?’ İskoç Galcesi telaffuzu kusursuzdu.

Hunter başını salladı.

“Vay canına.” Bardağı Hunter'a geri kaydırırken arkasına yaslandı. 'Üstelik su da yok. O kadar kötü bir gün mü?'

Hunter'ın favori bir maltı yoktu. Dramasını genellikle nasıl hissettiğine göre seçiyordu ve herkes için bir gizem olmasına rağmen Tracy onun işaretlerinden birkaçını yakalamayı başarmıştı. Bunlardan biri, Hunter kötü bir gün geçirmiş olsa her zaman dumanlı maltı seçerdi ve Ardbeg Corryvreckan'dan daha dumanlı bir içki bulamazdı.

'En iyilerden biri değil' diye doğruladı.

En az bir seksen boyunda, ışıltılı bir gülümsemeye sahip, sarı saçlarını yenilikçi bir at kuyruğu şeklinde toplamış olan barmen, Tracy'nin önündeki barın üzerine siyah bir kağıt peçete koydu.

Bir belgesel anlatıcısına ait olabilecek bariton bir sesle, “Peki bu akşam sana ne getireyim?” diye sordu. "Sanırım ben de aynısını yapacağım," diye yanıtladı, Hunter'a doğru başını sallayarak. 'Ben de aynısından alacağım lütfen.'

Barmenin kaşlarından biri hafifçe kalktı. 'Gerçekten mi? Bu oldukça ağır, dumanlı bir malt. Alkol de çok daha ağır. Biraz daha yumuşak bir şeyi tercih etmeyeceğinden emin misin?'

Hunter, "Sorun değil Alex," dedi. “Skoçunu buradaki herkesten daha iyi idare edebiliyor, sen ve ben de dahil.”

Barmen Tracy'ye bakarken gülümsedi. "Bu bir gerçek mi?"

Omuz silkti.

‘O halde Susamış Karga’ya hoş geldiniz. Ben Alex.”

“Tracy. Tanıştığımıza memnun oldum.'

El sıkıştılar.

'Bir Ardbeg Corryvreckan geliyor. Yanında buz var mı?' 'Hayır, ama bana içindeki suyun beşte birini verirseniz çok memnun olurum.'

Barmen, Tracy'ye içkisini doldurmadan önce Hunter'a başını sallayarak, "Ah, ondan hoşlanıyorum" dedi.

Tracy ve Hunter bardaklara dokundular.

Barmen görevine döndüğünde, "İşin hakkında konuşmadığını biliyorum" dedi. "Yani sormayacağım bile ama eğer herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen harika bir dinleyici olduğumu biliyorsun, değil mi?"

İkisi de içeceklerinden birer yudum aldılar.

Hunter kısa bir aradan sonra, "Bunun için FBI ile güçlerimizi birleştiriyoruz" dedi.

Onun açıklaması Tracy'yi neredeyse boğuyordu; yüzde otuzu beklenmedik haberler yüzünden, yüzde yetmişi de Hunter'ın araştırmalarından biriyle ilgili bir şeyi onunla paylaşmayı seçmesi yüzündendi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Hemen viskisinden bir yudum daha aldı. "UCLA'dan aceleyle çıkmak zorunda kaldığın davanın aynısından mı bahsediyorsun?"

Hunter başını salladı.

“Ama sen zar zor...” Sonunda neyi kaçırdığını anlayınca durakladı. 'Yardım istemeye gitmedin değil mi? Kendilerini içeri davet ettiler.”

Başka bir baş sallama.

Tracy, UCLA'da psikoloji ve adli psikoloji dersleri verdi. FBI'ın nasıl çalıştığını tam olarak biliyordu. Birkaç istisna dışında FBI'ın yalnızca
İlgili birincil emniyet teşkilatı resmi olarak yardım talep ederse, bir cinayet soruşturmasında yardım. "Yani bu, bu her ne ise," diye devam etti Tracy, "bu serideki ilk değil ve şehir sınırlarını, hatta muhtemelen eyalet sınırlarını bile aştı."

Hunter'ın cevabı bir kaş hareketi ve ardından viskisinden bir yudum oldu.

‘Eh, eğer siz yardım istemediyseniz, kesinlikle bunu yeterince hızlı öğrenmişlerdir.’

Hunter, "Bu benim hatamdı" dedi.

Tracy merak etmesine rağmen daha derine inmemeye karar verdi. Hunter ona başka bir şey söylemek isteseydi söylerdi. 'Daha önce hiç FBI ile güçlerinizi birleştirdiniz mi?'

'Bu sıfatla değil. Kısa süre önce bir davada onlara yardım etmiştim ama LAPD'den izinliydim. Bu ortak bir çaba değildi.”

'Quantico'ya taşınmak zorunda kalacak mısın?'

Hunter, "Hiç şansım yok," diye yanıtladı. 'Westwood'daki LA FBI Genel Merkezi'nde çalışacağız.'

Tracy bu cevaptan ne kadar memnun olduğunu gizlemeye çalışmadı. 'Ah, tamam. Yani yarın akşam yemeğe hâlâ var mıyız?'

Hunter akşam yemeği planlarını tamamen unutmuştu ama ne gözleri ne de yüz ifadesi hafızasının silinmesine neden olmuyordu. 'Evet elbette.'

Tracy gülümsemesini tazeledi. "Banyolar arka tarafta mı?"

Hunter başını salladı.

'Bir dakika bile gelmeyeceğim.' Çantasını almadan önce viskisinden bir yudum daha aldı.

Banyolar kısa bir koridorun sonunda, çok şık dekore edilmiş bir oturma alanının yanındaydı. Tracy kapılardaki tabelaları görünce kıkırdadı.

Sağdaki 'Viski' dedi. Soldaki 'Vanilyalı votka ve kızılcık' dedi.

Barmenin bu kadar şaşırmasına şaşmamalı, dedi kendi kendine.

Tam o sırada otuzlu yaşlarının ortasında görünen bir 1,80 boyunda bir adam erkekler tuvaletinden çıktı. Koyu renkli bir tişört, mavi kot pantolon ve siyah çizmeler giymişti. Gözleri Tracy'ye sabitlendiğinde durdu ve gülümsedi.

Vay canına, dedi, bakışları yavaşça yüzünden göğüslerine, oradan da ayakkabılarına doğru ilerledi. 'Çok hoşsun, değil

mi? Ve mürekkebine bayıldım.'

Sözleri biraz geveleyerek ne kadar sarhoş olduğunu ortaya koyuyordu.

Teşekkür ederim, dedi Tracy kibarca.

Adamın yüzündeki deri bronzlaşmış ve hava koşullarından etkilenmişti. Saçları kısaydı, birinci sınıf kesimdi ve geniş göğsü ve omuzları kaslarla dolu bir yapıya işaret ediyordu.

Tracy kadınlar tuvaletine girmeye çalışırken adam sağına doğru bir adım atarak onun yolunu kapattı.

Başını kaldırıp onun koyu kahverengi gözlerine baktı. İçlerinde bir yaramazlık vardı.

'Lütfen bana izin verir misiniz?'

"Bakın" dedi adam. Sesi su dolu bir tüpten geliyormuş gibi geliyordu. Seni barda bir pislikle otururken gördüm ama bunun nedeni muhtemelen daha iyisini bilmemendir. Ama sana şunu söyleyeyim, senin gibi güzel bir kız, sana gerçekten iyi vakit geçirtebilecek birini hak ediyor. Benim gibi biri.' Adamın sağ eli Tracy'nin saçına doğru hareket ederek onu hızla bir adım geri atmaya zorladı.

“Bak,” diye yanıtladı, adamın bakışlarından çekinmeden. 'Bu gece biraz fazla içtiğin çok açık olduğundan bardaki randevum hakkındaki aşağılayıcı yorumunu dikkate almayacağım. Bu açıkça alkolün konuşması. Size tavsiyem şu; gidin bir bardak su alın ve barmenden size bir taksi çağırmasını isteyin. Muhtemelen daha fazla içki içilecek sabah nasıl hissedeceğiniz bir yana, gecenizi daha da kötüleştirir.'

Adamın yanından geçmeye çalıştı ama adam bir kez daha yolunu kapattı.

'Benim çok daha iyi bir fikrim var' dedi. “Neden seni oraya kadar takip etmiyorum.” Başparmağını omzunun üzerinden attı. 'Ve sen ve ben iyice tanışabiliriz. Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?' Eli kasıklarına gitti ve onu uzun ve yavaş bir şekilde ovaladı.

Tracy kıkırdadı. 'Gülsem mi, kusmasam mı bilemiyorum.

Mide bulandırıcı derecede iğrençsin.”

'Ha?'

"Ah, özür dilerim tatlım" dedi acıyan gözlerle. 'Senin için çok fazla büyük söz mü var? İsterseniz yeniden ifade edebilirim.'

'Senden istediğim, benimle oraya gelmen. O zaman sana "büyük"ün gerçekte ne olduğunu göstereceğim. Neden VW Beetle'la içmek isteyesin ki? . .'' bar alanını işaret etti, ''. . . Ne zaman bir limuzinle parti yapabilirsin?' Kendini işaret etmek için iki elini de kullandı.

Tracy'nin yüzü acı dolu bir ifadeye büründü. 'Konuşma sanatını fal kurabiyesinden mi öğrendin?'

“Sana ne öğrendiğimi anlatacağım.” Adam Tracy'nin koluna uzandı.

Büyük hata.

Tracy sol eliyle adamın kolunu yana doğru iterken sağ eliyle adamın karnına doğru ilerledi. Adamın tişörtü kaslı gövdesine doğru ince bir şekilde gerilmişti; Tracy tam olarak nereye baskı uygulayacağını bilmeseydi bu Tracy'nin doğru noktayı bulmasını daha da kolaylaştırırdı. Parmakları adamın karnına temas ettiğinde gözleri genişledi ve vücuduna yayılan yoğun acı karşısında nefesi kesildi. Refleks olarak, saldırıyı püskürtmek için mide kaslarını gerdi ama artık çok geçti. Tracy'nin parmakları linea alba'ya, yani ince çizgiye baskı uyguluyordu.

adamın karın kasının ortasından dikey olarak aşağı doğru uzanan bağ dokusu bandı.

Yüzü şekilsizce buruştu.

Tracy biraz daha sertçe itti.

Acı o kadar güçlüydü, o kadar zayıflatıcıydı ki adamın sesi bile onu yarı yolda bırakmıştı.

Tracy gülümsedi.

Adamın devasa bedeninin altında bacakları titriyordu ve Tracy onun aşağı inmek üzere olduğunu anlayabiliyordu. Hemen yere düşmesini önlemek için baskının bir kısmını

serbest bıraktı.

Göz kapakları garip bir şekilde titredi.

Onu dik tutmasına yardımcı olmak için onu duvara doğru itti.

“Ben burayı bıraktıktan sonra biraz sersemleyeceksin, tamam mı?” dedi Tracy, sesi nazik ve şefkatliydi. 'Ama bir iki dakika içinde iyi olacaksın.'

Adam ona yalvaran gözlerle baktı.

“Yani,” diye devam etti. 'Bir kez daha tavsiyem, bir bardak su alıp bir taksi çağırıp evinize gitmenizdir. Bu gece yapman gereken tüm içkiyi içtin, tamam mı?'

Adamın yapabildiği tek şey başını sallamaktı.

"Ve lütfen," diye ekledi Tracy. `Bu yaklaşımı başka kimseyle denemeyin. . . *durmadan*.'

Sonunda onu bıraktı ve kadınlar tuvaletine girdi. Birkaç saniye sonra yere düştüğünü duydu.

Hunter bara döndüğünde viskisini bitirdi ve bar taburesine yaslandı.

Tracy birkaç dakikadır yoktu. Ayrıca, Tracy de dönmeden önce banyolara giden koridora girerken fark ettiği uzun, kaslı yapı da.

Hunter bir buçuk metrelik adamın arkadan sendeleyerek çıktığını görünce gidip onu kontrol etmesi gerekip gerekmediğini merak etmeye başladı.

Adam sanki az önce yumruk yemiş gibi sağ elini karnına bastırmıştı. Yüzündeki ifade tam bir acıydı. Adam Hunter'ın yanına vardığında durakladı.

Zayıf, yarı sarhoş bir sesle, "Onu tasmalı tutmalısın dostum," dedi.

“Affedersiniz?” Hunter'ın yanında başka kimse yoktu, bu yüzden adam onunla konuşuyor olmalıydı.

'O kahrolası bir öldürücü ki, öyle.'

Kafası karışan Hunter, adamın tökezleyerek uzaklaşmasını, sandalyenin arkasından ceketini alıp salondan çıkmasını izledi.

Alex, Hunter'a, "Bütün bunlar neyle ilgiliydi?" diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok ama gidip Tracy’yi kontrol etsem iyi olacak.” Hunter'ın buna ihtiyacı yoktu. Taburesinde dönerken Tracy nihayet yeniden ortaya çıktı ve koltuğuna geri döndü.

“Ne oldu?” diye sordu Hunter.

'Ne demek istiyorsun?'

'Eh, bu WWF reddi az önce banyodan çıktı, yanımdan geçti ve seni tasmalı tuttuğun ve ne kadar öldürücü olduğun hakkında bir şeyler söyledi.'

Tracy güldü. "Öyle mi söyledi?"

'Kim o? Peki sen ne yaptın?'

Tracy, "Aslında hiç kimse" diye yanıtladı. 'Sadece orada tanıştığım biri. Benden tavsiyemi istedi, ben de ona verdim.” “Tavsiye mi?”

'Evet. Ona eve gitmesi gerektiğini söyledim. Bu gece yeterince içmişti. O nerede?” Döndü ve salona baktı ama adamı göremedi. Hunter ona "Gitti" dedi.

'Ah, demek tavsiyeme uydu.'

Hunter tüm bunları çok tuhaf buldu ama daha fazla soru sormamaya karar verdi.

Tracy içkisini bitirdi. 'Başka bir tane mi?'

Hunter kısa bir süre bunu düşündü. 'Bir şeyler yemeye gitsek nasıl olur? Zaten yemek yedin mi?”

Tracy saatine bakarken gülümsedi. “Saatin akşam on biri geçtiğini göz önünde bulundurursak.” . . evet, akşam yemeğini çoktan yedim ama sana arkadaşlık edebilirim.” Durdu ve davetkar bir şekilde Hunter'a baktı. 'Ya da benim evime dönüp sana bir şeyler pişirmeme ne dersin?'

Tracy harika bir aşçıydı. Hunter bunu çok iyi biliyordu. “Emin misin?” diye sordu. 'Çok geç oldu ve zorlamak istemem.'

'Evet. Olumlu. Ve sen heybetli değilsin.'

Birbirlerine gülümserken Hunter'ın ceketinin cebindeki cep telefonu çaldı.

Tracy bunun tekrar olacağına inanamayarak ona baktı.

'Dedektif Hunter, UVC Birimi.' Hunter çağrıyı kabul etti. Özel Ajan Williams'tı.

Hunter sessizce dinlerken ifadesi çok daha kasvetli bir hal aldı.

“Nerede?” dedi ağızlığa doğru, saatini kontrol ederek. ‘Şu anda evde değilim ama on beş dakika içinde orada olabilirim.’ Birkaç saniye daha dinledi. ‘Tamam, hazır olacağım.’ Aramayı kesti ve bakışları Tracy’ye kaydı.

Sormasına gerek yoktu. Gecenin o saatinde Hunter'ın telefonuna gelen bir aramanın yalnızca tek bir anlama gelebileceğini biliyordu.

"Çok üzgünüm" dedi elini uzatarak. Yaşadığı hayal kırıklığıyla gülümsedi.

"Sorun değil" dedi. “Bu senin işin.” İçkisini yudumladı. 'Yine aynı suçlu mu?'

Hunter başını salladı.

'Vay canına, hiç vakit kaybetmiyor, değil mi?'

Hunter bar tezgâhına birkaç banknot koydu ve ceketine uzandı. Tracy'ye, "Bir kez daha," dedi. 'Çok üzgünüm.'

"Bana bunu telafi ettiğin sürece umurumda değil," diye yarı şaka yarı ciddi bir ses tonuyla yanıtladı.

“Buna güvenebilirsin.” Bardan dışarı çıkmadan önce onu dudaklarından öptü.

Kırkbir

Siyah bir SUV, Hunter'ı The Thirsty Crow Lounge'dan ayrıldıktan tam kırk beş dakika sonra evinden aldı; bu ona duş alması ve üstünü değiştirmesi için yeterli bir zamandı. Bundan altmış beş dakika sonra Garcia ve her iki FBI ajanıyla San Fernando Vadisi'ndeki Van Nuys havaalanında buluştu. Herkesin yüzündeki ifade, ne kadar az uyuduklarının kanıtıydı.

Hunter kapılardan içeri girip elindeki fincanlardan birini ona uzatırken Garcia, “Kahve?” diye sordu. Hunter bunu memnuniyetle kabul etti. “Aklımı okudun.” “Mükemmel zamanlama,” dedi Ajan Williams ikisine katılarak. 'Uçak beş dakikadan kısa sürede hazır olacak.' 'Telefonda bana anlattıklarınızın dışında elimizde başka bilgi var mı?' diye sordu Hunter.

Kendisine söylenen tek şey, Cerrah'ın yeni bir kurban tespit ettiği ve bir arabanın onu alıp havaalanına götürmesinden önce hazırlanmak için yaklaşık bir saati olduğuydu.

Ajan Williams, "Ben de çok az şey biliyorum" diye yanıtladı. Garcia, "Ama kesinlikle bizden daha fazla," dedi. 'En azından nereye uçtuğumuzu biliyor muyuz?'

Az önce cep telefonundan çıkan Ajan Fisher'dan "Tucson, Arizona" yanıtı geldi. 'Dün sabah, Los Angeles'ta The Surgeon'ın üçüncü kurbanını öğrendikten sonra, onun belirli bir şehre, hatta belirli bir eyalete bağlı kalmadığı açıkça ortaya çıktı.'

*Sizi yeterince uzun sürdü*Garcia, diye düşündü ama bu düşünce dudaklarına ulaşmadı.

"Böylece," diye devam etti Ajan Fisher, "buraya uçmadan önce, ülkedeki her polis departmanının, adli tabibin ve şerifin ofisinin, eksik parçaları olan bir ceset bulunması halinde herkesi bilgilendiren birinci sınıf bir bülten almasını sağladık. /veya etinde belirli işaretler bulunanlar FBI'a derhal bildirilecek ve yerel dedektifler tarafından herhangi bir soruşturma başlatılmayacaktır. Yaklaşık iki saat önce Quantico'daki merkezimiz Arizona'daki Tucson Polis Departmanından bir telefon aldı. Dün akşam erken saatlerde, sırtında tuhaf oymalar bulunan bir erkek cesedi bulundu.' Sırf merakı daha da artırmak için durakladı. 'Bize verilen bilgi, kurbanın sırtındaki işaretlerin harf ve sembollerden oluşan tuhaf bir kombinasyona benzediğiydi. Tanıdık mı geliyor?'

Garcia, “Kurbanla ilgili elimizde olan tek şey bu mu?” diye sordu. Ajan Fisher omuz silkti. ‘Bu noktada evet. . . Ah, bir şey daha var,' diye ekledi biniş kapısına doğru ilerlemeden önce. “Tucson Polisi'nde bir de gözaltında bir adam var.”
“Gözaltında bir adam mı?” diye sordu Hunter şaşkınlıkla.

Ajan Fisher başını salladı. ‘Az önce söylendi. Olay yerinde gözaltına alındı. Polis memurları onu cesedin üzerinde ayakta dururken buldu.'

Kırk iki

Tucson Polis Departmanından Cinayet Masası Dedektifi James Miller, ellerini pantolonunun ceplerine sokmadan önce gümüş çerçeveli gözlüğünü burnunun köprüsüne doğru itti. Sonraki beş dakika boyunca, çift yönlü aynanın diğer tarafındaki metal masada tek başına oturan kelepçeli adamı dikkatle gözlemledi.

'James, ne yapıyorsun?' Dedektif Edward Hill, ortağıyla birlikte birinci gözlem odasına girdiğinde sordu. Hill, altı yıl görev yaptıktan sonra nihayet bir yıldan kısa bir süre önce Tucson Polis Teşkilatı'nda dedektiflik yapmıştı. Miller'dan dokuz yaş küçüktü.

Miller, Hill'e bakmadan, "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor, Çaylak?" diye yanıtladı. Kaptanları on bir ay önce onları bir araya getirdiğinden beri Miller, Dedektif Hill'e hiçbir zaman 'Çaylak' dışında herhangi bir isimle hitap etmemişti.

Hill, Miller'ın yanında durarak, "Bir şüpheliyi sorgulamadan önce her zaman yaptığınız şey" dedi. O da gözlerini metal masada oturan, kafası kazınmış, esrarengiz, uzun boylu adama dikti.

'Seni bu yüzden seviyorum Çaylak. Zekisin. Dedektif olmana şaşmamalı.”

Hill bu şakaya gülmedi. 'Kaptanın ne dediğini duymadın

mı? Şüpheli bizim tarafımızdan sorguya çekilmeyecek. Bu bizim durumumuz değil James. Tek yapmamız gereken FBI gelene kadar onu burada tutmak.'

Miller, "Evet, kaptanı duydum" diye yanıtladı. "Ve eğer o siyah takım elbiseli ve aptal görünümlü havacı gözlüklü salaklarla kukla oynamak istiyorsan, misafirim ol Çaylak, ama ben cinayet masası dedektifi olmak için kıçımı yırtmadım ki sırf bunu yapabileyim diye."

Lanet FBI için bir cinayet zanlısına refakat etmek. Bu adam Catalina Eteklerinde tutuklandı. Unuttuysanız bu bizim yetki alanımızdır. Bildiğim kadarıyla herhangi bir resmi evrak görene kadar bu bizim durumumuz, Fed'in değil.' Miller sonunda dönüp Hill'le yüz yüze geldi. 'Henüz herhangi bir evrak gördünüz mü?'

Hill, Miller'a yüzünü buruşturdu. Hayır, ama ikimiz de bunun olacağını biliyoruz, peki bundan sonra yapabileceğimiz başka hiçbir şey olmayacağını bildiğimiz halde neden onu sorgulayarak zaman harcamak istiyorsun? Güneş doğmadan dava elimizden alınacak. Duyduğuma göre Federaller çoktan buraya geliyormuş.'

Miller saatine bakarak, "O halde oraya bir an önce girsek iyi olur" dedi.

Hill, özel tasarım keçi sakalını kaşıyarak, "Haşaklarına bir tekme atmak için mi ölüyorsun?" diye sordu. 'Yüzbaşı Suarez bunun için kıçımıza girecek. Bunu biliyorsun, değil mi?'

'Hayır yapmayacak. Aslında FBI'ı yeterince kızdırmayı başarırsak muhtemelen bizi bir içki içmeye çıkaracaktır.' Hill şüpheyle Miller'a baktı.

“Kaptan Federallerden nefret ediyor Çaylak. Bu çok geriye giden bir şey. Bir gün ondan sana hikayeyi anlatmasını isteyebilirsin.'

Hill buna inanabilirdi. FBI ile aynı fikirde olmayan çok sayıda polis tanıyordu. Bir sonraki dakika boyunca çift yönlü aynanın diğer tarafındaki adamı gözlemledi. Hill kaşlarını

çatarak “Uyuyor mu?” diye sordu.

Miller, "Bu, bu adamın ilgi çekici faktörlerinden yalnızca biri" diye yanıtladı. 'Neredeyse on dakikadır burada duruyorum ve göz kırpmak dışında bu adam kılını bile kıpırdatmadı.'

'Ne, gerçekten mi?'

“Bir santim bile bile değil Çaylak. El hareketi yok. . . Bacakta seğirme yok. . . Dizin zıplaması yok. . . Çenede sinirsel bir çizik yok. . . Boynun dönüşü yok. . . Dudakların üzerinde dil yok. . . Hiç bir şey. Gözleri bir o yana bir bu yana hareket etmiyor bile. Buraya geldiğimden beri yaptığı tek şey aynı pozisyonda oturup ellerine bakmaktı. Sanki transa girmiş ya da ona benzer bir şeymiş gibi. Bırakın ilk başta cinayetle karşı karşıya kalan bir adamı, bu kadar odaklanmış, bu kadar kontrol sahibi birini hiç görmemiştim.'

Hill alt dudağını ısırdı ve kollarını vücudunun önünde çaprazladı.

Miller, “Henüz bir ismimiz var mı?” diye sordu.

Hill başını salladı. 'HAYIR. Hiç bir şey. Üzerinde kimlik yoktu. Sürücü belgesi yok. Kredi kartı yok. Cüzdan yok. Hiç bir şey.'

'Parmak izleri mi? Yüz tanıma mı?'

'Bize hiçbir şey vermedi. Sistemde yok.'

'Ve konuşmuyor.'

"Hayır," diye onayladı Hill. 'Henüz tek kelime etmedim. Ona rezervasyon yaptıramıyoruz bile çünkü onu rezerve edecek bir ismimiz yok.'

Miller, "İşte bu yüzden bu hayatta tek şans olacak türden bir şey, Çaylak" dedi. 'Bu yalnızca Hollywood filmlerinde görebileceğiniz türden bir seri katil; ne dediğimi anlıyor musun?'

‘Seri katil mi?’ Hill’in büyülenmiş gözleri Miller’a doğru döndü. 'Bu hızla arttı. Neden onun bir seri katil olduğunu düşünüyorsun?' 'Çaylak, bu kadar saf olma. Bay Solid Heykeli tutuklandıktan sadece birkaç saat sonra, neden

federallerin gecenin bu saatinde buraya geldiklerini düşünüyorsunuz?' Miller bir saniye durakladı. 'Sana bir ipucu vereyim; bunun nedeni aranan bir hırsız olması değil.'

Hill'in dikkati sorgu odasında oturan adama döndü.

Miller, blazer ceketini çıkarıp ceketini yuvarlamaya başlarken, "Burada kendimize yalan söylemeyelim, Çaylak," diye ekledi.

kollu. ‘Onun gibi insanlar polis teşkilatına katılmamızın ana nedenlerinden biri. . . Cinayet masası dedektifi olmak için neden bu kadar çabaladık? Sizi bilmem ama ben çocukken seri katilleri konu alan filmlere doyamazdım. İzlenecek her şeyi izledim çünkü beni büyüledi. Hala öyle.'

Hill cama biraz daha yaklaştı.

Miller, "Burası Tucson, Çaylak," diye devam etti. ‘Elbette burada suç var. Cinayet vakalarımız bile var ama bu tür şeyleri aklımıza gelmiyor.” Adamı işaret etti. ‘Bu, hakkında kitapların yazıldığı ve filmlerin yapıldığı türden bir malzemedir.’ Silahını kılıfından çıkardı ve gözlem odasındaki masanın üzerine koydu. 'Ve işte burada, içeride oturuyor *bizim* sorgu odası. Bana meraklı diyebilirsiniz ama ben şahsen birkaç dakikalığına da olsa onun zihnine girmeyi çok isterim. Ayrıca ben harika bir sorgulayıcıyım, bunu biliyorsun.' Kapıya uzandı.

Hill, “Gerçekten oraya girecek misin?” diye sordu. "Bahse girerim."

"Peki yapacağı ilk şeyin avukatlık yapmak olacağını düşünmüyor musun?" Aslında bunu henüz yapmadığına şaşırdım ama tutuklandığından beri kimseye tek kelime etmedi James.'

'Sanırım göreceğiz, değil mi? Bu arada kayıt tuşuna basmanıza gerek yok.”

Kırk üç

Dassault Falcon 2000EX jetin içindeki 24 feet uzunluğundaki yolcu kabini üç çok lüks alana bölünmüştü: Dört koltuklu Ön, üç koltuklu Orta ve yine üç koltuklu Arka. 360 derece dönebilen on koltuğun tümü yumuşak bej deriyle kaplandı ve her birinin kendi medya merkezi, bireysel klima kontrolleri ve elektrik prizleri bulunuyor. Ön tarafta, kokpitin yanında, kilitli bir silah dolabıyla birlikte tamamen dolu bir bar vardı. Arka tarafta, arka kabinin yanında etkileyici duş olanaklarına sahip geniş bir banyo vardı. Düşük ısılı, tamamen kontrol edilebilir LED tavan ışıkları, yolcuların ruh halini kabin başına veya uçağın tamamı için ayrı ayrı ayarlamasına olanak tanıdı.

Garcia, Hunter'la birlikte nihayet uçağa binerken, "Vay canına," yorumunu yaptı. `Federallerin durumu bizden çok daha iyi.'

Ajan Fisher, uçağın ön tarafındaki koltuklardan birine oturmak için yanlarından geçerken, "Ah, buna kesinlikle bahse girebilirsiniz" dedi.

Ajan Williams kendisine dönük olanı aldı.

"Artık salya akmayı bırakabilirsiniz Dedektif." Ajan Fisher kazmaya yardım edemedi. 'Bu sadece bir uçak.'

Ön kabinde kalan Hunter ve Garcia, ajanların koridorun karşısındaki iki koltuğa oturdular.

Hunter emniyet kemerini taktıktan sonra, "Kayınvalidenizle akşam yemeğine zamanında yetişebildiniz mi?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Garcia. "Akşam yemeğini tamamen kaçırdım ama tatlı ve içeceklere zamanında yetişebildim, bu da büyüleyici kişiliğim sayesinde her şeyin yeniden yoluna girmesini sağladı." Hunter gülümsedi. 'Eminim.'

Herkes özel jete bindikten birkaç dakika sonra Dassault

Falcon piste doğru ilerledi. İki dakika sonra kontrol kulesi, 28.000 feet seyir yüksekliğine tırmanmadan önce çok sorunsuz bir şekilde kalkış için onay verdi. Pilot, hoparlörler aracılığıyla uçuş koşullarının iyi olduğunu, gökyüzünün bulutsuz olduğunu ve uçuş sürelerinin bir saat yirmi beş dakika civarında olacağını hızla duyurdu.

“Peki ya sen?” diye sordu Garcia. 'Ofisten saat kaçta ayrıldınız?'

Hunter'ın kafası bir yana eğildi. 'İstediğimden çok daha geç.'

‘Evet, bir şekilde bunun olacağını biliyordum.’ Ajan Fisher, pilot nihayet “emniyet kemerini bağlayın” işaretini kapatıncaya kadar bekledi ve ardından koltuğunu herkese doğru çevirdi.

"Herkese göstermek istediğim bir şey var" dedi, çantasından birkaç fotoğraf çıkardı ve bunları kendisi ile Ajan Williams arasında duran açılır kapanır büyük masaya koydu.

Hunter ve Garcia'nın dikkati görüntülere yöneldi.

Ajan Fisher, tıpkı geçici ofisinde yaptığı gibi, fotoğrafları üç gruba ayırdı: kurbanlar, oymalar ve olay yeri.

"Dün ofisinizde," diye başladı, "bu katilin cinayeti bir sanat olarak görecek kadar deli olabileceği ihtimalinden bahsetmiştiniz, hatırladınız mı?" Garcia'ya başını salladı. ‘Belki de suç mahallerini bir çeşit tuval, işi için bir çeşit pencere gibi görüyor olabilir.’

Garcia neredeyse şok olmuş görünüyordu. Ajan Fisher'ın söylediği bir şeyi gerçekten dikkate aldığına, düşünmeyi bir kenara bıraktığına inanmakta güçlük çekiyordu.

'Eh,' diye devam etti, 'ofisimize yerleştikten sonra, aralarında Cerrah'ın ilk iki olay mahalline ait fotoğrafların da bulunduğu birkaç dosyayı gözden geçirmeye başladık. Bakışları masadaki fotoğraflara kaydı ve herkesinkini sürükledi.' onunla. 'Ve sanırım aramızda bir şeyler olabilir.'

“Bir şey mi var?” Garcia öne doğru eğilip dirseklerini

dizlerine dayadı. "İlk iki suç mahallini bu sanat teorisine bağlayacak bir şey gibi mi?"

'Muhtemelen.'

Özel jetin içindeki hava bile beklentiyle durmuş gibiydi.

Ajan Fisher bir kez daha Garcia'ya hitaben, "Dün söylediğin bir şey var," dedi, "kafamın içinde defalarca tekrarlanıp duruyordu."

“Peki o neydi?” diye sordu Garcia.

'Latince ifadeleri çözmüş olsak da gerçeklerini henüz çözememiştik. *Anlam* onların arkasında. İlk iki olay yerinin fotoğraflarını yeniden değerlendirdiğimde haklı olduğunuzu anladım. Başlangıçtaki teorimiz yüzünden kör olduğumuz için belki de ciddi bir hata yaptık.' Sesi neredeyse özür dileyen bir tona büründü. 'Bu hata, yalnızca kurbanlara bakmamız ve diğer her şeyi göz ardı etmemizdi.'

“Diğer her şey?” diye sordu Garcia. “Sahnedeki gibi mi?”
“Kesinlikle. Tek endişemiz her zaman kurbandı.' Ajan Fisher sağ elini 'bekle' hareketiyle kaldırdı. 'Burada hepinize bir soru sorayım; aranızda sanatla ilgilenen var mı? Yani bu konuda bir şeyler okuyor musun, galerilere, müzelere, sergilere falan gidiyor musun?'

"Hayır, pek değil" diye yanıtladı Garcia.

"Nadiren" diye itiraf etti Hunter.

“Neden?” Garcia tekrar.

Ajan Fisher evrak çantasından internetten aldığı üç çıktıyı aldı. Hiçbiri değildi
herhangi bir suç mahalli veya mağdurla ilgili. 'Aslında hiçbir zaman bir sanat tutkunu olmadım' dedi. “Ama dün ofisinizde sanatın öznel olduğunu söylemiştiniz. Bu sizin bakış açınıza bağlıdır.'

İlk fotoğrafı masaya koydu. Çok kirli ve dağınık bir odanın ortasında, tertemiz beyaz çarşaflarla mükemmel şekilde yapılmış bir yatak sergileniyordu.

‘Birinin gözünden sanat gibi görünen bir şey. . .’ İkinci çıktıyı gösterdi. İlkinin neredeyse tam tersiydi; bembeyaz,

steril bir odanın ortasında dağınık ve kirli bir yatak.

'. . . başkasının gözünden bakıldığında hurdadan başka bir şeye benzeyemez.'

Üç çıktının sonuncusu tam olarak bunu gösteriyordu; bir sanat galerisinin ortasına atılmış bir çöp yığını.

Ajan Fisher çıktıları masaya koyarken Hunter ve Garcia'nın yüzlerindeki düşünceli ifade derinleşti. 'Bunlar yalnızca üç kısa örnek, ancak hemen hemen her yerdeki sanat galerileri benzer parçalarla dolu gibi görünüyor. Sanat eskiden insanların değer verdiği bir şeydi, ancak modern dünyamızda hemen hemen her şey sanat olarak kabul edilebilir. Bu hurda yığını," onlara gösterdiği üç çıktının sonuncusunu bir kez daha belirtti, "yarım milyon dolara satıldı."

“Olamaz.” Garcia hem şaşırmış hem de üzgün görünüyordu. 'Kesinlikle yanlış iş kolundayım çünkü bunu yapabilirim.'

Ajan Fisher, 'kurban' yığınından bir fotoğraf seçerken çıktıları masanın üzerine bıraktı.

“Yani bunu akılda tutarak, söylediğim gibi, belki de kurbanlara ayrı ayrı bakmakla büyük bir hata yaptık. Mesela ilk kurbanımızı ele alalım.' Seçtiği fotoğrafı sundu. Barakanın kirli zemininde yatan Kristine Rivers'ın tam vücut fotoğrafıydı. Kulübenin geri kalanı olamazdı
görülen. `Eğer kurbanı izole ederseniz, hemen hemen bunu görürsünüz.’

Ajan Fisher fotoğrafı masaya koydu ve bu sefer 'olay mahalli' yığınından yeni bir fotoğraf seçti. Kristine Rivers'ın cesedinin, canlı grafitilerle kaplı duvarların ve renkli enkazlarla dolu bir zeminin arka planında görülebildiği geniş açılı bir çekimdi. Temsilci birkaç adım geri giderek fotoğrafı herkese göstermeden önce Orta kabine yerleşti.

“Fakat olay yerinin tamamını bir bütün olarak ya da daha iyisi tek bir görüntüyü ele alırsanız... . .'

Mesafe fotoğrafa yepyeni bir bakış açısı kattı.

'. . . o zaman büyük resmi görebilirsiniz.”

Kırk dört

Dedektif James Miller, Tucson şehir merkezindeki Alvernon Way Karakolunun içindeki birinci sorgu odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Klostrofobik yeraltı odasının ortasındaki küçük metal masaya yaklaşmak yerine, kapının yanında tam bir sessizlik içinde durdu, elleri pantolon ceplerine soktu, gözleri masada oturan adama sıkı sıkıya kilitlenmişti.

Kapının yeterince gürültülü bir şekilde kapanmasına rağmen adam başını kaldırmadı. Bakışlarını masaya zincirlenmiş kelepçeli ellerine dikti.

Bütün bu 'kapıda sessizce durmak' hareketi Miller'in sorgulama tekniğinin bir parçasıydı; Arizona'da cinayet masası dedektifi olarak on iki yıl boyunca geliştirdiği bir teknikti ama tüm deneyimine rağmen Miller kendini biraz gergin hissediyordu.

Evet, o on iki yıl içinde çoğu şiddet yanlısı katil olan yüzlerce şüpheliyi sorguya çekmişti ama bildiği kadarıyla bırakın FBI tarafından aranan birini, bir seri katille bile yüz yüze gelmemişti. Pek çok kitap okumuş, bunlarla ilgili tonlarca belgesel izlemişti ve doğruyu söylemek gerekirse Miller her zaman bir gün bir seri cinayet soruşturmasında baş dedektif olmayı umuyordu; ülke çapında ilgi uyandıracak türden bir soruşturma ve basın kapsamı. Kafasında defalarca sorgulamadan sorumlu kişinin, görevi katilden gerçeği ortaya çıkarmak olan kişinin kendisi olduğunu hayal etmişti. Ancak

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Miller yıllardır hissetmediği bir tedirginlik hissetti. O masada oturan adamda kesinlikle çok farklı bir şeyler vardı, Miller'in henüz anlayamadığı bir şey ama her ne ise odanın içindeki havayı

soğutuyor gibiydi.

Miller'ın gözleri doğu duvarındaki iki yönlü aynaya kaydı. Ortağının diğer tarafta onu izleyeceğini biliyordu.

Miller soğukkanlılığını korudu.

Adam başını aşağıda tuttu.

Miller bekledi.

Miller aynı odada daha önce bu oyunun çeşitli varyasyonlarını oynamıştı; sessiz, 'Hareket etmeyeceğim, seninle göz göze gelmeyeceğim' oyunu. Dedektif, deneyiminden dolayı bunun zihinsel bir çekişmeden başka bir şey olmadığını biliyordu. Bir zihin gücü oyunu. Adam önce dedektifi sözle, hareketle ya da göz temasıyla mı tanıyacak, yoksa Miller adamın kararlılığına boyun eğip ilk konuşan mı olacak?

Dışarıdan bakan birine bu önemsiz bir şey kolayca çocukça gelebilirdi ama Miller sorgu odasındaki bu tür psikolojik oyunların önemini göz ardı etmemesi gerektiğini biliyordu ve bu yüzden adamı iki yönlü odanın diğer tarafından inceleyerek zaman geçirmişti. ayna. Tıpkı profesyonel bir poker oyuncusunun rakiplerini okumaya çalışması ve oyun taktiklerini buna göre uyarlaması gibi, Miller de aynısını yapmaya çalıştı ama adam, kararlılığının kusursuz görünmesi dışında hiçbir şeyi ele vermedi.

*DSÖ*Miller şöyle düşündü: *Bir cinayet mahallinde tutuklandıktan sonra tüm zamanını sorgu odasında kılını kıpırdatmadan veya tek kelime etmeden tek başına oturarak mı geçiriyor?* Miller daha önce kendini bu kadar kontrol edebilen biriyle hiç karşılaşmamıştı. Adamın disiplininin su geçirmez olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

Miller gözlerini adamdan ayırmadı.

Adam gözlerini ellerinde tuttu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Miller'in taktiğinin ilk kısmı (kapının yeterince gürültülü bir şekilde arkasından kapanması) feci şekilde başarısız olmuştu. Patlamanın adamın konsantrasyonunu bozması, onu yukarı bakmaya ve

dedektifin varlığını kabul etmeye zorlaması gerekiyordu. Bu, o zamana kadar Miller'ı asla başarısızlığa uğratmayan bir şok taktiğiydi.

*Belki de kapıyı daha sert çarpmalıydım*diye düşündü Miller.

Ellerini ceplerinden çıkardı ve ileri doğru dört adım atarak doğrudan metal masanın önüne yerleşti. Adam başını kaldırmadı.

Miller yerine oturdu.

Adam başını kaldırmadı.

Miller arkasına yaslandı, bir bacağını diğerinin üzerine attı ve ellerini kayıtsız bir şekilde kucağına koydu. O hareket de planlıydı. Bu, Miller'ı rahat, kaygısız bir pozisyona yerleştirirken, adam da omuzları hafifçe kamburlaşarak sandalyesinin kenarında oturuyordu. Açıkçası çok daha gergin bir pozisyon.

Miller bekledi.

On saniye.

Adam başını kaldırmadı.

On beş saniye.

Adam başını kaldırmadı.

Yirmi saniye.

Adamın gözleri, sadece gözleri masanın üzerinde gezindi ve sonunda önünde oturan dedektifte durdu. *Yakaladım.*

Miller ayağa fırlayıp havaya yumruk atmak istedi ama soğukkanlılığını korudu. Yaptığı tek şey adamla gözlerini kilitlemekti. Ancak o zaman adamın gözlerinin derin ve kömür kadar koyu olduğunu fark etti.

Miller sonunda sakin ve kendine hakim bir ses tonuyla, "İyi akşamlar," dedi. Selamlama, hassas bir baş selamıyla tamamlandı.

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Adım Tucson Polis Departmanı Cinayet Masasından Dedektif James Miller."

Adam hiçbir şey söylemedi.

'Bize adınızı vermenizle başlayabiliriz. Bu işleri çok daha kolaylaştıracaktır, biliyorsun.'

Adam hiçbir şey söylemedi.

'Eh, konuşabildiğini biliyorum çünkü tutuklama raporuna göre, iki memur seni Timothy Davis'in cesedinin başında bulduğunda ve sana ellerini görmeleri gerektiğini söylediklerinde sen cevap verdin ve ben de alıntı yapıyorum: "Bekle bir dakika ikincisi, açıklayabilirim." Bu yüzden dilsiz olmadığını biliyoruz.'

Bu da Miller'ın başka bir numarasıydı. Tutuklayan polis memurlarının raporuna göre adamın "Yavaş ol ortak" diye cevap verdiğini çok iyi biliyordu ama Miller ona bir tepkiyi, hatta belki bir tepkiyi tetiklemek için kasten farklı bir şey söylemişti. 'Ben öyle demedim' demek işe yarayacaktır. Bu, Miller'ın üzerinde çalışabileceği bir konuşmanın başlangıcı olurdu. Ama adam bir kez daha karşılığında hiçbir şey söylemedi.

Miller rahat pozisyonunu korudu.

'Sessizlik oyununu istediğin kadar oynayabilirsin dostum ama sonunda bir kuş gibi şarkı söyleyeceğini ikimiz de biliyoruz. Bu oyunu oynayan ilk kişi değilsiniz ve son da olmayacaksınız ve hepinizin ortak paydası, sonunda hepinizin konuşmasıdır. Benimle konuşmayabilirsin ama konuşacaksın. Sana bunun sözünü veriyorum. Burada sadece ilk sıradayım ve konuşması en kolay kişinin ben olduğumu garanti edebilirim, ancak arkanıza gelen bazı ağır vurucular var. Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?'

Adam sonunda başını hareket ettirdi ve çenesini Miller'ın gözlerine düzgün bir şekilde bakabilecek kadar kaldırdı. Birkaç uzun saniye boyunca birbirlerine baktılar ve Miller, adamın sessizliğini bozmak üzere olduğuna dair hiçbir belirti göremedi. Bir kez daha denedi.

'Şimdiye kadar kaç kişiyi öldürdünüz?'

Cevap yok.

'Üç? Dört mü? Beş?'

Cevap yok.

'Kaç tane?'

Sessizlik.

Bu kesinlikle Miller için işe yaramıyordu. Arkasındaki sorgu odasının kapısı ardına kadar açıldığında bir kez daha taktik değiştirmek üzereydi.

'Ne yapıyorsun sen?'

Dedektif Miller sandalyesinde dönerken kelepçeli adam zar zor hareket etti. Tek yaptığı dedektifin arkasını görebilmek için başını hafifçe yana eğmekti.

'Lanet olası aklını mı kaybettin?'

Gümbürdeyen, otoriter ses, öfkesi her zaman çok kısa bir fitilin sonuna gelmiş gibi görünen, kısa boylu ve iri yapılı bir adam olan Yüzbaşı Suarez'e aitti. Konuşurken Meksika tarzı kalın bıyıkları biraz komik bir şekilde dudaklarının üzerinde yukarı aşağı hareket ediyordu.

'Tutukluyu hücresinden sorgu odasına nakletmeniz için size kim yetki verdi? Sana şüphelinin sorguya çekilmeyeceğini söylediğimde kekeledim mi? Bizim durumumuz bu değil Dedektif Miller. Lanet federallere ait. Kendimi çok net ifade ettiğimi sanıyordum.'

Miller bacak bacak üstüne attı ve adama baktı. “Bunu duydun mu?” Sesi yumuşak bir mırıltıydı. ‘FBI senin için geliyor.’

‘Dedektif Miller.’ Yüzbaşı Suarez’in sesi daha da yükseldi. “Sadece arkadaşça davranıyordum Kaptan. Bilirsin, burada misafirimizle biraz sohbet ediyoruz.'

Kaptan, "Size bildiklerimi anlatacağım" diye yanıtladı. Gelecek ay boyunca at pisliğini çıplak ellerinle küreklemek gibi bir dürtün yoksa, hemen o lanet sandalyeden kıçını kaldırıp bu odadan çıksan iyi olur, biliyorum. Eldivenlere izin verilmiyor. ve ben *irade* bunu gerçekleştirin, Dedektif.'

"Evet, evet" dedi Miller, sakince ayağa kalkıp adama bakarak. ‘Zaten sıkıcı bir konuşmaydı.’ Ama dedektif kapıya vardığında adam

Metal masada oturmak onu şaşırttı çünkü ilk kez konuşuyordu.

Dört basit kelime söyledi.

Kırkbeş

Hunter ve Garcia sessiz ve gözlerini kırpmadan beş saniye boyunca Ajan Fisher'ın elindeki fotoğrafa baktılar. Uzaktan bakıldığında, yüzündeki sakatlıklara rağmen, Kristine Rivers'ın cesedinin grafitilerle kaplı duvarlar ve enkazla dolu bir zemin önünde görülebildiği renkli resim, olay yeri fotoğrafından çok bir sanat galerisi tablosuna benziyordu. Aslında eksik gözler ve saçlı kafa, görüntüye korkunç bir katman katıyordu.

"Kahretsin!" Garcia ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Hunter sessiz kaldı ama içinden bir adrenalin dalgasının geçtiğini hissetti.

Ajan Fisher'dan görevi devralan Ajan Williams, "Şimdi ikinci olay yerinde, yani Albert Greene'in yatak odasında benzer bir etki elde etmemizin mümkün olmadığını düşünüyor olabilirsiniz" dedi. 'Hatırlarsan duvarlarda hiçbir şey yoktu, yerde de hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir yerde kan yok."

Ajan Fisher, açılır kapanır masanın üzerine düzenlediği üç grup fotoğrafa geri döndü ve 'olay mahalli' yığınından iki yeni fotoğraf seçti; her iki geniş açılı çekim de iki farklı perspektiften çekilmişti ve Albert Greene'in yatak odasının içindeki yatakta yatan cesedini gösteriyordu. . Bir kez daha fotoğraflarla grup arasına biraz mesafe koydu ama etki, onlara gösterdiği önceki fotoğrafta elde ettiği etkiyle hiç benzemiyordu. Uzaktan bile her iki resim de bir tabloya benzemiyordu.

Tam olarak gerçekte oldukları gibi görünüyorlardı; olay yeri fotoğrafları.

“Kesinlikle aynı etki değil, değil mi?” diye ısrar etti Ajan Williams.

Kesinlikle hayır, dedi Garcia.

Hunter, "Peki ya katil aynı etkiyi aramıyorsa?" diye önerdi.

Ajan Fisher, "Tam olarak bizim düşüncelerimiz," dedi, sesi heyecanla yükselmişti.

Garcia, "Takip etmiyorum" dedi. 'Bu, katilin suç mahallinin tablolara, sanat eserlerine benzemesini istediği fikriyle çelişmez mi?'

"Mutlaka değil," diye yanıtladı Ajan Fisher, dudaklarındaki sırıtış dedektife eğitim vermekten ne kadar keyif aldığını gösteriyordu. 'Düşünürseniz, aynı parçayı iki kez yaratmak imkansızdır ama burada asıl hatırlamanız gereken şey, sanatın öznel olduğudur.' Garcia'ya, bu bilgiyi getirenin kendisi olduğunu gayet iyi bilerek göz kırptı.' ilk etapta masaya. ‘Şimdi bunu aklında tut ve bana bunun hakkında ne düşündüğünü söyle.’

Ajan Fisher bir kez daha birkaç adım geri atarak Orta kulübenin yarısında durdu. Bu sefer herkese iki fotoğrafı yan yana gösterdi. Solda, onlara bir dakika önce gösterdiği fotoğrafın aynısı - Kristine Rivers'ın olay yeri - ve sağda, iki geniş fotoğraftan biri
Albert Greene'in yatak odasından açılı çekimler.

Garcia'nın bakışları birkaç kez bir fotoğraftan diğerine geçti.

Sonunda gördüğünde, "Şaka yapıyor olmalısın" dedi. 'Neredeyse birbirlerinin zıttıdırlar.'

Ajan Fisher, "Gerçekten de öyleler" diye onayladı. 'Sizin için henüz umut var, Dedektif.'

Sadece sağ orta parmağını kullanarak burnunu kaşıma sırası Garcia'ya gelmişti.

Ajan Fisher bu hareketi görmezden geldi. 'Peki ya katil ilk parçası için ihtiyaç duymadığı bir yer seçseydi?

duvarları, zemini veya başka herhangi bir şeyi boyayın çünkü nehir kenarındaki kullanılmayan bir baraka, ihtiyaç duyduğu tüm çılgın "modern sanatı" zaten sağlıyordu - yiyecek ambalajları, kirli paçavralar, atılmış uyuşturucu gereçleri, grafitili duvarlar vb. Bunu kendisine ait kılmak için yapması gereken tek şey, ana parçayı (kurbanın yüzü şekli bozulmuş bedeni) ortasına yerleştirmekti.'

Dağınık bir odanın ortasındaki mükemmel şekilde yapılmış yatağın bulunduğu çıktıyı bir kez daha gösterdi.

'Sonra' diye devam etti, 'ikinci 'parçası' için katil kirli bir barakadan gıcırtılı temiz bir odaya ve genç bir kadın kurbandan yaşlı bir erkek kurbana geçti; görebiliyor musun?' Garcia'ya cevap vermesi için zaman tanımadı. 'Buraların suç mahalli olduğu gerçeğini göz ardı ederseniz, iki 'parça', tıpkı sizin de söylediğiniz gibi, neredeyse birbirinin zıttıdır. Belki *O* katilin amaçladığı etki buydu."

Garcia bir anlığına tüm bunları düşünmek zorunda kaldı.

Bu sefer olay yeri yığınından bir fotoğraf seçen Ajan Williams'tı. Başka bir geniş açılı çekim, ama bu Los Angeles suç mahallinden, Linda Parker'ın derisi yüzülmüş cesedinin kana bulanmış duvarların arka planında, kana bulanmış çarşaflar üzerinde görülebildiği yer.

Temsilci, "Onun üçüncü 'parçasının' tanıtıma ihtiyacı yok" dedi. 'Burada vücudun derisini yüzerek ve duvarları kana bulayarak şok faktörünü artırıyor.'

Fotoğrafı Ajan Fisher'a verdi, o da bir kez daha birkaç adım geriledi. Elindeki resim, tıpkı herkese gösterdiği ilk olay yeri fotoğrafındaki gibi, uzaktan bakıldığında kızıl kırmızının parlak beyaz duvarlar ve parlak çarşaflarla baş aşağı çarpıştığı bir galeri tablosuna benziyordu.

Ajan Fisher, Hunter ve Garcia'nın dikkatini yeniden çekerek, "Ama en iyi kısım" dedi, "hala gelecek."

Kırk Altı

Pima İlçesi Baş Tıbbi Muayenecisi Dr. Keith Morgan, tam akşam yemeğini bitirmişken FBI Özel Ajanı Mike Brandon'dan sürpriz bir telefon almıştı. Bağlantıyı kestikten sonra, Timothy Davis'in cesedinin şehir merkezindeki adli tabip ofisine tam olarak ne zaman ulaşacağını öğrenmek için birkaç telefon görüşmesi yaptı. Bunu hallettikten sonra kendine güçlü bir fincan kahve hazırladı, bir duş daha aldı ve giyindi.

Dr. Morgan erken başlamaya ya da geç bitirmeye aldırmıyordu. Aslına bakılırsa ikisini de neredeyse her gün yapıyordu. Yirmi beş yıllık eşi dört yıl önce vefat ettiğinden, onu sürekli yalnızlıktan kurtaran tek şey işiydi. Dr. Morgan, zihnini meşgul etmek ve bir geceyi daha yalnızlığa kaptırmamak için kendisine sunulan her fırsatı memnuniyetle değerlendirecekti.

Akşamın o saatlerinde ve trafiğin çok az olduğu bir zamanda, doktorun Southern Heights semtindeki evi ile Doğu Bölgesi Caddesi üzerindeki Pima İlçesi Baş Tıbbi Muayenehanesi arasındaki neredeyse beş mili kat etmesi sadece on dakikasını aldı. .

Resepsiyon bankosunun arkasında oturan uzun boylu, Hawaiili görünüşlü görevli, başını okuduğu çizgi romandan kaldırıp, "Bir şey mi unuttun, Doktor?" diye sordu. Dr. Morgan'ın bu kadar çabuk döndüğünü gördüğüne pek şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Pek değil Nathan," diye cevapladı doktor tezgaha yaklaşarak. 'Çizgi roman nasıl?'

Nathan, "Bu bir komik değil Doktor," diye yanıtladı, ses tonu neredeyse savunmacıydı. 'Bu bir çizgi roman, ama bu gerçekten iyi bir roman. Muhtemelen hoşuna gider.”

‘Evet, belki bir ara denemeliyim.’

'Tek yapman gereken sormak, Doktor. Bunlarla dolu bir odam var.”

Dr. Morgan pasif bir şekilde gülümsedi. "Son bir saat içinde bir ceset almalıydık - Afrikalı Amerikalı erkek, otuz yaşında, adı Timothy Davis mi?"

Nathan çizgi romanını bıraktı ve dikkatini önündeki tezgahtaki bilgisayara çevirdi. Hızlı bir arama yaptıktan sonra, "Gerçekten de bulduk" diye yanıtladı. 'Görünen cinayet. Ceset yaklaşık elli dakika önce geldi.”

Dr. Morgan başını salladı. `Evet, o olacak. Lütfen bunu benim için birinci tiyatroya götürecek birini bulabilir misiniz?' Görevli, arkasındaki duvardaki saati kontrol etti. "Şimdi ona otopsi mi yapacaksınız?"

Genellikle Dr. Morgan geç kaldığında veya erken geldiğinde esas olarak evrak işleriyle uğraşırdı.

'Fikir bu.'

'Ancak . . . Ceset henüz hazırlanmadı,' diye açıkladı görevli, biraz şaşırmış görünüyordu.

Otopsi incelemesinden önce her cesedin uygun şekilde hazırlanması gerekiyordu. Bu, eğer durum gerektiriyorsa, kıyafetlerin çıkarılması, ardından mantar ilacı sıkılması ve otopsi salonuna götürülmeden önce dezenfektan sabunla iyice yıkanması anlamına geliyordu. Bu iş genellikle morg görevlilerine düşüyordu ama Timothy Davis'in cesedi kapanış saatinden sonra geldiğinden, soğuk bir odaya taşınmıştı.

Doktor, "Ben hazırlanırken çevremizde cesedi hazırlayabilecek biri var mı?" diye sordu. 'Elbette. Minika ve Ralph bu gece gece nöbetindeler. Senin için hazırlaması için onlardan birini bulacağım, Doktor. Tiyatro 1 mi dedin?' 'Doğru.'

“Bunun gerçekleştiğini düşün.” Nathan, Dr. Morgan'a kararlı bir şekilde başını salladı. 'Sana otopsi için bir asistan bulmamı ister misin? Patrick'i arayabilirim.'

Patrick Wilson genellikle Dr. Morgan'a otopsilerinde

yardımcı olan stajyerdi.

'HAYIR. Kimseyi rahatsız etmeye gerek yok aslında. Kendi başıma iyi olacağım.'

Kırk Yedi

Özel jet nihayet Güney Kaliforniya'yı Batı Arizona'dan ayıran görünmez çizgiyi geçtiğinde, gece gökyüzünü böylesine parlak bir şekilde kaplayan yıldızlar, sanki parlaklıkları biraz kaybolmuş gibi, farklı türde bir parlaklığa, belki daha puslu, daha az hayat dolu görünüyordu. doğuya doğru uçtukça gücünün daha da arttığını gördüler.

Hunter ve Garcia, Ajan Fisher'ın devam etmesini beklediler ama o başka pek bir şey teklif etmedi.

Garcia, "En iyi kısmı hala gelecek mi?" diye ısrar etti. 'Ne demek istiyorsun?'

Ajan Fisher sonunda, "Katilin kurbanlarının sırtına yaptığı oymalar" diye açıkladı. Demek istediğini vurgulamak için, dikkatlerini biraz önce onlara gösterdiği fotoğrafa çekti; Linda Parker'ın tenli vücudunun kanlı bir arka planda görülebildiği fotoğraf.

lekeli duvarlar.

'Herkesin ne kadar deneyimi olursa olsun' diye başladı, 'burası şüphesiz bir dedektifin girebileceği en korkunç görünen suç mahallinden biri. Onunla ilgili her şey “vahşet ve sadizm” diye bağırıyor.'

Garcia kıkırdadı. `Bize söylemenize gerek yok, biz oradaydık.’

'Fakat bu neye benzese de' diye devam etti, 'patolojik kanıtlar çok farklı bir hikaye anlatıyor; acı yok. . . acı çekmek yok. . . işkence yok. Ölüm hızla geldi ve geçti boğulma, ki bu pek mantıklı değil, burada değil. . . ve bu katilin önceki kurbanlarından hiçbiriyle de değil.” “Farklı bir

perspektiften bakana kadar," diye ekledi Hunter.

'Kesinlikle.' Ajan Fisher, sanki aralarında bir tür telepatik bağ varmış gibi Hunter'a gülümsedi. "Bu, katilin suç mahalli ne kadar acımasız görünse de aslında kurbanlarına karşı neden merhametli olduğunu açıklıyor. Onları incitmek ya da acı çektirmek için hiçbir nedeni yok çünkü insan olarak onların peşinde değil. Nesne olarak onların peşinde."

Garcia, Hunter'a yüzünü buruşturdu. Tek kelime etmemesine rağmen Hunter onun ifadesini bir kitap gibi okuyabiliyordu. *Partiye mi geç kaldı yoksa ne? Bütün bunları dün yaşadık. Sanki söylediğim her şeyi tekrarlıyormuş gibi.*

"Kesin olan bir şey var ki" diye devam etti Ajan Fisher. 'Bu katil aptal değil. Ondan çok uzak. Belki hayal ürünüdür ama kesinlikle aptal değildir. Kim olursanız olun, ne kadar deneyiminiz olursa olsun, hatta hangi emniyet teşkilatı için çalışırsanız çalışın bunu biliyordu. . . aklı başında hiç kimse bu suç mahalline sadist bir gösteriden başka bir gözle bakmazdı.'

Garcia, önceki gün Yüzbaşı Blake'e söylediklerini tekrarlayarak, "Bize söylemediği sürece," dedi.

"Kesinlikle." Ajan Fisher artık açıkça heyecanlanıyordu. 'Sizin için gerçekten hala umut var, Dedektif.'

'Oyma' fotoğraflarından birini işaret etti. Linda Parker'ın sırtını gösterdi - *Güzelliği onu çevreliyor* – 'Güzellik onun her yerindedir'.

'Bununla' dedi, 'katil etrafındaki duvarları kanla kapladı.' Ajan Fisher bileklerini avuç içleri tavana bakacak şekilde döndürdü. 'Katilin üçüncü kurbanına kazıdığı Latince ifadeyi bizi yönlendirmek için kullandığına inanırsak *onun* Suç mahalline bakıldığında en azından ilk iki vakasında da benzer bir şey yapmaya çalışmış olması mantıklı, değil mi?'

'Oymalar' grubundaki ikinci bir fotoğrafı işaret etti. Kristine Rivers'ın sırtını gösterdi - *Birlik içindeki güzellik*. İlk önce Garcia gözlerini kırpıştırdı.

'Bir dakika bekle' dedi. 'Bu da ne anlama geliyor?' Ajan

Williams, “Güzellik ilişkidedir” diye yanıtladı. "Ya da daha iyisi," diye araya girdi Hunter, "Güzellik birleşimdedir."

Garcia ona baktı.

'Latince kelimelerin çoğunun İngilizce'de tek bir kelimeden daha fazlasına çevrileceğini hatırlıyor musunuz? “*Bir bağlaç*” ilişki, bağlantı, kombinasyon, bağlaç anlamına gelebilir. . . bağlama bağlıdır.'

Ajan Williams, işaret parmağı Hunter'ı işaret ederek, "Ve kaçırdığımız kısım da buydu" diye itiraf etti. 'Bağlam. Bu bizim büyük hatamızdı. Katilin "güzellik ilişkidedir" demek istediğine inandık çünkü bu, orijinal teorimize, Kristine Rivers ve Direktör Kennedy'nin aile ilişkilerine uyuyordu. Oymaların, katilin, cinayetinin, katilin Direktör Kennedy'nin sorumlu olduğunu düşündüğü bir şeyin intikamı olduğunu bize bildirmenin şifreli bir yolu olduğuna inanıyorduk.'

“Ama yanıldın,” dedi Garcia.

Ajan Fisher, "Evet, öyleydik" dedi. 'Artık cinayetinin intikamla hiçbir ilgisi olmadığını biliyoruz. Katilin muhtemelen Direktör Kennedy'nin kim olduğuna dair hiçbir fikri yok. Eğer suçun bağlamını yeniden analiz edersek, yani bağlam derken bir bütün olarak suç mahallini kastediyorum, katilin "güzellik bir aradadır" demek istediğini açıkça ortaya koyuyor.'

Hunter, Ajan Fisher'ın yolu açtığı bitiş çizgisini hemen görünce, "Cesedin ve kulübenin geri kalanının birleşiminde olduğu gibi," dedi.

Gülümsedi ve yalnızca Kristine Rivers'ın yerdeki parçalanmış cesedini gösteren olay yeri fotoğrafını aldı. 'Başka hiçbir kombinasyon işe yaramaz. Şuna bakın – tek başına vücut. . . grotesk, sadist bir görüntüden başka bir şey değil, değil mi?” Sahip olduğu aynı geniş açılı fotoğrafı aldı.

onlara birkaç dakika önce gösterdi. ‘Ama graffiti duvarlar, kirli zemin ve diğer her şeyle birlikte... . . sen söyle.”

Garcia bir an nefesini tuttu.

Ajan Fisher, "Katilin mesajı şifreliydi, tamam," diye devam etti. `Fakat şifresi çözülüp doğru bağlamda incelendiğinde, mesaj onun suç mahalline nasıl bakmamızı istediğine dair talimatlardan başka bir şey değildi. . . Ajan Fisher bir kez daha Hunter'ı işaret etti. 'Hepimizin bildiği gibi bazı seri katiller, gerçekte yaptıklarının 'dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek' veya 'dünyaya bir hediye vermek' veya herhangi bir eski çılgın saçmalık olduğuna kesinlikle inanıyorlar. Ve bu tip katiller, herkesten daha akıllı olduklarına inanmalarına rağmen, başkalarının olayları onların gördüğü gibi görebileceğinden şüphe duymalarına rağmen, tüm yanılsamalarına rağmen içten içe yanlış anlaşılmak istemezler. Bizi istiyorlar. . Temsilci son ifadesini yeniden değerlendirdi. `Hayır, istiyorlar *dünya* ne kadar harika olduklarını bilmek için.'

İvmesini kaybetmek istemeyen Ajan Fisher, ikinci olay mahallindeki iki geniş açılı çekimden birini seçti: Albert Greene'in yatak odası.

'Bay. Greene'in cesedi kendi yatağında bırakıldı' dedi. 'Kendi içinde, *lekesiz* yatak odası. Hiçbir karışıklık ya da kan yoktu."

Ajan Fisher'ın herkese sunduğu bir sonraki fotoğraf Albert Greene'in sırtını gösteriyordu: *Güzellik bakanın gözündedir*. Yanına, onlara daha önce gösterdiği çıktıyı koydu; steril, boş bir odanın ortasındaki dağınık, dağınık yatak.

'Güzellik bakanın gözündedir' dedi. 'İkinci mesajı bir meydan okuma olduğu kadar bir dizi talimattı.'

Garcia, "Neyi yapmakta zorlanıyorsun?" diye sordu.

'İşindeki güzelliği görmek için.' Cevap Hunter'dan geldi. Ses tonu kararlı ve düşünceliydi.

"Kesinlikle" diye onayladı Ajan Williams. 'Bu sefer öyle düşünüyoruz' *öyleydi* bizi işlerindeki güzelliği görmeye zorluyor. Neden? Çünkü yaptığı işte, sanat olarak gördüğü işte hiçbir zaman güzellik göremeyeceğimiz gerçeğini kabul ediyor. Birinin gözünde sanat gibi görünen şeyin, başkasının

gözünde kalpsiz bir cinayetten başka bir şey görünmeyebileceğini kabul ediyor. "Güzellik bakanın gözündedir." Biz seyirciyiz.'

Ajan Fisher Garcia'ya seslendi. “Katilin oymaları ve mesajları aracılığıyla yaptığı şeyin insanlara ulaşmak olduğuna inandığını söylemiştin, hatırladın mı?”

Garcia başını salladı.

'Ve sanırım haklısın. Katil uzanıyor. Bize vizyonunu göstermeye çalışıyor. Şimdi lütfen elimizdeki tek şeyin, tek kaygısı olay yerini belgelemek olan bir adli tıp fotoğrafçısı tarafından çekilmiş olay yeri fotoğrafları olduğunu unutmayın, başka bir şey değil. Öte yandan bir sanat fotoğrafçısı, kompozisyona - "parçaya" - hayat verecek mükemmel açıyı arayacaktır. Artık Cerrahın yaptığı şeyin tam olarak bu olduğuna hiç şüphem yok. Kendi zevki için sahnelerini fotoğraflıyor. Hatta belki onları filme bile çekiyordur. Bu adamın yaptığı, kendi ölüler galerisini yaratmak.'

Kırk sekiz

Dassault Falcon jeti, Los Angeles'tan ayrıldıktan tam bir saat yirmi bir dakika sonra Tucson Uluslararası havaalanının üçüncü pistine indi.

Özel jet pistte ilerlerken Ajan Fisher, Hunter ve Garcia'ya, "Quantico'daki ekiplerimizden birine sanat tarihi araştırması yapması talimatını verdim zaten" dedi. 'Eğer bu katil cinayeti gerçekten bir sanat olarak görüyorsa, eğer suç mahallerini gerçekten tuval olarak kullanıyorsa, o zaman ilhamının başka birinin çalışmalarından gelmiş olma ihtimali de var. Ekibe şiddeti tasvir eden sanatçıları arama talimatı verdim. . . kafa kesme temaları, derinin yüzülmesi, gözlerin oyulması, kafa derisinin yüzülmesi, işkence yöntemleri. . . bu

satırlarda herhangi bir şey var.'

Hunter, "Umarım ekibiniz ağır iş yükünü umursamaz" yorumunu yaptı. ‘Şiddet ve işkence, tarihin çoğu sanat döneminde ön plana çıkmıştır. Antik ve ortaçağ sanatından Rönesans'a ve neoklasik sanata. . . şu ana kadar.”

Garcia, "Dini sanattan bahsetmiyorum bile" diye ekledi. 'Bu, bol miktarda şiddet ve işkenceyi tasvir ediyor.'

Ajan Fisher, "Ekibimiz yaptıkları işte en iyisidir" diye güvence verdi herkese. ‘Eğer bu katil suçlarını mevcut herhangi bir sanat eserine dayandırdıysa onu bulacaklar.’

Uçağın motorları tamamen durduğunda, siyah bir GMC Yukon uçağın yanına çekildi. Uzun boylu, Afro-Amerikalı bir adam olan ve bir FBI ajanından çok bir NFL süperstarına benzeyen sürücü, merdivende herkesi selamladı.

Dört yolcu inerken “Özel Ajan Williams mı?” diye sordu.

“Evet, o benim.” Williams öne çıktı.

'Ben Mike Brandon, Phoenix FBI saha ofisinden sorumlu Özel Ajan. Telefonda konuştuk.’ El sıkıştılar. 'Arizona'ya ve Tucson'a hoş geldiniz.'

Resmi FBI Genel Merkezi, Washington DC'de Pennsylvania Bulvarı 935 numarada, Beyaz Saray'dan sadece birkaç blok ötede ve ABD Başsavcısının hemen karşısında bulunuyordu. Pek çok kişi tarafından gerçek merkezi olarak kabul edilen FBI Akademisi ve araştırma merkezi, Virginia'nın Stafford İlçesindeki Quantico kasabasının yakınındaydı. Bunların dışında FBI'ın elli Amerikan eyaletine dağılmış elli altı saha ofisi vardı. Bu ofislerin birçoğu aynı zamanda seçilmiş birkaç şehirdeki 'yerleşik kurumlar' olarak bilinen bir dizi uydu hücresini de kontrol ediyordu. Tucson'da yerleşik bir FBI kurumu yoktu ve en yakın saha ofisi 170 kilometre uzaklıktaki Phoenix'teydi.

Hepsi arabaya doğru ilerlerken, Ajan Williams, "Bizim için biraz daha bilginiz olduğunu umuyorum" dedi.

Ajan Brandon, "Bende biraz var" diye yanıtladı. 'Bilgi hâlâ sızmaya devam ediyor. Ceset yalnızca birkaç saat önce

bulundu ve burası büyük bir ev. Adli tıp hâlâ olay yerinde ve muhtemelen yarına kadar, belki daha uzun süre orada olacaklar. Şu anda bunu söylemek için çok erken. Bir masaüstü bilgisayar ve bir dizüstü bilgisayar ele geçirdiler. Her ikisi de şifre korumalıdır. Her ikisi de şimdiden Quantico'daki BT uzmanlarımıza doğru yola çıktı.'

“Cep telefonu mu?” diye sordu Garcia.

'Hayır, henüz bir şey yok.'

Herkes aracın içinde yerlerini alırken Brandon her birine bir FBI dosyası verdi.

Ajan Brandon, "Kurbanın adı Timothy Davis'ti" diye başladı. "Raytheon'un otuz yaşında bir makine mühendisi." Hunter'ın gözleri bu isim karşısında kısıldı. 'Raytheon' mu? Silah şirketi mi?'

Ajan Brandon, "Teknik olarak bunlar bir savunma ve ulusal güvenlik şirketidir efendim" diye yanıtladı. ‘Ama evet, diğer şeylerin yanı sıra silah da üretiyorlar.’

Garcia, “Kurban bir savunma ve ulusal güvenlik şirketinde çalışan bir makine mühendisi miydi?” diye sordu. 'Bu doğru.'

‘O halde bilgisayar ve dizüstü bilgisayar şifresini kırmaya çalışırken iyi şanslar.’

Ajan Brandon'ın herkese dağıttığı dosyalar kurbanın portre fotoğrafıyla birlikte açıldı.

Bu görüntü hepsinin yepyeni bir gerçek karşısında duraklamasına neden oldu. O zamana kadar hiçbirinin Cerrah'ın yeni kurbanının bir Afro-Amerikan vatandaşı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Irklararası kurbanlara sahip olmak seri katiller arasında nadir görülen bir eğilimdi. Bir tür kurbandan diğerine gidenlerin güdüleri sıkı bir şekilde cinsel tatmine dayanıyordu. Kurbanları, ırkları ne olursa olsun, çoğunlukla ya katillerin sokaklardan isimsiz olarak toplayabildiği kadın seks işçileriydi ya da genellikle kulüp veya barlardan aldıkları LGBTQ topluluğunun bir parçasıydı. Ancak ırklar arası kurbanları seçen seri katiller bile genellikle aynı cinsiyete sadık kalıyor, ya yalnızca kadın denekleri ya

da yalnızca erkekleri hedef alıyordu. Kadından erkeğe ve bir ırktan diğerine çift geçiş son derece nadirdi. The Surgeon'ı eşsiz kılan bir diğer gerçek.

Ajan Brandon şöyle devam etti: "Dün öğleden sonra saat 5.40 civarında, şans kapımızı çaldı."

Ajan Fisher, "Şans mı?" diye sordu.

Ajan, "Tucson Polisi, Bay Davis'in komşularından birinden bir telefon aldı" diye açıkladı. 'Bay Christopher Pendleton, penceresinden bir yabancının Bay Davis'in mülküne zorla girdiğini görmüş. Bay Pendleton'un yarından sonraki güne kadar tatilde olması gerekiyordu ama acil bir iş nedeniyle bu sabah eve dönmek zorunda kaldı.'

SUV'un içindeki herkes alaycı bakışlarla karşılaştı.

Ajan Williams, "5:40 mı dedin?" diye sordu.

Ajan Brandon notlarına baktı.

'Evet, tam olarak 5:42.'

'TAMAM.'

Ajan Brandon, "Telefonla birlikte" diye devam etti. "Dispatch, Bay Davis'in adresine siyah-beyaz bir ekip gönderdi. Olay yerindeki iki Tucson polis memuru, mülkün kilitli olmayan ön kapısından girdikten sonra bodrumdan bir ses duydu. Araştırmak için aşağı indiler ve Bay Davis'in cansız bedeninin başında duran bir adamla karşılaştılar. Adam olay yerinde tutuklandı."

Ajan Fisher, "Bu adamın bir adı var mı?" diye sordu. Ajan Brandon, "Öyle olduğuna eminim" diye yanıtladı. "Fakat tutuklandığından beri tek kelime etmedi ve Tucson polisinin onu sorgulamama yönünde özel emri olduğu için elimizde hiçbir şey yok. Seni bekliyorlar."

"Hiçbir şey söylemedi mi?"

'Görünüşe göre tek kelime yok. Henüz avukat bile tutmadı."

"Peki üzerinde herhangi bir kimlik yok muydu?" Ajan Fisher ısrar etti. 'Ehliyet, kredi kartı, sosyal güvenlik. . . herhangi bir şey?'

'Hayır. Cüzdan da yok. Sadece para klipsinin üzerinde

biraz para var.” “Parmak izi mi?”

Bir kafa sallama. ‘O sistemde yok. Bu adamla ilgili elimizde gerçekten hiçbir şey yok.'

"Peki şimdi nerede?"

‘Tucson Emniyet Müdürlüğü onu Alvernon Way Karakolunda tutuyor.’

Ajan Fisher, "Hadi gidip bu gizemli kişiyle konuşalım" dedi.

Ajan Brandon motoru çalıştırdı ve SUV'u çalıştırdı. “Bu arada, olay yeri fotoğrafları klasörün arkasındaki ayrı kahverengi zarfın içinde.”

Hunter, Garcia ve her iki FBI ajanı zarfın içindekileri alırken yüzlerinde bir şaşkınlık oluştu.

Olay yeri fotoğraflarından ilki, Timothy Davis'in cesedinin hastane tarzı bir yatakta düz bir şekilde yattığını gösteriyordu. Tıpkı önceki üç kurban gibi o da çırılçıplak soyulmuş ve kolları doğal olarak gövdesinin yanında olacak şekilde sırt üstü yatar halde bırakılmıştı. Bacakları tamamen uzatılmıştı, ayak bilekleri yan yana neredeyse birbirine değiyordu. Hastane yatağı biraz tuhaf görünüyordu ama herkesi asıl şaşırtan şey, vücudun dokunulmamış gibi görünmesiydi. Timothy Davis'in derisi yüzülmemişti ya da kafa derisi yüzülmemişti. Gözleri kafatasından ayrılmamıştı. Elleri ve ayakları da kesilmemişti. İlk bakışta, Timothy Davis'in sol bacağının içinin yakından çekilmiş bir fotoğrafı olan ikinci olay yeri fotoğrafına geçinceye kadar vücutta görünür hiçbir yara, kesik ve hatta çizik yoktu. Burada kasık bölgesinde küçük bir delik ve morluk görülüyordu. Üçüncü fotoğraf yüzün yakın çekimiydi. Timothy Davis'in gözleri kapalıydı, ağzı kapalıydı ama yüzündeki ifade huzurluydu; sanki ölüm bir süredir beklediği bir şeymiş ve sonunda geldiğine sevinmişti.

Ajan Fisher, “Katil hiçbir şey almadı mı?” diye sordu. 'Vücut parçası yok mu?'

Ajan Brandon merakla ona baktı. 'Boşver' dedi başını sallayarak. 'Eğer hastane sedyesini merak ediyorsanız

Ajan Brandon pist çıkışına doğru giderken "fotoğraf kurbana aitti" dedi.

Bütün gözler temsilciye çevrildi.

Ajan Brandon, "Karısı üç buçuk hafta önce vefat etti" diye açıkladı. 'Bir süredir pankreas kanseriyle mücadele ediyordu. Anladığım kadarıyla artık kimsenin yapabileceği bir şey kalmadığı kesinleşince, günlerini hastanede değil evde kocasıyla birlikte geçirmeyi tercih etmiş. Bay Davis'in evinde tamamen işleyen bir düzen vardı, dolayısıyla hastane yatağı da vardı. Onun yanında kalabilmek için işinden ayrıldı.'

Hunter, "Çocukları var mıydı?" diye sordu.

'Hayır, yapmadılar.'

Herkesin dikkati dosyalarındaki fotoğraflara döndü. Dördüncü ve son fotoğraf ise Timothy Davis'in yatakta çekilmiş bir başka tam vücut fotoğrafıydı.

Ajan Williams, “Otopside neler oluyor?” diye sordu.

'Dr. Morgan," diye yanıtladı Ajan Brandon, "Biz konuşurken Pima İlçesi Baş Tıbbi Muayenecisi muhtemelen bunun üzerinde çalışıyor." Kendisiyle bizzat telefonda konuştum. İşi biter bitmez beni arayacak.'

kırk dokuz

Tucson Uluslararası Havaalanı ile Güney Alvernon Yolu üzerindeki Polis Departmanı arasındaki yedi millik yolculuk neredeyse mutlak bir sessizlik içinde yapıldı. Ajan Brandon dışında herkes dikkatini yalnızca kendilerine verilen dosyalara verdi.

Ajan Brandon karakolun sağındaki küçük ziyaretçi otoparkına doğru dönerken, "İşte buradayız" dedi.

Yolun biraz gerisinde olan bina, bakımlı bir ön bahçesi olan, iki katlı, dikdörtgen şeklinde, çekici olmayan bir yapıydı. Kısa bir beton yürüyüş yolu onları koyu renkli camlı

otomatik kayar kapılara ve geniş bir giriş salonuna götürdü. Resepsiyondaki güvenlik penceresinin arkasında oturan genç ve zayıf memur, beş ziyaretçinin binaya girmesiyle hemen ayağa kalktı.

Pencerenin bir kısmını kaydırarak açtıktan sonra, “Yardım edebilir miyim?” diye sordu.

Ajan Brandon, "Evet" dedi ve FBI kimlik bilgilerini çoktan verdi. ‘Yüzbaşı Suarez bizi bekliyor.’

Memur, gizlice saatine bakmadan önce ajanın kimlik kartına göz kırptı.

“Bu saatte mi?” Kaşlarını çattı. 'Zamanın doğru olduğundan emin misin?'

Tam o anda, resepsiyon bankosunun yanındaki ağır kapı yüksek sesle vızıldayarak açıldı. Diğer tarafta ise girişte kısa boylu, kilolu bir adam duruyordu.
uzun bir koridor. Açık mavi bir gömlek üzerine, kendisine patates çuvalı gibi oturan koyu renk bir takım elbise giymişti. Kravat yok.

"Sorun değil" dedi köşeden genç polis memuruna bakarak. 'Onu buradan alacağım.'

'Evet efendim. Kusura bakmayın efendim, içeride olduğunuzu bilmiyordum.' Yüzbaşı Suarez gruba döndü.

“Özel Ajan Brandon mı?” Ajan Brandon öne çıktı ve el sıkıştılar. Kaptan, "Hepiniz beni takip etmek isterseniz lütfen" dedi.
tüm uygun tanıtımlardan sonra. "Sana telefonda da söylediğim gibi," diye başladı, önce herkesi koridorun sonuna doğru yönlendirdi, sonra da somut basamaklardan aşağıya doğru yönlendirdi, "konu konuşmuyor." Bize adını bile vermedi.”

Hunter, "Tutuklandığından beri tek kelime etmedi mi?" diye sordu. 'Eh, tam olarak değil.'

Basamaklar onları başka bir uzun koridora götürdü; bu az önce geldiklerinden biraz daha karanlıktı. Kaptan, "Dedektiflerimden biri onunla konuşmaya çalıştı" diye

açıkladı. ‘Ama tek başardığı dört aptal kelimeydi: “Bu eğlenceli olacak.”

“Dedektiflerinizden biri onunla mı konuşmaya çalıştı?” Ajan Fisher öne çıktı, ses tonu sert ve sinirliydi. "Talimatlarınızın açık olduğunu sanıyordum Kaptan; şüpheli *Olumsuz* herhangi biri tarafından sorguya çekilmek. Umarım bunların aslında karmaşık bir talimatlar dizisi olmadığı konusunda hemfikirsinizdir, değil mi? Yine de onları anlamamış gibisin. Bu konuşmanın kaydını dinlememiz gerekecek *senin* dedektif ve *bizim* şüpheleniyoruz ve bunu hemen yapmamız gerekecek.'

Yüzbaşı Suarez koridorun yarısında durdu ve kararlı bir şekilde ajana baktı. Onun ses tonu gerçekten hoşuna gitmemişti.

'Bakın Özel Ajan Bitchness, burada işbirliği yapıyoruz. Cinayet mahallinde bir adamı tutukladık. Bir cinayet – yine de *kısmen* Dün FBI'dan bir APB aracılığıyla alınan bir açıklamayla eşleşiyordu -
bağlılık *içeri* bizim yetki alanımız. Tutuklanmanın ardından FBI bültenindeki talimatlara uyduk ve “neden” diye sormadan derhal Federal Soruşturma Bürosu ile temasa geçtik. Bu adamı istenildiği gibi herkesten izole edilmiş ayrı bir hücreye yerleştirdik. Ayrıca talep edildiği gibi hakkımız olmasına rağmen tarafımızdan herhangi bir soruşturma başlatılmadı. O zamandan beri, bu Allah'ın unuttuğu saate kadar burada kıçımın üstünde oturup, hepinizin karanlık tozun içinden kahramanlar gibi ortaya çıkmanızı bekliyorum çünkü bu her ne ise, sabaha kadar bekleyemezdi, değil mi? Kim bilir? Tucson Polis Teşkilatı'nda yaptığımız işte o kadar beceriksiziz ki şüpheli gün doğmadan kaçmış olabilir.'

Kaptanın gözleri Ajan Fisher'a doğru büyüdü.

'Görüşme olmadığı için görüşmenin kaydı da yok' diye devam etti. 'Dedektifim oraya girdi ve ona birkaç soru sordu ama hiçbir zaman yanıt alamadı. Size söylediğim gibi şüphelinin tutuklanmasından bu yana söylediği tek kelime

"Bu eğlenceli olacak" oldu. Bütün bu bilgileri buradaki küçük sohbetimize dahil edebilirdim ama yapmadım. Dediğim gibi biz *işbirliği yapmak*. Eğer bunu yapma şeklimizi beğenmiyorsanız –' koridorun aşağısını işaret etti, '- geldiğiniz yoldan geri yürüyebilirsiniz.'

Garcia neredeyse dans ediyordu.

Ajan Fisher derin bir nefes aldı ama cevap veremeden Ajan Williams öne çıkıp elini ortağının omzuna koydu.

'Özür dilerim Kaptan. Kesinlikle buraya kavga çıkarmaya ya da kimseyi yanlış yola sokmaya gelmedik. İşbirliğiniz için kesinlikle minnettarız. Hepimiz için çok uzun ve şaşırtıcı bir gün oldu ve burada biraz formsuzuz. Haklısın. Belki de herkesin en azından dinlenmiş ve daha az gergin olacağı sabaha kadar beklemeliydik, ama zaten burada olduğumuza göre, konuya devam edip konuşsak olur mu?'

Yüzbaşı Suarez, Ajan Williams'ın bakışlarını birkaç saniye korudu.

'Bu taraftan.'

Koridorda ilerlerken Garcia, Hunter'a doğru eğildi. 'Şüphelinin tutuklandığından beri söylediği tek şeyin 'Bu eğlenceli olacak' ifadesinin biraz tuhaf olduğunu düşünen tek kişi ben miyim?"

Hunter, Hayır, dedi. Yüzbaşı Suarez koridorun sonunda sola döndü ve herkesi genç bir polis memurunun koruduğu kapıdan geçirdikten sonra köşedeki küçük gözlem odasına götürdü. Beton duvarlı odanın içindeki hava rahatsız edici derecede sıcaktı.

"İşte orada" dedi Yüzbaşı Suarez.

Tam önlerindeki duvardaki iki yönlü büyük aynadan, uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamın metal bir masada oturduğunu görebiliyorlardı. Elleri bir metrelik bir zincirle masaya kelepçelenmişti. İçinde bulunduğu zor durum göz önüne alındığında, toplayabildiği kadar rahat bir pozisyonda sandalyesine yaslanarak oturuyordu. Gözleri alçaktaydı, kucağına odaklanmıştı. Koyu mavi bir tişört, mavi kot

pantolon ve siyah All-Stars giyiyordu. Tedbir amaçlı ayakkabı bağları elinden alınmıştı.

Uzun, sessiz bir an boyunca herkes dikkatle aynanın diğer tarafındaki adama baktı ve eğer o gözlem odasındaki herhangi biri Cerrah'ın neye benzeyeceğini hayal edebilseydi, o adam ona oldukça yakın olurdu.

"Anladığım kadarıyla" dedi Ajan Fisher, "tutuklandığında üzerinde kimlik yoktu."

Kaptan Suarez, "Bu doğru," diye onayladı. 'Üzerindeki tek şey bir kameraydı.'

'Kamera mı?' Soru Ajan Williams'tan geldi ama herkesin yüzündeki endişeli ifade aynıydı. Tutuklama raporunu henüz görmedikleri için o zamana kadar bu gerçeği bilmiyorlardı.

'Bu doğru. İki polis onu olay yerinde şaşırttığında, yere ağır bir cisim düşürdüğünü gördüler. Bunun bir silah olduğunu düşünüyorlardı. Bunun bir kamera olduğu ortaya çıktı."

Gruba bakmak için döndüğünde Ajan Fisher'ın kaşlarından biri kalktı.

`Muhtemelen sahnelerini fotoğraflayacağını söyledim, değil mi?'

Yüzbaşı Suarez, "Kamera delil olarak torbalara konuldu ve üst katta duruyor" dedi.

Hunter, "Fotoğraflara bakan oldu mu?" diye sordu.

"Hayır" diye yanıtladı Yüzbaşı Suarez, Ajan Fisher'a kasıtlı olarak plastik bir gülümsemeyle. 'İki nedenden dolayı. Birincisi, bu bizim soruşturmamız olmadığı için deliller de bize ait değil ve ikincisi, bu bir dijital kamera değil.'

Bu gerçek herkesi şaşırttı.

'Burada eski moda, otuz altı milimetrelik bir film kamerasından bahsediyoruz. Fotoğrafları görmek istiyorsanız filmi banyo yaptırmalısınız.'

Ajan Brandon, Kaptan Suarez'i başıyla işaret ederek, Sorun değil dedi. "Hadi kamerayı getirelim." Ajan Williams ve Fisher'a seslendi. 'Fotoğrafları bir saat içinde alacağım.

En fazla iki."

Kaptan grubun geri kalanına baktı.

Ajan Williams, "Sorun değil Kaptan," diye temin etti onu. 'Kendi başımıza iyi olacağız. Ona sadece birkaç soru soracağız.'

Yüzbaşı Suarez, Ajan Brandon'la birlikte odadan çıkmadan önce, "Kendinize göre" diye yanıtladı.

Herkes çift yönlü aynanın diğer tarafındaki adama döndü ama Ajan Fisher ona biraz farklı bakıyor gibi görünüyordu. Sanki diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi gözlerinde yeni bir parlaklık vardı.

Garcia, "Robert'ın onunla konuşmasına izin vermeliyiz" diye önerdi. 'O uzman bir sorgulayıcıdır.'

Ajan Fisher, iki yönlü aynadan bir adım uzaklaşarak, "Ah, gerçekten öyle düşünmüyorum" dedi. "Resmi raporda adı ne olursa olsun Dedektif Garcia, bu *öyle* bir FBI soruşturması ve dolayısıyla şüpheliyi sorgulayan ilk kişi bir FBI ajanı olacak. Ve lütfen emin olun ki Dedektif Hunter bu odadaki tek uzman sorgulayıcı değildir.'

“Yani Ajan Williams onu sorgulayacak mı?” diye sordu Garcia, yüzü bir zar kadar ifadesizdi.

Ajan Fisher, “Muhtemelen komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu.

'Benim de anlarım var.'

`Eh, bu kesinlikle onlardan biri değil.’

Ajan Fisher, gözlem odasındaki küçük dikdörtgen masanın üzerinde duran not defterini ve kalemi aldı. Lütfen bir şeyi unutmayın Dedektif: Hata yapmayın, burada misafir olarak bulunuyorsunuz, başka bir şey değil, o yüzden arka koltuktan manzaraya alışsanız iyi olur. Sana tavsiyem şu: rahat ol ve dikkatini vermeye çalış, tamam mı?” Kapıya uzandı. 'Kim bilir? Hatta bir şeyler bile öğrenebilirsin.”

Elli

Sorgu odasının kapısı Ajan Fisher'ın arkasından sınırsız bir gümbürtüyle kapandı ama gürültü metal masada oturan adamı bir kez daha rahatsız etmişe benzemiyordu. Sanki kucağında duran görünmez bir kitabı sakince okuyormuş gibi gözlerini aşağıda tuttu.

Ajan Fisher, yavaşça masaya yaklaşmadan önce, durduğu yerden adamı uzun bir süre inceledi. Alçak topuklarının beton zemine vuruşu odanın her yerinde uğursuz bir şekilde yankılanıyordu.

Adamın gözleri olduğu yerde kaldı ama sanki ne olacağını tam olarak biliyormuş gibi dudakları kısa, alaycı bir gülümsemeyle gerildi.

Tıkla, tıkla, tıkla, tıkla.

Adam tuhaf gerilimden hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

Ajan Fisher sonunda masanın önünde durdu ve bekledi. Adamdan hiçbir hareket yok. Gözleri aşağıda kaldı. Elleri masanın üzerinde kaldı.

Ajan Fisher, yanında bulunan not defterini masanın üstüne yarı yerleştirdi, yarı tokatladı. Çıkardığı ses adamı ürkütmedi ama sonunda bakışlarını kaldırıp FBI ajanına kilitlendiğinde dikkatini çekmiş gibiydi.

"Merhaba" dedi, ifadesi sertti, sesi sakin ama kararlı, otorite doluydu.

Adamın gözlerindeki bakış buz gibi ve hesaplıydı. Endişe yok. Korku yok. Onu inceliyordu Ajan Fisher söyleyebilirdi. Bu soğuk bakışı daha önce birçok kez görmüştü ve bu onu korkutmamıştı.

'Ben Federal Soruşturma Bürosu'ndan Özel Ajan Erica Fisher'ım.'

Ajan Fisher, hangi emniyet teşkilatında çalıştığını söylerken adamın yüzünde en ufak bir tereddüt bile olmasını

bekliyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Adamın tavrı biraz bile değişmedi. Sadece önünde duran kadını analiz etmeye devam etti. Ajan Fisher, içinde bulunduğu ruh halindeyken anlamsız konuşmalarla zaman kaybetmenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

Bir numaralı numara; deneği soruşturmadaki en üst düzey yetkili olduğunuza inandırın. Konuşacağı en üst düzey yetkili. Neden? Pek çok psikopat seri katil, sonunda oyunun muhtemelen bittiğini anladıklarında, kendi konumları için pazarlık yapmak için ellerinden geleni yapacaktır ve yalnızca en tepedeki kişinin herhangi bir tür pazarlığı yürütme yetkisine sahip olduğunu bilirler. Başkasıyla konuşmak nefes israfından başka bir şey değildir. Ajan Fisher adamın kendininkini boşa harcamayacağını açıkça görebiliyordu.

'Tüm bu soruşturmadan sorumlu kıdemli ajan benim' diye yalan söyledi.

Bu sözleri duyunca adamın gözlerinde nihayet bir şeyler değişti.

Ajan Fisher, adamın masasının karşısına oturmadan önce solundaki çift yönlü aynada yansıyan görüntüsüne baktı.

'Bu benimle doğrudan konuşmak için sahip olacağın tek fırsat. Bundan sonra gideceğim ve sana bir fırsat daha tanımayacağım. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?'

Adamın bakışları yoğunlaşmış gibiydi. Hala açıkça onu okumaya çalışıyordu.

"Yani," diye devam etti ajan. 'Bununla birlikte, buradaki tanıtımları geçelim, olur mu? Dediğim gibi ben
Özel Ajan Fisher. . . ve sen öyle misin?'

Hiç bir şey.

"Sırf bu konuşmanın hatırı için sana hitap edebileceğim bir isim var mı?" diye ısrar etti.

Adamın poker yüzü neredeyse rakibininki kadar sağlamdı ama tam olarak değil. Yine de cevap gelmedi. Ajan Fisher sandalyeye yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Onun tarafında hiçbir ajitasyon yoktu.

Adam ellerini masanın üzerinde kenetledi.

Ajan Fisher tırnaklarının çok temiz ve düzgünce kesilmiş olduğunu fark etti.

'Sen bana gerçek ismini söyleyene kadar kullanabileceğim bir isim bulmamı mı tercih edersin?' diye sordu. Adam birkaç saniye boyunca hareket etmedi, sonra ona belli belirsiz omuz silkti; sessiz olmasına rağmen bu yine de bir yanıttı. İlerleme kaydediyordu. Bazı tepkileri test etme zamanı.

'TAMAM . . . görelim . . . Seni arayabilirim. . .' bunu düşünüyormuş gibi yaptı. 'Cerrah. Buna ne dersin? Bu becerilerinize hitap ediyor mu?'

Adamdan herhangi bir tepki gelmemesi Ajan Fisher'ı şaşırttı ama o sabit bir yüz ifadesine sahipti ve hâlâ hiçbir şey belli etmiyordu.

'Bu hoşuna gitmedi mi? Gerçekten mi? Tamam, eminim başka bir şey bulabilirim. Peki ya? . Bir duraklama daha. 'Sanatçı?'

Adamın sol gözünün hemen altında bir kas esniyordu. Bu, Ajan Fisher'ın iki yönlü aynanın diğer tarafındaki diğerlerinin fark edip etmediğinden emin olmadığı bir anlık seğirmeydi ama kesinlikle fark etmişti.

'Bu daha mı iyi? Kendinizi böyle mi algılıyorsunuz? Bir sanatçı olarak mı?'

Adam nefes aldı.

Ajan Fisher ona alaycı bir şekilde başını salladı ve ardından dikkatsiz bir kıkırdama izledi. 'Sessiz olmanın sana bir şekilde yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?'

Bekledi.

Hiç bir şey.

'Eh, sana olmayacağını garanti edebilirim. Neden şunu denemiyorsun: biraz dur ve etrafına bak.” Ajan Fisher birkaç saniye bekledi ama adam bir kez daha hareket etmedi. 'Bunlar sağlam duvarlar ve sen bir polis karakolunun bodrumunda oturuyorsun. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama... . . mahvolmuşsun. Buradan idam

cezasından başka bir yere gidemezsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Herhangi bir şey için tek şansın benimle konuşmak."

Bu tehdit adamı rahatsız etmişe benzemiyordu.

İşleri biraz hızlandırmanın zamanı geldi.

İkinci numara: konuyu itin, meydan okuyun veya itibarsızlaştırmaya çalışın, ancak yumruklarınızı aşırı şişmiş egolarına hedefleyin. Psikopatlar, kendilerinin herkesten üstün olduğuna dair kuruntulu inançları nedeniyle, eylemlerinden çok egolarını savunma konusunda daha hızlı olacaktır.

"Biliyor musun, kendisinin bu kadar akıllı, bu kadar yaratıcı olduğunu düşünen birine göre, çok çabuk batırdın, değil mi?" Adam ona gözlerini kırpıştırarak baktı.

Yumruk işe yaradı.

Tekrar itin.

'Pekala, sana bazı haberlerim var. Sen akıllı değilsin. Sen bir sanatçı değilsin. Sen de insanları öldürmekten ve arkasında aptalca ipuçları bırakmaktan hoşlanan başka bir çılgın psikopatsın. Arşivlerimiz sizin gibi insanlarla dolu."

Sessizlik.

Daha ileri itin.

"Aslında hayır." Ajan Fisher yüzünü buruşturdu. 'Burada kendimi düzelteyim. Arşivlerimiz sizden çok daha akıllı insanlarla dolu çünkü bu kadar çabuk yakalanmadılar. İnsanların komşuları olduğunu ve komşuların pencerelerinden dışarı bakmayı sevdiklerini unutmadılar.'

Adamın gözleri bir dokunuşla kısıldı.

Ajan Fisher bunu okudu ve tekrar kıkırdadı. 'Ah, bu şekilde yakalandığını bilmiyordun, değil mi?'

Adamın çenesi kasıldı.

'Doğru, Bay Davis'in komşularından biri sizi Bay Davis'in evine zorla girerken görmüş; tatilde olması gereken ama tatilini birkaç gün yarıda kesmek zorunda kalan bir komşu. Bu senin için ne kadar şanssızdı, değil mi?' Etkilemek için durakladı. ‘Kendisinin çok zeki olduğunu düşünen biri için. . . bu kadar hazırlıklı olmanın aptalca bir hata olduğunu söylemez misin? Bir son dakika kontrolü gerçekten işinize yarayabilirdi.”

Adamın dudaklarında alaycı gülümseme yeniden belirdi.

Ajan Fisher sakince ayağa kalkarak, “Biliyor musun?” dedi.

Üç numaralı numara.

'Aslında bununla işim bitti. Yorgunum. Buraya gelmek için çok uzun bir yol kat ettim ve sen kesinlikle buna değmedin. İdam sırasında iyi şanslar.” Adama sırtını döndü. *Tıkla, tıkla, tıkla, tıkla.*

'Bu yüzden . . . Özel Ajan Fisher,' diye seslendi adam, ajanı kapıya doğru giderken durdurdu.

Onunla yüzleşmek için dönmedi.

“Şu ana kadar kaç ceset buldunuz?” Adamın sesi de yapısı kadar güçlü ve Ajan Fisher'ınki kadar sakindi.

Dönmeden önce dudaklarını gölgeleyen gülümsemeyi bastırmak için derin bir nefes aldı ve bakışlarının bir kez daha adamın yüzüne sabitlenmesine izin verdi.

"Kaç tane?" diye ısrar etti.

Masaya doğru yürüyüp tekrar yerine oturdu. Sessiz kalma sırası ondaydı.

'Üç . . . ?'

Ajan Fisher kara gözlerini okumaya çalışarak onu inceledi. 'Dört. . . ?” Başını hafifçe yana eğdi. Ajan Fisher nefes verdi, sandalyesine yaslandı ve bacak bacak üstüne attı.

Adam ona basit ve incelikli bir baş hareketi daha yaptı. Ajan Fisher sonunda istediğini elde etmişti.

“Neden?” diye sordu. 'Daha fazlası var mı?'

Adamın sağ kaşı havaya kalktı. 'Olabilir ama yavaş yavaş ilerlemeye ne dersiniz?'

Dörtten fazla kurbanı itiraf eden adam, Ajan Fisher'ın tüylerini diken diken etti. *Ona sahibiz.* diye düşündü.

Adam, "Burada bazı önemli noktalar belirlemeye çalışalım, olur mu?" diye devam etti. "Söyleyin bana Özel Ajan Fisher, bulduğunuz ilk kurban kimdi?"

Adama şahin bakışlarıyla baktı. 'Bana söylemeye ne dersin? İlk kurbanınız kimdi?"

Adam dilini üst dudağının üzerinde gezdirdi. "Senden hoşlanıyorum Özel Ajan Fisher. Göründüğün kadar aptal değilsin." Ajan Fisher gözlerini kırpıştırdı. 'Şu ana kadar göründüğünden bile daha aptal olduğunu kanıtlayan senin aksine.'

Adam başını geriye atıp gergin bir kahkaha attı. 'Dalkavukluk seni her yere götürecektir; söylenti böyle değil mi?'

Ajan Fisher'dan yanıt yok.

'Tamam, şimdilik isimleri unutalım; sen ne diyorsun? Zaman dilimlerini konuşalım, buna ne dersiniz? Daha mı iyi olur?" Adam sandalyesinde öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Söyleyin bana Özel Ajan Fisher, Büro bu soruşturmaya ne zaman başladı?" İlk cesedi bulduğunuzdan bu yana ne kadar zaman geçti? Üç hafta. . . ? Belki dört. . . ?'

Ajan Fisher bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Adam omuz silkti. "Belki bunu bilmiyorsun ama olaylar bundan çok daha uzun süredir devam ediyor." "Gerçekten mi?" diye meydan okudu, hâlâ sakin bir ses tonuyla. 'Mesela ne gibi? Yaklaşık iki ay, ver mi al mı?' Ajan Fisher zaman diliminden bahsederken adamın tavrında düşünceli bir ışıltı fark etti.

Sanki bir şeyi itiraf ediyormuş gibi "Ver ya da al" dedi ama cevabını ifade etme şekli Ajan Fisher'a o fikri verdi.
FBI'ın henüz doğru yolda olmadığı izlenimini edindim. Bir

cevap almak için zorlaması gerekiyordu.

'Daha uzun mu?'

Adam sessiz kaldı.

Ajan Fisher korkunun içini titrettiğini hissetti çünkü Cerrah iki aydan uzun süredir cinayet işliyorsa bu en azından başka bir kurbanın olduğu anlamına geliyordu. Kristine Rivers'tan önceki biri. Henüz bulamadıkları biri.

Tekrar "Kaç kurban?" diye sordu.

Adam hiçbir şey söylemedi.

'Şimdiye kadar kaç kişiyi öldürdünüz?'

Aniden sorgu odasının kapısı açıldı ve Ajan Williams içeri girdi. 'Ajan Fisher, biraz konuşabilir miyiz lütfen?'

Ajan Fisher, bu izinsiz girişin garip ve kesinlikle hoş karşılanmadığını düşünerek ortağıyla yüzleşmek için döndü.

Ajan Williams ve Ajan Fisher sayısız soruşturmada birlikte çalışmışlardı. Ekip olarak çok sayıda şüpheliyi sorguya çekmişlerdi. Davranışları - iyi polis/kötü polis - Büro'nun en iyilerinden biriydi, ancak Ajan Williams'a gözlem odasında "kötü polisin" partiye katılma zamanının geldiğini işaret etmek için tetikleyici kelimelerin hiçbirini kullanmamıştı. .

Ona sert bir şekilde baktı.

"Şimdi Ajan Fisher."

Ajan Fisher kaşlarını çattı.

Bir şeyler kesinlikle yanlıştı.

Elli Bir

On beş dakika önce

Ajan Fisher gözlem odasından ayrılır ayrılmaz Ajan Williams, Hunter ve Garcia'ya bir adım daha yaklaştı. "Ajan Fisher'ın davranışından dolayı özür dilemek istiyorum." Sesi samimi geliyordu. "Yüzbaşı Suarez'e de söylediğim gibi, bu hepimiz için çok uzun ve şaşırtıcı bir gündü ve en azından bugünlük her şey onun elinden çıkmış gibi görünüyor. Genelde asla bu şekilde davranmaz. O harika bir ajan. Çok adanmış. Çok kontrollü. Çok bilgili ama ikimiz de şimdiye kadar bu kadar

sinir bozucu bir vaka üzerinde çalışmadık.'

Hunter hafif bir baş sallamayla cevap verdi. 'Sorun değil. Hayal kırıklığını anlıyorum."

Garcia, Hunter'dan çok daha az bağışlayıcı bir ses tonuyla, "Hayal kırıklığı bunun sadece küçük bir kısmı," dedi.

Ajan Williams dönüp ona baktı.

Garcia, "Haydi, burada numara yapmayı bırakabiliriz," diye açıkladı. 'Onu asıl yiyip bitiren şeyin bizim tarafımızdan tehdit edildiğini hissetmesi olduğu çok açık.'

İki yönlü aynadan Ajan Fisher'ın sorgu odasına girdiğini ve kapıyı arkasından kapattığını gördüler.

Masadaki adamdan tepki gelmedi.

Garcia, "İkiniz Direktör Kennedy'nin yeğeninin cinayet soruşturmasında baş ajan olarak görevlendirildiniz," diye devam etti. Bu, yönetmenin bizzat size verdiği çok büyük bir sorumluluk; bu da onun yalnızca size güvenmekle kalmayıp aynı zamanda ikinizi de muhtemelen en iyi menajerleri olarak gördüğü anlamına geliyor. Elbette siz onun için iyi şeyler yapmak istiyorsunuz, ancak iki aydan fazla sonuç alınamayan ve birkaç düşüşten sonra işler biraz armut şeklinde gitti, değil mi? Muhtemelen Direktör Kennedy bizi soruşturmaya katılmaya davet etmeden önce sinirler çoktan yükselmişti.' Kendini düzeltirken omuz silkti. 'Ve tarafından *biz* Robert'ı kastediyorum; Ben sadece bir sonucum. Neyse, Ajan Fisher bundan hiç hoşlanmadı çünkü onun kafasında bunun tek anlamı şuydu:
birdenbire Direktör Kennedy'nin gözünde FBI'ın altın çifti artık o kadar da parlak görünmüyordu.'

Ajan Williams karşılık vermekte zorlandı.

Garcia, "Ne olacağını düşündüğünden emin değilim" diye devam etti. 'Ama biz kimseyi itibarsızlaştırmak ya da kimsenin ayağına basmak için burada değiliz. Sizinle rekabet etmek için burada değiliz ve kesinlikle Direktör Kennedy'yi veya başka birini etkilemeye çalışmıyoruz. Bu psikopatı yakalamayı sizin kadar biz de istiyoruz."

Sorgu odasındaki metal masanın üzerindeki tavanda bulunan çok yönlü mikrofon, Ajan Fisher'ın sesini yüksek ve net bir şekilde alarak gözlem odasındaki herkesi derin bir sessizliğe sürükledi. Konuşmacılar aracılığıyla onun kendisini tanıttığını, ardından adama kendisinin tüm soruşturmadan sorumlu kıdemli ajan olduğunu ve bunun onunla konuşmak için tek fırsatı olacağını söylediğini duydular.

Hunter kollarını göğsünün önünde kavuşturmuştu ve tüm dikkatini masada oturan adama vermişti. Sorgu odasında olmayı tercih ediyordu ama iki yönlü aynanın diğer tarafından bile adamı, yüz ifadelerini ve vücut hareketlerini herhangi bir işaret için arayabilecek kadar net bir şekilde görebiliyordu. Adamın sanki Ajan Fisher'ın ona söylediklerini tartıyormuş gibi bakışlarının yoğunlaştığını gördü. Hunter ondan bir isim istediğinde ve sessizliği üzerine kendisine bir isim bulmasını önerdiğinde, Hunter adamın ona yanıt olarak verdiği ince omuz silkişini gördü.

Fisher 'sanatçı' kelimesinden bahsettiğinde sol gözünde Hunter'ın ilgisini çeken hafif bir seğirme oldu. Ajan Williams, “Bunu gördün mü?” diye sordu.

Hem Hunter hem de Garcia başlarını salladılar.

Sorgu odasındaki Ajan Fisher, adamın sessizliğine tehditle karşılık verdi ama bu da herhangi bir etki yaratmadı. Daha sonra onun egosuna saldırmaya başladı ama adamın tek tepkisi yine tedirgin bir şekilde gözlerini kırpmak oldu. Ne zaman
Bay Davis'in komşusundan bahsettiğinde adamın kaşları hafifçe aşağıya doğru kaydı. Tam olarak kaşlarını çatmak değil ama kesinlikle bir merak belirtisi. Bu Hunter'ın ilgisini çekti ve kafasındaki ilk alarm zilini çalıştırdı.

"Bay Davis'in komşusuyla konuşan birinin olup olmadığını biliyor muyuz?" diye sordu.

Garcia ve Ajan Williams onunla yüzleşmek için döndüler. '911'i arayan kişi. Birisinin onunla konuşup konuşmadığını biliyor muyuz?'

Ajan Williams, "Hiçbir fikrim yok" diye yanıtladı. 'Ama öğrenebiliriz. Neden?'

Hunter, "Nedeni yok ama kontrol etmek isterim" diye yanıtladı. 'Şüphelinin olay yerinde tutuklanması ve Tucson polisinin soruşturma başlatmama emri alması nedeniyle bu tür ayrıntılar kolayca gözden kaçabilirdi.'

Sorgu odasında Ajan Fisher, adamın egosuna saldırmaya devam etti ama merakı çok hızlı bir şekilde kaybolmuş gibi görünüyordu, yerini hafif, alaycı bir gülümseme aldı.

Hunter'ın kafasında ikinci bir alarm zili çalmaya başladı. Adam da Ajan Fisher'ı en az onun onu ittiği kadar itiyormuş gibi görünüyordu. Tek fark bunu sessizce yapıyor olmasıydı.

Ajan Fisher ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Sorgulama hileleri kitabını adım adım incelediğine hiç şüphe yoktu. Kapıya vardığında adam sonunda konuştu.

'Bu yüzden . . . Özel Ajan Fisher, şu ana kadar kaç ceset buldunuz?'

Gözlem odasında, Ajan Fisher'ın yavaşça geri dönüp masadaki yerine oturmasını izlerken herkesin dikkati katlanarak arttı, ama Hunter'ı ilgilendiren şey adamın sayıları ona fırlatma şekliydi.

Adam aniden dörtten fazla kurban olabileceğini itiraf ederek herkesi şaşırttı.

Ajan Williams, sesindeki heyecanı gizlemek için hiçbir çaba harcamadan, "Orospu çocuğu" dedi. 'Bu o. Bu kahrolası Cerrah. Onu yakaladık.' Direktör Kennedy'yi aramaya hazır bir şekilde telefonuna uzandı ama Hunter elini hafifçe onun omzuna koyarak onu durdurdu.

"Bekle" dedi. ‘Önce bu röportaj oynansın.’

‘Neden? Bu o. O da bunu itiraf ediyor."

Hunter, Tam olarak değil, diye yanıtladı.

‘Ne demek istiyorsun – “tam olarak değil”?'

Sorgu odasına döndüğümüzde Ajan Fisher ve şüpheli zaman dilimi hakkında konuşmaya başladı. Adam bombayı bırakmadan önce omuz silkti: 'Bu olaylar bundan çok daha

uzun süredir devam ediyor.'

Daha fazla alarm zili vardı ama bunlar yalnızca Hunter'ın kafasının içinde çalıyor gibiydi.

Ajan Williams tekrar, "Bu o," dedi. “Onu yakaladık.” “Hayır, sanmıyorum” dedi Hunter başını sallayarak. 'Bu yanlış. Bunların hepsi yanlış.'

“Yanlış mı?” diye sordu Ajan Williams. 'Ne demek 'yanlış'? Sorun nedir?'

Hunter, "Ne diyor?" diye yanıtladı. 'Ona hiçbir şey söylemiyor; ona anlatıyor.”

‘Ne?’ Ajan Williams’ın alnının tamamı eski bir kağıt parçası gibi kırıştı. ‘Seni takip etmiyorum Dedektif Hunter.’ ‘Onu soğukkanlılıkla okuyor.’

Elli iki

Ajan Fisher sorgu odasının kapısını arkasından kapattı ve Ajan Williams'ı çeliği kesebilecek bir bakışla yere sabitledi.

“Neler oluyor Larry?” diye sordu, yarı kafası karışmış, yarı kızgındı. 'Bunun 'kötü polis' zamanı olmadığını biliyorum çünkü tetikleyici kelimelerimizden hiçbirini kullanmadım.'

“Bize bir dakika verir misiniz lütfen?” Ajan Williams, sorgu odasının kapısını koruyan Tucson polis memuruna seslendi.

Polis memuru başını salladı ve koridorun diğer ucuna doğru yürüdü.

Polis memuru işitme menzilinden çıkınca, Ajan Williams, "Bu o değil, Erica" dedi ve sorgu odasını işaret etti. 'Orada olan Cerrah değil.'

Ajan Fisher'ın gözleri ortağına doğru büyüdü. 'Ne? Siz de aynı sorgulamayı mı dinlediniz?' Sağ elinin parmaklarını kullanarak, vurgulamak istediği noktaları vurgulayarak olayları numaralandırmaya başladı. ‘Sanatçı’ kelimesini söylediğimde tavrı tamamen değişti. Bize neredeyse dörtten

fazla kurbanın olduğunu ve iki aydan uzun süredir cinayet işlediğini söyledi. Tek yapman gereken satır aralarını okumak Larry. Uyudun mu?'

Hayır okumadım Erica ve sen onu okumuyorsun. Seni okuyor."

“Ne?” Gergin bir şekilde kıkırdadı. 'Sen neden bahsediyorsun?'

Ajan Williams, "Buna 'soğuk okuma' deniyor Erica," diye açıklamaya çalıştı. 'Birçok kişi tarafından kullanılan bir teknik...'

“Soğuk okumanın ne olduğunu biliyorum Larry.” Ajan Fisher'ın sesi daha da öfkeli bir tona büründü.

Ajan Williams, "Güzel, çünkü orada yaptığı şey bu" diye yanıtladı. ‘Çok profesyonelce olduğunu eklemeliyim.’ Her iki elini de “lütfen bekleyin” hareketiyle kaldırdı. “Sadece o odaya ayak bastığınız anı ve tam olarak kullandığınız kelimeleri düşünmeye çalışın.” Özetlemeden önce ona bir saniye verdi. ‘Önce kendini tanıttın, sonra isim sordun. Sessiz kaldı. Sırf sohbet olsun diye bir tane bulmayı teklif ettin. "Devam et" işareti omuz silkmekti. Umurunda olmadığı için değil, senin ne bulacağını duymak istediği için. Neden? Çünkü devam eden bir soruşturma sırasında, özellikle de olası bir seri katili kapsayan bir soruşturma sırasında, biz ve FBI da dahil olmak üzere kolluk kuvvetlerinin suçluya atıfta bulunmak için bir tür takma ad kullanma eğiliminde olduğunu biliyor. Genellikle kendini tanımlayan bir lakap: Turnike Katili, Yorkshire Karındeşeni, Trailside Strangler, Sacramento Vampiri, Cerrah, Sanatçı. Faili ne diye adlandırdığımızı bilmek istedi, Erica, çünkü bu ismin tek başına ona bu katilin ne yaptığı ve kurbanlarını nasıl ortadan kaldırdığı hakkında bir fikir verebileceği üzerine bahse giriyordu. Ve kumarının karşılığını aldın çünkü sen ona iki tane verdin. Hatta ona Cerrah'ın onun "becerilerine" hitap edip etmediğini bile sordunuz.'

Ajan Fisher'ın öfkeli tavrı, hafızasının onu birkaç dakika

öncesine götürmesiyle gücünü önemli ölçüde kaybetti.

Ajan Williams, "Ona başka bir isim vermiş olsaydınız" diye devam etti, "Kan Dansçısı, Karaciğer Yamyamı, fark etmez; tepkisi yine aynı olurdu çünkü öyle olduğuna inanırdı." Katili arıyorduk. Aksi halde neden bir takma ad kullanasınız ki?'

Ajan Fisher, "Peki ona az önce John, Frank ya da her neyse deseydim?" diye itiraz etti. ‘Konuşmak adına.’ ‘O zaman kumarının bir karşılığı olmayacaktı ve muhtemelen “Kendine bak. Bana ne istersen onu çağır." Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.”

Ajan Fisher bir an bu düşünceyi aklından geçirdi. Ajan Williams, "Sen odayı terk etmekle tehdit ettiğinde sonunda sessiz oyundan vazgeçti" diye devam etti. 'Ama aslında sana hiçbir şey vermedi. Yaptığı şey size kurbanların sayısıyla ilgili bir soru sormaktı. Ona kendi ilacının bir kısmını geri verdin ve sessiz kaldın. Peki senin sessizliğine karşı koymak için ne yaptı? Basit bir soğuk okuma tekniği kullandı Erica. Kendi sorusuna (üç, dört) olası yanıtları verirken aynı zamanda tepkilerinizi de yakından takip ediyordu. Bunu fark etmemiş olabilirsin ama o dörde gelene kadar kesinlikle hareketsizdin. İşte o zaman nihayet nefes aldın ve sandalyene oturdun. Hareketinizi okudu, saymayı bıraktı ve gülümsedi. Siz hemen onun durduğu sayıyı doğrulayan ikili bir soruyla karşılık verdiniz: “Neden? Daha fazlası var mı?”

“Bundan sonra, sandığınız gibi dörtten fazla kurbanın olduğunu size etkili bir şekilde söylemedi. Yaptığı tek şey size çok genel bir yanıt vermekti - "olabilir" - bir yanıt: onu gerçekten hiçbir şeye dahil etmiyor ve iki: size istediğiniz yanıtı verdiğine inandıracak şekilde sizi kandıracak. Senin buna kanacağını nereden biliyordu? Çünkü bu, soğuk okumanın üzerine inşa edildiği temellerden biridir. Bu saf psikoloji. İnsanlar istekli olduğunda, insanlar *istek* İnanmak için tek yapmanız gereken onlara belirsiz bir yanıt vermektir, gerisini beyinleri halleder. Bu belirsiz yanıtın tam olarak istedikleri gibi görünmesini sağlayacaktır çünkü duymak

istedikleri şey budur. Yani o “olabilir” cevabını verirken beyniniz bunu “evet var” şeklinde yorumladı. Nasıl bilebilirim O? Çünkü beynim sorgu odasında da aynı şeyi yaptı.'

Ajan Fisher'ın gözlerindeki bakıştan Ajan Williams, hafızasının sorgulamayı olabildiğince hızlı bir şekilde gözden geçirdiğini söyleyebilirdi.

Ajan Williams, "Size zaman dilimini sorduğunda da aynı yöntemi kullandı" diye ekledi. ‘Tepkinizi incelerken size olasılıkları anlattı – “Üç hafta. . . ? Dört belki. . . ?” Yaşadığı sorun, devam edememesiydi. Onun saçmalıklarına kapılmadan önce ne kadar ileri gitmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok riskli, bu yüzden size başka bir genel cevap verdi: "Olaylar bundan çok daha uzun süredir devam ediyor." Ajan Williams omuz silkti. '*Şeyler?* Hangi şeyler? Cinayet? Yolsuzluk? Nefret? Bağnazlık? Küresel ısınma mı? Kirlilik? Ozon tabakası mı? Sırt problemim mi var? Bütün bunlar dört haftadan çok daha uzun bir süredir oluyor. Ama beyniniz onun cevabını şu şekilde yorumladı: *Sen* ses çıkarmasını istedim ve sen verdin *o* zaman dilimi. O bunu sana hiç vermedi.”

Ajan Williams ortağına kullandığı kelimeleri hatırlattı.

''Mesela ne gibi? Yaklaşık iki ay, ver ya da al?”

Ajan Fisher biraz kaybolmuş gibi görünmeye başladı.

Ajan Williams, 'Tek yaptığı, kullandığınız son üç kelimeyi tekrarlamaktı: 'ver ya da al' ve beyniniz bunu bir kez daha 'evet, iki aydan uzun bir süre' olarak algıladı.'

Uzun ve tuhaf bir duraklama oldu. Ajan Fisher ortağının bakışlarından kaçınarak onun arkasına, koridorun aşağısına baktı. Tucson polis memuru duvara yaslanmıştı. Uyanık kalmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Saf psikoloji mi?" dedi sonunda. 'Dedektif Hunter tüm bu saçmalıklarla kafanızı mı doldurdu?'

Ajan Williams elini kısa siyah saçlarının arasından geçirdi. “Buna dikkatimi çeken oydu, evet.” Ajan Fisher yine kızgın görünüyordu.

'Tanrı aşkına, Larry. Ne...'

`Erica, kes şunu.’ Ajan Williams'ın sesindeki otorite, Ajan Fisher'ın sesindeki öfkeyle eşleşiyordu. Şaşkınlıkla dönüp ona baktı. Ajan Williams soğukkanlılığını asla kaybetmedi.

'Bu bir yarışma değil' diye devam etti. `Bu bizim onlara karşı olmamız değil. LAPD'ye karşı olan FBI değil. Bu hepimiz Cerrah'a karşıyız. Ve biz kaybediyoruz.”

'Eğer o Cerrah değilse' diye sordu, 'o zaman kim o? Ve neden savunmasında tek bir kelime bile söylemeden birden fazla cinayetten dolayı yanlışlıkla tutuklanmasına izin versin ki?'

Ajan Williams boğazını temizledi. 'Yanındaki tek şeyin bir kamera olduğu düşünülürse spekülasyon onun bir muhabir olduğu ve bir şekilde bu soruşturma hakkında bilgi sahibi olduğu yönünde. Muhtemelen sessizlik ve soğuk okuma kombinasyonunu kullanarak polisten yeterli bilgi alabileceğini düşünmüştü. . . FBI. . . kim olursa olsun. . . bir haber parçası hazırlamak için.”

Ajan Fisher, beyni bir cevap bulmaya çalışırken derin bir nefes aldı, ancak buna fırsat veremeden Ajan Williams ona meydan okudu.

'Bu o değil Erica. Yanıldığımızı düşünüyorsanız oraya geri dönün, ona Cerrah hakkında sahte bir şeyler verin ve nasıl tepki vereceğini görün.'

Ajan Fisher birkaç saniye boyunca bu düşüncenin kafasında oynamasına izin verdi. Bu kadar aptal mıydı? Gerçekten adamın saçmalıklarını anlamamış mıydı?

Öfke onu boğmakla tehdit ediyordu.

“Pekala,” dedi sonunda, ateşi söndürmek üzereyken. 'Hadi gidip bu orospu çocuğunu test edelim.'

Elli Üç

Ajan Fisher birinci sorgu odasına tekrar girdi ama bu sefer sanki bir kütüphane odasına giriyormuş gibi kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Metal masadaki adam dikkatini tekrar kucağına odaklamıştı.

Ajan Fisher at kuyruğunu yeniden düzenledi ve yavaşça masaya doğru ilerledi.

Tıkla, tıkla, tıkla, tıkla.

Belki sessizliğin ve göz teması kurmamanın yeniliğinin geçerliliğini yitirmiş olmasından ya da Ajan Fisher'ın attığı her adımın kararlılıkla dolup taşmasından kaynaklanıyordu ama bu sefer adamın gözleri doğrudan ona döndü.

Boş sandalyenin önünde durdu ama oturmamaya karar verdi.

Adam bekledi, bakışları onun her hareketini dikkatle inceliyordu.

"Adli tabibin otopsisi bitti" diye yalan söyledi, yüzü bir cerrahın eli kadar sabitti. 'Zaten bunu beklemiyorduk ama konuştuğumuza göre burada bir şeyi anlamama yardım edebilir misin diye merak ediyordum. Neden farklı MO'lar? Neden hepsini farklı şekilde öldürüyorsunuz?'

Adamın tavrı değişmedi. Daha önce olduğu gibi aynı ölü, soğuk bakışla onu analiz etmeye devam etti. 'Yani,' diye devam etti, 'ilk kurbanınızı boğdunuz, ikincisini boğdunuz, kurbanınızın boğazını kestiniz.
üçüncüsü ve şimdi de zehirlenerek ölüm. Neden? Neden yöntemden yönteme atlayasınız ki? Neden aynı MO'ya bağlı kalmıyorsunuz? Sadece burayı merak ediyorum.'

Ajan Fisher'ın performansı ona Juilliard'da bir yer kazandırabilirdi. Sesindeki hafif tedirginlikten gözlerindeki şaşkınlığa kadar oyunculuğu kesinlikle kusursuzdu.

Adam sandalyesinde kendini düzeltti ve sanki onun bilmediği bir şey biliyormuş gibi Ajan Fisher'a baktı. Ajan Fisher göz temasını kesmeden önce bakışları birkaç saniye boyunca birbirleriyle savaştı. “Biliyor musun?” dedi, fazla endişelenmeden. 'Bana cevap verip vermemen umurumda değil. Seni yakaladık. Her şey bitti ve şu andan itibaren hapiste çürümeye başlayacaksın.' Ayak parmaklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü. ‘Zavallı hayatının geri kalanının tadını çıkar.’ Adam en sonunda, ‘Eh,’ diye yanıtladı ve Ajan Fisher tam kapıya vardığında bir kez daha onu durdurdu. 'Farklı yöntemlerle denemeler yapılabilir. Veya her mağdur farklı bir yaklaşım talep edebilir.'

Ajan Fisher'ın midesi sanki uçaktan paraşütsüz atılmış gibi kasıldı. '*Bir? Deney?*diye sordu arkasını dönüp masaya doğru yürürken gözleri alev almak üzereydi. Adam bir kez daha genel bir yanıt kullanmıştı. Onu hiçbir şeye bulaştırmayacak bir şey.

Adam omuz silkti. 'Peki neden olmasın? Haydi Özel Ajan Erica Fisher, işini senin için yapmamı ister misin? Bunları çözmek senin işin, değil mi?'

Bu, devenin sırtını kıran bardağı taşıran damla oldu. “Seni orospu çocuğu.” Ellerini masaya o kadar sert vurdu ki üzerindeki not defteri zıpladı.

Adam bu tür bir tepki beklemiyordu ve soğukkanlılığına rağmen kadının saldırganlığı onu ürküttü ve sandalyesine geri sıçramasına neden oldu.

Öne doğru eğilirken, "Kimsin sen?" diye bağırdı, sesi öfkeyle titriyordu. 'Katilin hareket tarzında hiçbir değişiklik olmadı, seni yalancı pislik. Bunu şimdi uydurdum.'

Artık numara yapmak yoktu. Adam oyununun bittiğini biliyordu ama yine de soğukkanlılığını kaybetmemişti. Cevabı, Ajan Fisher'ın kanını kaynama noktasına getirmekten başka işe yaramayan, başını rastgele bir şekilde eğmesiydi. Adamın yakasına uzanıp iki eliyle yakaladı.

Yemin ederim, eğer bir muhabirsen ve tüm bunları lanet

bir hikaye için yaptıysan, hayatını cehenneme çeviririm, seni siksiz salak. Burada yanlış menajere bulaştın.”

Sorgu odasının kapısı ardına kadar açıldı ve Hunter, hemen ardından Ajan Williams ve Garcia ile birlikte içeri daldı.

Ajan Williams, Erica diye seslendi ve yanına gelip ellerini kollarına koydu.

Ajan Fisher tereddüt etti.

Adam bekledi. Gözlerinde hiçbir endişe yoktu.

'Bırak gitsin, Erica.'

Ajan Fisher nefes verdi, bakışları adamın yüzüne yapışmıştı.

Ajan Williams kollarına biraz daha baskı uygulayarak onları hareket ettirmeye çalıştı.

Sonunda ajan adamın gömleğini bıraktı. Öfkeden tüm vücudunun titrediğini hissetti.

Tekrar ayağa kalkıp masadan bir adım geri çekilmeden önce adama, 'Sen berbat durumdasın,' diye fısıldadı. 'Ben ona asla unutamayacağı bir ders vermeden önce biri bu pisliği yüzümden çeksin.'

"O kadar hızlı değil, Özel Ajan Fisher," dedi adam, gözleri yavaş yavaş ondan ayrılarak yeni gelen üç kişiye kaydı. 'Sanırım avukatımı aramam için iyi bir zaman değil mi?'

“Ha,” Ajan Fisher kıkırdadı. 'Bir bok yemeyeceksin. Federal bir suç işledin, seni salak.'

"Öyle mi yaptım?" diye sordu adam, sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranarak. 'Peki bu hangi suçtu?'

Ajan Fisher'ın gözleri büyüdü. 'Sen gerçekten bir aptalsın, değil mi? Bunu iyice düşünmeliydin, çünkü FBI'ın zamanını boşa harcamak federal bir suçtur, seni embesil ve bunun bedelini ödemeni sağlayacağım.'

Adam hâlâ kaygısız bir tavırla, “Gerçekten mi?” diye sordu. "Peki FBI'ın zamanını tam olarak nasıl boşa harcadım Özel Ajan Fisher?" Tek yaptığım egzersiz yapmaktı *anayasal* susma hakkı. Konuştuğumda yalan söylemedim ve hiçbir

cevabımla kendimi suçlamadım. Birisi onları yanlış yorumladıysa, bu benim hatam değil. Ayrıca bir kez bile bunu kabul etmedim. . Bakışları tekrar Ajan Fisher'a döndü. "Sanırım FBI bu katile, yeteneklerine göre, Cerrah ya da Sanatçı adını veriyor." Yani hayır Özel Ajan Fisher, sizin veya FBI'ın zamanını boşa harcamadım. Bunu tamamen kendi başına yaptın. Yaptığım tek şey burada oturup dinlemekti." Adam yeni bir muzaffer havasıyla sandalyesine yaslandı. 'Artık avukatımı arayabilir miyim? Gerçekten eve gitmeyi çok isterim. Açım, yoruldum ve bu kelepçeler oldukça sinir bozucu."

Ajan Fisher'ın elleri yumruk haline geldi.

Hunter öne doğru bir adım atarak, "Serbest çalışan bir muhabirsin, değil mi?" diye sordu. 'Aslında hiçbir gazeteye ya da haber kanalına bağlı değilim, değil mi? Elinizdeki hikayeyi en yüksek teklifi verene satarsınız.'

Adam merakla dönüp ona baktı. 'Üzgünüm ama öyle misin?'

'Benim adım Robert Hunter.'

Adamın kafası hafifçe geriye doğru eğildi. Bir an Hunter'ı inceledi.

"Sen FBI ajanı değilsin, değil mi?" Bakışları odada dolaştı ve Garcia'nın üzerinde durdu. 'Ve o da değil. Bunu sadece ne giydiğinize bakarak söylemek kolaydır. Özel Ajan Fisher'ın ve Özel Ajan'ın "huysuz suratının" buradaki taktığından çok daha rahat bir şey olduğunu söylemeliyim.' Ajan Williams'ı işaret ederek başını salladı.

"Haklısın," diye onayladı Hunter. "Biz FBI ajanı değiliz." Konuyu burada bırakmaya karar verdi. 'Çok anlayışlısın ve soğuk okuma tekniğinle birlikte 'sessiz' yaklaşımın oldukça etkileyici bir numaraydı. Size bazı bilgiler kazandırdı, ancak burada dürüst olalım; herhangi bir saygın haber için yeterli değil, özellikle de federal hükümetin kameranıza ve içindeki filme el koyduğu gerçeğini göz önüne aldığımızda. O resimleri asla alamayacaksın. Bunun farkındasın, değil mi?'

Adam, 'Kamerama el koymaya hakkınız yok' diye yanıtladı. Bu sefer sesinde endişe vardı.

"Maalesef senin için" dedi Hunter, "evet öyle yapıyoruz." Avukatınızı aradığınızda sorabilirsiniz.'

Adamın bakışları bir kez daha odadaki kişiden kişiye sekti.

"Ama" dedi Hunter işaret parmağını kaldırarak, "sana bir teklifim var."

Hunter'ın sözleri herkesi şaşırttı ve meslektaşlarının ona sorgulayıcı gözlerle bakmasına neden oldu, ancak Ajan Fisher ya da Ajan Williams bir şey söyleyemeden, ikisine de kendisine bir dakika vermeleri için işaret verdi.

Adam, “Teklif mi?” diye sordu.

Hunter, "Bu doğru," diye onayladı. 'Bir nevi - sen bize yardım et, biz de sana yardım edelim.'

Adam, Hunter'a, röportajları boyunca Ajan Fisher'a baktığı aynı kararlılıkla bakıyordu. Hunter'ı okumak eskisinden çok daha zordu.

"Tamam" dedi adam başını sallayarak. "Dinliyorum."

Elli Dört

Dr. Morgan hazırlanmak için acele etmedi. Fırçalamayı bitirip Pima İlçesi Tıbbi Muayene Ofisi'nin zemin katındaki Otopsi Tiyatrosu Bir'e doğru yola çıktığında, Timothy Davis'in cesedi çoktan yıkanmış, dezenfekte edilmiş ve paslanmaz çelik fırına nakledilmişti.

tertemiz, beyaz muşamba zeminin ortasında çelik muayene masası.

Ceset sırtüstü yatıyordu, kolları iki yanında gevşek bir haldeydi. Dr. Morgan ona yaklaşırken bir an durakladı.

Ölümden birkaç dakika sonra, kalp fonksiyonlarının durması ve buna bağlı olarak kan akışının azalması nedeniyle insan derisi gerginleşmeye, rengi solmaya ve

grimsi soluk bir ton almaya başlayacaktır. Ölümden sonraki otuz dakika içinde, vücudun yere en yakın kısımlarında kan birikmesi anlamına gelen ölüm sonrası morluk yerleşmeye başlayacak, cildi mora çevirecek ve ona mumsu bir his verecek, ancak Timothy Davis'in vücudu Afro-Amerikalı bir denek için herkesin beklediğinden çok daha solgun görünüyordu. Ancak hepsi bu kadar değildi; onun durumunda, ölüm sonrası morluk neredeyse fark edilemeyecek durumdaydı.

'İlginç,' diye fısıldadı kendi kendine doktor, derideki renk değişikliğini daha iyi görebilmek için gözlüğünü burnunun üzerine ayarlayarak. Bay Davis'in hayattayken herhangi bir dermatolojik rahatsızlıktan muzdarip olup olmadığını merak etti.

Dr. Morgan ihtiyaç duyduğu tüm aletlerin bulunduğundan emin olmak için doğrudan arkasındaki modülü kontrol etti. Her şey yerli yerindeyken nihayet dijital diktafonunu açtı ve resmi otopsi incelemesine başlamaya hazırdı.

Tarih ve saati belirterek başladı ve ardından morgun dahili vaka numarasını belirtti. Daha sonra vücudun genel durumunu, yaraları, izleri, çizikleri, sıyrıkları ayrıntılarıyla anlattı. . . dışarıdan görülebilen her şey. Dr. Morgan sırtını incelemek için cesedi ters çevirdiğinde midesinin içinde bir şeyin takla attığını gördü.

'Ne oluyor be?'

Hemen dijital kamerasına uzandı. Timothy Davis'in sırtındaki izler neredeyse Dr. Morgan'ın ciğerlerindeki havayı emmişti.

Arizona en ırkçı eyalet değildi ama ne yazık ki, kendinizi hangi eyalette bulursanız bulun, Amerika'nın hemen hemen her köşesinde ırkçı nefret hala güçlüydü. Dr. Morgan bu olasılığı ilk kez bu bilgiyi akılda tutarak değerlendirdi. ırkçı motivasyonlu bir saldırıdır. Kurbanın sırtındaki izler ilk bakışta Bay Davis'e kırbaç veya benzeri bir aletle uygulanan bir çeşit cezalandırmaya benziyordu. Ancak daha yakından

incelendiğinde Dr. Morgan bunun imkansız olduğunu fark etti. Hepsi değil ama bazı işaretler aslında harflere benziyordu. Bir 'T'yi, bir 'R'yi, bir 'F'yi, bir 'M'yi ve muhtemelen bir 'E'yi açıkça tanımlayabiliyordu. Bu kesinlikle bir tesadüf değildi ve kişi kırbaç konusunda ne kadar usta olursa olsun, Dr. Morgan kimsenin kırbaçla mektup yazabilecek kadar iyi olduğunu hayal edemezdi. İşaretlerin geri kalanı rastgele görünüyordu; sadece düz kesimlerin karışımıydı.

Adrenalin heyecanla damarlarını pompalarken Dr. Morgan kendi kendine, 'Bütün bunlar da ne böyle?' diye sordu. Sonra nihayet aklına geldi.

'Lanetleneceğim. İşte bu yüzden bir an önce otopsiye ihtiyaçları vardı. Bu bir mesajdır.'

Dr. Morgan otuz bir yıldır patolog olarak çalışıyordu ve bunların yirmi biri Pima İlçesi Baş Tıbbi Muayenecisi olarak görev yapıyordu. Cinayet mahallinden getirilen, bazıları çok kötü durumda olan cesetlere kendi payına düşenden daha fazla otopsi yapmıştı ama bir seri cinayet vakasında hiçbir zaman muayeneyi yapan patolog olmamıştı. Aslına bakılırsa, bildiği kadarıyla altmışlı yıllarda Tucson'da aktif olan tek bir seri katil vardı: Tucson'un Fareli Köyün Kavalcısı olarak da bilinen Charles Schmid, üç kişiyi öldürüp çöle gömmüştü.

Dr. Morgan artık bunun sıradan bir seri katil vakası olmadığından emindi. Bu, görünüşe göre kurbanının etine kazınmış bir kriptogram bırakan bir seri katildi. Bu, Hollywood filmlerinde ve polisiye kitaplarında çok sık görülen, ancak gerçek hayatta nadiren görülen bir şeydi.

Timothy Davis'in sırtını ve üzerindeki işaretleri çeşitli açılardan fotoğrafladıktan sonra Dr. Morgan, Y kesiği ve iç organ muayenesi için cesedi tekrar çevirdi. Arkasındaki modülden uzun saplı bir neşter çıkardı ve onu cesedin göğsünün sağ üst kısmına getirdi ve kesmeye omzunun yaklaşık bir inç altından başladı. Lazer keskinliğinde neşter deriyi ve kasları muazzam bir kolaylıkla delip geçerken, Dr.

Morgan kaşlarını çattı.

Bir şeyler doğru görünmüyordu.

'Burada neler oluyor?'

Kesi işlemine devam etti ve vücudun göğüs plakasını açtı.

Doktorun çenesi açık kaldı.

'Bu . . . imkansız.'

Elli Beş

Metal masadaki adam bir kez daha öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı.

Hunter'a hitaben, "Söz ettiğin bu teklife başlamadan önce" dedi, "bir iyi niyet jestine ne dersin?" Bu kelepçeler gerçekten sinir bozucu. Onlar olmasaydı kendimi çok daha rahat hissederdim."

Hunter, "Bu kolayca ayarlanabilir," diye yanıtladı. 'Ama önce kimliğinizi doğrulamamız gerekiyor. Gerçek adınızı alabilir miyiz?'

Adam olasılıkları tartarken nefes verdi. "Tamam" dedi sonunda. 'Benim adım Owen. Owen Henderson.' Hunter bekledi ama adam başka bir şey teklif etmedi. 'Bunların acilen uzaklaştırılmasını istiyorsanız bize bundan biraz daha fazlasını vermeniz gerekecek. Eğer rahatsız değilsen ve onları birkaç saat daha açık tutmanın bir sakıncası yoksa, sadece Owen Henderson'la gidebiliriz ve hızlı bir eşleşme umabiliriz.'

Adamın artık tek bir yüzü yerine dört farklı yüzü vardı ve bu da işi çok daha zor hale getiriyordu. Çabalarını Hunter'ınki üzerinde yoğunlaştırdı.

"Oraya gitmeden önce" diye başladı. 'Nasıl bir anlaşmadan bahsediyoruz? Ne sunuyorsunuz ve karşılığında ne bekliyorsunuz?'

Adama sırtını dönmüş olan ve şimdi Hunter'la yüz yüze

gelen Ajan Fisher, tek bakışla ona dört farklı soru sormayı başardı: 'Evet, bu nasıl bir anlaşma?
buradan mı bahsediyorsun? Ne teklif ediyorsun? Karşıdan ne bekliyorsunuz ve kimin yetkisi altında birine kahrolası bir anlaşma teklif edebiliyorsunuz?'

Hunter, Ajan Fisher'ın soğuk bakışlarını görmezden geldi ve masaya yaklaştı. `Bir şekilde polis oraya varmadan önce kendini suç mahallinde buldun.'

Adam bunun nereye varacağını zaten tahmin edebiliyordu. Hunter, "Bunun mümkün olmasının yalnızca iki yolu var," diye devam etti. 'Bir: Gerçekten peşinde olduğumuz kişi sensin, bu durumda mahvolursun ve bu dava biter, ya da iki: sana ihbar edildi, bu durumda o ihbarla ilgili her ayrıntıyı bilmemiz gerekir.'

Adam sol elinin arkasını kaşırken Hunter'la göz temasını kesti. `Tamam, benden ne istediğini anlıyorum ama karşılığında ne alacağım?'

Hunter, "Çok güvenilir bir haber için fazlasıyla bilgi alacaksınız" dedi. 'Kurbanların' isimleri, yerleri, tarihleri. . . nasıl gittiğini biliyorsun.'

Adam Hunter'a büyük bir dikkatle bakmaya devam etti. Öyle ki Ajan Fisher'ın LAPD dedektifine attığı öfkeli bakışı kaçırdı.

Adam, "Ve fotoğraflarımı geri alacağım" dedi. "Hepsi."

"Fotoğraflarını geri alacaksın," diye kabul etti Hunter. Ajan Fisher buna bir son verecekmiş gibi görünüyordu Bütün konuşma boyunca, ama Ajan Williams ona bir süre daha beklemesi gerektiğini işaret etti.

Hunter, "Fakat bir şartımız var" diye ekledi.

`Gerçekten mi?' Adam pek etkilenmiş görünmüyordu. 'Peki bu nasıl bir koşul olabilir?'

Hunter, "Yazı yayınlanmadan önce bize birkaç gün vermeniz gerekecek" dedi. `Yoksa sen *irade* tüm soruşturmayı tehlikeye atar ve buna hiçbir şekilde izin vermeyeceğiz.'

Adam parmaklarını birbirine vuruyordu. `Burada kaç günden bahsediyoruz?'

Hunter, "Bir haftaya ihtiyacımız var" diye yanıtladı.

Adam başını salladı. 'HAYIR. Sana üç gün verebilirim." "Bu bir pazarlık değil," Hunter geri geldi; sesi o kadar emrediciydi ki adamın gözlerini kırpıştırmasına neden oldu. 'Bu soruşturmayı sana ya da başkasına zarar vermeyeceğim. Anlaşma bu. Ya bu ya da hiçbir şey. Bilgi yok. Resim yok. Hiçbir şey yok. Senin dayanıksız makaleni yayınlayacak birini bulma konusunda iyi şanslar.' Hunter kapıya doğru ilerlerken herkes adama sırtını döndü ve onu takip etti.

Adam, Tamam, tamam, diye seslendi. Sesinde hafif bir yenilgi vardı. `Bugünden itibaren hepinize yedi gün vereceğim. Zaten makaleyi yazmam için bana daha fazla zaman verecek.'

Herkes durup ona doğru döndü.

Hunter, "Peki bunu hızlandırsak nasıl olur?" dedi. Adam bir kez başını salladı. 'Owen Henderson, 531 West 17th Street, Clark Park, Phoenix, Arizona. Serbest çalışan bir araştırmacı muhabir ve fotoğrafçıyım. tarafından yayınlanan makalelerim ve fotoğraflarım vardı. *New York Times*, *Los Angeles Times*, *Chicago Tribünü*, *Washington Post*ve *Miami Habercisi*, birkaçını saymak gerekirse.'

Hunter göz ucuyla Ajan Williams'ın odadan çıkmadan önce cep telefonuna uzandığını gördü. "Tamam" dedi Hunter. 'Bize beş dakika verin.'

Adam, "Hey," diye seslendi. "Ya kelepçelerime ne dersin?" Hunter kapının yanında durdu. Grubun sonuncusuydu. "Her şey yolunda giderse Owen, o kelepçeleri kendim çıkaracağım. Beş dakika sonra döneceğim." "Cidden mi?" Hadi dostum. Şimdi neden yalan söyleyeyim ki? Hunter artık dinlemiyordu.

Elli Altı

Ajan Williams, Phoenix'teki FBI saha ofisinden geri arama aldığında Hunter, Garcia ve her iki FBI ajanı da gözlem odasına yeni dönmüşlerdi.

On saniye boyunca dinledikten sonra cep telefonuna 'Harika' dedi. 'Bana e-posta göndermeniz yeterli.' Bağlantıyı kestikten sonra dönüp grubun geri kalanına seslendi. “Bu bir eşleşme.” Baş hareketiyle çift taraflı aynanın diğer tarafındaki adamı işaret etti. 'Gerçekten de Phoenix'ten otuz altı yaşında bir Owen Henderson'a bakıyoruz. Ayrıca adresi veya mesleği hakkında da yalan söylemedi. Şu anda evine giden iki ajanım var. Bu arada, her an onun tüm temel bilgilerini içeren bir e-posta almam gerekiyor.'

"İyi," dedi Ajan Fisher, odanın ortasındaki masanın köşelerinden birine yaslanıp Hunter'a bakarak. 'Ama sen bu bok çuvalına herhangi bir anlaşma yapmıyorsun. Bunu yapmaya yetkiniz yok. Direktör Kennedy'nin açık izni olmadan olmaz.'

"Biliyorum," diye yanıtladı Hunter, kabul edercesine başını sallayarak. Ajan Fisher başka bir şey söyleyemeden Garcia araya girdi.

“Hiçbir anlaşma olmayacak Özel Ajan Fisher.” Garcia'nın sözleri bariz olanı dile getirdiğini vurgulamak için normalden daha yavaş çıktı. 'Bizimle oynadı' diye açıkladı ama hemen sözlerini yeniden düşünmek için bir saniye ayırdı ve karar verdi.
biraz kazı eklemek için. 'Aslında seninle oynadı ama konumuz bu değil. Şimdi onu oynuyoruz.'

'Siktir git,' diye yanıtladı. 'Benimle oynamadı.'

"Yine de," dedi Garcia. `Ona hiçbir şey vermesek bile tavşan artık delikten çıktı. Artık bu hikayeyi gizli tutmamızın hiçbir yolu yok. Bu yüzden, o ya da başka bir muhabir, dört

farklı eyalette kurbanları olduğunu iddia eden yepyeni bir seri katil hakkında saçma bir makale yazmadan önce, bir veya iki gün içinde bir basın toplantısı düzenlemeyi ve hikayeyi basına aktarmayı öneririm. *Biz* duyurmalarını istiyoruz. Artık bunu kontrol edebilmemizin tek yolu bu.'

Ajan Fisher, FBI ortağıyla yeni bir görünüm değiştirdi. İkisi de Garcia'nın haklı olduğunu biliyordu.

Ajan Williams, "Sabah Direktör Kennedy'yi arayacağım" dedi.

Hunter, "Onunla konuşmak için oraya dönmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Ajan Williams, 'Ona sahte anlaşma teklif eden sen olduğuna göre, konuşmayı senin yapman mantıklı' diye yanıtladı.

Hepsi Ajan Fisher'a baktı.

"İyi," dedi acı acı. 'Zaten bunu başka birinin yapması gerekecek, çünkü eğer oraya geri dönersem, onun aptal suratındaki o aptal sırıtışı tokatlayacağım.'

"Tamam" dedi Hunter. 'Hemen döneceğim.'

Hunter kapıya ulaşmadan önce kapı Özel Ajan Mike Brandon tarafından itilerek açıldı. Yanında dumanı tüten beş fincan kahvenin olduğu bir tepsi getirdi.

Tepsiyi masanın üzerine koyarak, "Bunların işe yarayacağını düşündüm" dedi.

Garcia bir bardağa uzanarak, "Çok doğru," dedi. Özel Ajan Williams ve Fisher onu takip etti.

Ajan Brandon fincanına dört küp beyaz şeker atarken, "Yaklaşık yarım saat içinde kameranın fotoğraflarını alacağız" dedi. 'Ben de az önce bir telefon aldım Dr. Morgan," diye devam etti, şekeri kahveye karıştırarak. 'Otopsi işi bitti ama morga bu gece mi yoksa sabah mı uğrayacağımızı bilmesi gerekiyor.'

Hunter saatine baktı. 'Bu uzun sürmeyecek. En fazla on dakika."

Ajan Williams, Ajan Brandon'a "Onu geri ara" dedi. 'Ona

lütfen beklemesini söyle. Bir iki saniye sonra orada olacağız.'

Elli Yedi

Hunter sorgu odasına tekrar girdiğinde Owen Henderson sandalyesinde öne doğru oturmuş kelepçeli ellerine bakıyordu.

Hunter sağ elinde tuttuğu fincanı başıyla işaret ederek, “Kahve?” diye teklif etti.

Owen'ın gözleri biraz daha parladı. Hunter kapıyı arkasından kapattı, bardağı metal masanın üzerine koydu ve sonunda Owen'ı zincirlerinden kurtarmak için dışarıdaki memurdan aldığı anahtarları kullandı. “Bunun için teşekkürler,” dedi Owen, bileklerini şiddetle ovuşturarak. “Bunlar gerçekten çok rahatsız ediciydi.” “Konfor düşünülerek tasarlanmamışlardı,” diye yanıtladı Hunter sakince.

Owen kahveye uzanmadan önce Hunter'a mizahsız bir gülümsemeyle baktı.

Hunter, "Siyah" dedi. 'Şeker yok, krema yok.'

'Bu gayet iyi.'

Owen ilk yudumunu alırken gözleri kapandı ve sanki o bardağın içinde dünyanın en lezzetli sıvısı varmış gibi yüzü yumuşadı.

Hunter, "Kahve anınızı böldüğüm için özür dilerim" dedi. Ayrıca Owen'ın masasının karşısındaki koltuğa oturmak yerine ayakta durmaya karar vermişti. 'Ama burada kaybedecek sıfır zamanımız var. O departmanda zaten harika bir iş çıkardın.”

Owen tekrar kahvesini yudumladı ve sandalyesine oturdu.

Hunter, "Peki en baştan başlamaya ne dersiniz?" diye devam etti. 'Timothy Davis'i nasıl duydunuz? Onun adresini

nasıl aldın?'

'Bir telefon görüşmesi yoluyla.'

Hunter bekledi ama Owen yine sustu.

“Artık vakit kaybetme dedim, Owen.”

Hunter'ın sesindeki tuhaf çakıllı ton, Owen'ın bir sonraki yudumunun yarısında duraklamasına neden oldu. Bakışları Hunter'a yöneldi.

'Artık oyun yok.'

'Elbette. Kaleidoskop Suyu'nda biraz yemek yiyordum - bu bir . . . kahve dükkanı, meyve suyu ve salata barı ve restoran.’ ‘Peki o nerede?’

'Phoenix Şehir Merkezi. Yaşadığım yerden o kadar da uzakta değil.' 'Yani telefon geldiğinde yemek yiyordun?' 'Doğru.'

'Yalnız mıydınız?'

Owen kıkırdadı. 'Hayatımın hikayesi.'

Hunter'ın ifadesi boş kaldı.

“Evet,” diye tekrarladı Owen. 'Tek başımaydım.'

'Peki bu saat kaçtaydı?'

'Çağrı şu sıralarda geldi. . .' Hafızası geri gelirken kahve fincanına baktı. 'İki onbeş. . . Öğleden sonra saat iki yirmide.” Owen'ın sesinde hiçbir heyecan yoktu. Endişe yok.

‘Aramayı aldığınız cep telefonu adınıza mı kayıtlı?’

Owen bu soru karşısında kaşlarını çattı. 'Elbette.'

Hunter iki yönlü aynaya bakmadı ama Ajan Williams ve FBI'ın zaten Owen Henderson hakkında bir dosya hazırladığından, ellerinde onun adına kayıtlı herhangi bir cep telefonu numarasının da olduğuna şüphe olmadığını biliyordu. Bununla cep telefonu sağlayıcısıyla iletişime geçebilir ve muhtemelen görüşmenin bir kopyasını alabilirler.

“Peki ne söylendi?” diye sordu Hunter ama aynı zamanda Owen'a bir dakika beklemesini işaret etti. ‘Bu kadar ayrıntıyla
Hatırlayabileceğin gibi."

Owen nefes verdi ve fincanını masaya koydu. 'Çok uzun

bir konuşma değildi' diye başladı. 'Telefon çaldı, cevapladım ve sorduğu ilk şey hayatımın en büyük hikayesiyle ilgilenip ilgilenmeyeceğimdi.'

Hunter elini kaldırarak, "Durun," dedi. 'Gerçekten arayan kişinin sorduğu ilk şey bu muydu? İlk önce kimin konuştuğunu sormadı mı?'

"Eh," diye yanıtladı Owen yarım omuz silkerek. “Çok fazla kelimeyle değil.” Hunter onu itmeye fırsat bulamadan açıklamaya karar verdi. ‘Telefonuma her zaman kim olduğumu söyleyerek cevap veriyorum.’ Sağ elini yüzüne yaklaştırarak bunu gösterdi. Başparmağı kulaklık, serçe parmağı ise ağızlık oldu. “Owen Henderson konuşuyor.”

Hunter başını salladı. Telefonuna her zaman çok benzer bir şekilde cevap verirdi.

“Ama haklısın,” diye itiraf etti Owen. ‘Ona adımı söylediğimde ilk sözleri şu oldu: “Araştırmacı muhabir Owen Henderson?”

"Cep telefonu numaranı nasıl ele geçirdiğini ona sordun mu?"

Hayır, çünkü bu çok zor olmaz. Listelendim, ayrıca bir web sitem, bir Facebook hesabım ve bir LinkedIn hesabım var. Birçok gazetede benim de dosyam var. Cep telefonu numaramı ele geçirmek kimse için sorun olmaz.'

'Pekala, peki ya sesi? Bunda tuhaf bir şey olup olmadığını fark ettiniz mi – çok fazla bas. . . ? Husky. . . ? Derin . . . ? Yumuşak . . . ? Bir perde değiştiriciden geçirilip geçirilmediğini söyleyebilir misiniz? Ses değiştirici mi?'

Owen bir kez daha geçmişi düşünerek acele etmedi. 'Hayır, hiç de değil. Dürüst olmak gerekirse, normal sesler kadar normal geliyordu ve normal derken sesinde, hatta ses tonunda unutulmaz diyebileceğim hiçbir şey yoktu. Ortaya çıkacak hiçbir şey yok. Ve gerçekten yapmıyorum herhangi bir ses efekti kullandığını düşünüyorum.” Omuz silkti. 'Kulağa normal geliyordu.'

Hunter hayal kırıklığını tamamen gizli tuttu. “Tamam, o

zaman bana konuşmanın geri kalanını anlat, hem de söylediğim gibi, hatırlayabildiğin kadar detaylı.” Owen, kaldığı yerden devam etmeden önce kahvesini bitirdi. 'Böylece bana gerçekten araştırmacı muhabir olup olmadığımı sordu. Öyle olduğumu söyledim ve sonra, söylediğim gibi, bana hayatımın en büyük hikayesiyle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Bu çok genel oldu, ben de ona ne tür bir hikayeden bahsettiğini sordum.' Owen oturma pozisyonunu yeniden ayarlamak için durakladı.

"Ya cevabı?"

Owen, 'Tuhaf bir durumdu' diye anlattı. 'Çünkü öyle söyledi *ilk olarak*, halkın dikkatini çekecek olan şey cinayetler olacaktır; bir dizi cinayet.'

Hunter, “Başlangıçta mı?” diye sordu.

“Kullandığı kelime buydu, evet.”

‘Ayrıca aynı kelime kombinasyonunu da kullandı mı – “cinayetler – bir dizi cinayet”?”

'Bunu yaptı ve bunu çok ilginç buldum, bu yüzden tabii ki ondan belirli bir sayı istedim. Bir dizi yine fazla geneldi. Cevabı şuydu: “FBI'ın bunu bir seri cinayet vakası olarak değerlendirmesi için yeterli”.'

Hunter şimdi, Owen'ın Ajan Fisher'ı okuyup ona kaç ceset bulunduğunu sorduğunda neden üç ile saymaya başladığını anlıyordu. Bir ya da iki değil. Seri katil, FBI tarafından üç veya daha fazla kişiyi üç veya daha fazla ayrı olayda öldüren ve bu cinayetler arasında bir bekleme süresi olan bir katil olarak tanımlanır. Owen, "Bu beni daha da şaşırttı" dedi.

'Neden?'

“Çünkü FBI'ın bu işe karıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve eğer Federaller işin içindeyse, o zaman burada gerçekten büyük bir davadan bahsediyoruz demektir.” “Ama az önce bana söylediğinize göre,” diye sertçe yanıtladı Hunter, “arayan kişi size FBI'ın işin içinde olduğunu hiç söylemedi. hepsi o

Bu, "FBI'ın bunu bir seri cinayet vakası olarak

değerlendirmesi için yeterli" dedi. Bu aslında olaya karıştığımız anlamına gelmiyor.'

"Kabul edildi" diye kabul etti Owen. 'Ve bir sonraki sorum tam olarak buydu. Ona FBI'ın olup olmadığını sordum. *öyleydi* dahil olmuş. Cevabı bir kahkahaydı."

"Gülmek mi?" Hunter bunu tuhaf buldu.

'Evet.'

'Ne tür bir kahkaha?'

Owen dönüp Hunter'a baktı.

'Sinirli bir kahkaha mıydı, kısa bir kahkaha mı, uzun bir kahkaha mı, alaycı bir kahkaha mı, kulağa çılgınca gelen bir kahkaha mı? . . Owen, Hunter'a baktı. 'Tamam, şimdi gerçekten çok fazla şey istiyorsun. Bir kahkahaydı, biliyor musun? Sadece "Lanet olsun evet, işin içinde FBI var" anlamına gelen bir kahkahaydı. Hunter gerçekten çok fazla şey istediğini biliyordu. Konuşan içindeki psikologdu.

"Tamam" dedi. 'Ona neden bu kelimeyi kullandığını sordun mu? *ilk olarak*diye sordu Hunter.

"Zorunda değildim" dedi Owen. 'Çünkü aslında söylediği şey şuydu *ilk olarak*, halkın dikkatini çekecek olan şey cinayetler olurdu; bir dizi cinayet, ama gerçek hikaye bundan çok çok daha derindi." Owen durakladı ve Hunter'a bakarken tekrar bileklerini ovuşturdu. "Yani bu, soru sorma sırası bana geldiğinde konuşmamız gereken bir konu." Bu cinayetlerin ardındaki gerçek hikayenin ne olduğunu bilmem gerekecek."

Hunter son derece düz bir yüz ifadesiyle, "Elbette," diye onayladı. Harika, dedi Owen devam etmeden önce. 'Bunun üzerine arayan kişi bana hikayeyi isteyip istemediğimi tekrar sordu. Cevabım şuydu: "Tabii ki biliyorum ama önce güvenilirlik açısından bana kim olduğunu söyleyebilir misin?" Bana kim olduğunun önemli olmadığını söyledi. Önemli olan dikkatle dinlememdi." *Arayan kişi hırslı bir muhabiri nasıl ikna edeceğini açıkça biliyordu.* Hunter düşündü.

Owen kahvesine uzandı ama bardağın boş olduğunu

unuttu.

“Sizce bir tane daha alabilir miyim?” diye sordu. 'Yardımcı oluyor.'

Hunter, başını hafifçe solundaki iki yönlü aynaya doğru çevirirken, "Bu ayarlanabilir," diye yanıtladı. 'Lütfen devam edin.'

'Bana dinlememi söyledi, ben de dinledim. “Bu adresi not edin” diyerek başladı, ben de öyle yaptım. Timothy Davis'in adresiydi. Sonra 'Oraya varmak için iki buçuk saatin var' şeklinde bir şey söyledi.'

Hunter, elleri ceplerinde, tüm dikkatini Owen'ın anlattıklarına ve fizyolojik tepkilerine vererek ayakta durdu. Hunter gözbebeklerinde genişleme, ciltte kızarıklık ve nefes alma düzeninde herhangi bir değişiklik fark etmedi. Eğer Owen Henderson yalan söylüyorsa bu konuda uzmandı.

Owen, “Bana adrese vardığımda eve girmem gerektiğini söyledi,” diye devam etti. Bana ön kapının açık olacağını söyledi. Bana evin bodrum katına inmem gerektiğini ve aradığımı orada bulacağımı söyledi.'

Sorgu odasının kapısı çalındı. "Evet," diye seslendi

Hunter.

Kapı dışarıda duran görevli tarafından itilerek açıldı. Hunter'a dumanı tüten bir fincan kahve uzattı.

Hunter onu metal masanın üzerine koydu.

Teşekkür ederim dedi Owen ona uzanarak. 'Buradaki hızlı servisi seviyorum.'

Hunter şakayı dikkate almadı.

“Peki sonra ne geldi?” diye sordu Hunter.

Owen birkaç saniye fincanından çıkan buharın havada dansını izledi.

`Bana yanıma dijital değil analog fotoğraf makinesi almam gerektiğini söyledi.’

'Arayan *talimat verilmiş* bunu yapacak mısın?'

'Evet, az önce söylediğim buydu, değil mi? Ve siz sormadan önce, hayır, neden benden bir analog almamı

istediğini bilmiyorum
kamera yanımda. Ben sadece bana söyleneni yaptım.'

Hunter bir an düşündü. 'TAMAM. Başka ne dedi?”

Owen, "Temel olarak buydu" diye onayladı. 'Arayan kişi bana verdiği adrese ulaşmak için iki buçuk saatim olduğunu hatırlattı, ardından arama kesildi.'

'Neden iki buçuk saat olduğunu sordun mu ona? Bundan daha uzun sürerse ne olur?'

"Denedim" diye yanıtladı Owen. 'Ama bana sözünü kesmememi söyledi. Bana hikayeyi istiyorsam onun talimatlarına uymam gerektiğini söyledi. İşte bu kadar."

Hunter odanın bir tarafından diğer tarafına yürüdü. “Peki ona inanmana ne sebep oldu?” diye sordu. Bunun bir şaka araması olmadığını sana düşündüren neydi? Çünkü dürüst olalım, kim gerçekten böyle bir çağrı alır ve bunu takip eder, özellikle de farklı bir şehre gitmeniz istendiğinde?'

Owen omuz silkti. 'Ben serbest çalışan bir araştırmacı muhabirim. Temelde bizi iyi hikayelere götürecek ipuçlarına güveniriz. Günün geri kalanında gündemimde başka hiçbir şey yoktu. Seçimlerim çağrıyı görmezden gelip hiçbir şey yapmamaya devam etmek ya da kumar oynamaktı. Sırf bir ipucunu dikkate almamayı tercih ettikleri için her gün muhabirler tarafından kaç tane iyi ve harika hikayenin kaybolduğuna dair bir fikriniz var mı?'

Hunter, "Tahmin edebiliyorum," diye onayladı. “Fakat gazetecilerin her gün değersiz ipuçlarına dayanarak kaç tane sahte gezi yaptığını da hayal edebiliyorum. Orada bir şey olmalı. Dengeyi diğer tarafa çeviren bir şey.”

“Muhtemelen,” diye kabul etti Owen. 'Fakat bunu herhangi bir şeye bağlamam gerekse, bunun içgüdüsel bir his olması gerekirdi. Bunca yıl işte çalıştıktan sonra, bir bakıma buna dair bir his geliştirirsiniz - ensenizde bir karıncalanma - midenizde bir kasılma - bunu söylemek zordur, ama bunu hissedersiniz ve kafanızın içinde bir ses "yap" der. bunu göz ardı etmeyin”. Owen bir kez daha sandalyesine oturdu. 'Hadi

ama bana neden bahsettiğimi bilmediğini söyleme. FBI olmayabilirsin
Ajan, ama sen kesinlikle bir polissin. Şüphesiz bir dedektif. Siz, her şeyden çok içgüdülerinize güveniyorsunuz. Biz de öyle.'

Hunter'ın bu yoruma karşı hiçbir argümanı

yoktu. "Peki oraya varmanız ne kadar sürdü?"

Owen, "Phoenix'i hemen terk ettim" diye yanıtladı. 'Daha kesin olmak gerekirse 2:31'de. Biliyorum çünkü motorumu çalıştırır çalıştırmaz gösterge tablosu saatini kontrol ettim ve neredeyse her dakika saati kontrol etmeye devam ettim. Arabamı park ettiğim yere, bana verilen adresin bir sonraki caddesine, kalan yirmi beş dakikayla 5:38'de ulaştım.'

“Neden?” diye sordu Hunter. 'Neden yan sokağa park ettin? Peki neden yanında hiçbir şey yoktu? Yani cep telefonu yok, cüzdan yok, kimlik yok? Sahip olduğun tek şey bir kameraydı. Neden?'

Owen fincanı kucağına koydu.

'Çünkü neye bulaştığıma dair hiçbir fikrim yoktu' dedi. 'Eğer eve doğru gidersem bu, evin içinde veya dışında birilerini uyarabilirdi. Kimliğimin olmaması, telefonumun olmaması, hiçbir şeyin olmaması, ihtiyaç duymam durumunda bana inkar hakkı vermezdi. Buraya gelirken verdiğim bir karardı. Ve karşılığını aldı.” Kahvesinden bir yudum daha aldı. “Henüz suç mahallini ziyaret etmediniz, değil mi?” FBI uçağından inip doğruca buraya geldin, değil mi?'

Owen'ın ses tonunda neredeyse bir sırıtış vardı.

“Neden?” diye sordu Hunter.

Owen kasıtlı olarak şüpheyi sürdürdü.

"Çünkü Özel Ajan Fisher bana bugün erken saatlerde bir komşunun beni Bay Davis'in evine girerken gördüğünü söyledi," diye açıkladı sonunda. 'Bu komşuyla konuşan oldu mu?'

Hunter'ın tek yapabildiği iki yönlü aynaya hızlıca

bakmaktı. Komşu hikayesiyle ilgili şüpheleri vardı. Ajan Williams'tan komşuyla röportaj yapıp yapmadığını öğrenmesini istemesinin nedeni buydu.

Serbest muhabir, "Ben öyle düşünmemiştim" diye devam etti. 'Bay. Davis'in evi gözlerden oldukça gizlenmiş. Bitki örtüsüyle dolu bir dünyanın arkasında oturuyor. Yan evden bir komşunun, bırakın içeri giren birini görmek şöyle dursun, ön kapıya veya pencerelere yaklaşan birini bile görmesi mümkün değil.'

Hunter, "Bunu kontrol edeceğiz" dedi ve hızla devam etmeden önce tüm olayı küçümsedi. "Peki Bay Davis'in evine saat kaçta vardınız?" Saat 5:40 civarında mı?'

“Evet,” diye onayladı Owen. 'Bunun neredeyse doğru olduğunu söyleyebilirim. Bir dakika ver ya da al.'

Hunter, “Peki polis oraya vardığında neden hiçbir şey söylemedin?” diye sordu. `Neden kendinizi muhabir olarak tanıtmadınız? Neden sessiz oyunu oynadın ve ardından tüm o soğuk okuma teatral saçmalıklarını izledin?'

Hunter cevabı zaten bildiğinden oldukça emindi ama kayıtlara geçmesi için Owen'ın bunu kasete kaydetmesi gerekiyordu. Owen, "Ben bir araştırmacı muhabirim" diye yanıtladı. 'Ben de bunu yapıyorum. Arayan kişi telefonda bana bu kadar fazla bilgi vermedi. Polis geldiğinde anında karar verdim. Beni yine de içeri alacaklarını biliyordum. Üzerimde beni tanımlayabilecek hiçbir şeyin olmadığını biliyordum. Bir şey söylemenin faydası olmayacaktı, bu yüzden hiçbir şey söylememeye karar verdim. FBI'ın er ya da geç ortaya çıkacağını düşündüm. Ayrıca az önce bodrumda gördüklerim hakkında bana gönüllü olarak herhangi bir şey söylemelerinin cehennemde hiçbir şansı olmadığını da biliyordum. Eğer bir şey elde edeceksem, onları kandırmam gerekirdi.' Hunter'a verdiği gülümseme güven doluydu. 'İstediğim kişiyi hemen hemen soğuk okuyabileceğimi biliyorum. Muhabir olmadan önce Tarot kartları, avuç içi, aura, taş okuyarak geçimimi sağlıyordum. .

. Müşterilerin okumak istediği her şey. Bir FBI ajanını soğukkanlılıkla okumanın sıradan John Doe'dan farklı olmayacağını düşündüm.” Kayıtsız bir şekilde omuz silkti. 'Haklıydım.'

Hunter ilk önce Ajan Fisher'ın o sırada gözlem odasında ne kadar öfkeli olacağını merak etti. Sonra Garcia'nın ne tür alaycı bir yorum yapacağını merak etti. Birkaç saniye bekledi. Silah sesi yok. Belki Garcia yorumunu kendine sakladı.

"Tam görüşmenin sonunda," dedi Owen. 'İşte o zaman her şey daha da tuhaflaştı.'

'Hangi şekilde?'

Owen adamın telefonda kullandığı ifadelerin aynısını düşündü. Kesinlikle emin olması birkaç saniyesini aldı.

'Sahte bir dünyada yaşadığımızı söyledi; gerçek, doğal güzelliğin en saf ve en nadir sanat formları olduğu plastik bir dünyada. Ne kadar nadirse o kadar değerliydi. Gerçek güzelliğin uydurulamayacağını, kopyalanamayacağını, bu nedenle neslinin tükenmek üzere olduğunu söyledi. Ayrıca gerçek güzelliğin sonsuza kadar yaşaması gerektiğini ve bundan emin olduğunu söyledi. Gerçek sanatı anlayabileceğimi ve takdir edebileceğimi umduğunu söyleyerek sözlerini bitirdi.'

Elli sekiz

Tucson'daki Arizona Üniversitesi'nin doğu çeyreğinde bulunan Pima İlçesi Tıbbi Muayene Ofisi, hem büyüklüğü hem de mimarisi açısından etkileyici bir binaydı. Tasarımı modern, keskin çizgilerle vurgulanıyordu ve binanın önünde pişmiş toprak fayanslar ve büyük, kare, aynalı pencereler vardı; Los Angeles'taki tarihi görünümlü Adli Tıp Ofisi'nden tam bir nesil uzakta.

Hawaii'li görünüşlü bir görevli giriş lobisindeki resepsiyon masasının arkasından herkesi selamladı; gecenin o saatinde bile klimanın birkaç derecenin altına kadar hoş olduğu loş bir odaydı bu.

Görevli telefondan çıkarken, “Hepiniz FBI'dan olmalısınız, değil mi?” dedi.

Ajan Brandon kimlik bilgilerini göstererek, "Gerçekten de öyleyiz" diye yanıtladı. 'Dr. Morgan bizi bekliyor.”

Görevli başını sallayarak "Evet" diye onayladı. 'Yolda.'

On saniyeden kısa bir süre sonra, sağdaki ve resepsiyon bankosunun hemen yanındaki metal döner kapılar Dr. Morgan tarafından itilerek açıldı.

Grubun yanına gelerek, "Ajan Brandon," dedi. Sesi yorgun geliyordu. Mavi bir laboratuvar önlüğü ve ona uygun bir cerrahi başlık giyiyordu.

"Doktor." Ajan Brandon bu selama el sıkışarak karşılık verdi. 'Zaman ayırdığınız ve işbirliğiniz için çok teşekkür ederim. Mesai sonrası sınavların olduğunu biliyoruz
Bu çok alışılmışın dışında bir uygulama ve yardımınız için gerçekten minnettarız.'

Doktor, "Hiç sorun değil" diye yanıtladı. “Sadece işimi yapıyorum.” Diğerleriyle yüzleşmek için döndü.

Dr. Morgan zayıf, omuzlarına kadar çökmüş, gri ve seyrek saçlı bir adamdı. Koyu çerçeveli bir gözlük takıyordu ve burnundan yukarı doğru tünemişti ve sanki ağırlığı bacaklarının kaldıramayacağı kadar ağırmış gibi yavaşça hareket ediyordu.

İlgili tüm tanışmalar ve el sıkışmalardan sonra grup, Özel Ajan Brandon hariç, Dr. Morgan'ı resepsiyon bankosunun yanından ve onları tavanında şerit ışıkların ve çok temiz linolyum zeminlerin olduğu geniş bir koridora yönlendiren bir dizi metal döner kapıdan takip etti. ve parlaktı, her adımda herkesin ayakkabılarının ya tık sesi çıkarmasına ya da yüksek sesle gıcırdamasına neden oluyordu.

Koridora girdiklerinde hepsi havada kalan ve keskin, öfkeli

pençeler gibi burun deliklerinin içini çizen soğuk, antiseptik bir kokuyla karşılandılar. Hunter da Garcia da bu kokudan nefret ediyordu. Morga kaç kez ayak basmış olurlarsa olsunlar, ikisi de buna alışmış gibi görünmüyordu ve her iki FBI ajanının yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, onlar da bundan pek hoşlanmıyorlardı.

Hunter burnunu kaşıdı ve çoğunlukla ağzından nefes almak için elinden geleni yaptı. Garcia da aynısını yaptı. Koridorun sonunda sağa döndüler ve göz hizasında iki küçük buzlu cam pencereli başka bir çift kapı dizisine geldiler.

"İşte buradayız" dedi Dr. Morgan, kapıları iterek açtı ve herkesi geniş ama son derece soğuk bir muayene odasına yönlendirdi. İçeride, dışarıdaki koridordan gelen antiseptik kokusu yerini hafif bir endüstriyel sabun kokusuna bıraktığından etkisini büyük oranda kaybetmişti.

Tiyatronun kendisi, Hunter ve Garcia'nın Los Angeles'ta alışkın oldukları tiyatrolardan pek de farklı değildi. Odanın bir köşesine dayalı büyük çift lavabo, metal
çok sayıda aletin bulunduğu tezgahlar, beyaz zeminler, beyaz fayanslı duvarlar vb. Tasarım farklı olabilirdi ama içerik hemen hemen aynıydı.

Odanın ortasında paslanmaz çelikten bir muayene masası bulunuyordu. Üzerindeki gövde tamamen beyaz bir çarşafla kaplıydı. Masanın üzerindeki dairesel formdaki güçlü halojen ışıklar tüm odayı büyük bir parlaklığa boğuyordu.

Dr. Morgan, sanki her adım onu üzüntüye biraz daha yaklaştırıyormuş gibi yavaş, tereddütlü adımlarla cesede yaklaştı. Hunter, Garcia ve her iki FBI ajanı da muayene masasının sağında konumlanarak onu takip ettiler. Dr. Morgan diğer tarafa yürüdü ve çarşafı geri çekerek Timothy Davis'in çıplak vücudunu ortaya çıkardı. Gözleri yuvalarına daha da gömülmüştü. Dudakları tüm dolgunluğunu kaybetmişti ve cildi neredeyse insani olmayan bir şekilde lastik gibi görünüyordu, ancak tüm bunlara rağmen Hunter'ın SUV'daki olay yeri fotoğraflarını ilk gördüğünde

kurbanın yüzünde tanımladığı huzurlu ve dingin ifade hala oradaydı. . Önceki üç kurban gibi Hunter da Timothy Davis'in acı içinde ölmediğinden emindi. Acı çekmemişti. Gövdesindeki, her iki omzunun üstünden başlayan, göğsünün ön kısmından aşağıya doğru uzanan ve göğüs kemiğinin alt noktasında sonlanan ünlü Y kesiği, kalın siyah cerrahi iplikle dikilmişti. Doğu duvarındaki pano Timothy Davis'in iç organlarının son ağırlığını gösteriyordu.

Çarşaf geri çekilirken Hunter cildindeki inanılmaz renk değişikliğini hemen fark etti.

Doktor, "Otuz bir yıldır patologum" diye söze başladı. `Ve o yıllarda gerçekten inanılması güç şeyler gördüm ama burada olan şey... . .' başını salladı, 'gerçek hayatta değil, bir Hollywood filmine ait olmalı.' Masanın başına yeniden yerleşti. 'Eğer herhangi biriniz cesedi ters çevirmem için bana yardım edebilirse, görünenle başlamak isterim.'

Hunter ve Garcia doktora yardım etmek için öne çıktılar. Ceset ters çevrildiğinde, Dr. Morgan tekrar konuşmadan önce bir süre misafirlerini gözlemledi.

'Herkesin yüzündeki şaşkınlık eksikliğinden dolayı hepinizin kurbanın sırtındaki bu oymaları görmeyi beklediğinizi tahmin ediyorum.'

Sessizlik sadece birkaç saniyeliğine odaya hakim oldu. 'Maalesef' diye yanıtladı Ajan Fisher, gözleri hâlâ masadaki cesetteydi. 'Bu, bu katilin ilk kurbanı değil Doktor. Oymalar onun imzalarından sadece bir tanesi. Yani evet, onları görmeyi bekliyorduk.'

Artık ne arayacağını bilen Ajan Fisher bir kez daha oradaki işaretleri sessizce çözmeye çalıştı ama bu sefer kurbanın sırtındaki çizgiler daha uzun görünüyordu. Oymalar daha kompakt ve birbirine daha yakın görünüyordu, hemen tanınabilen harfler daha azdı. Yorgunluğu ve baş ağrısını gidermeye çalıştı ama işe yaramadı. Bunu çözmek için çok daha fazla zamana ihtiyacı olacaktı.

Tıpkı rekabetçi bir okul çocuğu gibi içgüdüsel olarak

Hunter'a baktı. Gözleri yavaşça bir kesikten diğerine geçiyordu, yüzündeki bakış sağlam ve odaklanmıştı.

"Sormam gerekirse bunlar nedir?" Dr. Morgan şansını denedi. 'Bir çeşit mesaj mı?'

Ajan Fisher, "Bunun gibi bir şey," diye onayladı.

'Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?'

“Henüz değil, Doktor.” Başını salladı. 'Katil mesajı bir kurbandan diğerine değiştiriyor. Asla aynı değiller.”

Hunter'a kısa bir bakış daha. Gözleri Timothy Davis'in bedeninden ayrılmış ve yeniden hiçbir şeye odaklanmamıştı. İfadesi derin konsantrasyondan derin düşünceye dönüşmüştü. Ajan Fisher mesajı yine çözdüğünü biliyordu.

Bunu nasıl bu kadar hızlı yapabiliyor?

Aniden düşünceli bakış kayboldu ve Hunter, Garcia'ya bakmadan önce birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Garcia, ortağının yüz ifadelerinin çoğunu çözebilecek kadar uzun süredir Hunter'ın ortağıydı. Hunter tek kelime etmeden ona bunun hiçbir anlam ifade etmediğini söylemişti.

Her iki FBI ajanı da Hunter'ın yüzündeki tuhaf ifadeyi fark etti ve bunun ne anlama geldiğinden emin olmasalar da bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabildiler. Ancak soruşturmanın gizliliğini korumak hâlâ çok önemliydi, dolayısıyla ikisi de soruyu sormadı. Yakında öğreneceklerini biliyorlardı.

"Daha önce benzer kesikler gördüyseniz," diye devam etti Dr. Morgan, "o zaman muhtemelen katilin bunları oluşturmak için çok keskin bir alet kullandığını zaten biliyorsunuzdur." Bu tesiste kullandığımız tıbbi neşterler kadar keskin ve hassas bir şey. Bu işaretlerin her biri tek bir kesme hareketi ile yapıldı.'

Her iki FBI ajanı da doktora yavaşça başlarını salladılar. Doktor, "Yani katilin hareket tarzını da bildiğinize eminim" dedi. “Kurbanlarının canını nasıl aldığını biliyorsun.” “Boğularak boğulma,” diye yanıtladı Ajan Fisher. 'Evet Doktor, onun hareket tarzını biliyoruz.'

Dr. Morgan ajanın bakışına şaşkınlıkla karşılık verdi. "Boğulmak mı?"

Odanın içindeki hava bile hareketsizdi.

Hunter, “Boğulmadı mı?” diye sordu.

'Hayır, değildi' diye yanıtladı doktor.

“Emin misin?” Soru Ajan Fisher'dan geldi. Dr. Morgan neredeyse gücenmiş görünüyordu. ‘Otuz bir yıldır patolog olduğumu söylediğimde duydun mu? Evet, kesinlikle eminim Özel Ajan Fisher.”

"Özür dilerim doktor" dedi utanarak. 'Saygısızlık etmek istemedim. Gerçekten çok şaşırdım, ayrıca çok yoruldum.'

"Sorun değil" dedi Dr. Morgan. ‘Önceki kurbanların tümü boğularak mı öldü?’

Ajan Fisher, "Öyle oldu" diye yanıtladı. 'Her biri.'

“Eh.” Doktor, Timothy Davis'in sırtındaki oymaları bir kez daha gösterdi. 'Hepiniz daha önce buna benzer bir şey gördüğünüz için, bu tuhaf, 'Zodyak katili' tipi kodun sizi nasıl şok edemediğini anlayabiliyorum, ancak bu kurbanın boğulmasını bekliyorsanız, o zaman hepiniz bu durumdasınız demektir. büyük bir sürpriz için.'

Elli Dokuz

FBI'ın Cerrah olarak adlandırdığı adam, otoyoldan çıkıp ön tarafında hatalı bir neon tabela bulunan küçük bir kamyon durağına giden yan yola girerken yüksek sesle, "Sanırım ara verme zamanı geldi" dedi. Son üç saattir arabayı çok iyi kullanıyordu ve hâlâ en az üç saat daha vardı. Acıktığını hissetti ama o kadar da umutsuz değildi; asıl ihtiyacı olan şey bir banyo molası ve yeniden kahve içmekti.

Kamyon durağındaki lokanta makul büyüklükteydi; dokuzu boş on iki oturma yeri vardı. Adam tezgahın önünde on adet dönen kırmızı bar taburesi saydı. Kaideleri yere

sabitlendi. Hamburger yemeklerinin son lokmalarını yiyen genç bir çift, restoranın girişinden içeriye doğru sayarak sekiz ve dokuz numaralı tabureleri işgal etti. Eski moda, siyah-beyaz damalı zemin tertemizdi, bu da adamın hoşuna gidiyordu. Dışarıda bir Kenworth, bir Peterbilt ve bir Volvo kamyonu yan yana park edilmişti. Kenworth'un yükü diğer iki kamyonun yaklaşık iki katı büyüklüğünde görünüyordu.

Adam lokantaya girdiğinde, birinci, ikinci ve üçüncü kabinlerde ayrı ayrı oturan üç kamyon şoförü de, yeni gelenleri merakla yemeklerinden kaldırıp baktılar. Hiçbiri uzun boylu adama birkaç saniyeden fazla ilgi göstermedi.

Adam tezgâha yaklaştığında tezgâhın arkasında duran kısa saçlı, orta yaşlı garson ona gülümsedi. Nazik ve profesyonel bir gülümsemeydi, aynı selamlama
Lokantanın ön kapısından giren her müşteriye gülümsedi. Belindeki kırmızı önlüğün üzerinde birkaç parmak izi vardı; rengine bakılırsa hardal rengiydi. Boynundan ince bir kordonla koyu çerçeveli bir gözlük sarkıyordu. İsim etiketi okundu *Nancy*.

"Merhaba" dedi Nancy. 'Lütfen istediğiniz yere oturun. Senin yanında olacağım.'

Sesi sıcak ve misafirperver olmasına rağmen yorgun geliyordu. Yüzü yıpranmış ve mağlup görünüyordu, bu da onun çok uzun süredir aynı yerde çalıştığı ve gençliğinde kurduğu tüm hayallerden artık vazgeçtiği gerçeğini ele veriyordu.

Adam başını sallayarak "Teşekkür ederim" diye yanıtladı ve lokantanın diğer ucundaki son oturma kabinine doğru ilerledi. Sırtını duvara dayayıp giriş kapısına dönük oturdu.

Menü hemen hemen kutu standartlarında, yolun ortasında bir akşam yemeği menüsüydü - burgerler, sandviçler, sosisli sandviçler, makarna ve peynir, kaburgalar vb. Lokantanın spesiyalitesi, şefin kendi gizli tarifi soslu köfteli sandviçti.

“Peki sana ne alabilirim?” diye sordu Nancy. Gözlükleri artık burnunun üzerindeydi ve elinde bir not defteri ve

kalem tutuyordu.

'Köfteli sandviçiniz kaldı mı?'

Nancy dönüp adama baktı ve dudaklarına o nazik ve profesyonel gülümseme geri döndü.

'Sevgilim, köfteli sandviçler bizim markamızdır. Bizde 24-7 tane var ve her zaman tazeler, ayrıca tatları da gerçekten harika.'

"Satıldı" diye yanıtladı adam. “Ben de buraya bir kahve takviyesi alabilir miyim lütfen?” Ona büyük bir seyahat kahvesi kabı uzattı. “Elbette.” Nancy kutuyu aldı. 'Başka bir şey? Cevizli turtamız da oldukça muhteşem.'

'Efsanevi?'

'Aslında.'

'Bu satış konuşmasını nasıl reddedebilirim? Bir dilim alacağım. Ve biraz durgun su lütfen.”

'Hemen geliyorum.'

Nancy'nin adama siparişini getirmesi beş dakikadan az sürdü. Yalan söylememişti. Köfte sandviçi muhteşemden başka bir şey değildi. Cevizli pasta, gerçekten muhteşem. Kahve de fena değildi.

Adam hayatta hiç endişesi yokmuş gibi yemek yiyordu. İşi bitince faturayı nakit ödedi ve Nancy'ye yirmi dolar bahşiş bıraktı. Bu sefer ona verdiği gülümseme her zamanki, provasını yaptığı gülümseme değildi.

Adam kasanın yanından geçerken giriş kapısının yanındaki yerel ilan panosundaki bir kupür gözüne çarptı. Durakladı ve uzun bir süre inceledi.

"Olmaz," diye fısıldadı sonunda kendi kendine, adrenalin çoktan damarlarını doldurmaya başlamıştı. Neredeyse başını geriye atıp yüksek sesli, hareketli bir kahkaha attı ama dikkati kendine çekmeye niyeti yoktu.

Adam birisinin bakıp bakmadığını görmek için sağ omzunun üzerinden hızlıca bir göz attı. Kimse değildi. Nancy mutfağa geri dönmüştü, tezgahtaki genç çift birkaç dakika önce ayrılmıştı ve geriye kalan tek kamyon şoförü, yani

üçüncü kabinde oturan, kaburga siparişini yutmakla meşguldü.

"Merhaba güzelim" dedi adam, gözleri tekrar kupürdeydi. Hızlı bir hareketle onu tahtadan söktü. Kağıdı cebine koyarken tuhaf bir sıcaklığın tüm vücudunu sardığını hissetti.

Artık bir sonraki kurbanının kim olacağını tam olarak biliyordu.

Altmış

Dr. Morgan'ın yorumu, Autopsy Theatre One'daki herkesin ona endişeyle bakmasına neden oldu. Ajan Fisher, "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor Doktor?" diye sordu.

'Sana göstereyim.'

Doktor, Hunter ve Garcia'ya başıyla selam vererek cesedi bir kez daha ters çevirmek için yardımlarını istedi.

"Sadece birkaç saat önce cesedi ilk gördüğümde," diye başladı Dr. Morgan, "bir şey bana hemen tuhaf geldi; cildindeki ciddi renk değişikliği." Konuşurken bunu belirtti. 'Hepinizin payına düşenden daha fazlasını gördüğünüzü ve muhtemelen bir o kadar otopsi incelemesine tanık olduğunuzu biliyorum, bu yüzden eminim ki kimseye ölüm sonrası morarmanın ne olduğunu açıklamama gerek yok.'

Bunu takip eden kısa sessizlik Dr. Morgan'ın varsayımını doğruladı.

'Pekala,' diye devam etti, 'Bay. Davis burada hiçbir şey göstermedi. Hiçbir morluk yok.'

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Ajan Williams.

Hunter'ın kalbi tekledi.

'Çünkü kan yoktu' dedi.

Garcia ve iki FBI ajanı da ona baktı.

Ajan Williams, "Nerede kan yok?" diye sordu.

Hunter, "Bedeninde," diye yanıtladı.

Dr. Morgan başını salladı. 'Bu doğru. Kurbanın vücudundaki tüm kan neredeyse çekilmişti. Damarları kuruydu. Onun beyni bir parça bayat ekmeğe benziyordu. Kalbinden, karaciğerinden ve böbreklerinden az miktarda kan almayı başardım ama onları neredeyse sıkarak çıkarmak zorunda kaldım.'

Doktor sıkma hareketini taklit etmek için iki elini de kullandı. Bu Ajan Fisher'ı utandırdı.

Ajan Williams, "Kurban buraya geldiğinde damarlarında kan yok muydu?" diye sordu. Rüya görüp görmediğini merak etmeye başlamıştı.

"Bu doğru," diye tekrar doğruladı Dr. Morgan.

Ajan Fisher, muayene masasından bir adım geri çekilerek, "Bir saniye bekleyin" dedi. 'Az önce Alacakaranlık Kuşağı'na mı atıldım? Bu bir vampir hikayesi değil, değil mi?" Doktora seslendi. "Bana boynunda diş izleri olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?" Bakışları refleks olarak Timothy Davis'in boynuna gitti.

"Hayır" diye yanıtladı Dr. Morgan. 'Boynunda diş izi yok. Elimizde olan tek şey sol uyluğundaki küçük bir delik ve morluk ve sol kolunun iç kısmında daha da küçük bir tane.' Herkesin dikkatini buna çekti.

Timothy Davis'in sol kolundaki orta kübital damarın hemen üzerinde küçük bir morluk görülebiliyordu.

Ajan Fisher, "O bir keş miydi?" diye sordu.

Doktor başını sallayarak "Buna dair hiçbir belirti bulamadım" dedi. Kurbanın sol kolundaki morluğu kastederek, "Bu morluk kan bağışıyla tutarlı" dedi.

Ajan Fisher, "Vay be, durun" dedi, iki eli de havada. 'Bana katilin onu çıkarmayı başardığını mı söylemeye çalışıyorsun? *Tümü* Kurbanın kanını kolundaki küçük bir iğne deliğinden mi aldınız?'

"Hayır, sana bunu söylemiyorum," diye geri geldi Dr.

Morgan. 'Kurbanın orta-kübital damarındaki bu küçük yaralanma ve morarmanın, kan bağışından sonra oluşan morarma türüyle tutarlı olduğunu söyledim, ancak bunun katilin çıkış noktası olduğunu düşünmüyorum.'

Ajan Williams, "Bir dakika bekleyin" dedi. `'Kurbanın tüm kanı'' derken, burada ne kadar kandan bahsediyoruz?'

Hunter, "Kurbanın büyüklüğüne bakılırsa beş ila altı litre arasında bir yerde" yorumunu yaptı.

Ajan Williams'a konuşmadan önce Dr. Morgan, "Bunun oldukça iyi bir değerlendirme olduğunu söyleyebilirim" dedi. 'Görüyorsunuz, insan vücudundaki tahmini kan hacmi, ağırlığının yaklaşık yüzde yedi ila dokuzu kadardır. Kurbanımız hayatta olsa olsa yüz altmış kilo civarında olurdu.'

"Özür dilerim." Ajan Fisher tartışmayı yarıda kesti. 'Fakat alınan kan hacminin veya kurbanın hayattayken ağırlığının bizim için gerçek bir önemi olduğunu düşünmüyorum. Anlamak istediğim şu; bu nasıl mümkün olabilir? Bunu kendin söyledin Doktor, kan onun damarlarından çıkarılmış olamaz.' Masadaki cesede bir kez daha baktı. 'Vücudunda herhangi bir kesik yok' Boğazı kesilmemişti. Bileklerine dokunulmamıştır. Katil onu nasıl tüketti? *Tümü* onun kanı mı?'

"Eh, ifadenizde iki sorun var, Özel Ajan Fisher," diye karşı çıktı Dr. Morgan, ses tonu inatçıydı.

Ona yarım yamalak baktı.

"Bir" diye söze başladı doktor. 'Alınan kanın hacmi bizim için son derece önemli çünkü bu boğulmanın değil ölümün nedeniydi. Bir vücut kan hacminin yüzde kırkından fazlasını kaybettiğinde, diye açıkladı, 'buna tıbbi açıdan dördüncü sınıf kanama denir, oyun neredeyse biter. Vücudun dolaşım sistemi üzerindeki baskı, hayatta kalamayacak kadar büyük hale gelir. Kalp artık kan basıncını ve dolaşımını sürdüremeyecektir. Ana organlar iflas edecek ve kurban ölümden önce koma durumuna girecek. Bu duruma

hipovolemik şok adı veriliyor.'

Hunter "Acı çekmek yok" dedi.

"Gerçekten de" diye onayladı Dr. Morgan. 'Kurbanın hissedebileceği en kötü şey, kan kaybının kalbinin dokulara oksijen sağlamak için fazla mesai yapmasına neden olması nedeniyle göğsünde bir rahatsızlık olurdu. Bununla birlikte kan basıncı çok hızlı düşerek onu bahsettiğim koma durumuna sokardı.'

Dr. Morgan, Ajan Fisher'a yeniden hitap etmeden önce ciğerlerini havayla doldurdu.

“Ve ifadenizle ilgili ikinci sorun şu; ben kanın onun damarlarından çıkarılmış olamayacağını söylemedim. Kurbanın sol kolundaki bu iğne batması yarasının katilin çıkış noktası olduğuna inanmadığımı söyledim, bu da bizi vücudun aldığı diğer tek yaralanmaya götürüyor.' Timothy Davis'in solundaki delinmeye benzer yarayı işaret etti. uyluk.

‘Ne?’ Ajan Fisher daha da şaşkın görünüyordu ama bu sefer yalnız değildi. Garcia da biraz kaybolmuş görünüyordu. "Kafa karışıklığınız tamamen anlaşılabilir," dedi Dr. Morgan, kibir ya da küçümseme içermeyen bir ses tonuyla. “Ben de tamamen kaybolmuştum ama gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım; kurbanın vücudunda sadece iki yara vardı; kolundaki iğne batması ve bacağındaki delik, başka bir şey değil. Bunu yapanın, kurbanın tüm kanını boşaltan kişinin, bunu koluna on altı kalibrelik bir iğne sokarak yapmasının bir yolunu göremiyordum. Bu bana tek bir seçenek bıraktı; bacağındaki yara.'

‘Tamam ama nasıl?’ Ajan Williams bu sefer. Dikkati Timothy Davis'in bacağındaki yaralanmaya dönmüştü. ‘Katil, bacağındaki küçük bir kesiden kurbanın vücudundaki tüm kanı nasıl emmiş olabilir?’

Doktor, "Beni de etkileyen şey bu," diye itiraf etti. 'Patolog olarak geçirdiğim bunca yıl boyunca buna benzer bir şey hiç görmemiştim. Eğer kurbanın başı kesilip baş aşağı bırakılmış

olsaydı, vücudunda hâlâ bu kadar kan akmazdı.'

“Peki cevap nedir?” diye sordu Ajan Fisher. ‘Katil bunu bacağındaki delikten nasıl yapmayı başardı?’

“Çok akıllıca ve otopsinin bu kadar uzun sürmesinin nedeni de bu. Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamak için beynimi zorluyordum. Bir çeşit ipucu bulmak için bacak yarasını ve vücudunun içini araştırmak zorunda kaldım. . . beni doğru yöne yönlendirecek bir şey.”

"Peki bir şey buldun mu?"

'Yaptım.' Dr. Morgan gözlüğünü yeniden burnuna yerleştirdi ve herkese kendisini otopsi salonunun diğer tarafına, duvarda bir insan vücudu diyagramının asılı olduğu yere kadar takip etmeleri için işaret etti. “Ama bunun hiçbir şekilde kesin olmadığını anlamanı istiyorum. Bu, buradaki yarayı ve otopsi sırasında bulduklarımı dikkate alan bilinçli bir tahmin. O yüzden lütfen bir süre burada benimle kal, tamam mı?'

Herkesin gözü diyagrama takıldı. İnsan vücudundaki ana damarları ve arterleri tasvir ediyordu.

"Etkeni belirlemek için toksikolojiyi beklememiz gerekecek," diye söze başladı Dr. Morgan. “Fakat katilin, kurban kavga etmeden çalışabilmesi için ona sakinleştirici vermesi gerekirdi. Toksikoloji bize neyin kullanıldığını söyleyecek.”

Herkes başını salladı.

"Şimdi bulduklarıma geçelim," diye devam etti doktor. ‘Bacağındaki delik, kurbanın sol dış iliyak damarına doğrudan girmek için çok dikkatli ve ustalıkla yapıldı.’ Diyagramda damarı gösterdi. “Şimdi işin çok zekice ve bir o kadar da zor kısmı geliyor, ama eğer bunu doğru anladıysam katil dört buçuk katater gibi bir şeyi bacaktaki delikten kurbanın dış iliak damarına yerleştirmiş. Bu aslında femoral damarları ortak iliak damarlara bağlayan büyük bir bağlantı damarıdır. Beşinci bel omuru seviyesinde sol ve sağ ortak iliak damarlar bir araya gelerek abdominal vena kava'yı

oluşturur. Damar kalbe yaklaştıkça alt vena kavaya dönüşür.'

Duvardan sarkan şemada hepsi bacağın yarısından aşağı doğru uzanan uzun bir damar gibi görünüyordu.
kalbine kadar.

'Basitçe söylemek gerekirse,' diye açıkladı Dr. Morgan, 'bu temelde kalbe gidip gelen devasa bir damardır. Birkaç mahalleden geçen büyük bir şehir yoluna benzer. Yol aynı kalsa da mahalleden mahalleye geçerken farklı isimler alıyor, hepsi bu.” Dr. Morgan'ın elleri diyagramdan uzaklaştı. 'Hepiniz alt vena kava sistemine aşina mısınız?'

Hunter bir kez başını salladı; herkes başını salladı. Dr. Morgan merakla ona baktı.

'Çok okudum doktor.'

Doktor, grubun geri kalanına hitap etmeden önce "Tamam" diye yanıtladı. 'İnferior vena kava, vücudun alt bölgelerinden (bacaklar, sırt, karın ve pelvis) oksijeni alınmış kanı kalbin sağ atriyumuna getiriyor ve bu yüzden katilin uzun bir kateter kullanması gerekmiş olmalı. Kateteri çok yavaş ve dikkatli bir şekilde kurbanın damarından -ya da açıkladığım gibi adı değişen damarlardan- ve kurbanın kalbine yönlendirdi.'

Doktor teorisini açıklarken Garcia ve Ajan Fisher yavaş yavaş sinmeye başladılar.

"İlk başta," diye devam etti Dr. Morgan, "katilin, kurbanın vücudundaki kanı pompalamak için bir tür pompaya ihtiyacı olduğunu düşündüm."

“Değil mi?” diye sordu Ajan Fisher.

'Evet evet, tüm bunların asıl akıllıca yanı da bu.' 'En doğal pompalama yöntemini kullandı,' dedi Hunter. ‘Kurbanın kendi kalbini kullandı.’

'Ne?'

Dr. Morgan etkilenmiş görünerek başını salladı.

'Hiç şüphesiz çok zekice, alışılmışın dışında düşünülmüş bir fikir' dedi. ‘Açıkladığım gibi, kurbanın kan hacmi azaldıkça kalp daha hızlı pompalamaya başlayacak ve

katetere giderek daha fazla kan gönderecektir.’

"Fakat kan hacmi yüzde altmışın altına düşer düşmez," dedi Garcia, "senin de açıkladığın gibi, oyun biter." Kalp pompalamayı bırakacaktı. Peki kanın geri kalanını vücuttan nasıl çıkardı?'

'Harika bir soru ve aklıma gelen tek yol bunu manuel olarak yapmak.' Grubu tekrar otopsi masasına yönlendirdi ve açıklamak için jestleri kullandı. 'İlk yardım. Sanki vücudu yeniden canlandırmaya çalışıyormuş gibi. Her iki elinizi de göğsünüzün, kalbinizin üzerinde tutun ve ardından pompalayın. Bir, iki, üç, dört. . . Kurbanın kollarındaki kanı almak için sanırım katilin kollarını teker teker kaldırması ve kanı sıkarak kalbe geri göndermesi gerekirdi. Birkaç pompa daha ve işte; kanı tamamen kurumuş bir kurban.'

Ajan Fisher başını sallayarak, "Bu kesinlikle delilik," dedi.

"Belki de" diye onayladı doktor. ‘Fakat yine de etkili ve ciddi anlamda zekice.’

Altmış Bir

Ana binanın dışına adım atar atmaz Ajan Fisher, Hunter'a "Sırtındaki işaretler" diye sordu. 'Onların şifresini çözdün, değil mi? Bunu orada yaptın.”

Hunter merdivenlerin ilk katında durdu ve yorgun gözlerle ona baktı. "Sanırım yaptım, evet." *düşünmek*?'

Hunter, "Uzun bir gün oldu," diye açıkladı. ‘Yoruldum, beynim yoruldu, gözlerim yoruldu.’

“Yine de oradayken katilin kurbanın sırtına kazıdığı Latince ifadeyi anladınız, değil mi?” Hunter'ın sessizliği çınlayan bir “Evet” gibiydi.

'Yanlış anlamış olabileceğini mi düşünüyorsun? Bir hata mı yaptın?'

Bu seferki sessizliği ilkinin tam tersi anlamına geliyordu.

Ajan Fisher onları hem yüksek sesle hem de net bir şekilde duydu.

'Tamam, peki neydi o? Katilin bu kez kullandığı Latince ifade neydi?”

Avcı etrafına baktı. Yalnız olmalarına rağmen, Tucson'daki Pima İlçesi Tıbbi Muayenehanesi merdivenlerinin üst kısmının bu konuşmayı yapabilecekleri en iyi yer olduğunu düşünmüyordu.

“Arabada konuşabilir miyiz?” diye önerdi. Ajan Williams,

"Evet, bence en iyisi bu olur" dedi. Hepsi SUV'a bindiğinde Ajan Brandon baktı.

Sanki gruba bir şey söylemek üzereydi ama hiç şansı olmadı.

Hunter, Dr. Morgan'ın Otopsi Salonu Bir'de kendisine verdiği büyük zarfa atıfta bulunarak, Ajan Williams'a, "Şuna hızlıca bakabilir miyim?" diye sordu. Hunter oradan Timothy Davis'in sırtındaki oymaları gösteren Polaroid fotoğraflarından birini aldı.

Ajan Fisher görüntüyü incelemek için Hunter'a doğru ilerledi ama saniyeler içinde pes etti. Eğer Hunter, katilin dördüncü kurbanının sırtına kazıdığı yeni Latince ifadeyi oluşturmak için satırları ve harfleri zaten birleştirmişse, o iğrenç bulmacayı bir araya getirmek için beynini zorlamanın ne anlamı vardı? Özellikle o özel jetten indiğinden beri yanında taşıdığı nükleer baş ağrısını göz önüne alırsak, kesinlikle stresten uzak yaşayabilirdi.

“Peki bu ne diyor Robert?” Bu sefer soru Hunter'ın solunda oturan Garcia'dan geldi. Hunter, Ajan Fisher'a bakmadan önce çenesini kaşıdı. Latince sözcükleri telaffuz ederken sanki hata yapıp yapmadığını bir kez daha kontrol etmesini ister gibi işaret parmağıyla Polaroid'i işaret etti.

'*Güzellik içe doğru yaşar.*'

Ajan Fisher'ın gözleri, annesini takip eden bir ördek yavrusu gibi Hunter'ın parmağını takip etti. Çizgiler harfleri oluşturacak şekilde mükemmel bir şekilde birleşiyordu.

Harfler mükemmel bir şekilde birleşerek dört kelimenin her birini oluşturdu.

Bunu ona gösterdiğinde çok kolay göründü.

"Bu doğru gibi görünüyor, evet," diye kabul etti sonunda. “Peki İngilizcede bu ne anlama geliyor?” diye sordu Garcia. 'Güzellik . . . bu sefer nerede?”

“İçeride mi yaşıyor?” Ajan Fisher, bakışları Hunter'a sabitlenirken cevabını bir soru olarak ifade etti. Bu sefer onay isteyen oydu.

Başını salladı. '*Güzellik içe doğru yaşar* "Güzellik içeride bulunur - ya da güzellik yaşar ya da güzellik içeridedir" anlamına gelir. Tam ifadeler değişebilir ama sanırım anlam hemen hemen aynı.'

‘Güzellik içeride mi yaşar?’ Ajan Williams bu ifadeyi tekrarlayarak, buna bir miktar şüphe ekledi.

Hunter, sürücü koltuğunda oturan Ajan Brandon'la karşılaştı. 'Owen Henderson'ın kamerasından aldığımız filmde ne durumdayız? Herhangi bir şey?'

Ajan Brandon, "Evet," diye yanıtladı ve Hunter'a yeni bir zarf uzattı. 'Her şey bitti. Siz oradayken ben onu almaya gittim. Henüz teslim edecek zamanım olmadı.”

Hunter zarfı yırttı ve içinden sekize on inçlik kalın bir deste renkli fotoğraf çıkardı. Fotoğraflara göz atmaya başladığında herkes ona doğru eğildi.

İlk on dört fotoğrafın tamamı Timothy Davis'in evinin bodrumundaki hastane tarzı yatakta yatan tam vücut fotoğraflarıydı. Fotoğraflar çeşitli açılardan ve mesafelerden çekildi. Hunter hiçbirinin üzerinde fazla durmadı.

Sonraki on bir fotoğraf, kurbanın yüzünün ve sol bacağındaki tuhaf yaranın yakın plan çekimleriydi. Hunter, son beş fotoğrafa ulaşana kadar görünüşte çok fazla endişe duymadan bu fotoğraflara bir kez daha göz attı.

Son beş atışta herkesin edindiği izlenim, Owen Henderson'ın cesedin bulunduğu odayı belgeleme hareketlerine başladığı yönündeydi. Dört duvarın her birinin

fotoğrafını çekmişti.

Görünüşe göre Timothy Davis bodrum katını merhum eşi Ronda'nın anısına bir türbe haline getirmişti.

İlk fotoğraf giriş kapısının solundaki duvara aitti. Karşısında antika görünümlü, beyaz bir tuvalet masası vardı ve üzerinde buna uygun üç katlı bir makyaj aynası vardı. Aynanın köşelerinden bir çift altın kolye sarkıyordu. Her ikisinin de kolye olarak haçları vardı. Aynanın en sol köşesine, Timothy ile karısının düğün günlerinde çekilen on x beş inçlik renkli bir fotoğraf sabitlenmişti. Kollarını beline dolamış, arkasında duruyordu. Gülümsemeleri daha parlak görünüyordu
güneş üstlerinde gökyüzünde yükseliyor. Aynanın diğer ucunda çiftin başka bir fotoğrafı vardı; bu sefer Timothy ile Ronda'yı düğün pastalarını keserken gösteriyordu. Yüzleri mutluluğun tanımıydı.

Tuvalet masasının üzerine birkaç eşya neredeyse OKB noktasına kadar titizlikle yerleştirilmişti. İçinde bir saç fırçası, bir tarak, küçük bir mücevher kutusu, bir krom kirpik kıvırıcı, iki tırnak törpüsü ve iki şeffaf cam kavanoz vardı. İlkinde birçok farklı renk ve tonda çok sayıda makyaj kalemi vardı. İkincisi ise farklı şekil ve boyutlarda makyaj fırçalarıyla dolup taşıyordu. Tuvalet masasının ortasında, aynanın tabanına doğru itilmiş, yarıya kadar dolu üç parfüm şişesi vardı.

Hunter bir sonraki fotoğrafa geçti. Bodrum odasının uzak duvarını gösteriyordu. Ona sabitlenmiş kancalardan dört kadın elbisesi sarkıyordu. İnce, şeffaf koruyucu plastik kapak, dört parçanın da tozlanmasını önledi. En soldaki ilk giysi Ronda'nın gelinliğiydi. İkinci ve üçüncü ürünler ise çok şık iki uzun gece elbisesiydi. Son parça, sağ kolunda iki küçük yırtık ve bir ön cebi olmayan, oldukça yıpranmış bir mavi kot ceketti. Bu eşyaların her birinin yanında Ronda Davis'in bunları taktığı çerçeveli bir fotoğraf vardı.

Hunter bir sonraki fotoğrafa geçti. Giriş kapısının

sağındaki duvarı gösteriyordu. Timothy ve Ronda'nın çeşitli yerlerdeki (kumsal, dağlar, akşam yemeği partileri, evleri) daha çerçeveli fotoğrafları yerden tavana kadar kaplıydı. . . her yer. Bazıları uzun zaman önceydi, ikisi hala üniversitedeyken. Birkaç kişi onları çocukken gösterdi.

Bir sonraki fotoğraf, giriş kapısının bulunduğu dördüncü ve son duvara aitti. Kapının sağ tarafında ahşap bir konsol masası ona yaslanmıştı. Üzerinde Ronda'nın tek bir portre fotoğrafı, içinde bir buket çiçek bulunan mavi bir vazo. kırmızı güller ve içinde tek bir parça olan, alyansı olan küçük, açık bir mücevher kutusu.

Setin tamamındaki son fotoğraf tavanı gösteriyordu. Tıpkı duvarlar gibi beyaza boyanmıştı. Ortasında, üç spot lambalı düz krom bir lamba, küçük odaya fazlasıyla ışık sağlıyordu. İki köşede birkaç su sızıntısı noktası görülebiliyordu, bu da etraflarında küf oluşmasına neden olmuştu.

Ajan Fisher, Ajan Brandon'a "Bu kadar mı?" diye sordu. 'Elimizdeki tek şey bu, evet. Kameradaki film otuz altı pozluk bir ruloydu. Son altı kare boştu.' Hunter son beş fotoğrafa bir kez daha göz attı, beyni parçaları bir araya getirmek için fazla mesai yapıyordu.

'*Güzellik içeride yaşar*dedi Garcia. 'Peki bu bir tuval ya da sanat eseri olarak suç mahalli ile nasıl bağlantılı? Güzellik neyin içinde yaşar? O odanın içinde mi? Katil şimdi felsefi olmaya mı çalışıyor, güzelliğin hepimizin içinde yaşadığını, sadece onu bulmamız gerektiğini, böylece onun işini anlayabileceğimizi mi söylüyor? Kanın güzel bir şey olduğunu mu düşünüyor? Ne . . . ?'

Ajan Fisher, "Belki de katil odadan bahsediyordur" dedi, fotoğraflara bakarak. 'Odanın neyi simgelediği hakkında konuşuyor olabilir.'

Garcia, "Oda neyi simgeliyor?" diye sordu.

'Kurbanla merhum eşi arasındaki ölümsüz aşk.' Ajan Fisher'ın ses tonu sakindi, hiçbir şekilde rahatsızlıktan eser yoktu. 'Şu resimlere bakın. Bir kez o odaya girdiğinizde, o

sevgiyle çevrelenirsiniz. Bundan kaçmanın hiçbir yolu yok. Orada aşk ve üzüntü yan yana yaşıyor. Neredeyse bu duvarlardan damlıyor. Şimdi bir anlığına düşünün; sadece Bay Davis'i o odada öldürmekle kalmayıp, aynı zamanda cesedini, karısı için yarattığı bu "tapınak" ile çevrelenmiş halde orada bırakmak. . . aşkları için yarattığı tapınak, muhtemelen katilin sanat eseri olarak gördüğü tapınaktır. Bir kez daha, sanırım onun Latince deyimi şunu anlatıyor:
Kompozisyonun tamamı burada, aşka bir övgü gibi; Bay Davis'in karısı öldükten sonra sadece içeride yaşayan bir aşk: o odanın içinde, onun içinde. Damarlarında akan kan gibi. Bu yüzden kanını akıtarak öldürdü. Hepsi, tıpkı daha önce olduğu gibi, sembolizm. Ayrıca "güzellik hepimizin içinde yaşar" dediğiniz konusunda da haklı olabilirsiniz.'

Garcia'nın kaşları kalktı.

Ajan Fisher şöyle açıkladı: 'Katil bu cinayeti sevgiyi sembolize etmek için kullanıyorsa o zaman sevginin tıpkı damarlarımızda akan kan gibi hepimizin içinde yaşadığı doğrudur.'

Hunter, "Peki ya kurban seçimi?" diye sordu. Her iki ajan da merakla ona baktı.

`Katil kurbanları olarak neden bu dört kişiyi seçti?' Ajan Fisher ve Williams yeni ofislerinde kendilerine sordukları sorunun aynısını yinelediler.

Hunter, "Katilin o dört kapıyı çalmasının bir nedeni olmalı" diye bitirdi.

"Elbette var" diye yanıtladı Ajan Fisher. 'Fakat bu onu anlayabileceğimiz, hatta açıklayabileceğimiz anlamına gelmiyor. Belki de katilin gözünde bu dört kurban onun işine daha uygun kişilerdi. Unutmayın, o insan olarak onların peşinde değildir; o, yarattığı sadist sanat eseri ne olursa olsun, büyük resme en iyi uyan nesneler olarak onların peşindedir. Bu yüzden onlara zarar vermiyor. Yani evet, muhtemelen kurbanlarda katili onlara yönlendiren oldukça spesifik bir şeyler vardı, ama bu asla anlayamayacağımız bir

şey. Bunu hiçbir zaman açıklayamayabiliriz çünkü bu sadece katile özel bir şey olabilir, başka kimseye ait olmayabilir. Ne kadar çabalarsak deneyelim, olayları asla onun çarpık gözlerinden göremeyebiliriz.'

Hunter bunun çok doğru olduğunu biliyordu. Katilleri yakalamak onların nasıl düşündüklerini, amaçlarını ve mantıklarını anlayacakları anlamına gelmiyordu. . .

Garcia, "Seyahat etmeye ne dersin?" diye sordu. 'Katilin aklında belirli tipte bir insan olsa bile, örneğin sizin de önerdiğiniz gibi yaratmak istediği çılgın sanat eserine en iyi şekilde uyan kişiyi düşünse bile neden onu dört farklı şehirden seçiyorsunuz ki? . . dört farklı eyalet mi?'

Ajan Fisher sessizleşti.

Garcia, "Katilin ilk cinayeti Detroit'te işlendi" diye ekledi. 'Neredeyse 700.000 nüfuslu bir şehir. Eminim ikinci gezisinde Detroit'te yaşayan seksen dört yaşında eski bir temizlikçiyi, üçüncü gezisinde genç ve çekici bir modeli ya da dördüncü gezisinde Afro-Amerikalı bir erkeği bulmakta hiç zorlanmazdı. . Neden gitmek
Michigan'dan Kansas'a, Kaliforniya'ya ve şimdi de Arizona'ya? Bu dört kişide onu sırf onlara ulaşmak için eyalet sınırlarını geçmeye iten bu kadar özel olan şey neydi?'

Ajan Fisher, "Belki de mesele onların özel olması değildir" dedi. 'Belki de seyahat etmek onun iş olarak yaptığı işin sadece bir parçasıdır. Bir spor gözlemcisi ya da ilaç satıcısı ya da buna benzer bir şey olabilir. Onu şehirden şehire atlamaya zorlayan bir şey. Daha sonra işinin rahatlığını kurbanlarını seçmek için kullanacak, onları farklı yerlerden seçecekti ve bu gerçeğin tek başına onu bulmayı çok daha zorlaştıracağını çok iyi biliyordu.'

Garcia bir an bunu düşündü ama beyni çok yorgundu ve her şey onun mantıklı düşünebilmesi için hâlâ çok tazeydi. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde Los Angeles'ta tek bir kurbandan dört farklı eyalete yayılmış dört kurbana

ulaşmışlardı. Şu anda kesinlikle hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve teorilerin en çılgını, sahip oldukları gerçeklerle en iyi eşleşen teoriydi.

Hunter sessiz kaldı ama cinayetlerin, seyahat işinin rahatlığı nedeniyle katilin kurbanlarını seçemeyecek kadar ayrıntılı göründüğünü düşünmekten kendini alamadı.

Ajan Fisher'ın gözleri birdenbire genişledi ve kafasının içinde yeni bir düşünce patladı.

Ajan Williams'a hitaben "Yolcu manifestoları" dedi. 'Eğer katil gerçekten yaptığı iş nedeniyle seyahat ediyorsa, o zaman cinayet şehirleri de dahil olmak üzere gitmesi gereken her yere uçma ihtimali var. Eğer durum böyleyse adı yolcu manifestolarında yer alacak. Detroit'teki, Wichita'daki, Los Angeles'taki, Tucson'daki, hatta Phoenix'teki tüm havalimanlarıyla temasa geçmemiz gerekiyor. Her havayolunun yolcu manifestolarını kontrol eden ve hepsini birbirleriyle çapraz kontrol eden bir ekip kuralım. Cinayet tarihinin her iki tarafını da dahil olmak üzere en az üçer hafta aramalıyız. Eğer şanslıysak, bu dört şehre girip çıkan, kendini tekrar eden bir isme rastlayabiliriz.'

Ajan Williams, "Bu çok uzak bir ihtimal," diye onayladı. ‘Ama kesinlikle denemeye değer. Sabah ilk iş oraya bir ekip göndereceğim.'

Altmış İki

Ajan Brandon, Tucson şehrinin tam ortasında, beş dönümlük bir arazi üzerinde yer alan çiftlik tarzı bir butik otel olan Lodge on the Desert'ta herkese bir oda tutmuştu. Mekan görkemli olduğu kadar göz kamaştırıcıydı ve fonunda heybetli Santa Catalina Dağları'ndan başka bir şey yoktu.

Garcia, Hunter'la birlikte arabadan inip çantalarını

toplarken, "Kahretsin," diye fısıldadı. 'FBI'ın bizden çok daha iyi bir şansı var. Sadece şu yere bakın. Eğer LAPD bu geziyi planlamış olsaydı, muhtemelen arabada uyuyor olurduk.'

Genç bir hamal, sabahın o saati için fazlasıyla neşeli görünen bir ses tonuyla, "Çantanızı taşıyabilir miyim efendim?" diye sordu.

Garcia ona gülümsedi. “Kesinlikle yapabilirsiniz.” “Ya siz efendim?” Kapıcı Hunter'a seslendi.

Hunter çantasını sağ omzuna atarak, "İyiyim," diye yanıtladı. 'Ağır bir çanta değil.'

Resepsiyon görevlisinin bilgisayar ekranındaki rezervasyon sayfasının üst kısmını süsleyen üç büyük harf sayesinde check-in hızlı ve sorunsuz bir şekilde yapıldı. Belki de mevcut en iyi beş odanın kendilerine tahsis edilmesinin sebebi de bu mektuplardı.

Ajan Williams anahtarını alırken "Saat sabah 4:22" dedi. 'Hepimizin en az dört saat uyuması gerektiğini söyleyebilirim. Peki hep birlikte sekiz buçukta kahvaltı salonunda buluşsak nasıl olur?'

Herkes kabul etti.

Hunter'ın konaklama yeri 221 numaraydı, Eski El Paso ile dekore edilmiş geniş bir odaydı, otelin batı kanadındaki bir kaktüs bahçesinin hemen yanındaydı.

Kapıyı arkasından kapatıp çantasının omzundan yere düşmesine izin verirken Hunter, yorgunluğun tedavi edilemez bir hastalık gibi vücudunun her köşesini ele geçirdiğini hissetti. O anda hiçbir şeyin, hatta uykusuzluğunun bile onu uykuya dalmaktan alıkoyamayacağını biliyordu. Bu sefer değil. Ancak kendini ne kadar yorgun hissetse de yatmadan önce hızlı bir duş almaya karar verdi. Morgdan gelen mide bulandırıcı kokunun hâlâ teninde hissedilebildiğinden emindi.

Hunter banyoya girmeden önce peluş ve çok rahat görünen kral yatağın yanında soyundu.

Kapının yanında dururken, "Vay canına," diye fısıldadı. Onu neyin daha çok etkilediğinden emin değildi - banyoya şüphesiz bol miktarda renk katan Meksika Talavera çinileri mi, yoksa oturma odasının neredeyse tamamına eşit olan büyüklüğü. Havada dolaşan çuha çiçeği ve vadi zambakının yumuşak ve rahatlatıcı kokusu da çok hoş bir dokunuştu.

Hunter duş kabininin içinde gözlerini kapattı, öne doğru eğildi, alnını renkli fayanslı duvara yasladı ve güçlü, ılık su jetinin boynundaki, omuzlarındaki ve sırtının üst kısmındaki gergin kaslara masaj yapmasına izin verdi. Eğer cennet diye bir şey varsa bu onun ıslak versiyonu olmalıydı.

Sıcak su onu rahatlattı ama yine de beyni bağlantıyı tam olarak kesmiyordu. Son yirmi dört saatteki olaylardan sonra gerçekten nasıl olabilir? İşlemesi gereken o kadar çok şey vardı ki kariyerinde ilk kez Hunter'ın nereden başlayacağına dair hiçbir fikri yoktu. İlk önce neyi analiz etmeli? Cinayetlerin kendileri mi? Kurbanlar mı? Katilin MO'su? Katilin imzaları mı? Mesajlar mı? Suç sahneler? Yerler mi? Ortaya attıkları tuhaf teori mi? Hepsi birden mi?

Hunter başının kafatasının içinde dönmeye başladığını hissedebiliyordu, bu yüzden hâlâ kalan azıcık gücünü tüm bu düşünceleri bir kenara itmek için kullanmaya karar verdi. Artık üzerinde ölüm kokusu kalmayıncaya kadar tüm vücudunu fırçalamaya odaklandı. Suyu kapattığında doğal olarak bronzlaşmış cildi açık pembe bir renk almış ve parmak uçları kırışmıştı.

Hunter yatak odasına döndüğünde saçını kurutmayı düşünmeden yatağa çöktü. Teni lüks beyaz çarşafla temas ettiğinde hissettiği duygu, kabarık bir bulutun üzerine çökmüş olduğuydu. Göz kapakları kıpırdamadı bile. Çok uzun bir günün sonunda ağır panjurlar gibi kapandılar. Bir dakikadan az bir süre sonra uykuya daldı.

Altmış Üç

Hunter tam sabah 8:25'te odasından dışarı çıktı. Bunu yaparken Garcia koridorun köşesini döndü.

"Vay canına," dedi Garcia. “Bu nasıl mükemmel bir zamanlama, ha?” Hunter kapıyı arkasından kapattı.

"Kahvaltı salonunda olacağını sanıyordum" dedi.

Garcia, "Farklı koşullar altında ben de öyle olurdum" dedi. 'Ama gerçekten sabahın bu erken saatlerinde bu ikisiyle tek başıma yüzleşmek istemiyorum. Ben mazoşist değilim, biliyorsun değil mi?'

Hunter kıkırdadı. 'Evet, sanırım demek istediğini anlıyorum. Özel Ajan Fisher'ın senden pek hoşlandığını sanmıyorum Carlos.' 'Ben mi?' Garcia'nın şaşkın yüzü neredeyse samimiydi. 'Zırva. Herkes beni sever. Büyüleyiciyim, yakışıklıyım, akıllıyım ve etrafta olmak çok eğlenceli. Sevilmeyecek ne var ki?' Kollarını göğüs hizasına kadar kaldırdı, iki yana açtı ve iki eliyle kendisini işaret etti. 'Ayrıca ben Brezilyalıyım. Herkes Brezilyalıları seviyor çünkü samba yapabiliyoruz.'

'Olabilmek *Sen* samba?'

'Yapabilir miyim? Ama bu konunun dışında. Açsın, değil mi?'

Hunter, "Açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti. Sormasına bile gerek yoktu. Garcia ne kadar zayıf olmasına rağmen her zaman açtı. “Öyleyse,” diye sordu Garcia, koridorda ilerlerken. 'Bu odalar ne kadar büyük ve renkli? Şu banyonun büyüklüğünü gördün mü?”

'Benim dairemden daha büyük.'

Garcia güldü. “Bu çok zor olmaz Robert. Bir ayakkabı kutusunda yaşıyorsun.”

'Yaşadığım yeri seviyorum.'

"Elbette öyle."

Hunter ve Garcia, otelin restoranının kahvaltı salonuna girer girmez Özel Ajanlar Fisher ve Williams'ı gördüler. İki ajan doğu duvarındaki tavandan tabana pencerenin yanındaki bir masada oturuyorlardı. Her ikisi de standart, FBI tarafından verilen güneş gözlüklerini ve koyu renk takım elbiselerini giymişlerdi. Ajan Fisher'ın saçları gevşekti ve sabah duşundan dolayı hâlâ ıslaktı.

Garcia gülmeye devam etti. ‘İkisi de güneş gözlüğü takıyor mu? . . içeri? Öyle değil mi?' Hunter kapıdan onları selamlayarak masalarına doğru ilerledi.

“Gerçekten onlarla oturmamız gerekiyor mu?” diye fısıldadı Garcia. Hunter, "Herkesin senden hoşlandığını söylediğini sanıyordum" diye yanıtladı. "Ve öyle de yapıyorlar," diye onayladı Garcia. 'Fakat bu onları sevmem gerektiği anlamına gelmiyor.'

Hunter, "Belki de sambayla onların kalplerine girebilirsin" dedi.

Garcia onaylamadan başını salladı. 'Robert, pek çok konuda harikasın ama anında şaka yapmak onlardan biri değil. Şakaları bana bıraksan iyi olur.” “Bunun oldukça iyi bir çaba olduğunu düşündüm.”

Sabahın erken saatlerinde yeniden bir araya gelme havasında olmayan tek kişi Garcia değildi. Ajan Fisher, kahvaltı salonunun girişinde Hunter ve Garcia'yı görür görmez ortağına doğru eğildi.

"Sana arka taraftaki bir masayı seçmemiz gerektiğini söylemiştim," diye mırıldandı. 'Herkesten gizli. Artık bizimkini paylaşmak zorunda kalacağız.'

Ajan Williams, "Dedektif Hunter'ı sevdiğini sanıyordum" diye fısıldadı.

'Ben de öyle yapıyorum. Robert'a karşı kesinlikle hiçbir şeyim yok. Sinirlerimi bozan onun ortağı.'

'Ah, şimdi Robert oldu, değil mi?'

Ona omuz silkti. 'Her neyse.'

Seslerini fısıltı seviyesinde tutmalarına ve konuşurken

başlarını biraz yana çevirmelerine rağmen Hunter dudaklarını okumakta hiç sorun yaşamadı.

Hunter masalarına yaklaşarak, "Günaydın" dedi. Her iki ajan da hep birlikte "Günaydın" diye yanıtladı.

“Arka tarafta, herkesten gizli bir masayı tercih edeceğini düşünmüştüm.” Hunter dayanamadı. Her iki ajan da merakla ona baktı.

Ajan Fisher, "Bütün yeni gelişmeler göz önüne alındığında," diye duyurdu daha Hunter ve Garcia karşılarındaki sandalyelere oturmadan önce, "Direktör Kennedy bir basın toplantısı yapılmasına izin verdi. Biz konuşurken Özel Ajan Brandon bunu organize ediyor. Bu öğleden sonra tüm büyük haber kanallarına çok kısa bir basın açıklaması gönderilecek. Basın toplantısında çok seçilmiş sayıda soruyu yanıtlayacağız, hepsi bu. Medya sirkine dönüşmesine izin vermeyeceğim. Her şey on dakikadan fazla sürmeyecek, en fazla on beş.”

Hunter ve Garcia yerlerine oturur oturmaz masalarına yaklaşan yirmili yaşlarının başındaki esmer bir garson, "Merhaba, Lodge on the Desert oteline hoş geldiniz" dedi. Dudaklarındaki gülümseme sahteydi ama yine de son derece misafirperverdi. 'Bu sabah sana ne alabilirim?'

Garcia gülümsemeye karşılık vererek, “En büyük kahvaltınız hangisi?” diye sordu.

Garson, "Bu, Arizona Çölü'ndeki Lodge'un tam kahvaltısı olurdu" diye yanıtladı. 'İçeriyor...'

“Sorun değil tatlım.” Garcia onu durdurdu. 'Ne olursa olsun alacağım. İçinde ne varsa onu yerim. Onu buraya getir.”

Garson, “Yumurtanızın nasıl pişmesini istersiniz?” diye sordu. Garcia, "Fazla kolay lütfen," diye yanıtladı.

"Peki ya bifteğin?"

Garcia iki kez baktı. “Biftek mi var?” Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

Garcia'nın vücudunu inceleyen garson, "On iki ons" diye

onayladı. 'Oldukça büyük bir tabak. Çoğu insan hepsini bitiremez. Eğer istersen şeften bifteği bekletmesini isteyebilirim ya da sen daha az doyurucu bir yemek tercih edebilirsin.'

'Hayır, biftek gayet iyi. Hadi getirin." Garcia gülümsedi. 'Hepsini bitirmeye gelince; meydan okuma kabul edildi. Bifteğimi orta pişmiş alacağım lütfen."

Hunter pişmiş kahvaltıyı atlayıp büfedeki seçeneklere sadık kalmaya karar verdi. Ajan Fisher ve Ajan Williams onun örneğini takip etti. Dördü de sade kahve sipariş etti.

Garson masalarından uzaklaşınca Hunter, Ajan Fisher'a, "Basın açıklaması," dedi. 'Ne söyleyecek?'

"Fazla değil," diye yanıtladı başını sallayarak. "Fakat bir gazete aracılığıyla kötü bir sürprizle karşılaşmamak için o kahrolası serbest muhabirin bildiği her şeyden bahsetmek zorunda kalacağım. Ona hiçbir koz bırakmayacağım. O ve soğuk algınlığı
okuma partisi numarası kendilerini becerebilir. Onun yüzünden cinayetlerin yaklaşık zaman dilimini, kurban sayısını vb. söylemem gerekecek ama isim vermeyeceğim. Şimdi değil. Ayrıca oymalardan, katilin imzalarından ya da yönteminden bahsetmeyeceğim ve katilin kurbanlarından sanat yaptığına inandığından da kesinlikle bahsetmeyeceğim.'

Özel Ajan Brandon sanki işareti almış gibi kahvaltı odasının kapısından içeri girdi ve masalarına yaklaştı. Ajan Williams'ın yanına oturarak, "Herkese günaydın" dedi. O masadaki herkesin toplamından çok daha dinlenmiş görünüyordu ve sesi çok daha dinlenmişti. "Basın toplantısının bugün saat 19.00'da yapılması planlandı" diye duyurdu. "Bu otelin konferans salonunu kullanacağız." Yeterince geniş." "Sorun değil" dedi Ajan Fisher.

Ajan Brandon Hunter'la yüzleşmek için döndü.

"Ve Bay Davis'in komşusu, Bay Christopher Pendleton, 911'i araması gereken kişi konusunda haklıydınız. O

yapmadı. Yarından sonraki güne kadar tatilde olmaması da gerekiyordu. Bay Pendleton, Tucson şehir merkezinde kendi hukuk firmasını işletiyor. Eve ancak dün akşam saat dokuz civarında geldiğini ve komşusunun evinin çevresinde polis arabalarını görünce herkes kadar şaşırdığını söyledi. Yaklaşık bir saat önce bu sabah kapısını çaldığımda bana ilk kez birinin ona bir şey sorduğunu söyledi.'

Garcia, “Yalnız mı yaşıyor?” diye sordu. 'Eş? Çocuklar mı? Dün gün boyunca evde kimse var mıydı?'

Ajan Brandon "Boşandı" diye yanıtladı. 'İki çocuk, ikisi de üniversitede. Ev çoğu gün bütün gün boş.” “İçeriye zorla girme belirtisi var mıydı?” Garcia yine. 'Hiçbir şey yok. Ev de alarma geçti. Herhangi bir ihlal olmadı."

Ajan Fisher, "Tucson polisi 911 çağrısından sonra telefon numaralarını doğruladı mı?" diye sordu, sesinde şimdiden sıkıntı vardı.

"Görünüşe göre hayır," diye onayladı Ajan Brandon.

Ajan Williams, "Demek katil 911'i aradı" dedi.

Ajan Brandon, "En olası senaryo bu" diye onayladı.
“Neden?” Ajan Fisher tekrar. 'Katil neden önce o boktan muhabiri arayıp onu eve götürsün ve sonra 911'i arasın? Mantık bunun neresinde?'

"Bunu basın toplantısının yapılmasını istediği için yaptı" dedi Hunter, hafızası hızla birçok gerçeği birbirine bağlarken.

‘Ne?’ Ajan Fisher kararsız görünüyordu ama tek kişi o değildi. 'Katil basın toplantısının yapılmasını mı istiyor? Takip etmiyorum.'

"Eh," diye başladı Hunter. 'Hepimiz katilin dün Phoenix'te Owen Henderson'ı arayan kişi olduğunu biliyoruz.
öğleden sonra, değil mi?' Cevap beklemedi. Artık katilin 911'i arayan kişi olduğundan da oldukça eminiz. Komşunun tatilden erken döndüğüne dair saçma hikayeyi de ekledi çünkü bu, çağrıya daha fazla güvenilirlik kazandıracaktı, aynı zamanda bize şanslı olduğumuz izlenimini de verecekti. Şimdi dünü düşünün. Owen Henderson bize Bay Davis'in

evine öğleden sonra saat 5:40'ta geldiğini söyledi, bir dakika olsun.' Hunter, Ajan Brandon'la yüzleşti. "Bize 911 çağrısının tam olarak 17.42'de geldiğini söylemiştiniz, değil mi?"

Temsilci, “Evet, bu doğru” diye onayladı.

Hunter'ın bakışları masada gezindi ve omuz silkti.

'Peki, burada bunun bir tesadüf olduğunu düşünen var mı?'

Altmış Dört

Kız gözlerini açtı ve alarm saatine bakmak için yavaşça yatakta yuvarlandı, gerçi buna pek de ihtiyacı yoktu. Her zamanki gibi, güneş ilk ışıklarını yoğun gece gökyüzüne yansıtmaya başladığında uyandı.

Kız bir an için hareket etmedi, gözleri komodinin üzerindeki dijital saatin loş kırmızı ışığına sabitlendi. Sonra uyku sersemliği dağılmaya başladığında dudakları ürkek bir gülümsemeyle gerildi.

'Bugün Cuma' diye fısıldadı kendi kendine.

Bu sözlerle birlikte, kız tekrar yuvarlanıp bu kez tavana dönmeden önce ürkek gülümsemesi kendine güven kazandı.

Kendi kendine bir kez daha, Bugün Cuma, dedi, sesi bir saniye öncesine göre çok daha canlıydı.

'Evet öyle. Evet öyle. Bugün cuma.”

Sözleri, anında uydurduğu aptal bir melodiyle dans ederek çıkıyordu. Doğaçlama şiirini söylerken kalçaları bir yandan diğer yana sallanıyor ve başı kendi çılgın ritmine göre yukarı aşağı sallanıyordu.

Tüm bu mutluluğun ardındaki sebep basitti; tıpkı geçen Cuma, önceki Cuma ve ondan önceki Cuma olduğu gibi bugün onu tekrar görecekti.

Her zaman çirkin, kullanılmayan okulun arkasındaki eski parkta buluşurlardı. Artık orada kimse oynamadı. Artık

kimse köpeklerini gezdirmiyor, bisiklete binmiyordu. Birkaç yıl önce okulun kapanmasıyla birlikte,
tüm alan yavaş yavaş unutuldu ve bu da onlara çok yakıştı.

Dört hafta önce kıza ilk tanıştıklarında, "Kimsenin toplantılarımızı bilmesi mümkün değil, tamam mı?" demişti. ‘Öğrenirlerse buluşmamıza izin vermezler.’

'Evet biliyorum' diye yanıtlamıştı. 'Annem bundan gerçekten hoşlanmazdı.'

Her buluşmada birbirlerine karşı biraz daha rahat oluyorlardı ve bu da kızın zar zor kontrol altına alınabilen mutluluğunun bir başka nedeniydi. Geçen cuma ilk kez el ele tutuşmuşlardı. Bu ona daha önce hiç hissetmediği bir duyguyu yaşatmıştı; içi sıcak, dışı tüyleri diken diken, her tarafı mutlu. Bugün onun elini tekrar tutacağını gerçekten umuyordu.

Bu düşünce bile kızın dudaklarına yeni bir gülümseme ve doğaçlama şarkısına yeni, daha canlı bir ritim kazandırdı. Kolları senkoplu bir hareketle teker teker önündeki havaya yumruk attı.

Kendi kendine, "Tamam, tamam" dedi ve coşkusunu birkaç kademe daha düşürdü. Onu tekrar görebilmeden önce okula gitmesi ve ondan önce de hazırlanması gerekiyordu.

Dönüp başucu saatine son bir kez baktı. Kesinlikle kalkma zamanı.

Ayaklarını yatağın üzerinden sarkıtıp kenarına oturdu. Tam o sırada aklına bir fikir geldi: Okula gitmeden önce neden annesinin yatak odasına gizlice girip parfüm şişelerinden birini okul çantasına saklamıyorsun? Annesi bunu umursamazdı değil mi? Onda bunlardan çok vardı. Üstelik onu çalmıyordu; sadece ödünç alıyordu. Geri döndüğünde onu geri verecekti. Belki bir çift küpe bile ödünç alabilirdi; annesinin yalnızca özel günlerde taktığı parlak küpelerden. Bunlar çok güzeldi. Herkes onları severdi ve eğer o giyerse o da onları severdi, değil mi?

'Evet, elbette isterdi.'
Belki onu bile severdi.

Altmış Beş

Hunter'ın az önce önerdiği şeyin gerçekliği herkesin yüzüne çarptı.

Hunter, "Katilin bu aramayı tam olarak Owen Henderson Timothy Davis'in evine girdiği anda yapmış olmasının tek bir yolu var" dedi.

Ajan Williams "O hâlâ oradaydı" dedi.

Hunter sandalyesine yaslandı.

'Hala evin içinde olduğunu sanmıyorum' dedi. "Çok riskli ama kesinlikle Owen Henderson'ın geldiğini görecek kadar yakındaydı." Owen'ın eve girdiğinden emin olduktan sonra 911'i aradı ve muhtemelen Tucson polisinin yanıt verme süresinin beş dakikadan az olacağını da biliyordu.'

Ajan Fisher, "Bir dakika bekleyin," diye sözünü kesti. Eğer katil 911'i aramadan önce gerçekten muhabirin Bay Davis'in evine girmesini beklediyse, o zaman yanılıyor olabileceğini düşünüyorum Robert. Katilin tüm bunları basın toplantısının yapılmasını istediği için yaptığını düşündüğünüzü söylediniz ama ben öyle düşünmüyorum. Buna mantıksal olarak bakmaya çalışalım. Katil, muhabirin eve girdiğini görür görmez 911'i aramışsa, bunun nedeninin muhabirin polis tarafından alınmasını istemesi olduğu açıktır. Muhabirin polis tarafından yakalanmasını istiyorsa bunun nedeni muhabirin bizimle konuşmasını istemesiydi. Suç mahallinde bulunan herkesi sorgulayacağımızı açıkça biliyordu. Yani eğer muhabirin bizimle konuşmasını istiyorsa, bunun nedeni muhabirin bizden mümkün olduğu kadar çok bilgi almaya çalışmasıydı ki, olan da tam olarak buydu.” “Evet ve hayır,” diye yanıtladı Hunter.

Ajan Fisher Hunter'a boş boş baktı.

"Evet," diye açıkladı Hunter. Katil, Owen Henderson'ın polis tarafından yakalanmasını ve bizimle konuşmasını istedi ama hayır, niyeti bizden bilgi almak değildi. Soğuk okuma fikri katilden değil Owen Henderson'dan geldi. Katilin sorgulamanın nasıl sonuçlanacağını tahmin etmesine imkân yoktu. Owen Henderson muhabir olduğu için bizden bilgi almak istedi ve yaptıkları da bu. Katilin niyeti bunu yapmaktı *biz* Artık hırslı bir muhabirin cinayetleri bildiğinin farkındayım.'

Bunun anlamı, diye atladı Garcia, daha önce de söylediğim gibi, artık bu olayı gizli tutmamızın hiçbir yolu yok; eğer biz bir şey söylemezsek, Owen Henderson söyleyecektir. Basitçe söylemek gerekirse Ajan Fisher, katil bizi basın toplantısı düzenlemeye zorladı.'

Ajan Fisher uzun bir süre her şeyi düşündü. “Yani bu katilin tipik, ders kitabına konu olan, dikkat çekmeye çalışan seri katil olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu. 'Bütün bunları haberlerde yer almak istediği için mi yaptı?'

Garcia, "Onun tipik hiçbir yanı yok" diye karşı çıktı. 'Ama neden olmasın? Bu katilin diğer insanlara, hatta hayvanlara karşı gösterdiği duygusal tarafsızlık düzeyine bakılırsa, kendisinin yüksek dereceli bir psikopat olduğuna şüphe yok ve bu nedenle eminim ki etrafındaki herkesten üstün olduğuna gerçekten inanıyor. o . . . Her anlamda.” Garcia duraksadı ve bir anlığına sözlerinin zihnine yerleşmesine izin verdi. "İnsanlar şöhreti sever Ajan Fisher. Hatırlanmaktan hoşlanırlar. Mümkünse saygı duyulur. Bu bir gerçek. Bazıları için şöhretin iyi ya da kötü olması önemli değil. Şöhret ve kötü şöhretin her ikisi de çok güçlü motivasyon kaynakları olabilir, özellikle de gerçekte olduklarından çok daha fazlası olduklarına inanan insanlar için.'

Ajan Fisher'ı ciddi bir bakışla yere eğme sırası Garcia'daydı.

“Bunu kendin söylemiştin, hatırladın mı?” diye devam etti.

‘Bazı katiller sadece bizim değil, tüm dünyanın ne kadar muhteşem olduklarını bilmesini istiyor.’

Ajan Williams, "Haklı olduğu bir nokta var, Erica," diye yorum yaptı. Garcia, "Her cinayeti için bu kadar zahmete ve hazırlıklara katlanan bir katilin, yaptığı işin takdir edilmesini isteyeceğine inanmak gerçekten zor mu?" diye ekledi. Bir düşünün; vücut parçalarının profesyonelce çıkarılması, Latince ipuçları, kurbanlarından birinin kanını tamamen çılgınca tüketme şekli. *Tümü* kanı, suç mahallinin tuval gibi sahnelenmesi, her şey. Gösteriş yapıyor. Eğer kimse onları takdir edemiyorsa, sanat eserleri yaratmanın ne anlamı var? Bu adam onun için tanınmak istiyor. . . "yetenek".'

Üç FBI ajanı da düşüncelerini toparlamaya çalışırken, karşılarında oturan iki dedektife baktılar. Ajan Fisher sonunda "Pekala, bu geçerli bir argüman" diye kabul etti. 'Ama eğer bu katil kötü şöhretin peşindeyse, neden her şeyi doğrudan basına sunmuyorsunuz? Muhtemelen suç mahallerini kendi zevki için, "ölü galerisi" için veya başka bir şey için fotoğrafladığı konusunda zaten anlaşmıştık, öyleyse neden her şeyin bir kopyasını bir gazeteye veya televizyon kanalına göndermeyelim ki? Bu onun prime time'da izlemesini garanti eder, değil mi? Tutuklanabilmesi için olay mahalline bir muhabir göndermek neden bu kadar ayrıntılı bir plan yaptı? . . Böylece onunla konuşabildik. . . ve benzeri? Bütün bunlar kimseye çok çılgınca gelmiyor mu?'

Hunter, "Bir kez daha," diye yanıtladı. 'Güvenilirlik'

'Affedersin?'

Hunter şöyle açıkladı: 'Basınla kendisi temasa geçerse, hikayesi inandırıcılıktan yoksun kalır; o sadece ilgi arayan başka bir psikopat olabilir. Gönderdiği fotoğraflar, görüntü düzenleme yazılımı kullanılarak oluşturulmuş olabilir. Ama onun hikayesine inanmak isteseler bile herhangi bir gazete ya da televizyon

İstasyonun herhangi bir şeyi basmadan veya yayınlamadan önce bunu FBI veya yerel polis departmanlarından

onaylaması gerekecekti. Hikaye kolluk kuvvetleri tarafından çok kolay bir şekilde küçümsenebilir ve prime time yerine on beşinci sayfada alt köşede yer alırdı.'

Garcia, Hunter'ın düşüncelerine katılarak, 'Fakat Federal Soruşturma Bürosu hikayeyi ulusal bir basın toplantısında açıklarsa, güvenilirliği, prime time'ı ve peşinde olduğu ego yükselişini elde eder, çünkü bu sen olursun, FBI, davayla uğraşmakta zorlandığını itiraf ediyorsun.'

Garcia'nın sözleri Ajan Fisher'ı kızdırmış gibiydi. 'Eh,' diye karşı çıktı, 'FBI kesinlikle hiçbir şeyle uğraştığını kabul etmeyecektir. Bu basın toplantısında değil. Bu ucubenin egosunu hiçbir şekilde şişirmeyeceğim. Aslında bu konferans için ikinizin kameralardan uzak durup konuşmayı bize bırakmasının en iyisi olacağını düşünüyoruz. Sonuçta bu öncelikle bir FBI soruşturması."

Garcia basit bir bakışla Hunter'a bakarken at kuyruğunu düzeltti. Aslında buna ihtiyacı yoktu. Hunter kameraların önünde olmaktan nefret ediyordu.

"Elbette," diye onayladı Hunter. 'Bu bizim için kesinlikle sorun değil.'

Altmış Altı

İki tuvalet molası ve toplamda neredeyse yedi saat direksiyon başında kaldıktan sonra, FBI'ın başlangıçta Cerrah olarak adlandırdığı adam sonunda arabasını garaj yoluna park etti. Son derece uzun ve son derece yorucu bir yolculuktu ama her bakımdan her saniyeye, her damla tere, alınan her nefese değdi. Son eseri mükemmeldi. Bunu itiraf etmekten çekinmedi. Eğer buna gerçekten bir değer biçebilseydi, Timothy Davis'in şimdiye kadarki en değerli eşyası, ilham verici olduğunu söylemek zorunda kalacaktı.

Adam, otopsi incelemesi sonucunda yaratıcılığının ve

zekasının gerçek boyutu ortaya çıktığında polisin, FBI'ın ve hatta adli tabibin bile ne kadar şaşıracağını merak etmeden duramadı. Doğrudan alt vena kavadan geçen bir kateter mi? Tek kelimeyle muhteşem. Gerçekten üstün bir aklın işi. Hiç şüphe yok ki artık anlamasalar bile en azından onun dehasını tanımaları gerekecekti.

Adam oynadığı küçük "zeka" oyununu seviyordu. Her sahnede bıraktığı ipuçlarının ne kadar kafa karıştırıcı, ne kadar aldatıcı ve ne kadar belirsiz olduğundan gurur duyuyordu ve öyle olması da gerekiyordu. Böyle bir durumda, konu bulmaca çözmeye geldiğinde FBI'ın NCAVC'nin Davranış Analizi Birimi'ne (en üst düzey seçkinler) ve en iyilerin en iyisine başvuracağından hiç şüphesi yoktu. Ama gerçekten öyle miydiler? Gerçekten henüz bir şey çözmüşler miydi? Acaba onun vizyonunun büyüklüğünü anlayacaklar mıydı ya da işinin önemini anlayacaklar mıydı?

Adam yarattığı oyundan ne kadar keyif alsa da 'en iyinin en iyisi' konusunda bir miktar hayal kırıklığına uğradığını kabul etmezse yalan söylemiş olurdu. Şu ana kadar neredeyse tek taraflı bir ilişkiydi. Şimdiye kadar haberlerde bir şey görmeyi, radyoda bir şeyler duymayı ya da en azından gazetede veya internette bir şeyler okumayı bekliyordu ama iki aydan fazla bir süre sonra tek kelime okumamış veya bir şey duymamıştı. Her yerde onun çalışmaları hakkında bir ses duyuluyor. Los Angeles'tan sonra bile.

Doğru, adam hiçbir zaman kedilere pek önem vermemişti. Ona göre onlar amaçsız hayvanlardı. Yaptıkları tek şey yemek yemek ve uyumaktı. Aynı zamanda sadakatsizdiler, onlara yiyecek teklif eden herkesle utanmadan arkadaş oluyorlardı. Ancak bu onları öldürmek için yeterli bir neden değildi; adam bunu kabul etti. Hayır, Los Angeles'ta adam sırf şok etkisi olsun diye kediyi dondurucuya koymuştu. Bunun polisi ve FBI'ı yanlış yola sürükleyeceğine inanıyordu.

Bu sadece bu çılgın dünyanın mantığıydı: Bir insanın canını alırsanız insanlar sinirlenebilir, evcil bir hayvanın canını alırsanız insanlar tamamen öfkelenir.

Ama hepsi bu değildi. Ayrıca sırf şok etkisi yaratmak için adam neredeyse duvarları, mobilyaları, tüm odayı kana boyamıştı ve Los Angeles'tan sonra bile hiçbir yerde onun işi hakkında tek bir kelime bile edilmemişti. Ama işler değişmek üzereydi. Adam bundan emin olmuştu. Serbest muhabiri olaya dahil etmek bir başka basit ama kurnaz fikirdi.

Dikiz aynasında kendi gözlerinin içine bakarken yüksek sesle, "Artık bunu inkar etmek yok" dedi. Ancak Arizona'ya yaptığı yolculuk beklediğinden çok daha verimli geçmişti, çünkü tamamen şans eseri, ABD'nin boktan bir ülkesinin ortasındaki bir kamyon durağında onu bulmuştu. Sadece bir kız.

Sadece genç bir kız.

Ama her anlamda mükemmel.

Onun o yağlı lokantanın içindeki kirli ilan panosuna iliştirilmiş fotoğrafını gördüğü andan itibaren koleksiyonuna yeni bir parça ekleneceğini biliyordu. Artık eve döndüğüne göre tek yapması gereken onu araştırmak, yepyeni bir plan hazırlamak ve sonra bunu uygulamaya koymaktı ve başlamak için sabırsızlanıyordu.

Altmış Yedi

Yirmi sekiz dakika. Ajan Brandon'ın Tucson şehir merkezindeki otellerinden Timothy Davis'in Catalina Foothills'teki evine gitmesi bu kadar uzun sürmüştü. Çoğu standartta ev kesinlikle etkileyiciydi ama Doğu Miraval Meydanı'ndaki diğer dördüyle karşılaştırıldığında yine de mütevazıydı.

Owen Henderson yalan söylememişti. Timothy Davis'in

mülkü kalın, aşırı büyümüş bitki örtüsüyle çevriliydi. Birisinin eve zorla girdiğine tanık olmak bir yana, herhangi birinin komşu pencereden evin ya da bahçenin içini görmesi mümkün değildi.

Garaj yolunda iki beyaz adli tıp minibüsü gümüş Buick Encore'un önünü kapatıyordu. Mavi Tyvek tulum giymiş bir adli tıp ajanı, minibüslerden birine yaslanmış sigarasını bitirmekle meşguldü. Kömür rengi saçları başının üstünde dağınık bir topuz halinde toplanmıştı. O da gecenin büyük bölümünde ayaktaymış gibi görünüyordu. Ajan Brandon siyah SUV'yi dışarıdaki yola park ederken, adli tıp ajanı sigarasını söndürdü, yüzündeki birkaç saç telini temizledi ve eve geri döndü.

Hunter, Garcia ve üç FBI ajanı da SUV'dan indiler, olay yeri bildirgesini imzaladılar ve adli tıp ajanının ayak izlerini takip ederek garaj yolundan evin ön verandasına doğru ilerlediler ama oraya vardıklarında Hunter durakladı ve arkasını döndü. ve önündeki bölgeye baktı.

Ajan Fisher, Hunter'ın yüzündeki meraklı ifadeyi fark ederek, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Hunter'ın bakışları sola, geldikleri yöne doğru kaydı. Durduğu yerden yolu, garaj yolunun girişini ya da oraya park etmiş araçları göremiyordu.

Ajan Brandon'a evi çevreleyen kalın, çöl benzeri çalıları işaret ederek, "Adli tıp canlı çitleri kontrol etti mi?" diye sordu.

Ajan Brandon yanıt olarak “Çit mi?” diye sordu. 'Yani çalıların arasında mı demek istiyorsun?'

'Evet, *içinde* onlara.'

Garaj yolu dahil evin dışını incelediklerini biliyorum ama kontrol edecek kadar ileri gittiklerini sanmıyorum. *içinde* canlı çit. Neden?'

Hunter açıklamadan önce, "Bence bunu yapsalar iyi bir fikir olur," diye yanıtladı. “Katil, Owen Henderson bu eve girer girmez 911'i aradı.” Garaj yolunu işaret etti. 'Sorun şu ki, bu ön sundurma yoldan, araba yolundan veya komşu evlerin hiçbirinden görülemiyor.' Canlı çitlere bakmak için döndü. “Fakat o “ikinci mükemmel” çağrıyı yapabilmek için katilin bu kapıda gözlere ihtiyacı olması gerekirdi.’ Omuz silkti. 'Nereye saklanırdın?'

"Lanetleneceğim," dedi Ajan Fisher, gözleri tıpkı herkesinki gibi, önlerindeki canlı çit boyunca yavaşça geziniyordu. Kalın çalılar herkese mükemmel bir saklanma yeri sağlarken, evin ön kapısını da net bir şekilde görmelerine olanak sağlıyordu.

Ajan Brandon, "Hemen işe başlamalarını sağlayacağım" dedi.

Eve girdiklerinde hiç vakit kaybetmeden odaların herhangi birini araştırdılar, doğrudan bodruma ve olay mahalline doğru ilerlediler. Owen Henderson'ın çektiği fotoğraflardan edindikleri izlenimde haklıydılar; tüm alan gerçekten de bir şeye dönüşmüştü.

Timothy Davis'in merhum eşi Ronda'ya ait bir türbe. Fotoğraflardan kimsenin tahmin edemediği şey, çoğu suç

mahalline kaçınılmaz olarak eşlik eden mide bulandırıcı ölüm kokusunun o odada kalmamasıydı. Bunun yerine, sanki o bodrumdaki her nesneye Ronda Davis'in en sevdiği parfüm aşılanmış gibi, havayı hafif bir lavanta kokusu süslüyordu; bu, zaten yürek burkan bir sahneye bir şekilde fazladan bir üzüntü katmanı ekliyormuş gibi görünüyordu.

Garcia, son on dakikasını giriş kapısının sağındaki fotoğraflarla kaplı duvarı inceleyerek geçiren Hunter'ın yanına gelerek, "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum" dedi. “Fakat Ajan Fisher haklıydı. Bu oda, sanki her iki duygu da bu duvarlarda gerçekten yan yana yaşıyormuş gibi, sizi yavaş yavaş bu boğucu aşk ve üzüntü karışımının içine çekiyor. Bu seni hem neşelendiriyor hem de parçalara ayırıyor.” Garcia sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına baktı. 'Ruhu tüketen tuhaf bir bataklık kumu gibi. Burada ne kadar uzun süre kalırsanız o kadar bölünmüş olursunuz.'

Hunter, “Peki bunun bilerek yapıldığını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu. "Yani katilin bu odayı önceden bildiğini mi düşünüyorsun?" Bu . . . aşkın ve üzüntünün sığınağı mı?'

Garcia bir dakika boyunca bu düşünceyi düşündü. 'Eğer tüm bu 'olay yerinin tuval olduğu' teorisinde haklıysak, eğer katilin burada kullandığı Latince ifadenin ardındaki anlam - 'güzellik içeride yaşar' - gerçekten Timothy Davis'in içinde yaşayan güzelliğe gönderme yapıyorsa, hatta belki de Ajan Fisher'ın önerdiği gibi bu odada olduğuna göre bundan haberi olması gerekirdi. Bunun tesadüfen gerçekleşmesine imkân yok, Robert.”

"Sorun da bu, Carlos," dedi Hunter, gözleri hâlâ duvarda asılı olan fotoğraflardaydı. "Nasıl bilebilirdi?"

Altmış Sekiz

Ajan Fisher ve Williams, fotoğraflarla kaplı duvarın yanında Hunter ve Garcia'ya henüz katılmışlardı ki üst katta adli tıp ekibine yepyeni talimatlar veren Ajan Brandon odaya girdi.

Haklıydın dedi, sesi canlıydı, bakışları doğrudan Hunter'a yönelmişti. 'Şehirdeki kan bağışı merkezlerini kontrol etmeye değerdi. Timothy Davis yakın zamanda kan bağışında bulundu. Aslında bunu dün sabah saat on bir civarında Tucson'un merkezindeki Kızıl Haç kan bankasında yaptı. Bağışının ardından kan merkezinin atıştırmalık odasında uzun boylu bir adamla konuşurken görüldü. Aldığımız bilgiye göre, birlikte ayrılırken görüldüler ve bu, Bay Davis'in canlı görüldüğü son seferdi.'

Ajan Fisher ilk önce Hunter'a baktı, 'Kimseye kan bağışı merkezlerini kontrol etmesi talimatını ne zaman verdiniz?' Sonra bakışları söylenmemiş yeni bir soruyla Ajan Brandon'a yöneldi: 'Peki neden bu konuda daha önce bilgilendirilmedim? ?' Ama ajan onun gururunu bir kenara bırakmayı başardı ve sonunda sorduğu soru çekişmeli bir soru değildi.

"Lütfen bana şehir merkezindeki bu kan bankasının bir CCTV sisteminin kurulu olduğunu söyle?"

Ajan Brandon "Öyle yapıyorlar" diye yanıtladı ama kimseye sevinme fırsatı vermedi. “Ama ne yazık ki çalışmıyor.” “Ne? Şaka mı yapıyorsun?' Ajan Fisher birine yumruk atacakmış gibi görünüyordu. 'Ne kadar kullanışlı.'

"Hayır," diye açıkladı Ajan Brandon. ‘Sistem aylardır çalışmıyor. Dün aniden çalışmayı bırakmadı.'

"Aylar mı?" diye sordu Ajan Fisher, sesi rahatsızlık ölçeğini en azından birkaç basamak yükselterek. 'Ve bunu düzeltmeyi hiç umursamadılar mı?'

“Burada Kızıl Haç’tan bahsediyoruz Erica.” Hunter onu

sakinleştirmeye çalıştı. 'Bütçenin en iyi zamanlarda bile kısıtlı olduğu, gönüllülük temelli bir hareket. Tucson'daki bir kan bankasındaki CCTV sistemini onarmak muhtemelen öncelik listelerinde pek üst sıralarda yer almıyor.'

''Tamam'' dedi ellerini havaya kaldırarak. 'CCTV olsun ya da olmasın, dün sabah kan bankasında görev yapan herkesin ve o saatte atıştırmalık odasında bulunan herkesin isimlerine hala ihtiyacımız var. Hepsiyle konuşmamız gerekiyor ve bunu hemen yapmalıyız.'

Ajan Brandon cebinden bir not defteri çıkardı. `Dün merkezde üç gönüllü hemşire görev yapıyordu. Dördüncü bir gönüllü atıştırmalık odasıyla ilgilendi. Kayıtlarına göre o sırada atıştırmalık odasında en fazla üç kişi daha olabilirdi, ancak bu henüz doğrulanmadı. Atıştırmalık odasında Bay Davis'le birlikte olduğundan emin olduğumuz tek kişi, kan merkezinin hakkında hiçbir kaydı bulunmayan uzun boylu yabancıydı.” “Kayıt yok mu?” Ajan Fisher yine.

Ajan Brandon başını salladı. 'Teorik olarak yalnızca kan bağışladığınızda erişebileceğiniz atıştırmalık odasında olmasına rağmen, onu dünkü donör listesinde kimse bulamıyor. Bu uzun boylu yabancı onların sistemlerinde yok gibi görünüyor.'

“Tamam, peki atıştırmalık odasına nasıl girdi?” “Belki de retina taraması ve sesli imza güvenlik sistemleri de arızalıydı,” diye şaka yaptı Garcia, sesi ciddi çıkmasına rağmen. "Bu bir Kızıl Haç kan bankası Ajan Fisher, Fort Knox değil." Oda altın külçeleriyle değil, kurabiye ve meyve suyuyla doluydu. Muhtemelen ön kapıdan içeri girmiştir. Kimse onun oradaki varlığını gerçekten incelemez, değil mi?'

Temsilci cevap veremeden Garcia dönüp Ajan Brandon'a seslendi. `Başka neyin var?’ `Eh, dün görevde olan dört gönüllü de bugün yeniden görev başında. Onlarla konuşmak için tek yapmamız gereken kan bankasına uğramak. Ve, diye herkesi bilgilendirdi Ajan Brandon ama başıyla bir kez daha Hunter'ın olduğu tarafa doğru gitti, 'adli tıp çoktan dışarıdaki

canlı çitleri aşmaya başladı bile. Eğer haklıysan, biraz şansla bir şeyler elde edebiliriz.'

Ajan Williams, “Kan bankası açık mı?” diye sordu. Ajan Brandon saatine baktı. ‘Evet, kısa bir süre önce açıldılar.’

Ajan Fisher kapıyı işaret ederek, "Tamam, hadi gidelim" dedi.

Hunter o bodrum odasında çok daha fazla zaman geçirmek isterdi ama tercihen rahatsız edilmeden ve yalnız başına. Bu koşullar altında orada yapabileceği başka bir şey yoktu.

Garcia'ya iki kez sorulmasına gerek yoktu. Bir kere o dışarı çıktığına sevinmişti.

Grup dışarı çıktığında Ajan Fisher'ın cebindeki cep telefonu çaldı. Ona uzandığında tam arkasında duran Garcia, arayanın ekrandaki fotoğrafını gördü. Resimde Down sendromlu bir genç kızın gülen yüzü görülüyordu.

“Ah!” dedi Ajan Fisher, gruba hitap ederken gözlerindeki endişeyi gizlemek için elinden geleni yapıyordu. 'Hepiniz devam edin. Bir dakika içinde herkese yetişeceğim. TAMAM?'

Telefonu kulağına götürdü ve herkesten uzaklaşırken sesini olabildiğince kısık tutmasına rağmen Garcia, arayan kişiye söylediği ilk birkaç kelimeye kulak misafiri oldu. 'Merhaba sevgilim, her şey yolunda mı?'

Bu sözler endişeyle doluydu.

Kalan dördü evin etrafında dönüp garaj yoluna doğru ilerlerken Garcia, Ajan Williams'a baktı. 'Cruella DeVille'in bir kızı mı var?' diye sordu, içtenlikle şaşırmıştı.

Ajan başını salladı. "Öyle yapıyor, evet." Heather. On dört yaşında ve olabildiğince tatlı. Komik de. Eğer onunla tanışırsan ona aşık olursun.'

'Vay. Hiç bir fikrim yoktu. Ne demek istediğimi anlıyorsan, o bir anneye benzemiyor.'

"Ajan Fisher kötü bir insan değil Dedektif Garcia. O sadece...'

'Kaba ve büyük bir kıç ağrısı mı?' Garcia, Ajan Williams'ı

yumrukla yendi. 'Hadi ama bana Carlos de. Artık eski arkadaşlar gibiyiz. Birbirimizi şunun için tanıyoruz: . Saatine baktı. 'Neredeyse yirmi dört saat.'

Ajan Williams gülümsedi. 'Elbette Carlos, bazen kaba olabiliyor ama ben 'kendini adamış' kelimesini kullanmak üzereydim. O çok güçlü bir kadın ve son birkaç yılda çok fazla şey yaşamış.' Açıklamaya hazır olduğu tek şeyin bu olduğunu belirtmek için başını salladı. 'Elinde kalan tek şey bu iş ve kızı, bu yüzden her gün uyanıp bu belgeleri aldığında yüzde yüz onunu veriyor. Asla daha az. Evet, pek çok insana kibirli, yoğun, ısrarcı, kaba ve hiç şüphesiz bazen baş belası olarak gelebilir, ama *bir* her zaman üzerine bahse girebileceğin şey onun *irade* işi halledin. Ve her zaman arkanı kollayacak. Kendinizi hangi durumda bulursanız bulun, ona ihtiyacınız olursa her zaman yanınızda olacaktır.'

Ajan Fisher onlara yeniden katıldığında SUV'un içinde on saniyeden az bir süre oturuyorlardı. Geriye kalan tek koltuk Garcia'nın yanındaki koltuktu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Ajan Fisher iki kere karar vermek zorunda kaldı. Dedektifin sesinde kesinlikle hiçbir alaycılık sezmemişti. Aslında sözlerinde endişe olduğuna yemin edebilirdi.

"Evet, her şey yolunda, teşekkür ederim" diye yanıtladı, ses tonu biraz şüpheciydi.

Garcia gülümsedi ve Ajan Fisher bir kez daha eyleminde hiçbir alaycı tavır sergilemedi. Bazı nedenlerden dolayı bu onu biraz daha fazlasını açıklamaya itti.

'Neredeyse iki haftadır eve gelmedim. Kızım sadece sesimi duymak istedi.'

"Bu gerçekten çok hoş" dedi Garcia, sözleri samimiydi. 'Peki eviniz nerede, DC?'

Ajan Fisher kıkırdadı. ‘Herhangi bir para karşılığında değil. Hayır, ben de Kaliforniya'dayım. Aslında Los Angeles'tan o kadar da uzak değil.” “Öyle mi?”

Ajan Fisher başını salladı. 'Fresno. Dün Los Angeles'a

uçacağımı duyduğumda, bir geceliğine de olsa eve dönebileceğime dair büyük umutlarım vardı. Ne yazık ki Cerrah'ın başka planları vardı.' Menajerin sert bakışı bir dokunuşu yumuşattı. 'Çocuğunuz var mı?'

"Hayır" diye yanıtladı Garcia. 'Eşim ve ben gerçekten çocuk isteyip istemediğimize karar vermedik.'

Hunter ve Ajan Williams koltuklarında arkalarına yaslanmış, önlerinde yaşanan sahnenin tadını çıkarıyorlardı. Ajan Brandon da ikisi arasındaki alışılmadık derecede samimi konuşmanın tadını çıkarıyordu ama bu çok uzun sürmedi. Sadece birkaç saniye sonra Ajan Fisher normal haline döndü.

Dikiz aynasında gözleri buluştuğunda Ajan Brandon'a "Neden henüz hareket etmiyoruz?" diye sordu. 'Yürü! Yürü! Yürü. Burada kaybedecek vaktimiz yok.'

Ajan Brandon arabayı çalıştırdı ve gaza bastı.

Altmış Dokuz Tucson şehir merkezindeki Kızıl Haç kan bağışı merkezine yaptıkları gezi son derece hayal kırıklığı yarattı. Görevdeki üç hemşire de Timothy Davis'i (herkese hanımefendi diye seslenmekte ısrar eden çok tatlı Afro-Amerikalı beyefendi) açıkça hatırlayabiliyordu ama hiçbiri Bay Davis'in aynı anda kan merkezinde uzun boylu bir yabancının bulunduğunu hatırlamıyordu. oradaydı.

Atıştırmalık odasında, bir gün önce o odayı gözetlemekle görevlendirilen aynı yirmi bir yaşındaki gönüllüyü buldular. Bu gizemli uzun boylu adamı belli belirsiz hatırlayabilen tek kişi oydu ama adamın görünüşü hakkında kimseye gerçek bir ayrıntı veremiyordu. Yanakları sivilcelerle kaplı, bir buçuk metrelik çocuğun hatırlayabildiği tek şey, adamın oldukça uzun boylu olduğu, ondan yaklaşık üç ila dört inç daha uzun olduğuydu. Adamın beyzbol şapkası taktığını hatırladı ama renginden emin olamıyordu. Ayrıca adamın durumunu da hatırlamıyordu.
kıyafet. Çocuk adamın gözlerini hiç fark etmedi; adam havacı güneş gözlüğü takıyordu.

Ajan Fisher, "Havacı güneş gözlüğü mü?" diye sordu.

'Doğru' diye yanıtladı çocuk. 'Biraz seninkine benziyor ama o kadar pahalı görünmüyor.'

Hunter, "Seninle hiç konuştu mu?" diye sordu. 'Merhaba de, hoşçakal, bir şey var mı?'

`Hayır, adam benimle hiç konuşmadı.’

Ajan Fisher tekrar, "İnsanlar genellikle öyle mi?" 'Seninle konuşayım yani.'

'Çoğu en azından 'merhaba' ya da 'hoşçakal' diyor. Bazıları yanlarına birkaç kurabiye alıp alamayacaklarını ya da elinizde ne var diye soruyor. “Peki bunu garip bulmadınız mı?” diye ısrar etti ajan. 'Beyzbol şapkalı ve güneş gözlüklü bir adam. . . İçeride sana tek kelime etmeyen var mı?'

Garcia'nın kaşları, menajerin kapalı mekandaki güneş gözlükleriyle ilgili yorumu karşısında havaya kalktı.

Çocuk, "Mümkün olduğunca burada gönüllü olarak çalışıyorum" diye açıkladı. Sesi biraz korku dolu gelmeye başlamıştı. 'Üç yıl önce bir kaza geçirdim ve eğer başkasının kanı olmasaydı şimdi burada olmazdım. Bu yüzden her on iki

haftada bir kan bağışlıyorum ve mümkün olduğunca gönüllü oluyorum. Bunun kulağa komik gelebileceğini biliyorum ama buraya koyu gölgeler, beyzbol şapkaları ve uzun paltolarla gelen birçok insan görüyorsunuz. Aslında bu pek de tuhaf bir uygulama değil. Bazı insanlar da çok utangaçtır. Eğer benimle konuşurlarsa, her zaman karşılık veririm. Elimden geldiğince onları rahat hissettirmeye çalışıyorum. Eğer yapmazlarsa, onları kendi hallerine bırakıyorum.'

Ajan Fisher, çocuğa Timothy Davis'in portre fotoğrafını göstererek, "Ve beyzbol şapkalı ve güneş gözlüklü bu uzun boylu adam," dedi. "Onu bu adamla konuşurken gördüğünü hatırlıyor musun?"

Çocuk uzun bir süre ona baktı. “Evet, kesinlikle.” Başını salladı. “Şuradaki kurabiye masasının yanında konuşuyorlardı.” Odadaki üç masadan sonuncusunu işaret etti.

Hunter hepsinin geldiği aynı kapıyı işaret ederek, "Onun odaya geldiğini gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

Çocuk bir an duraksadı.

"Aslında hayır, bilmiyorum" diye yanıtladı sonunda. 'Onun o kapıdan içeri girdiğini hiç hatırlamıyorum ama ben tuvalete giderken ya da biraz daha kurabiye ve meyve suyu almak için içeri girmiş olabilir.'

Hunter dönüp odanın karşısındaki diğer kapıya baktı.

“Peki ya şu kapı?” diye sordu. ‘O kapı her zaman açık mı?’

“Çıkış kapısı mı?” Çocuk başını salladı. 'Çoğu zaman evet. Odayı serinletmeye yardımcı oluyor, biliyor musun? Birçok bağışçı, bazen burasının ne kadar havasız olmasından kaçınmak için içeceklerini dışarıda almayı da seviyor. Bazıları sigara içmek için dışarı çıkıyor. Bazı insanlar burada kan bağışından çok daha uzun süre kalacaklar.' Omuz silkti. ‘Bildiğim kadarıyla o kapı sadece yağmur yağdığında açılıyor.’

“Bu nereye gidiyor?” diye sordu Garcia.

'Aslında sadece bir arka sokak.'

Hunter, Ajan Fisher'la yüzleşti.

'İşte cevabınız' dedi.

"Neye?" diye karşı çıktı.

'Konumuzun buraya nasıl girdiğini. Hunter, resepsiyon masasındaki kızla kısa bir sohbet ettim, diye açıkladı. 'Bu merkezdeki herkesin aksine o gönüllü değil. Aslında Kızıl Haç'ta çalışıyor. Tüm rezervasyonlar ve programlarla vb. ilgilenir. . . bilgisayar eşyaları. Kendisi aynı zamanda resepsiyon görevlisidir, yani ön kapıdan giren herkesi selamlayan, onları karşılayan ve kan bağışı kurallarına bağlı kaldıklarından emin olan kişidir. Bu merkeze giren herkesle konuşmak zorunda."

"Ve bizim uzun boylu, gizemli adamımızı da hatırlamıyor." Garcia, Hunter'ın elindeki arabayla nereye gittiğini görebiliyordu.
açıklama.

Hunter, "Hayır, yapmıyor" dedi. "Bay Davis'i açıkça hatırlıyor. Bunu yapmamanın zor olacağını söyledi ama dün sabah herhangi bir uzun boylu adamın geldiğini hatırlamadı. Benim tahminim, şüphelimizin buraya arka kapıdan gizlice girdiği yönünde. Kimsenin onu gerçekten sorgulamayacağını biliyordu. Muhtemelen ortama uyum sağlayabilsin diye kolunun etrafında bir çeşit sahte bandaj bile vardı.'

Çocuk, "Kolu bandajlıydı" diye doğruladı. "Bunu hatırlıyorum."

Hunter yüzünü buruşturdu.

Grup sonunda Kızıl Haç kan bağışı merkezinden ayrılırken Ajan Brandon Hunter'a "İyi karar Dedektif" dedi. Adli tıp, tıpkı sizin önerdiğiniz gibi, Bay Davis'in evindeki canlı çitlerin arasında katilin saklandığı yeri bulmuş gibi görünüyor. Şu ana kadar, Quantico'daki laboratuvarımıza doğru yola çıkmış olan kısmi bir ayakkabı izini almayı başardılar. Halen çalılıklara kaçmış olabilecek lifleri kontrol ediyorlar. Biraz şansımız olursa bu bizim ilk gerçek kopuşumuz olabilir.'

Yetmiş

Muhabir sayısını minimumda tutmak için, basın toplantıları söz konusu olduğunda Büro'nun en sevdiği hilelerden biri oldukça basitti: basın toplantısının zamanını ve yerini en geç 12:00'a kadar açıklayacak resmi basın bültenini yayınlamak. olası. Basının örgütlenmesi için ne kadar az zaman kalırsa o kadar iyi. The Surgeon'ın soruşturması durumunda, FBI'ın NCAVC'si medyaya yalnızca iki saatlik bir bildirimde bulunmaya karar verdi; basın toplantısının Arizona'nın Tucson kentindeki bir butik otelde yapılacağı düşünülürse bu fazla bir rakam değildi.

Hile işe yaramadı.

Herhangi bir ABD şehrinin sokaklarında dolaşan bir seri katilin haberi, suç muhabirlerinin sevinçten havaya uçması için yeterliydi. Bir seri katilin neredeyse tüm ülkeyi kuşatma altına aldığı haberi neredeyse hayatta bir kez yaşanabilecek bir olaydı.

Saat 18:55'te Lodge on the Desert Hotel'in içindeki konferans odası tamamen doluydu. Yayın yapan kameralar ve mikrofonlar kesinlikle her yerde görünüyordu. Fotoğrafçılar ve muhabirler, daha kimse sahneye çıkmadan önce, daha iyi bir konum için kelimenin tam anlamıyla birbirlerine düşüyorlardı. Spekülasyon, tamamen anlaşılmaz bir ses ağı oluşturmak üzere iç içe geçen bir ses ordusuyla, kontrolden çıkmış çocuklar gibi odanın içinde dolaşıyordu.

Garcia, Hunter'la birlikte odanın arka tarafındaki iki kameramanın arasına tüneyip kalabalığa karışırken gürültüden ürkerek, "Vay canına," dedi. `Burası
Pazar günkü balık pazarından daha gürültülü. Neredeyse aynı derecede kötü kokuyor.”

Hunter, "Endişelenme," diye yanıtladı. `Bu uzun

sürmeyecek.’ Akşam saat tam 19.00’da Ajan Fisher ve Williams konferans odasına girdiler. Ajan Fisher küçük sahnede mikrofon kürsüsüne çıktığında Pazar balık pazarı Pazar kilisesine dönüştü.

Ajan Fisher, "Herkese iyi akşamlar," diye başladı. Siyah bir ceketin altına beyaz saten bir bluz ve siyah düz paçalı bir pantolon giymişti. Saçları açıktı, bukleler halinde omuzlarına düşüyordu. Makyajı ince ve profesyoneldi ama yine de zarifti. Duruşu kusursuzdu, özgüven saçıyordu. Bunu daha önce yaptığını bilmek için dedektif olmaya gerek yoktu.

Hunter, sağındaki kameramanın arkadaşına "Haber, haydi," diye fısıldadığını duydu. 'O bir ajan mı yoksa model mi? Bana bundan bir parça almanın bir sakıncası olmaz.”

Arkadaşı, “Kelepçe ve silah taşıdığını biliyorsun değil mi?” diye yanıtladı.

'Evet, evet. Beni kaydedin.'

Ajan, ortağına bakmadan önce, "Ben FBI'ın Davranış Analizi Birimi'nden Özel Ajan Erica Fisher'ım" diye devam etti. 'Ve bu da Özel Ajan Larry Williams.'

Ajan Williams odayı basit bir baş hareketiyle selamladı. “Herhangi bir açıklama yapmak için burada olmadığımızı söyleyerek başlamak istiyorum.” Ajan Fisher'ın sesi sakin ama kararlı ve otorite doluydu. 'Bu öğleden sonra aldığınız basın açıklamasında da söylendi. Buraya birkaç soruyu yanıtlamak için geldik.'

Odayı yutmakla tehdit eden yüksek mırıltıyı durdurarak hemen elini kaldırdı.

'Ama temel kurallar var.'

Durdu ve gözlerinin odada gezinmesine izin verdi. Beş saniye sonra mutlak sessizliğe geri döndüler. 'Bu yüksek profilli, devam eden bir soruşturma, bu da şu anlama geliyor: *Olumsuz* izleyeceğimiz yolları tartışalım o yüzden lütfen sorma zahmetine bile girmeyin. Boş zamanımız çok kısıtlı olduğundan şu anda soruları yalnızca on dakika boyunca yanıtlamaya hazırım. Hepsi bu. Yapmak

Olumsuz mermi sorularınızı bana kusuyor. Bana bir şey sormak istiyorsan sanki okuldaymış gibi elini kaldır. Eğer seni seçersem şanslı birisin. Eğer bunu yapmazsam, sorunuzu başkalarının sesinin arasından bağırmaya başlamayın. Eğer bu bir sirke dönüşme sinyali bile veriyorsa, bu konferans bitmiştir. Umarım kendimi açık bir şekilde anlatabilmişimdir.'

Hunter, kameramanın arkadaşına bir kez daha, "Tamam, bundan biraz istediğimi geri alıyorum," dediğini duydu. 'Kulağa iğrenç bir iş gibi geliyor.'

Garcia gülümsemesini saklamaya bile çalışmadı.

Ajan Fisher sahneden "Pekala" dedi. 'On dakikanız şimdi başlıyor.'

Eller havaya uçtu. Çoğunun elinde CNN, Fox, NBC, CBS, CNBC, Court TV ve hatta BBC, 9Live, France4 ve daha birçok uluslararası kanal gibi işaretlerle süslenmiş mikrofonlar vardı.

Ajan Fisher'ın bakışları odanın içinde gezindi. Yüzlerin hiçbirini tanımıyordu.

"Lütfen," önden dördüncü sırada oturan çekici, koyu saçlı bir muhabiri işaret etti. 'Teşekkür ederim.' Muhabir sorusunu sormadan önce ayağa kalktı ve kendini tanıttı. 'Lindsay Cooper, CBS Haberleri. FBI basın açıklamasında bu katilin şu ana kadar dört can aldığını söylüyorsunuz. Bu sayıdan ne kadar eminsiniz? Peki neden FBI şu anda kurbanlardan hiçbirinin adını açıklayamıyor?'

Meksikalılardan gelen bir 'evet' dalgası odayı sardı.

Ajan Fisher bir kez daha ortamın sakinleşmesini bekledi.

'Bir soruda iki soru' diye yanıtladı. 'Bu konuda deneyiminiz olduğuna şüphe yok.'

Oda güldü.

"İlk sorunuza cevap vermek gerekirse," diye devam etti Ajan Fisher. Şu ana kadar kurbanların sayısından yüzde yüz eminiz. Şu anda hiçbirinin ismini açıklamamamızın nedeni, ailelerinin bizden bunu yapmamamızı istemesidir. Bu isteğe

saygı duyuyoruz.”

Muhabir kendi sorusunu etiketlemeye çalıştı ama Ajan Fisher hemen başka birine geçti.

"Sen," dedi, beyzbol şapkası takan, kalın, yuvarlak gözlüklü, uzun boylu ve ince bir adamı işaret ederek. 'Kırmızı gömlek, hemen arkada. Sorunuz nedir?'

Adam ayağa kalktı. 'Alan Curry, temsilen' *Los Angeles Times*Gözlüğünü burnunun köprüsüne doğru itti. Sağ elinde FBI'ın basın açıklamasının bir çıktısı vardı. 'İki ay, dört kurban, dört farklı eyalet; bunun dışında basın bülteniniz bize pek bir şey anlatmıyor. Sorum basit; bu tür bilgilerle ülke çapında paniğe yol açmamayı nasıl beklersiniz? Bize bu katil hakkında hiçbir şey söylemedin. Kime bakacağımızı, neye dikkat edeceğimizi bilmiyoruz. Bu adam yaşlı, genç, erkek, kadın, gey, heteroseksüel, siyahi, beyaz, uzun boylu, kısa boylu, sarışın, esmer kurbanların mı peşinde? . . Ne? Dört kurban, katil onları sokaklardan, barlardan, kulüplerden, kolejlerden, parklardan ve kendi evlerinden seçti. . . Neresi? Hepimiz gece dışarı çıkmaktan ya da sabah erkenden köpeklerimizi gezdirmekten endişe duymalı mıyız? Kurbanlar bilmemiz gereken herhangi bir özelliği paylaşıyor muydu? Katil kurbanlarına işkence mi yaptı? Çekingen ve sosyal açıdan garip olması muhtemel mi? Onun zeki bir insan olduğuna dair herhangi bir belirti var mı, yoksa tam tersi mi?'

Adam durdu ve etrafına baktı. Bütün gözler onun üzerindeydi.

"Haydi, Özel Ajan Fisher," diye devam etti, ses tonu biraz kasvetli bir hal almıştı. `Bize bu basın bülteni şakasından biraz daha fazlasını vermeniz gerekiyor.’ Elindeki çıktıyı kaldırdı. 'Siz FBI'ın Davranış Analizi Birimi'siniz. Konu seri katillere gelince, senin öyle olman gerekiyor
Sadece ülkede değil, dünyada en büyük otorite. Onları inceliyorsun, topluyorsun, beyinlerini parçalara ayırıyorsun, değil mi? İki ay. . . Bu adamın profilini çıkarmak için

durmaksızın çalışan bir kriminal psikolog ekibiniz olmalı, peki o nerede? Nelere dikkat etmeliyiz? Sekiz haftadan fazla süren soruşturmanın ardından bize verebileceğiniz tek şey bu basın açıklamasıysa, bunun tek bir nedeni olabilir: Ülkedeki en üst otoritenin nerede durduğuna dair hiçbir fikri yok, değil mi? Bu katilin profili yok çünkü bir tane bulamazsınız.'

Ajan Fisher, ona doğru gelmek üzere olan seslerin patlamasını tahmin ederek hemen elini kaldırdı. Ama bu asla olmadı. Bunun yerine, bir saniye önce uzun ve ince adama dikilen her çift göz, ajana doğru yöneldi ama kimse tek kelime etmedi. Odada duyulan tek ses kameraların aralıksız tıklamalarıydı.

Ajan Fisher, "Yanılıyorsun" diye yanıtladı. Sesi hala sağlamdı. Kendine olan güveni sarsılmadı. 'Evet, bu katil hakkında çok kapsamlı bir profilimiz var Bay Curry ve bunu hiçbirinizle paylaşamamamızın nedeni, eğer paylaşırsak yarın tüm haberlerde ve gazetelerde yer alacak olması. ve tahmin et ne oldu? Seri katiller de haberleri izliyor. Ayrıca gazeteleri de okuyorlar.” Tüm odanın sözlerini özümsemesi için durakladı.

'Eğer bu katil hakkındaki bulgularımızı şimdi açıklarsak, bu ona yöntemlerini değiştirme, uyum sağlama, halihazırda mevcut olan ve hızla etrafını saran ağdan kaçma şansı verecektir. Bunu riske atamayız ama size şunu söyleyebilirim Bay Curry.' Ajan Fisher doğrudan muhabirin gözlerinin içine baktı. 'Bu katil, senin önerdiğin gibi zeki değil; zeki, yetenekli, yaratıcı, hünerli, sanatsal ya da sandığı herhangi bir şey değil. Hayır, o sadece başka bir zavallı zavallı. Başka bir psikopat. Muhtemelen sorunları için toplumu suçlayan biri. Kendini telafi edecek biri
birçok yetersizlik nedeniyle Tanrı'yı oynamaya karar verdi. Ama onun günleri sayılı, buna bahse girebilirsiniz. Onu çözdük ve...”

Garcia, Hunter'a, "O ne yapıyor?" diye sordu, Ajan

Fisher'ın söylediği her kelimeyle gözleri daha da büyüyordu. 'Görünüşe göre onu kızdırmaya çalışıyor ve ben burada muhabirden bahsetmiyorum.'

Hunter, "Onun yaptığı da tam olarak bu," diye onayladı.

Garcia birkaç saniye daha dinledi. 'Bu akıllıca bir hareket değil, değil mi?'

"Hayır," diye yanıtladı Hunter, Ajan Fisher'ın sahnede yaptıkları karşısında şaşkına dönmüştü. ‘Bu katili kızdırmak hiç de akıllıca bir hareket değil.’

Yetmiş Bir

Adam son dört saattir masasında çalışıyordu. On farklı eskiz, on farklı plan yaratmıştı. Artık yapması gereken tek şey, hangisini en çok beğendiğine, hangisini en kolay şekilde uygulayabileceğine karar vermekti ama gerçek bir acelesi yoktu. Sonuçta koleksiyonuna yepyeni bir ürün eklemişti ve çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi hak ediyordu.

Adam kalemini bıraktı, sandalyesine yaslandı ve başını geriye attı. Yorgundu ve boynunun etrafındaki kasların kasılmaya başladığını hissedebiliyordu ama bundan da önemlisi aç ve susuzdu.

Mutfakta kendine büyük bir bardak şekersiz buzlu çay doldurmadan önce tezgahtaki küçük televizyonu açtı. Cam sürahiyi buzdolabına koyarken küçük ekrandaki bir görüntü dikkatini çekti. Sesi açmak için uzaktan kumandayı kullandı.

Yüksek güçlü, tam otomatik bir saldırı silahıyla donanmış iki çılgın silahlı adam, İspanya'nın Barselona kentinde bir rock konserine girmiş ve kalabalığa ateş açmıştı. Silahlı kişiler yüz on beş kişiyi öldürmeyi ve otuz dokuz kişiyi de yaralamayı başarmış, sonunda ikisi de İspanyol polisi tarafından vurulmuştu. Saldırı yaklaşık kırk beş dakika sürdü. Raporda, bizzat taraftarlar tarafından mekanın

içinden çekilen çok sayıda şok edici cep telefonu görüntüsü yer aldı.

Adam kendine pastırmalı ve peynirli bir sandviç hazırlayıp bunu milimetrelik kusursuz dört üçgene bölerken, "Bu dünya tamamen çıldırıyor" yorumunu yaptı.

Konserden sağ kurtulanlarla röportajların yanı sıra daha fazla amatör fotoğrafın yer aldığı haberler yayılırken, adam mutfağındaki altı kişilik masaya yer açtı. İçecek bardak altlığı, tabak altlığı, peçete, çatal bıçak takımı ve son olarak tuz ve karabiber değirmenleri. Düzen her zaman böyleydi ve her şey kusursuz bir şekilde hizalanıyordu.

Adam her zaman olduğu gibi sandviç yerken en üstteki üçgenden başlayıp saat yönünde ilerledi. Adam, her üçgeni tam iki ısırıkla bitirdikten sonra, içkisinden iki yudum alıp bardak altlığına geri veriyordu. Daha sonra peçeteyle ağzının köşelerini siliyor ve her şeyi yeniden hizalamadan önce peçeteyi tabak altlığının sağ tarafına koyuyordu. Yemeği bitene kadar bu süreç tekrarlanacaktı.

Adam son sandviç üçgeninden ilk lokmasını alırken televizyondaki haberler değişti ve İspanya'daki zulümlerle ilgili haberi ulusal bir bülten izledi.

Televizyon spikeri, "Çok daha yerel bir açıdan bakıldığında, FBI bu akşam dört kişinin öldürülmesiyle ilgili soruşturmasıyla ilgili bir basın toplantısı düzenledi." dedi. Hepsi aynı avcının kurbanı: iki aydan fazla süredir sokaklarımızda dolaşan bir seri katil.'

Adam çiğnemenin yarısında durdu.

Haber spikeri, "Bu, Özel Ajan Erica Fisher'ın söylemek zorunda olduğu şeydi" diye devam etti.

Adam yemeğini bıraktı ve sesini açtı. Haber, Tucson'da düzenlenen ve kanalın haber ekibi tarafından halihazırda düzenlenmiş olan basın konferansına aktarılıyor. Bölüm Ajan Fisher'ın şu soruya yanıt vermesiyle başladı: *Los Angeles Times* Muhabirin sorusu, aslında sorusu hiçbir zaman gösterilmemesine rağmen.

Temsilcinin açıklamasının ardından haber bir kez daha haber spikerine geldi.

‘FBI, katile yaklaşmakta oldukları konusunda kamuoyuna güvence verdi.’

Adam bir an nefes alamadı. Raporun sonunu da duymadı, tek duyabildiği, kafasında tekrar tekrar çalan kelimelerdi: *Bu katil zeki değil, zeki değil, yetenekli değil, yaratıcı, yetenekli, sanatsal ya da olduğunu düşündüğü herhangi bir şey değil. Hayır, o sadece başka bir zavallı zavallı. Muhtemelen sorunları için toplumu suçlayan biri. Pek çok yetersizliğini telafi etmek için ortalıkta Tanrı rolü oynamaya karar veren biri.*

'Ha, ha, ha, ha, ha, ha.'

Adamın kahkahası platformdan ayrılan bir lokomotif gibi yavaş yavaş başladı. Sessiz, çekingen bir kahkahaydı ama hız kazandıkça güçlendi, mutfakta yankılandı, adamın omuzları garip bir ritimle yukarı aşağı hareket ediyordu.

Adam birdenbire sessizliğe gömüldü. Eğer biri onun gözlerini görebilseydi, onlardaki odağı ve kararlılığı görürdü.

"Tamam" dedi yüksek sesle, başını birkaç kez televizyona doğru salladı. 'Oynamak ister misin? Hadi oynayalım. Bu sefer yeni bir oyuna ne dersiniz? Buna “Artık Bay Merhametli Değil” diyebiliriz.'

Yetmiş iki

Tracy Adams ikinci çalıştan sonra telefonuna cevap verirken "Hey" dedi. 'İyi misin?'

Hunter, "Evet, iyiyim" diye yanıtladı. 'Nasılsın?'

'Ben iyiyim. Teşekkür ederim.'

‘Bu kadar kısa sürede iptal etmek zorunda kaldığım için gerçekten özür dilemek istedim. . . *Tekrar*.'

"Ama sen zaten özür dilemiştin, hatırladın mı?"

Her zamanki gibi Tracy'nin sesi yumuşaktı, ses tonu anlayışlıydı ama Hunter ses tonundan bir parça hayal kırıklığı sezmişti.

‘Evet ama bir kısa mesaj yoluyla, bunun için de özür dilemek isterim.’ Öte yandan Hunter’ın sesi yorgun geliyordu. 'Burası oldukça çılgıncaydı ve arayacak zamanı bulamadım, en azından bir dakikadan uzun süre. Aramak istemedim ve birdenbire telefonu yüzüne kapatmak zorunda kaldım çünkü aceleyle bir yere gitmem gerekiyordu. Koşullar göz önüne alındığında, kısa mesaj benim en iyi seçeneğimdi ve bunun bile kısa aralıklarla yapılması gerekiyordu.'

'Sorun değil, Robert. Bunun senin hatan olmadığını biliyorum.' Hunter, Tracy'nin asıl söylemek istediği şeyin şu olduğu hissine kapıldı: *Sorun değil, Robert. Ben buna alıştım. Bu beni ilk kez iptal edişin değil, değil mi?*

Belki de farklı şehirlerde, farklı eyaletlerde olmalarından kaynaklanıyordu. Belki de insanları etkileme şekli bakımından mesafenin zamandan farklı olmasıydı ama tam o sırada Hunter onu özlüyordu.

Los Angeles'a döndüğümde bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum. Belki seni bir yere yemeğe götürebilirim diye düşünüyordum. Ne düşünüyorsun?'

Tracy, Hunter'ın onu suçlayamayacağı düşünceli bir sessizliğe büründü. Onu iptal etmediğinde, genellikle bir telefon görüşmesinden sonra aceleyle bir yere gitmek zorunda kalarak randevularını kısa keserdi.

“Ne zaman döneceksin, biliyor musun?” diye sordu. “Sanırım yarın sabah ya da en geç öğleden sonra geri uçacağız. Aslında burada yapabileceğimiz başka bir şey yok.” Tracy yine sessizleşti ama bu sefer sadece bir anlığına. “Dur bir dakika Robert, yine neredesin?” Hunter ona nereye uçtuğunu hiç söylememişti. 'Arizona'

"Tucson'da mı?"

Tracy'nin ses tonu değişti ve Hunter onun şaşırdığını mı, endişelendiğini mi yoksa her ikisini de mi yaptığını

anlayamadı.

'Bu doğru' diye yanıtladı. 'Nereden biliyorsun?' 'Az önce CNN'de bir haberin sonunu yakaladım; Tucson, Arizona'da bir FBI basın toplantısı, bir süredir peşinde oldukları bir seri katil hakkında.'

Hunter, "İki aydan biraz fazla bir süre," dedi.

'Dört kurban mı?'

'Evet.'

'Bu yüzden *bu* bana bahsettiğin ortak operasyon.”

“Evet.”

‘Bu katil iki aydan fazladır mı aktif?’ ‘Evet.’

Merakına rağmen Tracy, Hunter'ı ona asla vermeyeceğini bildiği cevaplar için zorlamanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Bunun yerine konuyu randevularına geri getirdi. "Pazartesi akşamına ne dersin?" diye sordu.

Konudaki ani değişiklik Hunter'ı hazırlıksız yakaladı.

'Üzgünüm?'

Tracy yarı gülerek, "Akşam yemeği randevumuz," diye açıkladı. 'Hafta sonu uzaktayım. Bir konferansa katılıyorum Pazar akşamına kadar Sacramento. Sanırım sana bundan bahsetmiştim; Emin değilim. Her neyse, Pazartesi sabahı Los Angeles'a dönmüş olacağım. Eğer sana uygunsa pazartesi akşamı yemeğe çıkabiliriz.”

Hunter, "Evet, bu bana çok yakışıyor" diye yanıtladı, şimdi dudaklarında da bir gülümseme vardı. 'Pazartesi akşamı kulağa harika geliyor.'

Yetmiş Üç

Hunter, Garcia ve her iki FBI ajanı da ertesi sabah Los Angeles'a uçtular ve hafta sonunun geri kalanı kontroller, çapraz kontroller ve yeniden kontrollerle geçti.

Pazartesi sabahı Quantico'daki BT uzmanları, hiçbir

ilerleme göstermeden hâlâ Timothy Davis'in dizüstü ve masaüstü güvenliğini ihlal etmeye çalışıyorlardı. Yine Quantico'da bulunan ayrı bir analist ekibi, son birkaç gününü Linda Parker'a gönderilen devasa e-postalar, mesajlar ve sosyal medya mesajları yığınını inceleyerek geçirmişti, ancak dünya çapında çeyrek milyondan fazla takipçisi vardı. ve her şeyi belirsiz bir zaman noktasına kadar geriye doğru izlemek zorunda kalan ekip, bir kenara bırakın görevlerinin zirvesini bile göremedi.

Hâlâ arama yapıyor olsalar da, havayollarının yolcu listelerinde de şu ana kadar şansları yoktu. Ajan Fisher, tedbiri elden bırakmamak için özel jet şirketlerinin de dahil edilmesi yönünde yeni bir talepte bulunmuştu.

Herhangi birinin kaydettiği ilk gerçek ilerleme ancak Pazartesi sabahı gerçekleşti. FBI sonunda katil ile katilin Phoenix'te aradığı serbest muhabir Owen Henderson arasındaki telefon görüşmesinin bir metnini elde etmeyi başardı.

Owen, Hunter'a tüm telefon görüşmesinin oldukça doğru bir özetini vermişti. Çoğu, tıpkı muhabirin tanımladığı gibi, Timothy Davis'in evine nasıl gidileceğine ve ne yapılacağına dair bir dizi talimattan başka bir şey değildi.
Oraya vardığında Hunter'ın asıl ilgisini çeken şey, katilin muhabire söylediği son sözler olmuştu.

'Sahte bir dünyada yaşıyoruz; gerçek, doğal güzelliğin en saf ve en nadir sanat formları olduğu plastik bir dünyada. Sanat formlarının en değerlisi. Gerçek güzellik üretilemez, kopyalanamaz, kopyalanamaz ve bu nedenle nesli tükeniyor ama gerçek güzellik sonsuza kadar yaşamalı. Bundan emin oluyorum. Umarım gerçek sanatı anlayabilir ve takdir edebilirsiniz.'

Hunter bütün sabahı bu kelimeleri inceleyerek, cümleleri parçalayarak, satırlar arasındaki gizli anlamları arayarak geçirmişti.

“Bir şey var mı?” diye sordu Garcia. O da son birkaç

saatini transkripti inceleyerek geçirmişti.

Hunter sandalyesine yaslanarak "Pek mantıklı değil" dedi.

“Sizce mi?” diye şaka yaptı Garcia. “Kurbanlarını parçalayan, sonra onların vücutlarını kullanarak yalnızca kendisinin sanat olarak değerlendireceği hastalıklı bir sahne sahneleyen bir katilden bahsediyoruz. Bedenlerine kazımayı sevdiği şifreli Latince ifadelerden bahsetmiyorum bile. Başka bir deyişle, bu adam bir ucube, Robert, kendi kafasının içindeki çılgın bir dünyada kaybolmuş bir çılgın. Aslında bir cümleyi bir araya getirebildiğine şaşırdım. Onun da mantıklı olmasını istemek belki biraz fazla şey istemek olur, sence de öyle değil mi?'

Hunter, "Hayır, söylediklerinin mantıklı olmasından bahsetmiyorum" diye yanıtladı. 'Sahip olduklarımızla ilgili anlamdan bahsediyorum. Doğal güzelliğin sanat formlarının en saf ve en nadidesi olduğundan bahsediyor ama yaptığı şeyin doğal olan hiçbir tarafı yok. Daha sonra bize bunun uydurulamayacağını veya kopyalanamayacağını söylüyor. Sonsuza dek yaşaması gerektiğini ve bundan emin olduğunu, ancak sanat yarattığına inanıyorsa bir anlamda onu uydurduğunu söylüyor.'

Garcia, Hunter'ın sözleri üzerinde düşündü. 'Belki de seri üretilemeyeceği anlamında 'uydurma' demek istiyor. Sanatının eşsiz olduğunu.”

‘Öyleyse neden “benzersiz” kelimesini kullanmıyor?'

Garcia omuz silkti. 'Ya da kim bilir? Belki de tüm bunları serbest muhabiri sorguya çekeceğimizi bildiği için söyledi ve tüm bunlar sanki zaten yeterince kaybolmamışız gibi kafamızı daha da karıştırmak için tasarlandı.'

İkinci gelişme de Pazartesi günü öğleden sonra geldi. FBI adli tıp laboratuvarı sonunda Timothy Davis'in evinin canlı çitinden alınan kısmi ayakkabı izini yeniden yapılandırmayı ve tanımlamayı başardı. Portland, Oregon merkezli bir şirket olan Danner Quarry USA Boot'tan gelmişti. Boyutunun 11,5 ile 12,5 arasında olduğu tahmin ediliyordu, bu da zaten

bildikleri bir şeyi akla getiriyordu: aradıkları kişi büyük ihtimalle 1,80'den uzun boylu olacaktı. Karşılaştıkları sorun, Quarry'nin Danner'ın en popüler iş botu olması ve ABD'de yılda 100.000 çiftin üzerinde satılmasıydı.

Yüzbin çift mi? diye yorum yaptı Yüzbaşı Blake, Garcia'nın masasının kenarına yaslanarak. Resmi olarak bu soruşturma FBI ve LAPD'nin ortak çabası olduğundan, NCAVC müdürü kadar o da gelişmelerden haberdar olmayı seviyordu. 'Peki bu kimsenin takip edebileceği uygun bir yol değil, değil mi? Adrian Kennedy'nin bu soruşturmaya ne kadar ajan kattığı önemli değil.'

"Biliyorum," diye onayladı Garcia. ‘Fakat FBI bunu denerse şaşırmam.’

Geniş alana ve ileri teknolojiye rağmen Hunter ve Garcia, Wilshire Bulvarı'ndaki Los Angeles FBI Genel Merkezi'ndeki yeni geçici ofislerine pek gitmediler. Her sabah, girişteki güvenliği temizlemek yaklaşık beş dakika sürüyordu ve federal ajanlar ile Şehir polis memurlarının aynı fikirde olmadığı yaygın olarak bilinen bir gerçek olduğundan, onlara gelen düşmanlığın düzeyi Adrian Kennedy'nin emirleri ne olursa olsun, hemen hemen her açıdan bakıldığında en iyi ihtimalle çileden çıkarıcıydı.

Hunter ve Garcia hâlâ Ajan Fisher ve Williams'la her gün buluşuyorlardı ama Federal Büro binasında olmalarına gerek olmadığı için PAB'daki kendi ofislerinden çalışmayı tercih ediyorlardı.

Yüzbaşı Blake, “Peki kaydedilen tek ilerleme bu mu?” diye sordu.

"Eh," diye yanıtladı Garcia. “Bu ve “sanat eseri olarak olay yeri” teorisinin önemli ölçüde sağlamlaştığı gerçeği.” “Evet, ama bu hâlâ sadece bir teori.” Hemen elini Hunter'a kaldırdı. 'Biliyorum. Biliyorum. Fail yakalanana ve teori kanıtlanana kadar bir soruşturmadaki her şey sadece bir teoridir.'

Kaptan bu sözü Hunter'dan o kadar çok duymuştu ki saymayı unutmuştu.

'Umarım katil tekrar dışarı çıkmaya karar vermeden önce bu teoriyi ya kanıtlayabilirsin ya da çürütebilirsin.'

Yetmiş Dört

Tracy ve Hunter sadece birkaç saat önce Batı Hollywood'daki WeHo Bistro'ya vardıklarında, güneş ufuk çizgisinin arkasına saklanmaya başlamıştı, Los Angeles'ın üzerindeki gökyüzünü güzel bir gradyan tabakasına dönüştürüyordu, ama onlar içerideyken, kalın, kara bulutlar gökyüzünü yeniden doldurmuş, neredeyse görünür her santimini kaplamıştı. Dışarı çıktıklarında bir gök gürültüsü Tracy'yi ürküttü.

Hunter onun omuzlarının hızla titrediğini fark etti. “İyi misin?” diye sordu.

'Evet, iyiyim. Bu gece yağmur yağmasını beklemiyordum.' Tracy, belinde büyüleyici siyah fiyonklu, siyah beyaz, diz boyu askısız bir elbise giymişti. Bu akşamki randevusu için düzelttiği saçları dağılmıştı ve parlak kırmızı bir şal gibi omuzlarına düşüyordu.

Hunter gökyüzüne baktı. Bulutlar gerçekten tehditkardı. Ceketini çıkarıp Tracy'nin omuzlarına koydu.

"İşte" dedi. ‘Kıyafetinize pek uymuyor ama sizi sıcak tutacak.’

Tracy ona gülümsedi. 'Beni evime kadar götürür müsün?' 'Elbette.'

Yürüdükçe rüzgar oldukça arttı ve üzerlerindeki kara bulut ordusu güçlendi. Tracy, Hunter'ın ceketine sahip olduğu için mutluydu.

On beş dakikadan kısa bir sürede apartman bloğuna ulaştılar ve kısa merdivenleri tırmanırken
Hunter giriş lobisinde duraksadı, vücut dili biraz gizemliydi.

Tracy ona bir adım yaklaşarak, “Yukarı gelmeyecek misin?” diye sordu. Siyah çerçeveli kedi gözü gözlüklerinin

ardındaki yeşil gözleri parlıyordu. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla bile gözlerine bakmak için başını kaldırmak zorunda kalıyordu.

Hunter cevap vermedi.

Daha da yaklaştı, o kadar yaklaştı ki saçlarının kokusunu alabiliyordu.

"Bence yukarı gelmelisin," diye fısıldadı, parmak uçlarının üzerinde yükselerek dudaklarını Hunter'ın dudaklarına yaklaştırdı.

Dudakları birbirine değmiyordu ama nefes alırken kadının sıcak nefesini teninde hissedebiliyordu. Gözleri kırpıldı ve içlerindeki ışıltı arzuya dönüştü.

Yakından bakıldığında bile cildi pürüzsüz ve berraktı. Tracy tekrar, "Gerçekten yukarı gelmen gerektiğini düşünüyorum," diye fısıldadı, bu sefer dudakları nihayet birbirine değene kadar başını yavaşça ileri doğru hareket ettirdi. Onlar bunu yaparken, o da kendisininkini çok az ayırdı ama o orada durdu, bekledi, hiçbir ekstra baskı uygulamadı, dürtüsünü kontrol etti. Hunter'ın inisiyatif almasını, kendisinin onu istediği kadar kendisinin de onu istediğini göstermesini istiyordu.

Tracy yeniden nefes alırken Hunter kaybolduğunu anladı. Gözlerini kapattı ve onu öptü.

Yetmiş Beş Hunter sırtüstü yuvarlanırken Tracy hareketsiz yatıyordu, nefesi zorlaşıyordu, tüm vücudu

terden parlıyordu, göğsü sanki hiperventilasyon yapıyormuş gibi çılgın bir ritimle yükselip alçalıyordu.

Sonunda nefesini toplayabildiğinde, "Aman Tanrım," dedi. 'Sanırım bir sigaraya ihtiyacım var.'

Hunter ona bakmak için başını çevirdi.

'Sigara içmiyorsun.'

‘Bundan sonra bu işi benim üstlenmem gerekebilir.’

İkisi de güldü.

Tracy, "Ben de bir bardak su içmekten çekinmem" dedi. 'Ardından gerçek bir içki geldi.'

Hunter, "Aslında bu oldukça hoş olurdu," diye onayladı. Tracy, "Bize bir tane getireceğim" diye ekledi. ‘Bacaklarımın titremesi durur durmaz.’

Daha fazla kahkaha.

Tracy sonunda yeniden sevişmeden önce onlara bir içki ısmarladı. . . sonra tekrar. . . sonra tekrar.

Kelimenin tam anlamıyla hareket edemeyecek kadar bitkin bir halde yan yana uzanırken Tracy kendi kendine gülümsedi.

“Bu gecenin en inanılmaz olayı neydi biliyor musun?” Hemen durakladı ve kendini düzeltti. ‘Yani, ikinci en inanılmaz şey.’

Hunter, “O neydi?” diye sordu.

'Telefonunuz çalmadı. Bir kez bile değil."

Hunter ellerini boynunun arkasında kavuşturarak, "Yeni bir kurban bulmadığımız sürece," dedi, "telefon görüşmesine gerek yok." Tracy ne kadar ilgisini çekse de sessiz kaldı. Yaptığı tek şey ona ilgiyle bakmaktı. Hunter konuşmak isterse konuşacağını biliyordu.

Hunter, "Hepimiz sıkışıp kaldık," diye devam etti. 'Tüm soruşturma tıkandı. FBI, biz, adli tıp. . . şu anda gerçekten gidecek hiçbir yerimiz yok.”

Tracy vücudunu yan çevirdi, dirseğini yatağa dayadı ve

başını parmaklarının eklemlerine dayadı. Gözleri hala Hunter'ın üzerindeydi.

Onunki tavanda kaldı.

"Bu çok korkunç bir duygu" dedi ve ona daha fazlasını anlatacakmış gibi görünmesine rağmen söylemedi. Tracy sessizliğini korudu. Hunter'ın mesleği, 'Eminim sonunda onu yakalayacaksın' veya 'Bunu yapabilirsin' gibi olumlu düşünceli yorumların fayda sağlayacağı bir meslek değildi. Kendine inan.'

Hunter'ın ona açılmasının nedeni, sadece birkaç cümle bile olsa, teselli ya da güvence aradığından değil, biraz stres atmaya ihtiyaç duymasıydı. Tracy bunu çok iyi biliyordu. Ayrıca Hunter'ın eğer konuşmak isterse orada olacağını bildiğinden de çok emindi.

Hunter yeterince uzun süre sessiz kaldığında bu konuşmanın bittiğini anladı.

"Yarın boş olacağını sanmıyorum, değil mi?" diye sordu.

'Muhtemelen. Neden?'

Tracy eğildi ve başını Hunter'ın göğsüne yasladı. ‘Sanırım bundan size daha önce bahsetmiştim ama sadece bir haftalığına ABD’nin en büyük iki çizgi roman mağazasının sahipleri özel koleksiyonlarının kapılarını açıyor. Aralarında en nadir çizgi romanlardan bazıları var
şimdiye kadar yazılmış. Çizgi romanların muhtemelen sana göre olmadığını biliyorum ama benimle gelmek ister misin diye merak ediyordum. Yarın son gün.”

Hunter, "Çizgi romanlarla ilgilendiğini bilmiyordum" dedi.

'Ben bir koleksiyoncu falan değilim, ama sanatı, yaratıcılığı ve bunların içinde yer alan hayal gücünü gerçekten takdir ediyorum. Üstelik bu gerçekten nadir bir fırsat.” Hunter'dan geri çekildi, yüz üstü döndü ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. 'Hadi ama eğlenceli olabilir. Uzun süre kalmamıza gerek yok.” Haylaz gülümsemesi geri gelmişti. ‘Buraya geri dönebiliriz.’

Hunter, 'Gençken çok sayıda çizgi roman okurdum' dedi.

'Çok daha genç.'

'Gerçekten mi?'

Hunter başını salladı. 'En sevdiğim çizgi roman bile vardı.'

'Peki o hangisiydi?'

'Korkarım pek de tanınan biri değil...' *Morbius*.” “Ne?” Tracy'nin kafası geriye doğru atıldı. ‘Yaşayan Vampir mi?’ Hunter'ın şaşkınlığı gerçekti. ‘Tamam, artık resmen etkilendim.’

'Eğer bir çizgi romanla ilgileniyorsanız *Morbius*Tracy heyecanla sesini yükselterek dedi. O zaman gelmelisin. Hunter Tracy'nin haklı olduğunu biliyordu. Muhtemelen eğlenceli olurdu. 'Elbette. Neden olmasın?' diye kabul etti. 'Aklınızda ne zaman var?'

"Evet, yarın sabah saat onda dersim var. Bundan sonra özgürüm ama mümkünse saçımı yeniden boyamak isterim. Köklerim ortaya çıkmaya başlıyor.” Demek istediğini kanıtlamak için başını hafifçe aşağı eğdi.

Avcı dondu.

Bazen . . . hayır, bunu 'çoğu zaman' yapın, Hunter bile düşünce sürecinin nasıl çalıştığını açıklayamadı. Aklına birdenbire olaylar geldi. Beyni kelimelerle, görüntülerle, seslerle ya da karşılaştığı her ne varsa tetiklenen en belirsiz bağlantıları kurardı. Sağ
daha sonra Hunter, Tracy'yle yatakta o anlardan birini yaşamıştı.

'Kahretsin.'

Tracy dehşet içinde ona baktı.

'Köklerim o kadar kötü mü?'

Hunter yataktan fırladı ve elinden geldiğince çabuk giyinmeye başladı.

Tracy'nin dairesinden aceleyle çıkmadan önce, "Kahretsin," dedi tekrar.

Yetmiş Altı

Ajan Fisher, Wilshire Bulvarı'ndaki FBI Genel Merkezi'ndeki ofislerinin güney duvarının önünde neredeyse hareketsiz duruyordu. Kolları göğsünün önünde kavuşturulmuş, gözleri soldaki büyük monitöre kilitlenmişti. Sağ elinde bir Bluetooth tıklayıcı vardı ve her tuşa basıldığında ekrandaki resim kayboluyor ve yerini hızla yeni bir resme bırakıyordu. Sadece her resme ne kadar dikkat ettiğine bakılırsa, bu fotoğrafları ilk kez gördüğünü düşünmek affedilebilirdi ama durum böyle değildi.

Ajan Fisher daha önce milyonlarca kez incelediği olay yeri fotoğraflarını tekrar tekrar gözden geçiriyordu ama bu görüntü döngüleme süreci onun için bir sabah ritüeli haline gelmişti. Bunu her gün ofislerine girerken yapıyordu. Belki de taze gözlerin yardımıyla taze bir sabah beyninin, şimdiye kadar bir şekilde sahip oldukları bir yerdeki bir ayrıntıyı yakalayacağını umuyordu.
kaçırıldı.

Bu henüz gerçekleşmemişti.

Ajan Williams, masasından sandalyesine yaslanarak ve her zaman dumanı tüten kahvesini içerek ortağıyla birlikte ritüeli gerçekleştirdi.

Hunter ofis kapısından içeri girdiğinde Ajan Fisher, Linda Parker'ın olay yeri fotoğraflarından sonuncusuna tıklamıştı. Sağ kolunun altında taşıyordu
oldukça kalın bir belge klasörü. Uyumadığını kimsenin sormasına gerek yoktu. Ajan Williams bunu kibarca ifade etti. "Gecenin çoğunda çalışmışsın gibi görünüyor." "Bir kısmı," diye itiraf etti Hunter.

Garcia masasına vardığı anda ofise girdi. Öte yandan tamamen dinlenmiş görünüyordu. Hunter'ın Ajan Williams'a cevap verirken kullandığı ses tonunda, her iki FBI ajanının

da dönüp onunla yüzleşmesine neden olan bir şey vardı.

Ajan Fisher, “Yeni bir şey mi buldun?” diye sordu.

'Bence de.'

Ajan Fisher, Hunter'ın masasına gitmeden önce monitörü kapatmak için tıklayıcıyı kullandı.

Ajan Williams hemen arkasındaydı.

Grup masasının etrafında toplanırken Hunter, "Sanırım bir hata yaptık" dedi.

“Bir hata mı?” diye sordu Ajan Fisher. Kararsızlığı Garcia'nın ve Ajan Williams'ın yüzlerine yansıdı. 'Ne konusunda bir hata?'

'Bu katilin suç mahalli hakkında. Onların bir tuval olduğu hakkında. Kendisini öncelikle bir sanatçı olarak görmesi hakkında.” Herkesin yüzündeki kafa karışıklığı kaybolmadı. Aslında Hunter'ın sözleri tam tersi bir etki yarattı.

"Sana göstereyim" dedi masasını temizlerken, bilgisayar monitörü ve klavye dışında her şeyi sağ tarafına, yere koydu. Daha sonra yazıcı tepsilerinin birinden dört parça kağıt alıp masasına koydu. Daha sonra katilin kurbanlarının sırtına kazıdığı dört farklı Latince ifadeyi yazdı. Açıklık sağlamak için, Latince kelimelerin hemen altına İngilizce anlamlarını yazdı. Bunu yaptıktan sonra yanında getirdiği kalın dosyanın içine uzandı ve her kurbanın bir portre fotoğrafını çıkarıp bunları ilgili ifadenin yanına yerleştirdi.

'Bu soruşturma başından beri gizemli bir labirentti' diye başladı. `Bu katil akıl oyunları oynamayı seviyor ve bence Adrian haklıydı.’

“Ne hakkında?” Ajan Williams bu sefer.

“Katilin bizi sınaması hakkında.” Hunter masasının üzerindeki dört kağıt parçasını işaret etti. “Oymaların bize yönelik ipuçları olduğuna hiç şüphe yok. Bunu biliyoruz çünkü ilk bakışta bu ipuçları gizlidir. Kurbanlar her zaman sırt üstü yatar durumda bırakılır. Eğer gerçekten amaçladığı buysa, oymalar tuvallerindeki görsel bir unsur değil, hatta cinayetlerinin şok edici etkisinde bir unsur bile değil, çünkü

kurbanlar hareket ettirilene kadar kimse bu oymaları görmeyecek ve bu ancak gerçekleşecek. Soruşturma ekibi oraya vardığında. Yine de, oymalar ortaya çıktıktan sonra, sonunda bir cümle oluşturmak için her şeyi bir araya getirmemiz gerekiyor - sembol benzeri çizgiler, garip bir şekilde bölünmüş kelimeler, hepsi -. . . Latince, bu da onun gizemli oyununa otomatik olarak ekstra bir katman katıyor.'

"Belirsizlik" dedi Ajan Williams.

Hunter, "Kesinlikle," diye kabul etti ve bir kez daha masasının üzerindeki dört sayfayı işaret etti. 'Bu ifadelerin her birinin birden fazla anlamı olabilir; bu anlamın mutlaka suç mahalline gönderme yapması gerekmiyor, ancak bu ipuçlarına hangi yönden bakmayı seçersek seçelim, katilin oraya gitmiş gibi görünüyor. her şeyi elinden geldiğince kafa karışıklığıyla örtmek için büyük çaba harcadı.'

"Eh," diye araya girdi Garcia, "şu ana kadar harika bir iş çıkarmış gibi görünüyor, çünkü şu anda hepimizi dumanın peşinde koşturuyor." Her iki FBI ajanına da baktı. 'Ve iki aydan fazladır sizi kendi kuyruklarınızın peşinde koşturuyor.'

Ajan Fisher ona yan gözle baktı.

Hunter, "Ve Adrian Kennedy'nin katilin bizi test ettiğini söylerken kastettiği de buydu," diye açıkladı. 'Katil, ipuçlarını bir nedenden ötürü şifreli ve belirsiz hale getirdi; ona göre, hayal ürünü olsun ya da olmasın, yalnızca 'değerli' olanlar bunları çözebilirdi, ancak ipuçlarını çözmek işin yalnızca yarısıydı. Bunların da anlaşılması gerekiyordu ve katile göre yalnızca hak sahibi olanlar
vizyon, yüksek zeka veya her neyse, onları gerçekten anlayabilecektir. . . gerçekten anlamak *o*Ajan Fisher, "Peki siz bu ipuçlarını yanlış anladığımızı mı söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Evet," diye onayladı Hunter. 'Sanırım başardık. Bunların, katilin kendisini bir sanatçı olarak gördüğünü bize söylemenin bir yolu olduğunu düşündük, değil mi?'

"Evet," diye onayladı Ajan Fisher kesin bir dille.

'Eh,' dedi Hunter, 'ipuçları bize kesinlikle onun hakkında bir şeyler söylüyor ama onun bir sanatçı olduğunu söylemiyor.'

Herkes beklentiyle durakladı.

‘Bize onun bir koleksiyoncu olduğunu söylüyorlar.’

Yetmiş Yedi

Sanki Hunter ofisteki herkesi felç eden bir büyü yapmıştı çünkü sonraki beş saniye boyunca kimse konuşmadı, kimse hareket etmedi, hatta kimse gözünü bile kırpmadı.

‘Ne?’ Ajan Fisher büyüyü bozdu, hemen ardından Garcia ve ardından Ajan Williams geldi.

'Ne?'

'Ne?'

Her yerde garip görünüyor.

Ajan Fisher, “Peki ne topluyor?” diye sordu. Hunter konuşmadan önce derin bir nefes aldı çünkü sesinin ne kadar çılgınca çıkacağını biliyordu.

'İnsan nadirlikleri.'

Şaşkınlık ve şaşkınlık bir araya gelerek herkesin yüzünü maskeleyen çok tuhaf bir görünüm oluşturdu. 'İnsan nadirlikleri mi? Bu ne anlama geliyor?” “Tamam,” dedi Hunter, herkesin dikkatini soldaki ilk fotoğrafa çekerek. Yanında katilin kurbanın sırtına kazıdığı Latince bir cümle vardı.

"Kristine Rivers," diye başladı. 'İlk kurbanımız. Katil onun kafa derisini yüzdü ve gözlerini çıkardı. Şimdi şuna bir bakın.' Hunter, klasöründen FBI'ın Kristine Rivers hakkında derlediği kişisel dosyayı aldı ve masanın üzerine koydu. Daha sonra ilk sayfada görüntülenen iki alanı belirtti.

Saç rengi: Kızıl.

Göz rengi: Mavi.

Hunter, Kristine Rivers'ın masadaki portresini işaret ederek, "Şimdi hatırla," diye vurguladı. 'Bu onun resmi profili, dolayısıyla onun hakkında konuşmuyoruz *boyalı* parlak kızıl saçlar burada.'

Fotoğrafta Kristine Rivers'ın büyük bukleler halinde şekillendirilmiş saçları itfaiye kırmızısıydı.

Hunter, "Bütün bu parlak kırmızı rengin altında," diye devam etti, "Kristine Nehirleri *öyleydi* aslında doğal bir kızıl saçlı.' Hunter dosyasına geri döndü ve Kristine Rivers'ın yeni bir fotoğrafını seçti. Bu, onu diğer iki kızla birlikte bir yerlerde bir bankta otururken gösteriyordu. Saçları açıktı, omuzlarının birkaç santim üstüne düşüyordu, doğal kırmızının muhteşem bir tonuydu.

"Elimizdeki bilgilere göre," diye ekledi Hunter, "bu resim Kristine Rivers öldürülmeden sadece birkaç gün önce çekilmiş."

Garcia ve Ajan Williams hâlâ şaşkın görünüyorlardı ama Ajan Fisher'ın yüzündeki ifadeden Hunter onun anladığını biliyordu.

Hunter, "Kızıl saçlı kadınlar dünya nüfusunun yüzde ikisinden azını oluşturuyor" diye açıkladı.

Ajan Fisher, "Ve doğal kızıl saç ile mavi gözlerin kombinasyonu, dünyadaki en nadir göz/saç rengi kombinasyonudur" diye devraldı. Hunter'a baktı. ‘Ben de çok okuyorum.’

Hunter, "Doğru," diye onayladı. ‘The *kombinasyon* Kızıl saçlı ve mavi gözlülerin oranı dünya nüfusunun yüzde 0,5'inden azını oluşturuyor. *en nadir kombinasyon* Katilin Kristine Rivers'ın sırtına kazıdığı Latince ifadeyi gösterdi.

Birlik içindeki güzellik – güzellik birleşimdedir. Herkesin yüzündeki şaşkın ifade yoğunlaşmış gibiydi. Hunter soldan ikinci fotoğrafı göstererek ivmeyi sürdürdü.

'İkinci kurbanımıza geçelim' dedi. ‘Albert Greene.’ Hunter'ın masasına koyduğu fotoğraf, Ajan Williams'ın Hunter ve Garcia'ya gösterdiği fotoğrafın aynısıydı.

ilk kez karşılaştıklarında ofisleri. Resimde yaşlı adamın gazeteden başını kaldırdığı görülüyordu. 'Hepimizin bildiği gibi' diye devam etti Hunter, 'katil Bay Greene'in gözlerini aldı, başka bir şey değil.'

Hunter'ın sözleri herkesin biraz daha yaklaşmasına ve dikkatlerini yaşlı adamın gözlerine yoğunlaştırmasına neden oldu.

Garcia, "Onlarda özel bir şey var mı?" diye sordu. Hunter, "Var" diye onayladı. 'Kişisel dosyasında gösterilmeyecek bir şey.'

'Peki o nedir?' Ajan Williams bu sefer.

Hunter, "Bu resimde herhangi birinize biraz tuhaf gelen bir şey yok mu?" diye sordu.

Üç çift göz masasındaki fotoğrafa döndü.

Avcı bekledi.

"Hiçbir şey görmüyorum" diye yanıtladı önce Ajan Williams. Ajan Fisher hâlâ deniyordu.

Hunter herkese bir ipucu vererek, "Gazete," dedi. Her iki FBI ajanının da dikkati Albert Greene'in elindeki gazeteye çevrildi. İkisi de gözlerini kısarak bazı manşetleri çıkarmaya çalıştılar.

Ajan Fisher bazı nedenlerden dolayı gazetenin ön sayfasındaki tarihi belirlemeye çalıştı.

Öte yandan Garcia'nın bakışları Albert Greene'den gazeteye, sonra tekrar Albert Greene'e kayıyordu. Sonunda, "Gözlük yok" dedi.

Hunter ortağına başını salladı.

"Ne?" Ajan Fisher emin görünmüyordu.

Garcia tekrar, "Gözlük takmıyor" dedi. Hunter, "Albert Greene seksen dört yaşındaydı" dedi. 'Çoğumuz, halihazırda gözlük takıyor olsak bile, kırk beş yaş civarında okuma görüşümüzde önemli bir düşüş yaşamaya başlayacağız. Yaşlandıkça ve gözlerimiz zayıfladıkça bu düşüş doğal olarak ilerleyecektir. Ancak Albert Greene için durum böyle değildi."

"Bunu bir fotoğraftan mı anladın?" diye karşı çıktı Ajan

Fisher. ‘Burada kontakt lens takmış olabilir.’

Hunter, "O değildi," diye onayladı. 'Bugün erken saatlerde kızıyla telefonda konuştum. Birkaç sağlık sorunu yaşadı ama nedense görme yeteneği hiç bozulmadı, en azından beklenen oranda. Albert Greene asla gözlük takmazdı. Onlara hiçbir zaman ihtiyacı olmadı.”

“Asla mı?” Ajan Williams ikna olmamış görünüyordu.

Hunter, Greene'in kızının telefonda kendisine söylediklerini aktarırken, "Altmış beş yaşına geldiğinde" dedi, "kızı *yapılmış* onunla birlikte gözlükçüye gitti çünkü o zamana kadar gözlüğe ihtiyacı olmadığına inanamıyordu. Onun sadece inatçı biri gibi davrandığını düşünüyordu ama hayır. Ona göre gözlükçü, Bay Greene'in görüşünün ne kadar iyi olduğuna şaşırmıştı.'

Ajan Fisher, "Altmış beş yaşında mı?" diye sordu. 'Fakat Albert Greene öldürüldüğünde seksen dört yaşındaydı. Bu on dokuz yıl içinde vizyonu kolayca değişebilirdi.'

Hunter, "Öyle olmasını beklerdin," diye onayladı. 'Ama görünen o ki durum böyle değildi. Bay Greene'in kızı bana, gözlükçüye yaptığı ilk ziyaretten bu yana onu her yıl kontrol için geri getirdiğini söyledi.' Hunter başını salladı. 'Hiç bir şey. Yıllar geçtikçe sonuçlar hep aynıydı. Bay Greene'in vizyonu bir kale gibi sabitti. İki yıl önce, seksen ikinci yaş gününden hemen sonra, onu bir göz doktoruna değil, bir göz doktoruna muayene etmesi için bir kliniğe götürdü çünkü sonuçlara artık inanamıyordu. Gözlükçülerin işleri yanlış anladığını düşünmeye başlamıştı. Bir dizi testin ardından göz doktoru, Bay Greene'in görüşünün gerçekten de kötüleştiğini, ancak bu durumun normal sayılabilecek orandan çok çok daha yavaş olduğunu doğruladı. Seksen dört yaşındayken görüşü, yaşının yarısından daha küçük bir insandan beklenebilecek kadar iyiydi.'

Ajan Williams, “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu.

Hunter, "Sorun da bu," diye yanıtladı. 'Öyle olmaması gerekiyor, ancak dünya çapında bir kişinin organlarının

(gözler, karaciğer, işitme sistemi, kalp) normal hızda yaşlanamadığı birkaç izole vaka kaydedildi; vakalar çok az ve çok nadir, ancak onlar gerçekten var. Bu bir tür sinir ve kas hipertrofisidir. Bay Greene bu nadir vakalardan biriydi; gözleri eşsizdi."

Hunter, Albert Greene'e karşılık gelen Latince ifadeyi işaret etti: *Güzellik bakanın gözündedir* – 'Güzellik bakanın gözündedir.'

Ajan Fisher kıpırdamaya başlamıştı.

Hunter, "Bir ayrıntı daha var" diye ekledi. "Albert Greene'in emekli olmadan önce yaptığı işi hatırlıyor musun?" "Kapıcı" diye yanıtladı Garcia. 'Hayatı boyunca okul temizlikçisiydi, değil mi?'

Ajan Williams, "Tüm hayatı boyunca değil" diye düzeltti. 'Çalıştığı son dokuz yıl boyunca Maple Hills Lisesi'nin ana CCTV kontrol odası operatörüydü.'

"Bu doğru" dedi Hunter. 'Başka bir deyişle, o bir gözlemciydi. Günlerini öğrencileri video kameralardan izleyerek geçiriyordu.'

'Yani?' Ajan Fisher konuyla alakasını göremedi. 'Kahretsin!' Ajan Williams sözlerini soğukkanlılıkla sürdürmeyi başaramadı.

Ajan Fisher'ın şaşkın gözleri ona doğru döndü. Yedi yılı aşkın süredir onunla çalışmasına rağmen Ajan Williams'ın küfür ettiğini hiç duyduğunu hatırlamıyordu.

Ajan Williams, "Tanımı gereği 'seyirci' budur, Erica," diye açıkladı. 'Bir gözlemci.'

Hunter, "Bu katilin yaptığı her şeye ne kadar çok düşündüğü göz önüne alındığında, bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum." dedi. *Güzellik bakanın gözündedir*. Katil yaptığının güzelliğini görebildiğimizden bahsetmiyor. Kelimenin tam anlamıyla bundan bahsediyor *bakanın gözleri*.'

Garcia, 'Bu kesinlikle delilik' dedi.

Ajan Williams, "Peki ya Los Angeles kurbanı Linda Parker

ve Tucson'dan Timothy Davis?" diye sordu. `Bu yeni ortama nasıl uyum sağlıyorlar? . . Sizin "koleksiyoncu" teoriniz mi var?'

Hunter bir saniye daha herkesin bakışlarını üzerinde tuttu. "Peki" dedi. `İşin daha da ilginç hale geldiği yer burası.'

Yetmiş sekiz

Hunter herkesin görmesi için masaya yeni bir fotoğraf koydu. Linda Parker'ın derisi yüzülmüş vücudunun yatak odasındaki kana bulanmış çarşafların üzerinde yattığını gösteriyordu.

Katilin gerçekleştirdiği ampütasyonları göstererek, "Dr. Hove'un önerdiği gibi," diye başladı, "ampütasyonların profesyonel standardına rağmen, katilin Linda Parker'ın vücudunun derisini yüzmek için ellerini ve ayaklarını aldığını varsaydık ama Görünüşe göre yanlış varsaymışız.'

Ajan Williams, "Katil ellerini ve ayaklarını mı tutmak istedi?" diye sordu. 'Neden?'

Hunter, "Dün geç saatlerde," diye açıkladı, "Operasyon ekibimiz, Linda Parker hakkında, modellik kariyerine ilişkin ayrıntılı bir bölüm de dahil olmak üzere çok kapsamlı bir dosya derlemeyi bitirdi. Çalışmalarının büyük kısmının katalog çekimlerinden geldiğini zaten biliyorduk, değil mi?'

Herkes başını salladı.

'Tamam, bilmediğimiz şey, Linda Parker'ın Los Angeles'ta en çok talep edilen el, ayak ve kozmetik modellerinden biri olduğu ve yalnızca ABD'de değil, tüm dünyada yayınlanan kataloglar ve reklamlar için çekim yaptığıydı.'

Hunter klasöründen bir yığın fotoğraf çıkarıp masasına koydu.

`Bunlar Operasyonların gönderdiği fotoğraflardan sadece birkaçı.'

İlk fotoğraf grubuna göz atmaya başladı; yalnızca Linda Parker'ın ellerini ve ayaklarını gösteren bir dizi yakın plan fotoğraf. Görsellerde takma tırnaklardan takılara, sandaletlerden ojelere, nemlendirici kremlere ve daha fazlasına kadar çok çeşitli ürünlerin reklamı yapılıyordu.

Hunter, "Bu tür reklamlar söz konusu olduğunda Linda Parker'ın en çok talep edilen modellerden biri olmasının bir nedeni var" diye açıkladı. 'Elleri ve ayaklarının mükemmel dengeli ve simetrik olduğu düşünülüyordu.'

"Mükemmel dengeli ve simetrik mi?" Ajan Fisher araya girdi. 'Bu ne anlama gelir?'

'Bunun şekil, eğrilik ve boyut oranlarıyla ilgisi var: El ve ayak parmaklarının uzunluğu yalnızca birbirleriyle değil, aynı zamanda avuç içi ve ayaklarla da karşılaştırıldığında.' 'Şaka yapıyorsun, değil mi?'

'Biraz bile değil. Nasıl ki giyim firmaları belirli ürünler için belirli beden modelleri arıyorsa, ayakkabı, mücevher ve kozmetik firmaları da bulabilecekleri en mükemmel el, ayak ve cilde sahip modelleri arıyorlar. Tek başına bu bile satışları yüzde beş ila on oranında artırabilir.'

"İtiraf etmeliyim ki" dedi Ajan Williams, dikkati hâlâ Hunter'ın onlara gösterdiği fotoğraflardaydı, "elleri çok çekiciydi." Çok hassas.”

Hunter'ın onlara gösterdiği bir sonraki reklam fotoğrafları serisi, Linda Parker'ın yüz ve vücut yakın çekimleriydi; bunların hepsi çeşitli kozmetik ürünlerinin reklamını yapıyordu.

'Cildinin kozmetik reklamlar için de ideal olduğu düşünülüyordu; leke yok, iz yok, çil yok. . . Hiçbir şey. Öyle ki son iki yılda sadece yurt içinde değil yurt dışında da en az on beş dermatoloji dergisinin kapağında yer aldı.'

Hunter onlara on beş dergi kapağının hepsini gösterdi. Sessizlik bir kez daha odaya hakim oldu.

Hunter, katilin Linda Parker'ın sırtına kazıdığı ifadeyi işaret

etti.

Güzelliği onu çevreliyor – ‘Güzellik onu çevreliyor.’

İlk devreye giren Garcia'nın beyni oldu.

'Vücudunu çevreleyen deri gibi' dedi düşünceli bir ses tonuyla. ‘Cesedinin etrafını saran oda değil.’

"Kesinlikle," diye onayladı Hunter. 'Katil onun derisini istiyordu. Ellerini ve ayaklarını istiyordu çünkü onlar “mükemmel”di. Hunter fotoğrafları masasının üzerine yaydı. Gözler her yöne hareket ediyor, resimden resme atlıyor, her şeyi kavramaya çalışıyordu.

Ajan Williams, "Yani sizin düşünce tarzınızı takip edersek" dedi, "Timothy Davis'in kanında özel bir şeyler olmalı."

Hunter, Timothy Davis'in otopsi raporunu masanın üzerine koydu ve ikinci sayfayı çevirerek üstten üçüncü girişi işaret etti.

Kan grubu: AB

Hunter, klasöründen Ajan Brandon'ın Tucson'daki havaalanında onlara geri verdiği Timothy Davis hakkındaki FBI dosyasını aldı. Aradığı bilgi ilk sayfadaydı. Dosyayı otopsi raporunun yanına, masanın üzerine koydu.

‘Timothy Davis’in annesinin adı Anjana’ydı.’ Açıklarken dosyayı işaret etti. 'Ve ABD'de doğmuş olmasına rağmen Asya-Hint kökenliydi. Babasının adı Terrence'di ve kendisi Alabama, Madison'da doğup büyüyen bir Derin-Güney Afrikalı Amerikalıydı.' Açıklama yapmadan önce otopsi raporunu yığının en üstüne koydu. 'AB Negatif dünyadaki en nadir kan türüdür. ABD'de nüfusun yüzde ikisinden azını oluşturur. Nüfusu etnik gruplara ayırdığımızda bu sayı önemli ölçüde düşüyor. Afrikalı Amerikalılarda sıklık yüzde 0,3'ten azdır. Asyalı Amerikalılarda 0,1'den az. İki etnik grubu bir araya getirirseniz. . .'

Hunter bir kez daha Timothy Davis'in Asya-Hint asıllı annesiyle ilgili bilgiyi verdi.

babasıyla ilgili bilgiler - Afrikalı Amerikalı. ‘Burada ihmal edilebilir bir nüfustan bahsediyoruz. Kan grubuna gelince,

mirası nedeniyle Timothy Davis beş milyonda birdi. Damarlarında tüm kan grupları arasında en nadir olanı vardı.'

Hunter, katilin Timothy Davis'in sırtına kazıdığı Latince ifadeyi işaret etti.

Güzellik içe doğru yaşar – ‘güzellik içeride yaşar.’

'Katilin sözleri suç mahalline gönderme değil. Bunlar onun işine nasıl bakılacağına dair bir dizi talimat değil. Bunlar onun aldıklarına doğrudan göndermelerdir; gözler, saçlar, deri, ayaklar, eller, kan. . .'

Hunter klasörüne geri döndü.

‘Bir detayımız daha var’ dedi. 'Katilimiz ile Phoenix'te aradığı serbest muhabir Owen Henderson arasındaki telefon görüşmesi. Hepiniz resmi transkripti dün aldınız, değil mi?'

'Evet.'

Hunter, "Katilin Owen Henderson'a telefonda söylediği son birkaç söz," diye devam etti. 'Owen'a Timothy Davis'in evine nasıl gidileceğine dair talimatlar verdikten sonra. İlk başta söylediklerine gerçek bir anlam veremedim ama şimdi. . .'

Hunter tutanağın bir kopyasını masasına koydu. İddiasını vurgulamak için birkaç anahtar kelimenin altını çizmişti.

> Sahte bir dünyada yaşıyoruz; plastik bir dünyada gerçek, doğal güzellik bu en saf ve en nadir sanat formlarından. Sanat formlarının en değerlisi. Doğru güzellik üretilemez veya kopyalanamazve bu nedenle nesli tükeniyor, ancak gerçek güzellik sonsuza kadar yaşamalı. Bundan emin oluyorum. Umarım gerçek sanatı anlayabilir ve takdir edebilirsiniz.

‘Şundan bahsediyor *saf, gerçek, doğal güzellik*" dedi Hunter, herkes metni okumayı bitirdikten sonra. 'A *nadir* öyle bir güzellik ki *üretilemez veya kopyalanamaz*.'

Ajan Williams, "Kurbanlarının vücut parçaları" diye bitirdi.

Hunter bir kez başını salladı. 'Ve şöyle diyerek bitiriyor: 'Gerçek güzellik sonsuza kadar yaşamalı. Bundan emin oluyorum." Peki bundan nasıl emin olduğunu düşünüyorsun?'

Garcia ve iki FBI ajanı birbirlerine endişeli bakışlar attılar. Hunter, Ajan Fisher'a seslendi.

'Sanırım haklısın Erica, katil *öyle* muhtemelen bir çeşit "ölü galerisi" yaratıyor ama olay yerinde çektiği fotoğraflardan değil. Galerisini onların vücut parçalarından oluşturuyor. Ona göre bunlar basit kupalardan çok daha fazlası. Bunlar kopyalanamayan veya kopyalanamayan gerçek, nadir güzellikteki öğelerdir ve bu öğelerin sonsuza kadar yaşayacağından emin olmasının tek yolu onları korumaktır.'

Hunter herkesin dikkatini masasındaki fotoğraflara çevirdi.

'O sanat yaratmıyor. O topluyor."

Yetmiş Dokuz

Kapı arkasından boğuk bir sesle kapandı ama adam hareket etmedi. Bir süreliğine değil. Orada öylece durdu ve kendi elleriyle yarattığı odaya hayranlıkla baktı.

Bodrumundaki alanı tam olarak istediği gibi dönüştürmesi neredeyse iki yılını almıştı, ancak harcadığı zaman ve çabanın karşılığını aldığı açıktı. Oda - galerisi - muhteşemden başka bir şey değildi.

Adam gözlerini kapattı ve tuhaf şekilli odanın içindeki bayat havayı içine çekti. Hava burun deliklerine girip çok tanıdık bir kimyasal koku getirdiğinde derisi tüyleri diken diken oldu.

Adam bu kokuya hayrandı.

Bir dakika boyunca gözlerini kapalı tuttu, her saniyenin tadını çıkararak beklentinin içinde birikmesine izin verdi. Her nefeste ciğerlerinin genişlediğini ve çöktüğünü, kalbinin ritmini artırmaya başladığını, kaslarının hafifçe gerildiğini hissedebiliyordu.

Bütün bunların verdiği coşkudan memnun ve biraz da sarhoş olan adam gözlerini yeniden açtı, ışıkları yaktı ve yeniden odanın karşısındaki duvara odaklandı. Her birinde özel bir ışıkla aydınlatılan, kavanozların içindekilerin ayrıntılarını en iyi şekilde ortaya çıkaracak şekilde tasarlanmış şeffaf bir cam kavanoz bulunan, ayrı, farklı boyutlarda bölmelere bölünmüş uzun ahşap raflarla kaplıydı.

Adam galerisine yaklaşırken durdu, gülümsedi ve kendi eserine hayran kaldı. . . onun eşsiz koleksiyonu.

Adam sağ elini kaldırdı ve parmak uçlarının kavanozlardan birine değmesine izin verdi. Cildi pürüzsüz, şeffaf camla temas ettiğinde, vücudunu yeni bir neşe dalgası kapladı ve içini enerjiyle doldurdu.

Elini geri çekti ve boş kavanoza baktı. Planı neredeyse tamamlanmıştı. Şimdiye kadarki en cüretkar planı. Yakında bu kavanoz dolacaktı ama önce FBI'a bir ders vermesi gerekiyordu; onların asla ama asla unutamayacağı bir ders.

Seksen

Ajan Fisher, “Peki ya tuval olarak sahnelenen suç mahalli ne olacak?” diye sordu. 'Bu sadece bir tesadüf müydü?'

Hunter, "Belki de hiçbir zaman bir tuval olarak sahnelenmediler" dedi ve hemen mantığını daha iyi açıklamaya karar verdi. 'Görmek istediğimizi görüyoruz. İnsan beyni bu şekilde çalışır. İlk başta, Kristine Rivers cinayetinin Adrian Kennedy'ye karşı bir intikam olduğuna inandığınızda, katilin Latince şu cümlesini birbirine bağlamayı başardınız: *güzellik ilişkidedir* – bu teoriyi hatırladın mı? Katilin bir aile ilişkisinden bahsettiğini varsayıyordunuz. Aynı şey ikinci kurban ve ikinci olay yerinde de yaşandı. Şu Latince ifadeyi birbirine bağladınız – *güzellik bakanın gözündedir* – o zamanlar sahip olduğunuz

teoriye göre, katilin belki de Albert Greene'in gördüğü bir şeye atıfta bulunduğuna inanıyordunuz ki bu ihtimal dışıydı ama yine de makuldü. "Ödeşme" teorisine son veren şey, katilin Linda Parker'ın üçüncü dışarı çıkışıydı. Üç kurbanın hepsini bir intikam eylemiyle ilişkilendiremezsiniz. Anlaşılır bir şekilde, iki ay boyunca yanlış caddelerde ve çıkmaz sokaklarda dolaştıktan sonra FBI hüsrana uğradı. Sonra üçüncü olay mahalline çok iyi uyan ama diğerlerine uymayan yeni bir olası teori ortaya çıktı. Yine de hayal kırıklığı, baskı, çaresizlik ve cevaplara duyulan ihtiyaç, insan beynini farklı bakış açıları almaya zorluyor ve biz de bunu yaptık. Çaresizdik. Hiçbir şeyimiz olmadığı için üzerinde çalışabileceğimiz bir şeye ihtiyacımız vardı. Sanat eseri teorisi
tıpkı geri ödemede olduğu gibi bakış açımızı şekillendirdik, bir açı bulduk ve onu uygun hale getirdik.' 'Peki bu yeni 'toplayıcı' teorisi için de aynısını yapmıyor muyuz?' diye sordu Ajan Fisher. "Daha önce sahip olduğumuz her şeyden biraz daha iyi yerine oturduğunu kabul etmeliyim ama daha az çılgınca değil." Ve bu katilin gerçekte ne yaptığını anlamak - ister suç mahallinde sanat eserleri yaratmak, ister kurbanlarını korumak için kurbanlarından çıkardığı nadir insan vücudu parçalarını toplamak olsun - bizi yakalamaya gerçekten yaklaştırmıyor. o.'

"Bundan pek emin değilim" dedi Garcia, Hunter'ı yumruklayarak yenerek.

'Ne demek istiyorsun?'

'Eğer Robert bu konuda haklıysa' diye açıkladı Garcia, 'eğer bu katilin gerçekte yaptığı şey kendi galerisini yaratmak için nadir vücut parçalarını toplamaksa, ya da güveç yapmak ya da buna benzer bir şeyse, o zaman Robert'ın teorisi aynı zamanda şu şeyi de açıklayabilir: “sanat” teorisiyle bağlantı kurmakta zorlanıyorduk.'

“Peki bu ne olabilir?” diye sordu Ajan Fisher. 'Kurban seçme süreci.' Bu sefer Garcia'yı son vuruşuyla yenen Ajan

Williams'tı; ses tonu düşünceliydi, gözleri Hunter'ın masasındaki fotoğraflara çevrilmişti. Hunter bazı fotoğrafları yeniden düzenleyerek, "Kurban seçim süreci" diye onayladı. ‘Bu kurbanlar nasıl seçiliyor? Neden seçiliyorlar? Bu, yapbozun yerine yerleştiremediğimiz tek parçasıydı. Ulaşabildiğimiz en iyi şey rastgele bir seçim süreciydi, ancak eğer bu katil gerçekten nadir vücut parçaları topluyorsa, kurban seçiminde rastgele hiçbir şey yok demektir. Tam tersine bu *çok* özel. Bu yüzden seyahat ediyor. Nerede olursa olsun oraya gidecek çünkü bu insanlar benzersiz ve ona sunabilecekleri şeyler var. *gerçek, doğal güzellik – üretilemez veya kopyalanamaz*.'

Ajan Fisher'ın çenesi gerildi. Hunter haklıysa kurban seçme süreci rastgele değildi. Katil etrafta dolaşmıyor, kurbanlarını sokaklardan takla atarak seçmiyordu.
bir madeni para. Kurbanlarının kim olacağını önceden biliyordu ve bu onlara üzerinde çalışabilecekleri bir şey verdi. “Peki onları nasıl buluyor?” diye sordu, sesi yeni, heyecanlı bir ton kazanmıştı. 'Nadir görülen rahatsızlıklara sahip veya nadir kan grubu, nadir göz rengi veya buna benzer benzersiz veya özel özelliklere sahip insanları nasıl bulabilirler? Tıbbi kayıtlar mı?'

"Çok muhtemel," diye onayladı Ajan Williams, sesine de heyecan yansımıştı. 'Katilin kendisini kurbanlarının çoğuna yönlendirmek için ihtiyaç duyacağı bilgiler, Linda Parker hariç, tıbbi kayıtlardan kolayca bulunabilirdi.'

Hunter, "Katilin cildinin, ellerinin ve ayaklarının ne kadar mükemmel olduğunu öğrenmek için sağlık kayıtlarına ihtiyacı yok," diye sözünü kesti. "Bu bilgi onun web sitesinde ve sosyal medya sayfalarının her birinde mevcuttu. Ve halka açık bir kişi olarak kayıtlı olduğundan, tüm profilleri kesinlikle herkes tarafından görülebilir.'

'Yine de' dedi Ajan Williams, 'şu anda yapabileceğimiz en iyi şey sağlık kayıtlarıdır, değil mi?'

"Elbette" diye yanıtladı Garcia. 'Ama sanırım burada bir

şeyi unutuyoruz. Evrensel Sağlık Kayıtları Arşivi yok; tıbbi kayıtlar için birleşik bir ulusal veri tabanı yok; bu da belirli kan grupları, belirli göz/saç rengi kombinasyonları veya yalnızca sağlık kayıtlarını kullanarak başka herhangi bir şey için Amerika Birleşik Devletleri'nin tamamında arama yapmanın imkansız olduğu anlamına geliyor. katil bunu yapabilir mi? ABD'deki tüm büyük hastanelerin veri tabanına girmeyi başaramadığı sürece ki bu oldukça imkansız bir iş, nasıl...''

Hunter, "Sağlık sigortası," diye araya girdi.

Herkes ona baktı.

"Haklısın" dedi Garcia'ya. 'Sağlık kayıtları paylaşılamaz, ancak sağlık sigortası şirketlerinin merkezi veri bankaları ve bunların içindeki bilgiler var' *olabilmek* aynı şirketin tüm şubeleri ve bağlı ortaklıkları arasında paylaştırılacaktır.
Eğer katil bu ülkedeki en iyi sağlık sigortası şirketlerinden herhangi birinin veri tabanına girmeyi başarmışsa, ülkenin her yerindeki insanlardan milyonlarca sağlık kaydına erişebilecekti. . Kurbanlarını bulmak sadece zaman meselesi olurdu.'

Garcia, "Dolayısıyla ilk adımımız kurbanlarımızın her birinin hangi sağlık sigortası şirketinde olduğunu kontrol etmek olacaktır" dedi.

Ajan Williams cep telefonuna uzanarak "Ben ilgileniyorum" dedi. Garcia, "Sağlık sigortası şirketinin veri tabanına sızmanın ne kadar kolay olacağını düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Hunter, "Hiç kolay değil," diye yanıtladı. 'Ama bunun yapılıp yapılamayacağını ve nasıl yapılabileceğini soracak kişiyi tam olarak tanıyorum.'

Seksen Bir

Los Angeles FBI Siber Suçlar Bölümü başkanı Michelle Kelly, Hunter, Garcia ve Ajan Fisher ve Williams büyük ve rahatsız soğuk odaya girdiğinde en iyi programcılarından ikisiyle toplantısını yeni bitirmişti.

Michelle iki dedektifi izlerken biraz kafası karışmış bir halde duraksadı.

Hunter ve Garcia da onu hemen odanın karşı tarafında fark ettiler. Nasıl olmasınlar? Michelle Kelly tipik bir FBI ajanına hiç benzemiyordu. Ayrıca çoğu insanın bir uber bilgisayar ve ağ uzmanının benzemesini beklediği gibi de görünmüyordu.

Otuz yaşındaki Michelle Kelly, 1,80 boyundaydı, uzun boyalı siyah saçları ve bir ergenin kaykay punk tarzında alnına düşen çivili bir saçağı vardı. Koyu yeşil gözleri, siyah göz kalemi ve mor gözlerle yoğun bir şekilde çerçevelenmişti.
gölge. Sol burun deliğinden geçen ince, gümüş halkalı bir burun halkası ve alt dudağının sağ kenarını delen ikinci bir halka halkası vardı. Siyah kot pantolon ve limon yeşili kafatası olan siyah bir tişört giymişti. Üstünde şu sözler vardı *Killswitch'i Etkinleştir*.

Michelle gruba yaklaşırken, "Dedektif Hunter ve Garcia," dedi. Her ne kadar yüzündeki şaşkınlık hâlâ maskelenmiş olsa da ses tonu sıcak ve misafirperverdi. 'Bu zevki neye borçluyum?'

El sıkıştılar.

Ajan Fisher, “Birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordu.
"Evet" diye yanıtladı Hunter. ‘Michelle ve FBI Siber Suçlar Bölümü birkaç yıl önce bir seri cinayet vakasını çözmemize yardım etti.’

"Merhaba" dedi Michelle, iki FBI ajanına elini uzatarak.

Her iki kolu da bilekten omzuna kadar dövmelerle kaplıydı. 'Ben Michelle Kelly'yim. . . veya . . . resmi unvanı – Özel Ajan Michelle Kelly. Ben bu bölümün başkanıyım.'

Ajan Fisher şaşkınlığını gizlemeye çalışsa da fena halde başarısız oldu.

'Sen *KAFA* Los Angeles Siber Suçlar Bölümü'nden mi?" diye sordu.

Michelle ona kaşlarını çattı. 'Bu doğru. Neden? Bir sorun mu var?' Gözleri sanki sorarmış gibi yanlara doğru Hunter'a kaydı: *Bu kaltak da kim?*

"Hayır" diye yanıtladı Ajan Fisher. 'Hiç sorun değil.' O da bir profesyonel gibi pedal çevirmeye başladı. 'Bir rock yıldızından çok çılgın bir profesöre benzeyen birini görmeyi bekliyordum.'

Teşekkür ederim, diye yanıtladı Michelle. 'Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim.'

Bir adım geri attı ve gruba bir saniyeden fazla bakmadı.

"Bunun kişisel bir ziyaret olmadığı çok açık." Michelle herkese hitap etse de bakışları Hunter'a odaklanmıştı. "Peki bu sefer sizin için ne yapabilirim?"

Ajan Fisher, ileri teknoloji ekipmanlar söz konusu olduğunda başlı başına bir ligdeymiş gibi görünen geniş açık planlı odaya bakarak, "Konuşabileceğimiz daha özel bir yer var mı?" diye sordu. Baktığı her yerde ışıklar yanıp sönüyordu. Duvarlar haritaları, hareketli görüntüleri ve kod satırlarını gösteren mega monitörlerle kaplıydı; bunların ne anlama geldiği ya da ne için kullanıldıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ajanların çılgınca bilgisayarlarına yazı yazdığı çok sayıda masa, alanın her tarafına dağılmıştı. Elbette, diye yanıtladı Michelle. 'Beni takip et.'

Onları katın en ucunda bulunan ofisine yönlendirdi.

"Daha iyi mi?" diye sordu, geniş olmasına rağmen kitaplarla dolu olan ofisinin kapısını kapatırken. "Çok," diye yanıtladı Ajan Fisher. 'Teşekkür ederim. Bu oldukça hassas bir durum."

'Hepsi değil mi?'

Michelle masasının arkasına geçmeden önce herkesin oturmasını bekledi. 'Peki bu neyle ilgili?'

Ajan Fisher liderliği ele geçirdi ve Michelle'e ihtiyaç duydukları şeyi anlattı.

Sözünü kesmeden dinledi.

Ajan Fisher, "Kurbanların hepsinin aynı sağlık sigortası şirketinde olup olmadığını kontrol eden bir ekibimiz zaten var" dedi. 'Bilmemiz gereken şey, bu veritabanlarından birine girip belirli bir şeyi aramanın ne kadar zor olacağıdır.'

"Dışarıdan bakıldığında," diye başladı Michelle, "son derece zor." Birkaç saniye boyunca merakta kaldı. `Ama yapılabilir. Ve eğer katiliniz kurbanlarını gerçekten bu şekilde buluyorsa, hacklediği tek veri tabanının GlobalAmerica Sağlık Grubu'na ait olduğuna bahse girerim.'

Hunter, "ABD'deki en büyük sağlık sigortası grubu" dedi.

"Bu kadar," diye onayladı Michelle. 'Birkaç ay önce sunucularından birine yapılan bir ihlali araştırdık. Bir milyonun üzerinde doktorları, altı bin hastaneleri ve yetmiş milyon aboneleri var ama en azından sizin açınızdan ilginç olan şey, Optum adında entegre bir bilgi ve teknoloji platformuna sahip olmaları. Hastanenin GlobalAmerica Sağlık Grubunun bir parçası olup olmadığına bakılmaksızın ABD'deki her beş hastaneden biri.'

Ajan Fisher, "Bir dakika bekleyin," diye onu durdurdu. "Bize, herhangi birinin bu Optum platformuna sızması durumunda kayıtlara her yerden erişebileceğini mi söylüyorsunuz?
Hastanın hangi sigorta grubundan olduğuna bakılmaksızın?'

"Hemen hemen," diye yanıtladı Michelle.

'Orospu çocuğu!'

Michelle, "Katilin sağlık sigortası şirketinin bir şubesinde çalışıyor olma ihtimali de var" diye ekledi. 'Ya da Optum platformunu kullanan hastanelerden herhangi biri. Bu durumda herhangi bir hastanın sağlık dosyasına erişmek çok

daha kolay olacaktır. Bunun, dosyalara erişen kişi açısından dezavantajı ise, eğer bu kayıtlara dahili olarak erişilirse, dijital izleri takip etmek çok daha kolay olacaktır.'

Ajan Fisher, "Belirli dosyalara yakın zamanda erişilip erişilmediğini öğrenmemizin bir yolu var mı?" diye sordu. 'Peki bu durumda kim tarafından?'

Michelle, "Deneyebiliriz" diye yanıtladı. 'Dosyalara içeriden erişildiyse, bunu kimin yaptığını bulma şansımız katlanarak artar, ancak Optum veya herhangi bir sağlık sigortası veri tabanı dışarıdan saldırıya uğradıysa işler daha da zorlaşır.'

“Ne kadar zor?” diye sordu Ajan Fisher.

Michelle, "Hacker'ın ne kadar iyi olduğuna bağlı olarak, izlerini ne kadar iyi gizleyebildiğine bağlı olarak, bu 'çok daha zor' ile 'imkansız' arasında değişebilir. Denemeden gerçekten bilemeyeceğim.'

‘Dener misin?’ Bu sefer Hunter.

Bir anlığına birbirlerine baktılar, bu da Ajan Fisher'ı rahatsız etmişe benziyordu.

"Elbette," diye yanıtladı Michelle sonunda, bakışları şimdi iki FBI ajanına kaydı. ‘Fakat bunun için resmi bir talebe ihtiyacım olacak. Sonuçta burası FBI.”

Ajan Fisher ayağa kalkarak, "Başlayın" dedi. ‘Resmi talebi bir saat içinde alacaksınız.’

Seksen İki Hunter ve Garcia, Polis İdare Binası'ndaki ofislerine geri dönmüşlerdi ve öğle yemeği vakti geldiğinde, dört kurbanın her birinin hangi sağlık sigortası şirketiyle planı olduğu bilgisi onlara ulaşmıştı. İlk kez gerçek bir fırsat yakalamış görünüyorlardı.

Kristine Rivers'ın Direct Healthcare ile bir öğrenci sağlık planı vardı. Albert Greene'in Cambridge Sağlık Planlarında yaşlı vatandaş politikası vardı. Linda Parker, Prime US Healthcare Services'teydi ve Timothy Davis, AtlantiCare Health'teydi. Bu şirketlerin dördü de GlobalAmerica Sağlık Grubunun yan kuruluşlarıydı. Kayıtları yalnızca aynı merkezi veri tabanını paylaşmakla kalmıyor, aynı zamanda hepsine Optum entegre bilgi ve teknoloji platformu aracılığıyla da erişilebiliyordu.

“Yani katilin kurbanlarını tıbbi kayıtlarından bulduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

"Şu anda," diye yanıtladı Garcia, "en iyi seçeneğimiz bu gibi görünüyor, Kaptan."

'Peki veri tabanına nasıl ulaşıyor?'

'Bunu yapmanın iki yolu var: Dahili olarak - eğer katil GlobalAmerica Sağlık Grubu'na bağlı şirketlerden herhangi biri için ya da hastane ya da hastane gibi tıbbi bir kuruluş için çalışıyorsa.

Bu Optum platformuna erişimi olan ve dışarıdan sisteme dışarıdan girilerek kliniğe erişim sağlanır. Garcia şöyle açıkladı: Yaptığımız şey, kurbanlardan herhangi birinin tıbbi kayıtlarına en son ne zaman erişildiğini kontrol etmek. Böylece bir tür dijital izi takip edip bunlara kimin eriştiğini bulma şansımız var. Eğer bir şey elde edersek bu biraz zaman alabilir.”

Yüzbaşı Blake, Garcia'nın masasından bir adım uzaklaştı ve birkaç saniye boyunca her iki dedektife de baktı. “En son ne zaman izinli bir gün geçirdin?” diye sordu. “Ne?” Garcia geri geldi.

'Bir izin günü. En son ne zaman aldın?” Garcia yardım için Hunter'a baktı.

Hunter, "Gerçekten emin değilim" dedi. 'Bir süre önce. Neden?” “Siz ikiniz aynada kendinize baktınız mı?” Siz de seçmelere katılabilirsiniz. *Yürüyen ölü* hemen şimdi ve rolü al, ne dediğimi anlıyor musun? Yaklaşık bir haftadır bu davayla ilgileniyorsun, değil mi?' Kaptan onlara cevap verme şansı vermedi. “Ve ondan hemen önce şu üçlü cinayet davasıyla ilgileniyordunuz, değil mi?” Bixby Knolls'daki mi?'

“Bu doğru,” diye onayladı Garcia. ‘Üç kızına tecavüz edip öldüren baba.’

"Eh, işte bu kadar" dedi Yüzbaşı Blake, sesi her zamanki kadar emrediciydi. 'Önümüzdeki iki gün izinlisiniz. Adrian Kennedy'nin ya da FBI'ın ne söyleyeceği umurumda değil. Bu ortak bir operasyon, yani hâlâ benim komutam altındasınız. Zaten Bixby Knolls cinayetlerinden sonra biraz ara vermen gerekiyordu, o yüzden bugün burada ne yapıyorsan onu bitir, sonra eve git, biraz uyu ve sonraki iki gün izin al. Bana söylediğine göre, bu katil sana yepyeni bir kurban vermediği sürece Siber Suçu beklemekten başka yapabileceğin bir şey yok.” Ofislerinin kapısının yanında durdu. 'Bu bir rica değil.'

Seksen Üç Avcı nihayet akşam 7:30 civarında ofisinden ayrıldı. Bir işkolik olmasına rağmen Kaptan Blake'in emirlerini kollarını açarak karşıladığını kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Garcia ile en son ne zaman izinli olduklarını öğrenmek için günlüğünü kontrol etmesi gerekiyordu: yirmi üç gün önce. O kadar fazla uyumasa bile, günün kırk sekiz saati boş geçirmek

kesinlikle pillerini şarj edecek ve beynini yeniden keskinleştirecektir. Belki o zamanın bir kısmını Tracy'yle bile geçirebilirdi.

Bu düşünce onu gülümsetti.

Aniden ve görünüşte birdenbire Hunter, Huntington Park yönüne doğru Soto Caddesi'nin çıkışına girdiğinde, solunda siyah bir Ford Fusion belirdi ve önünü kesti. Hunter, Fusion'ın tamponunu kırmamak için sağa doğru direksiyonu çevirmek zorunda kaldı.

'Şaka yapıyor olmalısın.'

Hunter'ın şaşkınlığı Ford'un manevrasından değil, aynı siyah Ford Fusion'ın önceki gece tam Hunter eve dönerken tam olarak aynı kavşakta aynı hareketi yapmış olmasından kaynaklanıyordu. Hunter plakayı fark etmişti.

Hunter kendi kendine, "İşte bu," dedi. 'Onu kenara çekiyorum.' Ancak Hunter, Ford Fusion'ı takip etmek için gaza bastığında, düşünce süreci başka bir takla attı ve iki saniye içinde A'dan Z'ye atladı.

İşte o zaman bir şeyin eksik olduğunu fark etti.

Seksen Dört

Hunter'ın Wilshire Bulvarı'ndaki FBI binasının sekizinci katındaki geçici ofisindeki masasındaki telefon tam olarak akşam 7:56'da çaldı. Son birkaç saattir bir rapor üzerinde çalışan Ajan Fisher dışında kimse yoktu. Topuklarını yere

bastı ve bacaklarını tekmeleyerek sandalyesini masasından uzaklaştırıp Hunter'ın yönüne doğru gönderdi.

Telefona cevap verirken "Özel Ajan Erica Fisher" dedi.

Bir saniyelik tereddütlü bir sessizlik.

Karşı taraftaki kadın sesi, “Yanlış dahili numarayı mı çevirdim?” diye sordu.

Ajan Fisher, arayanın kim olduğunu hemen anladı; Los Angeles FBI Siber Suçlar Bölümü başkanı Michelle Kelly.

Ajan Fisher, "Merhaba Bayan Kelly," diye yanıtladı. Hayır, yapmadın. Burası Dedektif Hunter'ın masası ama şu anda ofisteki tek kişi benim. Aslında Dedektif Hunter ve Garcia, PAB'deki ayakkabı kutusu ofisinde çalışmayı tercih ediyorlar. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Bize bir haberin var mı?'

"Evet," diye yanıtladı Michelle.

Bu iki basit kelime Ajan Fisher'ın kalp atış hızını dinlenme halinden yüz metrelik bir koşuya çıkardı.

'Neyin var?'

Michelle, "Beklediğimizden biraz daha uzun sürdü," diye söze başladı. ‘Fakat biraz ilerleme kaydettik.’

"Dinliyorum."

‘Albert Greene’in tıbbi kayıtlarına, cinayetten tam on iki gün önce Optum entegre bilgi ve teknoloji platformu aracılığıyla erişildi.’

'İçerden mi yoksa dışarıdan mı?'

"Dışarıdan" diye yanıtladı Michelle. ‘Birisi sisteme sızdı.’

'İzini bulabilir misin?'

'Bunun üzerinde çalışıyoruz ama size şunu söyleyebilirim; bu adam her kimse, amatör değil. Siberuzayda yolunu biliyor.”

Ajan Fisher'ın vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu. Michelle, "Fakat hepsi bu değil," diye açıkladı. 'Timothy Davis'in tıbbi kayıtlarına dışarıdan da erişildi. Cinayetinden kaç gün önce olduğuna dair bir tahminde bulunmak ister misiniz?’ “On iki mi?’ Numarayı söylerken Ajan Fisher’ın

gözleri genişledi.

"Kesinlikle, ve işte Kristine Rivers'ın kayıtlarıyla aynı olan, cinayetten on iki gün önce Optum aracılığıyla dışarıdan erişilen tekme. Linda Parker'ın kayıtlarına dokunulmadı."

Ajan Fisher, "Katilin onun hakkında bilgi toplamak için tıbbi kayıtlarına ihtiyacı yok" dedi.

"Her neyse," diye devam etti Michelle. "Her cinayetten on iki gün önce - bu bize bu katil hakkında ne anlatıyor biliyor musun?"

Ajan Fisher, "Onun metodik olduğunu" söyledi.

"Çok," diye onayladı Michelle. "Muhtemelen neredeyse OKB noktasına varacak, bu onun da rutinlerden uzaklaşmayı sevmediği anlamına gelir ve bu da onu bulma şansımızı artırabilir."

'Peki şu anda bu konuda neredeyiz?'

'Emekleme aşamaları.'

"Ama bir iz buldun, değil mi?" Yani dışarıdan erişilen kayıtlara dair bilgi edinmek falan.'

Michelle, "Daha çok bir iz değil de bir koku almışız gibi" diye açıkladı. 'Ama evet, artık bir başlangıç noktamız var ve elimizdeki her şeyle onun peşinden gidiyoruz.'

Seksen Beş

Adam neredeyse bütün bir haftayı planına son rötuşları yapmak ve her şeyin tam olarak planladığı gibi işleyeceğinden emin olmak için harcamıştı. Karmaşık ve cesur bir plandı. Şu ana kadar yaptığı her şeyden çok daha cesur ve karmaşıktı. Her detayın mükemmel olması gerekiyordu. Hatalara yer yoktu ama yine de adam hiçbir zaman gerçekten hata yapmadı. Bunun için fazlasıyla akıllıydı.

Bugün, ön ödemeli ucuz bir cep telefonu ve eski moda bir

Polaroid fotoğraf makinesi satın aldıktan sonra adamın yapması gereken tek şey, sistemde birkaç son dakika ayarı yapmaktı; önemli bir şey değil, sadece orada burada bir ayarlama yapılırsa son testini bu gece yapabilecekti. Her şey planladığı gibi giderse ve gitmemesi için gerçek bir neden yoksa sabahın erken saatlerinde yola çıkacak ve yarın onu ele geçirmiş olacaktı.

O zaman asıl eğlence başlayacaktı.

Her zamanki gibi adam çoktan kızın yaşadığı yere gitmişti. O böyle çalışıyordu. Bir hedef belirledikten sonra ikinci adım her zaman gidip onları kendi başına görmekti. Ülkenin neresinde olursa olsunlar. Bu ona hedefin gerçekte kim olduğu ve ona en iyi nasıl yaklaşılacağı konusunda çok daha net bir fikir verdi. Onları almadan önce en az iki kez, her seferinde yirmi dört saatten az olmayan bir süre boyunca onları gözetliyor, kalıplar arıyordu,
rutinler, onları alma işini kolaylaştıracak her şey.

Sadece bir kez bundan sapmıştı; günlük programı çok zor ve öngörülemez olduğu ortaya çıkan Linda Parker'ı araştırırken. Ve böylece adam önceden ona yaklaşmaya karar vermişti.

Uluslararası bir fotoğrafçı gibi poz vererek, yaşadığı yerden çok da uzak olmayan bir stüdyoda modelle üç saatlik bir fotoğraf çekimi ayarlamıştı. Adam bunun riskli bir hamle olduğunu biliyordu ama aynı zamanda izlerini nasıl gizleyeceğini de biliyordu ve fotoğraf çekimi rezervasyonu sırasında kimsenin onu takip etmesine imkan yoktu.

Ama adamın bu yeni kıza karşı herhangi bir numaraya başvurmasına gerek kalmamıştı. Hepsi arasında en öngörülebilir rutine sahipti ve kim olduğu göz önüne alındığında bir bakıma beklenen de buydu.

Adam saatine baktı, bilgisayarını kapattı ve sandalyesine oturdu. Önümüzdeki birkaç saat içinde ortaya çıkacakları hayal ederken, sanki vücuduna binlerce iğne batıyormuş ve damarlarına elektrik veren yeni bir ilaç enjekte ediliyormuş

gibi hissetti.

Adam, karanlık bilgisayar monitöründeki yansımasını görünce gülümsedi.

Kılık değiştirmesi üzerinde çalışmanın zamanı gelmişti.

Kızı almaya gitme vakti neredeyse gelmişti.

Artık Bay Merhametli yok.

Seksen Altı

Yatılı bebek bakıcısı, kıza bir bardak elma suyu daha doldururken, "Bu kadar hızlı yeme Chiquita," dedi. Kıza her zaman İspanyolca'da 'küçük kız' anlamına gelen 'Chiquita' adını verirdi. 'Neden bu kadar hızlı yiyorsun?'

Elli dört yaşında, kısa siyah saçlı, nazik, koyu kahverengi gözlü çocuk bakıcısı, kırk yıldır Amerika'da yaşamasına rağmen hâlâ hafif bir Porto Riko aksanıyla konuşuyordu.

Kız cevap vermeden önce biberli con carne'sinden bir kaşık daha içti.

'Çünkü çok lezzetli. . . ve ben açım.'

Bebek bakıcısı kaşlarını çattı. ‘Sana chili con carne hazırladığım diğer seferlerden hiçbir farkı yok.’

Kız, bir kaşık daha alırken, "Eh, tadı bana çok lezzetli geliyor" diye yanıtladı. ‘Her seferinde çok lezzetli.’

“Lezzetli, değil mi?” dedi bebek bakıcısı. 'Teşekkür ederim Chiquita. Yine de lezzetli olsun ya da olmasın, bu kadar hızlı yemeyin. Bu sana karın ağrısı verecek. Yiyeceğinizi yutmadan önce çiğnemeniz gerekiyor. Ve meyve suyunu iç.'

"Öyleyim," diye yanıtladı kız, yemeğinin sonuncusunu yerken, üç büyük yudumda içtiği bir bardak meyve suyuna uzandı. 'Orada . . . Görmek?'

'Bugün başına neler geldi Chiquita? Hasta mı olmak istiyorsun?'

'HAYIR. Ve bana hiçbir şey ulaşmadı. Her şey gayet

yolunda.' Kız yemek masasından kalktı ve
Kasesini ve bardağını bulaşık makinesine koydu. Bebek bakıcısı kızda farklı bir şeyler olduğunu kolaylıkla anlayabilirdi ama her ne ise, iyi bir şeye benziyordu. O sabahtan beri kızda daha mutlu bir hava vardı.

Kız, "Sanırım ödevimi bitirip yatacağım" dedi.

Bebek bakıcısı, “Tatlını istemiyor musun?” diye sordu. 'Hala cheesecake'imiz var.'

'Hımm. Belki bu gece olmaz.”

Bebek bakıcısı yüzünü buruşturarak, Tamam, dedi. 'Ne oldu Chiquita? Yanlış bir şeyler olmalı. Tatlıyı asla atlamazsın.”

Kız başını sallayarak, "Yanlış bir şey yok" diye yanıtladı. Sadece ne yediğime dikkat etmem gerekiyor. Kocaman, şişman bir balon olmak istemiyorum.”

Bebek bakıcısı neredeyse şok içinde, “Ne?” dedi. Kız aşırı kilolu olmaktan bir milyon mil uzaktaydı. 'Okuldan biri kilonuz hakkında yorum yaptı mı?'

'HAYIR.'

'Bana söyleyebilirsin Chiquita. Birisi sana kilona dikkat etmen gerektiğini mi söyledi?'

'HAYIR. Neden? Kiloma dikkat etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?” “Elbette hayır, Chiquita. Kilonuzda kesinlikle bir sorun yok ama tatlıyı atlama fikrinin nereden geldiğini bilmek istiyorum.'

"Pekala," diye yanıtladı kız omuz silkerek. 'Televizyonda her gün tatlı yemeyi ve insanların bundan nasıl şişmanladığını anlatan bir program gördüm. Ben böyle olmak istemiyorum.'

'Ah, bunu televizyonda gördün, değil mi?'

'Evet.'

'Chiquita, bu konuda endişelenmene gerek yok. Her zaman abur cubur yiyen insanlardan bahsediyorlardı: şekerlemeler, cipsler, kurabiyeler, pizzalar veya buna benzer şeyler. Bunu yapmıyorsun, değil mi?'

'HAYIR.'

Hayır, yapmıyorsun. Sağlıklı besleniyorsun ve her gün yemeğin yanında tatlı da yiyorsun, bu da sana iyi geliyor.” Kız dönüp bakıcısına baktı.

Bebek bakıcısı buzdolabının kapısını açarken, "İşte," dedi. 'Tatlını yiyorsun. Yemekten sonra tatlı yemenin yanlış bir tarafı yok.”

Kız tartışmak istemedi. ‘Tamam ama sadece küçük bir dilim o zaman.’

'Küçük bir dilim. Ve çok hızlı yemeyin.'

Kız, bakıcının son birkaç sözünü dikkate almadı ve her şeyi üç lokmada yuttu.

'Tamam, şimdi ödevimi bitirip yatacağım.'

Bebek bakıcısı kıza çoğu gece yaptığı gibi onunla biraz televizyon izleyip izlemeyeceğini sormak istedi ancak kızın izlediği program hakkında yaptığı yorumdan sonra bebek bakıcısı daha az televizyonun izlemeyeceğini düşündü. bu çok kötü bir fikir.

'Tamam Chiquita. Ödevinde yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver.'

'Hayır, teşekkür ederim. İyi olacağım.'

Kız neredeyse mutfaktan çıkıp yukarı çıktı.

Kızın bu kadar mutlu hissetmesinin kesinlikle bir nedeni vardı; çarşamba akşamıydı, bu da onu ertesi gün tekrar göreceği anlamına geliyordu. Geçen Cuma, kullanılmayan okulun arkasındaki parkta yine onun elini tutmuştu ama bu kez vedalaşırken onu yanağından öpmüştü. Kız hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Ayrıca annesinin odasından ödünç aldığı parfüm hakkında da yorum yapmıştı. Çok güzel olduğunu söyledi. Kız, annesinin ışıltılı küpelerini bulmayı başaramamıştı ama yine de onu öptüğü için bunun bir önemi yoktu. Artık kız Cuma gününün gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

'Sadece bu gece ve bir uyku daha' dedi kendi kendine.

Ödevini bitirdi, yatak odasının ışığını kapattı ve kendini

yatağa attı, ama çok heyecanlıydı ve beyni Cuma günü oğlanla buluştuğunda - el ele tutuşarak, başka bir öpücük umarak - neler olacağına dair senaryoları hayal etmekten kendini alamıyordu. kim biliyordu? Kız nihayet uykuya daldığında yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı.

Yatak odasının kapısının açıldığını duyduğunda gözleri yeniden açıldı.

Ah hayır, diye düşündü. *Alarmımı kaçırdım mı? Alarmımı asla kaçırmam.*

Ancak gözleri komodinin üzerindeki çalar saate - 00:17 - taşındığında bu düşünce neredeyse anında ortadan kayboldu.

Kız, uykulu bir sesle bakıcısının adını seslendi: "Lucia?"

Cevap yoktu ama kız odasına giren ayak seslerini duydu.

Başucu lambasına uzanırken tekrar "Lucia?" diye seslendi.

Işık yandığında kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve kasları korkudan kasıldı. Yatağının üzerinde daha önce hiç görmediği uzun boylu ve güçlü görünüşlü bir adam duruyordu. Gözlerindeki bakış soğuktu, yüzündeki ifade umursamazdı ama kızı dehşete düşüren şey adamın eldivenli ellerinin ve bazı kıyafetlerinin kanla kaplı olmasıydı.

'Merhaba . . . Chiquita."

Seksen Yedi

Bu, Hunter ve Garcia'nın son iki izin günüydü ve Hunter yıllardır ilk kez masasından uzak durarak zamanının çoğunu Tracy'nin yanında geçiriyordu. Dün geceyi onun dairesinde geçirmişti ve ona geceyi tekrar geçirmek isteyip istemediğini sormuş olmasına rağmen Hunter, birkaç FBI veritabanında birkaç arama yapmak istediğini söyleyerek kibarca reddetmişti.

Yalan söylemişti ki Hunter bunu yapmaktan nefret

ediyordu ama Tracy konusunda işi ağırdan almak istiyordu. Ondan hoşlanıyordu. . . Aslında çok fazlaydı ama kafasının içinde sıradan bir insanın yaptığı gibi bir ilişkiye adım atamayacak kadar çok şeytan dolaşıyordu. Hunter dairesine döndüğünde yatmadan önce birkaç saat kitap okudu.

Basitçe ifade etmek gerekirse, temelde iki tür uykusuzluk vardır. Bunlardan ilki ve en yaygın olanı kişinin uykuya dalmasını engeller. Ne kadar yorgun hissederlerse hissetsinler ya da çevrelerini ne kadar karanlık ve sessiz hale getirebilseler de, sonunda uzanıp gözlerini kapattıklarında beyinleri varlığından bile habersiz oldukları yeni bir vitese geçecek. Vücut yorgun hissedecek ama beyin tamamen uyanık olacak. Hiçbir pozisyon yeterince rahat olamaz ve sonunda uyku, gökkuşağının sonundaki altın dolu küp kadar ele geçirilmesi zor bir hal alır.

İkinci tip daha da zayıflatıcıdır çünkü kişinin ilk başta kolayca uykuya dalmasını sağlayacaktır. Hepimizin yaşadığı derin uykuya girmelerine izin verecek
uyku süremizin ilk üçte birinde, sanki kafalarının içinde öfkeli bir yangın alarmı çalmış gibi onları acı verici bir şekilde uyandırmadan önce. Bu tür uykusuzluk çeken çoğu insan, uyandıktan sonra gecenin geri kalanında tekrar uykuya dalamaz.

Ne yazık ki Hunter her iki türden de acı çekiyordu. Beyni yangın alarmı düğmesine basmaya karar verdiğinde iki saatten az bir süredir uyuyordu.

Gözlerini açıp sersemlemiş bir halde tavana bakarken, "Ah, bana biraz izin ver," diye mırıldandı. Beyninin ona güldüğünü hayal edebiliyordu.

Bu sefer gerçekten uyuyabileceğini düşündün, değil mi? Ah Robert, seni kandırmak çok kolay.

Hunter bir tarafa döndü ve uykunun geri gelmesini dileyerek gözlerini tekrar kapattı ama bu beyninin daha çok gülmesine neden oldu.

Ne yapıyorsun? Bana meydan mı okuyorsun? İkimiz de bu

savaşı kimin kazanacağını biliyoruz, değil mi? Senin için uyku vakti bitti sevgili dostum.

Yenilgiye uğrayan Hunter yatağının ucuna oturdu ve başucu lambasını yaktı.

Hunter beynine küfrederek sendeleyerek banyoya gitti ve yüzünü yıkadı. Duş kabininin yanındaki askıda asılı duran bornoza uzandığında komodinin üzerindeki cep telefonunun çaldığını duydu. Oraya koştu.

"Dedektif Hunter," dedi ağızlığa. 'UVC Ünitesi.'

'Robert, ben Erica. Bir ipucu bulduk.” Ajan Fisher'ın sesinde heyecanlı bir titreme vardı.

'Ne?'

‘Siber Suç, Optum platformuna yapılan dış bağlantıları izlemeyi başardı.’ ‘Hepsi mi?’

'Bu doğru. Bağlantı beş farklı yerden geri döndüğü için tüm yolu takip etmeleri neredeyse üç gün sürdü. Göre oldukça akıllıca bir hareket
Siber Suç, ama yeterince akıllı değil. Bağlantıların hepsi tam olarak aynı yerden kaynaklandı ve tahmin edin ne oldu? Konumu Kaliforniya'da. Los Angeles'ın yüz milden az dışında."

'Ne? Nerede?'

Ajan Fisher, "Riverside County," diye yanıtladı. 'Tesis, Kafatası Kanyonu'nun hemen güneyinde, arabayla yaklaşık bir saat uzaklıktaki eski bir at çiftliğidir.'

'Sahibi kim?'

“Çiftlik, dokuz yıl önce ölen Bay Thomas Brewer’a aitti. Karısı ondan beş yıl önce vefat etmişti ve tek oğulları 2005 yılında Irak'ta bir çatışma sırasında öldürülmüştü. Yeni sahibine dair bir kayıt yok. Bay Brewer'ın ölümünden beri burası terk edilmiş gibi görünüyor. Şu anda oraya doğru gidiyoruz. Geliyor musun?'

Hunter şakaklarından başlayan bir sıcaklığın yavaş yavaş tüm vücuduna yayıldığını hissetti.

"Adres nedir?"

‘Şu anda tüm koordinatları içeren bir haritayı telefonuna gönderiyorum.’

Seksen Sekiz

Hunter güneye doğru ilerleyen Corona Otobanı'na girdiğinde, Indian Truck Trail'e giden seksen beşinci çıkışa ulaşması tam olarak elli iki dakikasını aldı. Oradan Temescal Kanyonu Yolu'na ulaşması dört dakika daha sürdü. İki dakika sonra Hunter, Ajan Fisher'ın kendisine gönderdiği haritada işaret ettiği toprak yola ulaştı. Yol dar ve inişli çıkışlıydı; tepeler, çalılar ve engebeli arazilerle çevriliydi. Tehditkar bulutlarla dolu gökyüzü, tek bir yıldızın dahi görülemediği karanlık bir geceye neden oluyordu.

Hunter, Garcia'nın yolun ortasında durup ona bir el feneriyle işaret verdiğini görene kadar sekiz dakika daha arabayı sürdü. Hunter'a farlarını kapatmasını ve Garcia'nın Honda Civic'inin, bir Chevrolet Malibu'nun ve bir Audi A6'nın zaten park edilmiş olduğu sağ taraftaki ağır çalıların yanına yanaşmasını söyledi.

Hunter, Buick'inden çıkıp ceketinin fermuarını çekerken, "Buraya ne zaman geldin?" diye sordu.

Garcia, "Sizden yaklaşık üç dakika önce" diye yanıtladı. 'Sabah saat iki civarında bir telefon aldım.'

"Evet, ben de öyle. Peki elimizde ne var?"

“Şu ağaçların hemen yanında.” Garcia, birkaç metre önlerinde bir grup alçak ağacı işaret etti. 'Bu kadar karanlık bir gecede farlar kilometrelerce uzaktan görülebiliyor. Bu, geleceğimizi haber vermeden arabaya binebileceğimiz en yakın nokta.'

Ağaçların etrafından dolaşıp çalılarla kaplı kısa ama dik bir tepeye tırmandılar. Ajan Fisher ve Williams birkaç yapraklı çalının arkasında çömelmişlerdi.

Ajan Fisher, Hunter'a bir dürbün verirken çalıların arasından işaret ederek, "Burası çiftlik," dedi. Kendini yeniden konumlandırdı ve baktı.

Arazi onların iki yüz kırk metre kadar önündeydi. Sadece iki bina vardı; sağda kare pencereli iki katlı ahşap bir ev, sol tarafta ise uzun ve geniş bir ahır. Her iki yapı da eski, bakımsız ve ciddi bir onarım ihtiyacı içinde görünüyordu. Burası aynı zamanda ıssız görünüyordu.

Hunter, dürbünü Ajan Fisher'a geri verirken, "Siber Suç, Optum platformundaki ihlallerin izini bu konuma kadar mı sürdü?" diye sordu.

'Bu doğru. Üçü de var ama görünüşe bakılırsa burada gerçekten kimse yaşamıyor. Mekanın durumuna dikkat ettiniz mi? Büyük bir kısmı dağılıyor. Eğer Siber Suç bunu doğru anladıysa, benim tahminim katilin muhtemelen buna benzer terk edilmiş, sahipsiz ve meraklı gözlerden uzak bir yer aradığıdır. Toprak yolda sürdün, değil mi?' Sırf söylemek istediğini vurgulamak için etrafına baktı. 'Buralarda tepelerden ve engebeli araziden başka bir şey yok. Komşu yok. Yol yok. Hayvan yok. Hiç bir şey. Teorik olarak burası güvenli bir ev. Katil, yakalanma veya rahatsız edilme endişesi taşımadan, orada istediği her şeyi yapabilirdi.'

Terk edilmiş ve kapatılmış mülklerin sayısı her yıl ülkenin her yerinde artarken Hunter, bu katilin operasyonunu yürütmek için kullanılmayan bir yere yerleşmesini hiç de şaşırtıcı bulmadı. Yıllar geçtikçe o ve Garcia, tam da bunu yapan, terk edilmiş binaları 'karargah' olarak kullanan, cesetleri çöpe atan veya kurbanlarını öldürmeden önce onlara tecavüz edip işkence eden bazı failleri kovalamışlardı. . . Uygulamalar çeşitliydi ama örnekler çoktu.

Hunter, “Şu anda orada birinin olup olmadığını biliyor muyuz?” diye sordu. 'Boş görünüyor.'

Ajan Williams, "Orada biri var, tamam" diye karşı çıktı. "Sizden yaklaşık yirmi dakika önce buraya geldim. Sağdaki üst pencereyi görüyor musun?' Evi işaret etti. 'Yaklaşık on

beş dakika önce bir ışık kısa bir süre yandı ve ardından tekrar söndürüldü. Kimsenin ayrıldığını görmedik."

Hunter, "O dürbünü tekrar alabilir miyim?" diye sordu. Mülkü ve arazisini incelemek için bir dakika daha harcadı. Köpek yoktu ve hiçbir yerde bir araç göremiyordu ama yine de evin arkasına ya da ahırın içine bir araba kolaylıkla park edilebilirdi.

Hunter arkasına dönüp tırmandıkları tepeden aşağıya baktı. "Peki saldırı ekibini mi bekliyoruz?" "Yoldalar," diye yanıtladı Ajan Fisher. "Ama beklemiyoruz." Bir sonraki bariz soru karşısına çıkmadan önce hemen açıklamaya karar verdi. `Bu katil tek başına hareket ediyor, bunu hepimiz biliyoruz. Eğer oradaysa ve öyle görünüyorsa, o zaman ihtimaller tamamen bizim lehimize. Dört silahlı ve yüksek eğitimli kolluk kuvvetleri muhtemelen silahsız bir sivile karşı.'

"Muhtemelen," dedi Garcia ceketinin fermuarını çekip yakasını düzeltirken. Rüzgâr esmeye başlamış, beraberinde güçlü bir nemli toprak kokusu getirmişti. Yağmurun yaklaştığı açıkça görülüyordu.

Ajan Fisher, "Öyle olması için hiçbir neden yok" diye karşılık verdi. `O bir grev beklemiyor. Söylediğim gibi burası muhtemelen onun güvenli evi. Gardını indirecek kadar güvende hissettiği tek yer orası. Buna, bu yeri bizim oluşturduğumuz gerçeğinden tamamen habersiz olduğu gerçeğini de ekleyin. Orada kendini dondurmaya bulayıp çıplak olarak dolaşıyor olabilir. Siber Suçlarla görüştüm; izlerini sildiler. Katilin, Optum ile olan bağlantılarının takip edildiğine dair uyarılmasının elektronik, siber bir yolu olmadığını bana garanti ettiler.'

"Peki sen gerçekten de saldırı ekibini beklemek yerine dördümüzün mülke saldırmasının iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Garcia.

"Evet, öyle." Ajan Fisher'ın sesi sertti. 'Kristine Rivers, Albert Greene ve Timothy Davis'in tıbbi kayıtlarına kim

eriştiyse bunu cinayetlerinden on iki gün önce o evden yapmış. Şu anda orada birisinin olduğunu biliyoruz. Belki de yine yaptığı budur; yeni bir kurban aramak, Optum platformunu taramak. Aradığını bulursa günlerce, haftalarca, hatta aylarca buraya dönemeyebilir. Unutmayın bizim bir adımız ya da yüzümüz yok. Sahip olduğumuz tek şey kağıt üzerinde kimseye ait olmayan bu yer. Bunun anlamı şu; eğer o oradaysa ve onu şimdi özlüyorsak, buraya tekrar dönene kadar onu takip etmenin başka yolu yok, o zaman muhtemelen şu anda seçeceği kişi için çok geç olacak.' Durdu ve tepeden aşağı baktı. 'FBI saldırı ekibinin buraya gelmesini beklemeyi tercih edersen misafirim ol, ama ben içeri giriyorum.'

Ne Hunter ne de Garcia, Ajan Fisher'ın mantığına karşı çıkamadı.

"İyi," diye kabul etti Garcia. "İçerideyiz. Peki nasıl..."

"Işık," diye duyurdu Ajan Williams, bu kez ahırları işaret ederek. En soldaki eski ahşap tahtaların arasından hafif bir ışık sızıyordu.

Hepsi sessiz ve hareketsiz kaldı.

Ajan Fisher bakmak için dürbünü kullandı. “Bir şey görebiliyor musun?” diye sordu Garcia.

'Hayır, hiçbir şey.'

Işık bir dakikadan az bir süre açık kaldıktan sonra tekrar kapandı.

Hunter dürbünü bir kez daha ödünç aldı ve bir dakika daha çiftliği incelemeye başladı.

'Hiçbir hareket görmedim' dedi. 'Yani ya hala ahırda ya da eve geri dönerken onu kaçırdım.'

Garcia, “Peki siz bunu nasıl yapmak istiyorsunuz?” diye sordu. Ajan Williams, "Sanırım en iyi seçeneğimiz iki kişilik iki takıma ayrılmamızdır" diye yanıtladı. ‘Biri ahırlara girer, diğeri eve girer.’

Garcia, "Herhangi bir iletişim cihazımız var mı?" diye sordu. ‘Yani iki takım iletişim halinde kalabilir mi?’

Ajan Williams, "Bagajımda iki kulaklık var" dedi.

Hunter, "Bunun faydası olacak," dedi.

Ajan Williams hızla arabasına koştu ve kulaklıkları aldı, birini Hunter'a, birini de Ajan Fisher'a verdi.

Ajan Fisher, Glock Model 22'sini kontrol edip yanında fazladan on beş mermilik şarjör olduğundan emin olarak, "Larry ve ben ahırları alabiliriz" dedi. Siz ikiniz evdesiniz. Sen ne diyorsun? İletişimi sürdürmek için kulaklıkları kullanacağız.'

"Sorun değil" diye yanıtladı Garcia. 'Ama eğer sağır kulaklarla olası bir yakın dövüşe gireceksem İkizleri de yanıma alacağım. Devam etmek.'

Ajan Fisher yüzünü buruşturdu ama Garcia çoktan tepeden aşağıya koşmuştu. Bir dakika sonra yanında kesilmiş çift namlulu bir pompalı tüfekle geri döndü.

Silahını göstererek "İkizlerle tanışın" dedi. 'Yakın dövüşün kötü çocukları.'

Ajan Fisher, "Silahlarınızın isimlerini veriyor musunuz?" diye sordu. Garcia, "Oyuncaklı çocuklar" diye yanıtladı. "Ne diyebilirim?" Başını salladı. 'Mümkünse onu canlı yakalamak isteriz.'

'Kariyerim boyunca henüz kimseyi öldürmedim.'

Silahlarını kontrol ettiler, kulaklıklarını test ettiler. Her şey yolundaydı.

Hunter, "Yağmur buraya gelmeden yola çıksak iyi olur" dedi. 'Eğer ayakkabılarımız ıslanırsa, o eve girdiğimizde her adımımız boğulan bir ördek gibi ses çıkarır.'

Ajan Williams, "Hadi şunu yapalım" dedi.

Evin yönüne doğru yola çıktılar.

Seksen Dokuz

Hunter, Garcia ve her iki FBI ajanı da ellerinden geldiğince

hızlı ve sinsice yürüyorlardı ve yaklaştıklarını belli etmemek için el fenerlerini kapalı tutmayı tercih ettiklerini düşünerek son konumları arasındaki iki yüz kırk yardayı köprülediler. ve çiftliğe neredeyse hiç vakit kaybetmeden ulaştım. Koyu renk kıyafetleri, birinin bakması ihtimaline karşı geceye uyum sağlamalarına da yardımcı oluyordu.

Çiftliğin eski kapılarının olduğu yere vardıklarında -evden kırk metre kadar uzakta- hepsi uzaktan, düşük viteste çalışan bir araba motorunun sesini duydular. Ajan Fisher, “Bu gürültü de ne?” diye sordu.

"Jeneratör," diye yanıtladı Garcia. ‘Muhtemelen evin arka tarafında bir yerde.’

Hunter ayrıca çiftliğe giden kirli yolda bazı yeni lastik izleri fark etti. Ahırların etrafından dolaşıp arka tarafa doğru gözden kayboldular.

Ajan Fisher gökyüzüne bakarak, "Tamam, burası ayrıldığımız yer" dedi. Rüzgar son iki dakikada birkaç kademe kuvvetlendi. Nemli toprak kokusu artık gecenin bir parçası gibi görünüyordu. Yağmur sadece birkaç dakika uzaktaydı. Durdu ve her iki dedektife de baktı. 'Güvende kalın.'

Garcia elini cebine atıp ona bir saç bandı uzatırken, "Bekle," dedi. 'İşte, saçların için. Kötü adamı kovalarken yüzünüze çarpmasını istemezsiniz, değil mi?'

Başını salladı. 'Bu benim iyi şans tılsımım. Sadece bir kez bir suçluyu saçlarım arkadan bağlıyken kovalamıştım. Bu, birinin benden kaçtığı tek zamandı.”

Tamam. Garcia saç bandını cebine koydu. Ajan Fisher ve Williams büyük ahır binasına doğru ilerlerken, Hunter ve Garcia sağdaki harap eve dikkatle yaklaştılar. Hunter ön kapıyı incelemek için el fenerini kullandı. Kilit yoktu. Çerçevesi eskiydi ve yer yer çatlamıştı; bir zamanlar kapıyı ve evin geri kalanını kaplayan koyu yeşil boyanın çoğu, elementler yüzünden çoktan çatlamış ve ufalanmıştı.

Hunter, "İçeri girmenin başka bir yolunu bulmalıyız" dedi. 'Neden?'

Hunter ışığını onlara doğrultarak, "Şu menteşelere bir bakın," diye yanıtladı. 'Pasla kaplılar. Bu kapıyı açıyoruz ve jeneratörün gürültüsüne rağmen o menteşeler alarm gibi çalacak.'

`Harika!’ Garcia önce sağa, sonra sola baktı. 'Peki hangi yöne gitmek istiyorsun?'

Hunter sağa işaret etti.

Bir kez daha gürültü yapmamak için ellerinden geldiğince dikkatli davranarak evin sağına doğru döndüler. Mülkün yan tarafına vardıklarında durdular. İkinci katın pencerelerinden birinde hafif bir ışık parlıyordu.

Garcia, "Katilin üst katta olması mutlaka kötü bir şey değil" dedi.

Hunter başıyla onayladı.

Hunter kulaklığına "Takım A, burası B takımı" diye fısıldadı. `Konumunuz nedir? Üzerinde.'

Bir saniye sonra Hunter'ın kulaklığı canlandı. Ajan Fisher, "Ahırlara yeni girdik," diye fısıldadı.

Hunter, "Evin ikinci katında bir ışık var" dedi. `Siz orada boş bir binada olabilirsiniz.’

'Bundan emin değilim. Bizim de burada bir ışığımız var. Muhafazalardan birinin içinde. Herhangi bir hareket görebiliyor musun? Bitti.” “Bulunduğumuz yerden değil. Hala

binanın dışındayız. Peki ya siz çocuklar, herhangi bir hareket görebiliyor musunuz? Üzerinde.'

'Aynı senin gibi. Şu anda durduğumuz yerden değil.” Kısa bir sessizlik oldu.

'Bence planlandığı gibi ilerlemek ve telsiz bağlantısını sürdürmek en iyisi. Üzerinde.'

'On dört. Tekrar tekrar.'

Hunter haberi Garcia'ya iletti.

'Ah, bu harika.'

Evin sağ tarafındaki birinci zemin katın penceresi tamamen gitmişti. Cam yok, çerçeve yok, hiçbir şey yok. Geriye kalan tek şey ahşap işçiliğinde kocaman bir delikti. Garcia, "Sanırım içeri girmenin yolunu bulduk" dedi.

Hunter hemen evin içindeki pencerenin altındaki zemini kontrol etti; cam yoktu.

Garcia, "Önce ben gideceğim" dedi.

Hunter, "Döşeme tahtalarına dikkat et" dedi. ‘Çatlayabilir, gıcırdayabilir veya her ikisi de olabilir; bu yüzden hafifçe adım atın.’

“Elbette baba.” Garcia gülümsedi. “İşte, İkizleri tutun.” Tüfeğini Hunter'a uzattı.

‘Silahına gerçekten isim verdiğine inanamıyorum.’

'Bu hoşuna gitti değil mi? Tabancamın adı Big Baraboom.'

Hunter sadece başını salladı.

Garcia pencere deliğinden sorunsuzca geçti. Ayakları döşeme tahtalarına baskı uyguladığında gıcırdıyordu ama çok hafifti.

Hunter İkizleri ortağına geri verdi.

Garcia, "Döşeme tahtaları bu kadar eski ve bakımsız bir ev için oldukça sağlam görünüyor" dedi.

Hunter ona H&K Mark 23 tabancasını verdi ve hızla pencereyi temizledi.

İndikleri oda kare şeklindeydi ve duvarlardan birine yaslanmış eski bir üç kişilik kanepe vardı. Kanepenin yastıkları uzun zaman önce kaybolmuştu ve kumaşındaki

büyük yırtıklardan birkaç yayı görülebiliyordu. Karşı duvarın karşısında uzun ve çok geniş bir kitaplık vardı. On iki raftan sadece üç tanesi kalmıştı. Zemin neredeyse eski karton kapaklı kitaplarla kaplıydı. Odanın ortasında, güçlü bir nemli, eski kağıt ve çürümüş tahta kokusu taşıyan devrilmiş bir sehpa vardı.

Hunter Garcia'ya elle işaret verdi: *Kapak oluşumu. Ben liderlik edeceğim.*

Garcia başını salladı.

Hunter el fenerini açtı, ters bir tutuşla sol elinde tuttu ve sağ kolunun altına - bilek bileğe dayayarak - sol bileğin sağ bileği, yani silah elini desteklediği yerde bir haç oluşturdu. Sağ kolu uzatılmış halde her ikisini de göğüs hizasında tuttu.

Garcia el fenerini İkizler'in varillerinin altına tuttu. Av tüfeği olduğundan silahı omuz hizasına kadar geliyordu. Hunter ekstra hafif adımlar atarak ilerledi. Garcia haklıydı; döşeme tahtaları Hunter'ın beklediğinden çok daha sağlamdı. Cırladılar ama kimseyi uyaracak kadar yüksek değildi.

Avcı öne geçti *Moby Dick*, *Üç Silahşörler*, *Güneş de Doğar* ve diğer birkaç klasik daha nihayet odanın dışındaki zemine dayalı olan kapıya ulaşmadan önce. Hunter sırtını duvarlardan birine dayayarak kapı çerçevesinin etrafından baktı; önce sağa, sonra sola. Yan oda da kesinlikle hareketsiz görünüyordu.

Hunter onlara devam etmelerini işaret etti.

Düz kapıya ilk adımlarını attıklarında kemikleri adeta vücutlarından dışarı fırladı.

PAT, PAT.

Evin dışından, ahırlar yönünden gelen iki el silah sesi duydular.

Hunter ve Garcia gözlerini kilitlediler, içlerinde korku ve kafa karışıklığı yüzüyordu. İkisinin de birbirine tek kelime etmesine gerek yoktu.

Döndüler ve bir çift Olimpiyat koşucusu gibi evin ön

kapısına doğru koştular.

Bir şeyler korkunç derecede ters gitmişti.

Doksan

Ajan Fisher gökyüzüne bakarak, "Tamam, burası ayrıldığımız yer" dedi.

Ajanlar Hunter ve Garcia'yı geride bırakıp hızla ahır binasına doğru ilerlediler. Oraya vardıklarında sırtlarını ahır tarzı iki büyük, sürgülü kapının sağındaki duvara yasladılar. Kapılar tamamen kapatılmamıştı, aralarında yaklaşık bir buçuk metrelik bir boşluk kalmıştı.

Ajan Williams, "İşte bu bir şans," dedi, başıyla kapıları işaret ederek. `Kapılara dokunmak zorunda kalmadan bu boşluktan geçebiliriz.' Hızla kapı raylarına bir ışık yaktı. Korkunç bir durumdaydılar.

Ajan Fisher, "Önce ben gireceğim" dedi ama Ajan Williams, elini onun sol omzuna koyarak onu durdurdu. Hayır Erica, önce ben gideceğim. Sen beni koru."

Ajan Fisher, ortağına göz kırparak, "Her zaman koruyucu bir beyefendi" dedi.

İkisi de kapıların arasındaki boşluğu açmakta zorluk çekmediler.

Binanın içi, çoğu insanın bir ahırdan beklediği gibi görünüyordu; her iki yanında ayrı ayrı at barınakları bulunan uzun ve geniş bir koridor. Koridoru döşeyen beton eskiydi, eğrilmişti ve çatlamıştı. Muhafazalar açıkça değiştirilmişti ve çoğu normal ahırdan biraz farklıydı. Pencere, açıklık, kapak veya metal yoktu hayvanları kontrol etmek için muhafazanın içine bakılabilecek barlar. Bunun yerine hepsinin sağlam, sürgülü ahşap kapıları vardı ve hepsi kapalıydı. Koridorun her iki yanında yaklaşık on iki ila on dört kapalı alan olmalıydı, ama

ahır kapılarını açarken onları asıl durduran şey sol tarafta, uzun koridorun sonuna doğru loş bir ışık görebilmeleriydi. Muhafazalardan birinin ahşap panellerindeki çatlaklardan gelen ışık.

“Peki ne yapacağız?” diye sordu Ajan Williams, sesi zar zor duyulabilen bir fısıltı halindeydi. 'Bu taraftan mı başlayıp her alanı kontrol edeceğiz, yoksa doğrudan koridordan aşağıya doğru ilerleyip ışıklı olandan mı başlayacağız?'

Ajan Fisher cevap veremeden kulaklığı canlandı ve Hunter'ın sesini yüksek ve net duydu. `A Takımı, burası B Takımı. Konumunuz nedir? Üzerinde.' . . .

Ajan Fisher, Hunter'la iletişimini bitirdiğinde gözleri partnerininkileri buldu. 'Bu hoşuma gitmedi Larry. Biraz bile değil.”

'Neler oluyor?'

"Evde de ışık var" diye yanıtladı. 'İkinci kat. Tıpkı bizim gibi onlar da hiçbir hareket göremiyorlar. Henüz değil.'

Ajan Williams koridorun aşağısındaki kapalı alanlardan birinden gelen zayıf ışığa baktı.

Sonunda “Haklısın” dedi. 'Ayrıca yapılacak en iyi şeyin planlandığı gibi ilerlemek olduğunu düşünüyorum. Peki bunu nasıl yapmak istiyorsun?' diye tekrar sordu. 'Bu taraftan mı başlayıp her alanı kontrol edeceğiz, yoksa doğrudan koridordan aşağıya doğru ilerleyip ışıklı olandan mı başlayacağız?'

Ajan Fisher, "Bilmiyorum," diye fısıldadı. `Işık bir hile olabilir.’

Tam o anda sol taraftaki ilk bölmeden sanki yere bir şey düşmüş gibi boğuk bir çınlama geldi.

İkisinin de kalbi atmayı kaçırdı.

Ajan Fisher, “Bunu duydun mu?” diye sordu.

Ajan Williams başını salladı ve hızla ona hazırlanmasını işaret etti.

Balerin adımlarıyla kapalı alana yaklaştılar. Ajan Williams ortağına kapının bir tarafında hazırlanmasını işaret ederken

kendisi de diğer tarafında yerini aldı. Plan, Ajan Fisher'ın kapıyı hızlıca kaydırarak açmasıydı. Daha sonra önce Ajan Williams muhafazaya hücum edecek, ardından da Ajan Fisher gelecekti. İkisi daha önce farklı soruşturmalar sırasında benzer manevraları defalarca yapmıştı. İkisi de ne yapacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Silahlarını ve fenerlerini hazırladılar ve üçe kadar sayarak yola çıkacaklarını birbirlerine işaret ettiler. Ajan Fisher bunları saymak için baş sallama hareketlerini kullandı.

Bir. İki. Üç.

Ajan Fisher güçlü bir çekişle kapıyı açtı. Eski ve paslı raylarında huzursuzca ilerliyordu ama yine de atların bulunduğu bölmenin içinde saklanan herkesi şaşırtacak kadar hızlıydı.

Kapı kayarak açıldığında, sırtını dışarıdaki duvara dayamış olan Ajan Williams, vücudunu hızla saat yönünde döndürüp atın bulunduğu alana doğru çevirdi; sağ kolu öne doğru uzanmış, gözleri tetikteydi ve silahı bir hedef arıyordu.

Bir saniye sonra Ajan Fisher solunda belirdi; silahı da onunki kadar açtı.

Gözleri her yöne hareket etti, hiçbir şey bulamadı. Muhafaza boştu ama dikkatleri hemen durdukları yerin çaprazında bulunan ikinci bir kapıya çekildi. Bu, bir sonraki kapalı alana bağlanan bir iç kapıydı ve sonuna kadar açıktı.

Ajan Fisher, "Muhafazalar dahili olarak birbirine bağlı" diye fısıldadı. Ajan Williams başını salladı ve onlara saklanmalarını işaret etti. Liderliği üstlenecekti.

Ortağının üç adım önünde ilerleyen Ajan Williams, açık kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Silahı ateşlenmeye hazır. Birkaç adım kala, Ajan Fisher'a işaret vermek için tekrar döndü ama kafa karışıklığı içinde durakladı.

Ajan Fisher'ın silahı kaldırılmıştı ve doğrudan kalbine nişan alıyordu.

"Özür dilerim Larry," dedi titreyen bir sesle. Gözleri

yaşlara boğuldu.

`Ne?' Ajan Williams şaşkınlığın simgesiydi. Beyni anlamsız olanı anlamlandırmaya çalışırken silah kolu gevşemişti. "Neden bahsediyorsun Erica?"

"Çok çok üzgünüm" dedi tekrar. Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı.

'Üzgünüm? Ne için özür dilerim?'

'Bunun için.'

Ajan Fisher tetiğe art arda iki kez bastı. Mermiler Ajan Williams'ın göğsünde maksimum etkiyle patladı, kasları parçaladı, kemiği parçaladı ve kalbini iki yerden deldi.

Doksan Bir

Hunter ve Garcia evden ahırlara doğru son hızla çıktılar. Sanki işaretmiş gibi, dışarıda yere düşer düşmez, tehdit eden yağmur nihayet geldi. . . ve kızgın görünüyordu. Yağmur damlaları üzüm büyüklüğündeydi.

Hunter, "Memur düştü," diye kulaklığından Ajan Fisher'ın sesinin geldiğini duydu. 'Memur yere düştü.'

"Ne?" diye seslendi Hunter dev adımlarla. 'Ne oldu?'

İki dedektif çok geçmeden ahırlara ulaştılar ve iki sürgülü kapı arasındaki boşluğu basit bir vücut hareketi ile sıkıştırarak geçtiler. Silahları hazır ve hazırdı, nefesleri zorlaşıyordu, kıyafetleri yağmur suyundan sırılsıklamdı.

Önce sola, sonra sağa baktılar; hiçbir şey yoktu.

'Buraya.'

İkisi de sol taraftaki at bölmesinden Ajan Fisher'ın sesini duydular. Hunter ve Garcia hiç vakit kaybetmeden oraya koştular. Kare bölmeye girdiklerinde, Ajan Fisher'ın bir kan gölünün yanında diz çöktüğünü ve Ajan Williams'ın cansız bedenini kollarında kucakladığını gördüler. Birkaç metre gerisinde ardına kadar açık duran ikinci bir kapı vardı.

Hunter, ajanın yanında diz çökerek, “Tanrım, ne oldu?” diye seslendi.

Garcia ilk kapının yanında durmuş, girişi bir şahin gibi koruyordu.

Deliklerle dolu eski çatıya yağan yağmur, ahırı sağır edici bir davul sesiyle doldurdu. Her yerden su damlamaları görünmeye başladı.

Ajan Fisher endişeli bir sesle, "Çok fazla kuşatma var" diye açıkladı, gözleri yaşlarla doluydu. 'Ayrılmaya karar verdik. Ben sağ tarafı tuttum, Larry ise sol tarafı. Silah seslerini duyduğumda diğer taraftaki ilk bölmeye yeni girmiştim.'

"Aradın mı?" diye sordu Hunter. 'Ambulans çağırdınız mı?'

'Evet ama bunun ne faydası olacak Robert? O gitti, görmüyor musun? O gitti.'

Hunter açılan kapıya baktı. ‘Kimseyi gördün mü? Tetikçiyi gördün mü?'

'Hayır, kimseyi görmedim ama görünüşe göre muhafazaların hepsi dahili olarak birbirine bağlı. Şu anda herhangi bir yerde olabilir.” Hunter dönüp Garcia'ya baktı.

Garcia, "Hiç kimse ahırlardan çıkmadı" dedi. 'En azından içeri girdiğimiz kapıdan. Eğer biri görseydi onu görürdüm.'

KRANK.

Hepsi muhafazanın dışından gelen yüksek bir ses duydu. Hunter ve Ajan Fisher ayağa fırladılar. KRANK.

Yine oldu.

Üçü de ellerinde silahlarla, ellerinden geldiğince dikkatli bir şekilde alanın dışına çıktılar. Orada kimse yoktu.

"Kahretsin," dedi Ajan Fisher. 'Kapılar.'

'Ne?'

'Buraya geldiğimizde,' diye açıkladı, 'her bir kapı kapalıydı.' Sağ taraftaki beş numaralı bölmenin kapısını ve ardından soldaki altı numaralı bölmenin kapısını işaret etti. Artık ikisi de açıktı.

“Vuruş ekibi hangi cehennemde?” diye sordu Garcia.

'Şimdiye kadar burada olmaları gerekmez miydi?'

Ajan Fisher yanıt vermedi.

“Peki şimdi ne olacak?” Garcia tekrar.

Ajan Fisher, "Eh, beklemiyorum" dedi ve çatıdan sızıntı gelmesini önlemek için bir kenara çekildi. 'Bu piçin peşine düşeceğim. Siz yapmanız gerektiğini düşündüğünüz şeyi yapın.” Sağdaki ikinci bölmeye doğru ilerlemeye başladı.

Hunter dönüp Garcia'ya bakarken, "Bekle," diye seslendi. 'Onunla kal. Ben sol tarafı tutacağım.'

Ajan Fisher, gözlerindeki yaşları sağ elinin tersiyle silmeden önce, "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok" diye yanıtladı.

Hunter, "Kimse kimseye bebek bakıcılığı yapmıyor, Erica," diye geri geldi. 'Ayrılmamız gerekiyor ve biz üç kişiyiz. Kusura bakma ama biraz sarsıldın ve gözlerin yaşlarla doldu. Reflekslerin bir an öncekiyle aynı değil. Ben sol tarafı tutacağım, siz ikiniz sağ tarafı alın. Gitmek.'

"Hayır," diye karşılık verdi Ajan Fisher. `Eğer sen sağ tarafı alırsan, biz de sol tarafı alırsak, iki taraf arasındaki koridor açık kalır. Katil biz fark etmeden yanımızdan geçip gidebilir. Sen soldaki muhafazaları alırsan daha iyi olur, Carlos sağdakileri alır, ben de koridoru tutarım. Eğer bir taraftan diğer tarafa koşarsa onu fark edeceğim. Bu bize daha iyi bir şans veriyor.”

Garcia, "Doğru söylüyor, Robert," diye onayladı.

"Tamam" dedi Hunter. 'Bir şey gören bağırsın. Haydi hareket edelim.'

Ajan Fisher'ın, birkaç dakika önce soldaki ilk bölmenin kapısını açarken Ajan Williams'la yaptığı manevranın aynısını tekrarlayarak, Garcia'ya sağdaki ilk bölmenin kapısını açmasına yardım etti.

Hunter soldaki odaya geri döndü, Ajan Williams'ın yerdeki cesedinin üzerinden atladı ve iç kapıdan ikinci bölmeye girdi.

Boştu.

Garcia'nın girdiği oda da öyleydi. Az önce geldikleri

kapının aynısı görünüyordu; iç kapısı
birinci muhafazayı ikincisine bağladı. Kapı açıktı.

Garcia hızlı ama sessizce hareket ediyordu; attığı her adımda gözleri her yönü kaplıyordu. Sırtını açık kapının solundaki duvara dayadı, kendini hazırladı ve vücudunu saat yönünün tersine çevirerek yan odaya doğru çevirdi.

Boş.

Tam önünde bu bölmeyi diğerine bağlayan iç kapı vardı. Garcia oraya taşındı. Dışarıda ve içeride bir kısmı yağmur oldukça şiddetlenmişti. Eski çatıya vuran davul sesi artık bir Death Metal konseri gibi geliyordu.

Garcia bir kez daha sırtını kapının sağındaki duvara yasladı ama dönme manevrasını gerçekleştiremeden Ajan Fisher'ın az önce yürüdüğü aynı bağlantı kapısından içeri girdiğini gördü. Gözlerinde yaşlar vardı.

İçgüdüsel olarak silahını indirdi.

"İyi misin?" diye sordu. 'Katil koridordan mı geldi?'

Ajan Fisher silahını kaldırıp doğrudan Garcia'nın göğsüne doğrulttu.

"Üzgünüm Carlos."

“Ne?” Garcia'nın şoku o kadar yoğundu ki neredeyse donup kaldı.

'Bunun böyle gitmemesi gerekiyordu.'

'Şaka yapıyor olmalısın.'

Garcia hareket etmeye çalıştı ama silahı yerdeyken Ajan Fisher'ın silahı hedefine kilitlenmişti. Yarışma yoktu.

Garcia ateş edebilmek için silahını tekrar kaldırmaya çalışırken Ajan Fisher tetiğine üç kez bastı. Bazıları ölmeden hemen önce tüm hayatınızın gözlerinizin önünden geçtiğini söylüyor. Garcia'nın durumunda tek bir anı vardı. . . bir milisaniye önce gözlerinin önünde tek bir görüntü belirdi Üç kurşun göğsüne doğru patladı ve kan, arkasındaki duvara sıçradı.

Gördüğü görüntü, ona gülümseyen karısı Anna'ydı.

Doksan İki

Hunter soldaki üçüncü at bölmesine yeni girmişken koridorun karşısından gelen üç yüksek ses sesini duydu.

Hiçbir zaman önsezilere, altıncı hisse, polis sezgilerine ya da kim ne derse desin buna inanan biri olmamıştı, ama tam o sırada, o üç el silah sesi havada dolaşıp kulaklarına ulaşırken, kendini şöyle hissetti: Eğer bir hayalet vücudunun içinden geçip ruhunun bir parçasını da beraberinde götürmüş olsaydı.

İnanamama onu olduğu yerde dondurmuştu ve Hunter'ın beyninin yeniden devreye girmesi fazladan yarım saniye sürdü. Sonunda yaptığı gibi, güdümlü bir füze gibi mahfazanın dışına fırladı.

Ahır koridoruna ulaştığında, "Carlos," diye seslendi, sesi gürleyen yağmurun içinden çıkacak kadar yüksekti. 'Erica.'

Kimseden cevap yok.

'Carlos'

Hiç bir şey.

Hunter anında bir karar verdi ve kendisinin ve Garcia'nın aynı hızda ilerlediklerini varsayarak, hızla sağdaki üçüncü bölmenin kapısına yaklaşıp kapıyı açtı.

Boş. İçeride kimse yoktu ama Hunter odaya birkaç adım atıp el fenerini salladığında ikinci ve üçüncü bölmeyi birbirine bağlayan iç kapının çerçevesine kan sıçradığını gördü.

'HAYIR. Hayır. Hayır. Hunter oraya koştu ve kalbi en karanlık deliklere gömüldü. Yerde, kendi kanından oluşan bir havuzun içinde dinlenen ortağını gördü.

Tam o anda Ajan Fisher, Hunter'ın bulunduğu yerin karşısındaki kapıdan muhafazaya girdi.

"Hayır" diye bağırdı, sesi titriyordu, gözleri yaşlardan

kızarmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Hunter, Garcia'yı kucaklamak için dizlerinin üstüne çökerken.

"Bilmiyorum" diye yanıtladı. Planladığım gibi koridoru koruyordum. Sonra silah seslerini duydum ve ilk bölmeden içeri koştum.'

Hunter, iki parmağını Garcia'nın şah damarına yerleştirdikten sonra, "Nabız atıyor," dedi, sesi aynı anda korkulu ve umutluydu. 'Nabız var. Ambulans hangi cehennemde?'

CLAN. CLAN.

İçinde bulundukları alanın hemen dışından iki kapının çarpma sesi geldi.

Hunter'ın gözlerinde ateş parladı.

Ayağa fırlayıp silahını hazırlarken Ajan Fisher'a "Carlos'la kal" emrini verdi. 'Yaraya baskı uygulamaya devam edin ve hemen ambulans çağırın. Bu orospu çocuğunun peşine düşeceğim.'

Ajan Fisher, "Ben de sizinle geliyorum" dedi. 'HAYIR. Burada Carlos'la kalıyorsun. Onu konuştur. Uyumasına izin vermeyin. Ve şu lanet ambulansı çağır.'

Hunter kapalı alandan dışarı fırladı; kararlılığı ve öfkesi onu otomatik pilot gibi yönlendiriyordu.

Koridorda, Hunter sol ve sağı kontrol etti: çatıdan gelen yağmurdan başka bir şey yoktu ve hemen hemen her yere akıyordu.

Ne tarafa, Robert? diye sordu kendi kendine zihinsel olarak. *Sağa mı sola mı, ne tarafa? Seçmek . . . Şimdi.*

Sağa, içinden geçtikleri ön kapıdan uzaklaşıp hâlâ aydınlatılmış olan kapalı alana doğru yolu seçti. Yavaşça yürüdü. Her birkaç adımda tam üç yüz altmış derecelik bir kontrol sağlanıyordu; sol, sağ, arkasında, ilerleyin. Kulaklığından tuhaf bir ses geldiğinde yedinci adımını atmıştı. Sadece bir saniye sürdü. Durdu ve iki tarafa da baktı. Hiç bir şey. Bir adım geri attı.

Vay.

İşte yine oradaydı. Statik girişime benziyordu. ‘Ne oluyor?’ Birkaç kez başını ileri ve geri hareket ettirdi.

Vay, vay . . mmmm, mmmm Hunter gözlerini kıstı ve bir kez daha sağa, sonra sola baktı. Hiçbir şey görmedi. Bunun üzerinde daha fazla duramazdı. Devam etmesi gerekiyordu ama bir adım daha attığında Ajan Fisher'ın ona seslendiğini duydu.

"Robert."

Hunter sesinin geldiği yöne baktı. Az önce yanından geçtiği sağdaki dördüncü bölmenin kapısının yanında duruyordu. Silahı doğrudan ona doğrultulmuştu.

"Lütfen silahı bırak, Robert" dedi, sesi titreyerek. “Ne?”

Hunter kafa karışıklığını görmezden gelmeye çalıştı.

‘Silahı Robert, bırak onu.’

Hunter'ın beyni dondu. Kesinlikle hiçbir şeyin anlamı yoktu. 'Ne?'

'ŞİMDİ, Robert.'

Hunter kendisine söyleneni yapacağını işaret etmek için sol elini kaldırdı. Silahı yavaşça yere koydu. "Tekmele" diye emretti.

Hunter onu ona tekmeledi.

'Onları vurdun, değil mi?'

"Onları vurmak zorunda kalacağımı bilmiyordum" dedi, gözleri bir kez daha yaşlarla dolmuştu.

'Hiçbir saldırı timi gelmiyor değil mi? Ambulans da yok.”

Ajan Fisher başını salladı. ‘Onları vurmam gerektiğini bilmiyordum. Ben istemedim ama kızım onda.' Gözleri sağa kaydı. 'HAYIR. Bir açıklamayı hak ediyor. Hepsi bunu yaptı.'

'Ne?'

Hunter, Ajan Fisher'ın gözlerini takip etti ama orada hiçbir şey yoktu. Aniden neyi kaçırdığını fark etti. Ajan Fisher ona hitap etmiyordu. Sağ kulağındaki kulaklıkla konuştuğu kişiyle konuşuyordu. Bu yüzden kulaklığı saklamak için saçlarını sürekli açık tutuyordu.

Hunter'ın gözleri bir kez daha orada dolaştı. Az önce duyduğu statik gürültü. Artık bunun kendi kulaklığına elektronik müdahale olduğunu biliyordu. Muhtemelen yayın kameraları.

Bunca zamandır biri onları izliyordu. Hunter içeriden boğazını sıkı bir düğümün kavradığını hissetti. Nasıl bu kadar kayıtsız olabilmişti?

"Kızım Robert'ı ele geçirdi," dedi Ajan Fisher tekrar, yüzünden gözyaşları akıyordu, sesi düzensizdi. 'On dört yaşında ve Down sendromlu. Eğer onun bana söylediğini yapmazsam. . . onu öldürecek."

Hunter gözlerini kadının silah kolundan ayırmadı. Neredeyse sesi kadar titrekti.

'Sahip olduğum tek şey o ve onun sahip olduğu tek şey benim. Bunu yapmasına izin verememem Robert. Onu benden almasına izin verememem.'

Hunter'ın bakışları yüzüne kaydı. Gözleri onu affetmesi için yalvarıyordu.

Ajan Fisher, "Üzgünüm Robert," dedi. Sesinde samimiyet vardı. "Çok çok üzgünüm ama kızımı korumam gerekiyor." Silah olan elini sabitledi.

Hunter'ın Ajan Fisher'ın bu sefer tetiğe kaç kez bastığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama yalnızca ilkini duydu. ve bir nedenden dolayı bu tek patlama şimdiye kadar duyduğu tüm silah seslerinden çok daha yüksek geliyordu.

Doksan üç

Birkaç saat önce

Wilshire Bulvarı'nda, Beverly Hills ile Westwood Village arasındaki kısa bölgede bir yerde, bir sıra derinliğinde yüksek binalardan oluşan bir kanyon vardı. Binalar Los Angeles'ta biraz yersiz görünüyordu, sanki birisi Manhattan'ın Yukarı Doğu Yakası'ndan bir parça çalıp Los Angeles'ın banliyö şebekesine yerleştirmiş gibiydi. FBI'ın Özel Ajan Erica Fisher'a tahsis ettiği daire bu binalardan

birinin altıncı katındaydı.

Ajan Fisher, FBI Genel Merkezi'nden geç ayrılmış ve binasından sadece bir blok ötede keşfettiği küçük bir Vietnam kafesine gitmişti, ancak yemeğini kafede yemek yerine, oraya daha önceki üç kez gittiğinde yaptığı gibi. , bu akşam yemeğini yemesi gerekiyordu. Bugün hâlâ kızıyla konuşmamıştı ve yatmadan önce Heather'ı aramak istiyordu.

Ajan Fisher yemeğini mutfak tezgahına henüz koymuştu ki ön kapısının yanındaki görüntülü interkom çaldı ve kaşlarını çattı. Ajan Williams bazen habersiz uğrasa da herhangi bir ziyaretçi beklemiyordu.

"Merhaba" dedi mikrofona.

Video ekranında gördüğü kişi, kahverengi beyzbol şapkası takan, genç ve tıraşlı bir adamdı. 'Erica Fisher'a paket.'

Ajan Fisher herhangi bir teslimat beklemiyordu ama FBI'ın dosyalarını ona önceden haber vermeden gönderme alışkanlığı vardı. "Bunu kapıcıya bırakabilir misin?"

"Kişisel bir imzaya ihtiyacım var hanımefendi."

Ajan küçük ekrandan adamı inceledi. ‘Hangi kargo şirketiyle çalışıyorsunuz?’

'Los Angeles'ı teslim edin hanımefendi.' Adam, kameranın görebilmesi için kimlik bilgilerini yükseltti. 'İstediğimiz zaman teslim ederiz. Gündüz ya da gece.”

'Orada kal, yanına geleceğim.'

Ajan Fisher'ın tekrar aşağı inmesi bir dakikadan az sürdü.

Ajan onu binanın lobisinde karşıladığında adam, "Erica Fisher?" dedi.

'O benim.'

Genç adam ona yirmi inç x yirmi inç ve yaklaşık yedi buçuk derinliğinde kare bir karton kutu verdi.

Entrikayla baktı. O kutunun FBI'dan gelmediği açıktı.

Adam ona elektronik bir tabela uzatarak, "Lütfen bir imza alabilir miyim hanımefendi" dedi.

"Bu kimden?" diye sordu, kutunun arkasında göndereni

arıyordu. Hiçbiri yoktu.

Adam omuz silkti. 'Onları depodan alıp teslim ediyorum hanımefendi.'

“Ve çalıştığınız şirketin adı Deliver LA mi?” “Doğru.” Temsilciye bir arama kartı uzattı. Ajan Fisher not defterini imzalayıp adama geri verdi.

Binadan çıkıp bisikletine binmeden önce, "İyi akşamlar" dedi.

Dairesine döndüğünde Ajan Fisher merakına galip geldi ve kutunun üzerindeki mührü kırmak için hemen bir mutfak bıçağı kullandı. Kapağı açtı ve duraksadı, kafası karışmıştı. İçinde siyah deri bir ceketin üzerinde duran bir cep telefonu vardı.

'Ne oluyor be?'

Aniden kutunun içindeki cep telefonu çaldı ve Ajan Fisher'ı korkuttu ve yerinden fırlamasına neden oldu. 'Orospu çocuğu.'

Birkaç saniye öylece baktı.

'Bu nedir? Artık Matrix'te miyim?'

Telefon hâlâ çalıyordu.

Sonunda eline almadan önce birkaç saniye daha baktı.

'Merhaba?'

‘Merhaba Özel Ajan Erica Fisher.’ Kulaklıktan gelen ses bir erkekti; Orta yaşlı görünüyordu; belki otuz ila kırk beş yaşları arasında bir yerdeydi. Adam aynı zamanda sıkıcı bir monotonlukla ve hafif bir aksanla konuşuyordu. Ajan Fisher'ın tam olarak yerleştiremediği bir şey.

'Bu kim?'

“Eh, bu da senin “başka bir zavallı zavallı” dediğin kişi. Bir psikopat. Söylediğiniz kişi yaşadığı çöküşün sorumlusu olarak toplumu suçluyor. Pek çok yetersizliğini telafi etmek için ortalıkta Tanrı'yı oynamaya karar veren kişi.'

'Ne?'

'Evet, Özel Ajan Erica Fisher. Tucson'daki basın toplantısını hatırlıyor musun? Zeki, akıllı, yetenekli, yaratıcı, yetenekli,

sanatsal veya başka bir şey olmayan benim. Bunlar senin sözlerindi, değil mi?'

Sonunda kiminle konuştuğunu Ajan Fisher anladı ve alnında ter boncuklarının oluşmaya başladığını hissetti.

Adam devam etti: "Eğer paltonu kutudan çıkarırsan, altında bir zarf bulacaksın." Zarfın içinde çok ilginç bulacağınızdan emin olduğum bazı fotoğraflar var. Neden onlara bir bakmıyorsun?'

'Neden bahsediyorsun?'

“Fotoğraflara bir bakın Özel Ajan Fisher.” Adamın ses tonu sertti.

Paltoyu kutudan çıkardı ve zarfa uzanıp hızla yırtarak açtı. İçinde beş tane Polaroid fotoğraf vardı. Onlara bakarken kalbi durdu.

Beş fotoğrafın tümü, kızı Heather'ı rahatsız görünen bir yatağa bağlanmış halde gösteriyordu. Kız incinmiş gibi görünmüyordu ama gözleri kiraz kırmızısıydı ve etraflarındaki deri çok fazla ağlamaktan yıpranmıştı. Ajan Fisher kızının hiç bu kadar üzgün göründüğünü görmemişti.

'Ne . . . ? Ajan nefes almaya çalıştı. 'Bu nedir?'

'Tam olarak böyle görünüyor, Özel Ajan Fisher. Kızın elimde. Polaroid kamera kullanmamın sebebi fotoğrafların hile olmadığını bilmenizdir. Hiçbir düzenleme yok. Bu gerçek ve bu oluyor.'

Ajan Fisher telefonun aşağısından, "Seni orospu çocuğu," diye bağırdı. 'Vallahi onun saçının tek telini bile incitirsen seni öldürürüm, duydun mu? SENİ ÖLDÜRECEĞİM.'

“Seni duyuyorum tamam.” Adamın sesi bir kütüphanecininki kadar sakindi. 'Şimdi beni duyuyor musun?'

'O on dört yaşında, seni hasta ucube, akıl yaşı da on yaşında, yoksa onun Down sendromlu olduğunu fark etmedin mi?'

'Ah, kesinlikle öyle ve eğer bunu umursadığımı sanıyorsan, o zaman yaptığın işi yapmamalısın. Ben bir psikopatım,

unuttun mu? Bana kendin teşhis koydun. Psikopatlar diğer insanlara karşı hiçbir duygu göstermezler, yoksa bunu unuttun mu Özel Ajan Fisher?'

Ajan Fisher sağlıklı düşünemiyordu. Tek düşündüğü kızıydı.

"On dört yaşında," dedi tekrar, bu sefer gözyaşlarına engel olmaya çalışarak.

Adam, "Kızınızın yaşamasını istiyorsanız," dedi, "sana söylediklerimi aynen yapsan iyi olur." Eğer bunu yapmazsan, sana söz veriyorum onun canlı canlı derisini yüzeceğim. Onun da gözlerini alacağım.'

'Aman Tanrım. . . HAYIR.'

Ne yapabileceğimi gördüğüne inanıyorum, yani bunun boş bir söz olmadığını biliyorsun. Birinci kural: Bu görüşmeyle olan bağlantınızı kesmeyin. Eğer bunu yaparsan kızın ölür.” Çok kısa bir duraklama. 'Bir numaralı kural nedir?'

Ajan Fisher gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yaptı ama sesi hâlâ titriyordu.

'Onunla konuşayım. Kızımla konuşayım.' Adam zaten bu isteği bekliyordu. Bu çok doğaldı.

Adam tekrar "Bir numaralı kural nedir?" diye sordu.

Ajan Fisher, "Çağrının bağlantısını kesmeyin" diye yanıtladı. "Heather'la konuşayım." İzin ver kızımla konuşayım.” “Elbette ama bunu yapmadan önce kutunun içindeki paltoyu giymeni istiyorum.”

'Ne?'

Adam tekrar "Siyah deri ceketini giy," diye emretti.

'Neden?'

'Giy şunu, yoksa hemen kızına zarar veririm ve unutma, görüşmeyi kesme.'

Ajan Fisher paltoyu aldığında beklediğinden daha ağır olduğunu fark etti.

'Bu ceket nedir?'

'Giy şunu.'

Kendisine söyleneni yaptı. ‘Tamam, bitti; şimdi izin ver

kızımla konuşayım.'

Adam, "Sol iç göğüs cebi" dedi. 'Orada küçük bir anahtar var. Açın."

'Ne? Benimle dalga geçiyor olmalısın, değil mi?'

"Bu bir bomba değil Özel Ajan Fisher. Ben terörist değilim' diye açıkladı adam. `O ceketin üzerindeki düğmelerden dördü, elinizde tuttuğunuz telefondaki bağlantıyı kullanarak iletim yapan kameralar. Bu kameraların açık olması gerekiyor, bu yüzden cebinizdeki düğmeyi kullanın ve açın. . . ŞİMDİ.'

Ajan Fisher, adamın ona söylediklerine güvenmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu. Anahtara uzandı, buldu, gözlerini kapattı ve açtı.

Patlama yok.

Ajan Fisher nefes aldı.

"İşte başlıyoruz" dedi adam. `Şimdi elinizi paltonun önünde sallayın lütfen.'

Ajan Fisher bir kez daha kendisine söyleneni yaptı.

'Şimdi kızımla konuşmama izin ver.'

'Elbette' diye yanıtladı adam, 'Ama sol elini ceketinin önünde tut, böylece onu numaranı çevirmek için kullanmadığını bileyim.
telefon. Bu konuda herhangi biriyle iletişime geçmeye çalıştığınızdan şüphelenirsem kızınız ölür, bu açık mı?' 'Evet.'

"Anne?" Ajan Fisher, Heather'ın tatlı sesinin kulaklıktan geldiğini duydu.

'Heather, sevgilim.'

'Anne, bu adamı sevmiyorum. O hoş değil. Gelip beni alabilir misin?' Sesi ağlıyormuş gibi geliyordu. . . çok fazla.

"Evet tatlım." Ajan Fisher gözyaşlarını yuttu. 'Birazdan seni almaya gideceğim, tamam mı? Sen orada otur ve anneni bekle."

'Şimdi geliyor musun?'

'Evet tatlım, hazırım...'

Adam araya girdi: "Böldüğüm için özür dilerim ama bu

benim için fazla ıslak olmaya başladı."

"Ne istiyorsun?" diye sordu ajan, her kelimeden öfke damlıyordu.

'Şu anda dinlemeni istiyorum. Sağ cebinizin içinde bir kulaklık var: Bluetooth. Kulağınıza mükemmel şekilde oturacaktır. Açın ve kulağınıza koyun. Ellerinizi serbest bırakacak."

'Tamamlamak.'

'Şimdi ikinizin de ellerini göreyim. Bunları paltonun önüne yerleştirin.'

Ajan Fisher kendisine verilen talimatları uyguladı.

'Fantastik. Şimdi telefonu sağ göğüs iç cebinize koyun.'

O yaptı.

'Bu telefonun konuşma süresi olan pil ömrü yirmi saattir. Gereğinden fazla."

"Neye yetecek?"

"Sözümü kesmeyi bıraksan iyi olur, Özel Ajan Fisher. Bu çok sinir bozucu. Ve ELLERİNİZİ CEKETİN ÖNÜNDE TUTUN.'

Ajan Fisher mecbur kaldı.

'Bu telefon görüşmesi kesilirse kızınız ölür. Soru sorulmadı. Herhangi bir anda herhangi biriyle iletişim kurmaya veya sinyal göndermeye çalıştığınızdan şüphelenirsem kızınız ölür. Soru sorulmadı. Eğer kulaklıktan sana verdiğim emirleri hemen yerine getirmezsen, kızın ölecek. Soru sorulmadı. Kulaklığı ya da paltoyu çıkarırsan kızın ölür. Soru sorulmadı. Herhangi bir zamanda benimle telefonda konuştuğunu biri fark ederse kızın ölür. Soru sorulmadı. Ceketinizdeki düğme kameralarından biri doğrudan ağzınıza bakıyor, bu yüzden aptalca bir şey yapmayın yoksa kızınız ölür. Soru sorulmadı. Her şey açık mı?'

'Evet.'

`Peki, bir maceraya hazır mısın?'

'Git kendini becer.'

'Ah, unuttum. Bir kural daha. Bana bir daha küfredersen

kızın ölür. Hiçbir soru sorulmadı.”

Ajan Fisher, kendi hayatı için değil, kızının hayatı için öfke ve korku karışımından titremeye başladı. "Tamam" dedi adam. 'Arabanın anahtarlarını alın. Bir yolculuğa çıkıyoruz.”

Doksan Dört

Adamın Ajan Fisher'a yapması talimatını verdiği ilk şey ayakkabılarını çok daha rahat bir şeyle değiştirmekti. 'Koşabileceğin ayakkabılar' aslında kullandığı kelimelerdi. Bundan sonra, ona normal silahını toplayıp arabasına atlayıp güneye gitmesini ve Kuzey Los Angeles Caddesi'nden US-101'e katılmasını söyledi.

Ajan Fisher sonunda otoyola çıktığında "Tamam" dedi. 'Peki nereye gidiyorum?'

'Ah, bulduğum harika bir küçük at çiftliğine gidiyoruz.'

'Neden?'

'Çünkü burası durmak için harika bir yer.'

'Bir duruş mu?'

“Pekala, yaklaştıkça açıklayacağım.”

Ajan Fisher, adamı elinden geldiğince uzun süre konuşturması gerektiğini biliyordu. Konuştuğu sürece Heather'a zarar veremezdi ve o an önemli olan da buydu.

'Bunu neden yapıyorsun?'

'Çünkü bana 'zavallı bir zavallı' dedin, bana aptal dedin - yani pek fazla kelimeyle değil ama öyle dedin. Yetersiz bir insan olduğumu söylemiştin. Ne düşünüyorsun Özel Ajan Fisher? İnsanlar hakkında yalanlar yayarak hiçbir sonuca katlanmadan dolaşabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Üzgünüm ama dünyanın gidişatı bu değil.'

Ajan Fisher inanamayarak "Bunu yapıyorsun," diye sordu. "Özür dilemek istediğin için mi kızımı kaçırdın?" "Ah, hayır, hayır. Artık özür dilemek için çok geç. Ama zamanı gelince

ne istediğimi göreceksin. Eğer işime layık değilseniz bu benim hatam değil. Zihninin yaptığım işin büyüklüğünü, önemini anlayamayacak kadar kısıtlı olması benim suçum değil.'

"Vücudun parçalarını toplamayı mı kastediyorsun?"

Adam bir an sessizleşti.

“Ne?” Ajan Fisher itti. “Bunu çözemediğimizi mi sanıyorsun?” Çok agresif görünmemeye dikkat ediyordu. Arayanın nasıl bir öfkeye sahip olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama tahmin edebiliyordu. Kızını sırf bir basın toplantısında "zavallı" dediği için kaçıracak kadar gücendiyse, kız doğrudan bir konuşmada ona hakaret ederse neler yapabileceğini kim bilebilirdi? “Latince ipuçların çok zekiceydi. Biraz zamanımızı aldı. Birkaç farklı teoriyi düşündük ama sonunda oraya ulaştık.'

"Sonunda ipuçlarını çözdüğüne sevindim Özel Ajan Fisher ama asıl soru şu: anlıyor musun?" Yaptığım şeyin önemini görüyor musun?'

Ajan Fisher, "Hayır, bilmiyorum" diye itiraf etti. 'İnsanların vücut kısımlarını çalmak için onları öldürüyorsunuz. Oradaki büyük vizyon nedir? Bunların arkasındaki ana plan nedir?'

"Gerçekten bunu göremiyorsunuz değil mi Özel Ajan Fisher?" Artık neredeyse hiçbir şeyin gerçek olmadığı, berbat bir dünyada, sahte bir dünyada yaşıyoruz. Baktığınız her yerde, gördüğünüz şeylerin çoğu sahte, hatta gördüğünüz bedenler bile; sahte elmacık kemikleri, sahte dudaklar, sahte burunlar, sahte saçlar, sahte kirpikler, sahte göğüsler, sahte kaslar, sahte serseriler, sahte gülümsemeler, sahte dişler, takma tırnaklar , sahte ten rengi, göz rengi, saç rengi. . . her şey. Tüm hayatımız kocaman bir yalandan başka bir şey değil. İnternette bin arkadaşımız var ama gerçek hayatta ancak üçümüz var. Sevmediğimiz insanları etkilemek için olmadığımız gibi davranıyoruz. Siberuzayda liderlik ediyoruz fantastik hayat – bir şeyi çağrıştıran resimler ve durumlar yayınlıyoruz, oysa gerçekte tam tersiyiz. Yalan söyleriz, hile

yaparız, çalarız, kandırırız, numara yaparız. . . Kendimizden memnun olduğumuz sahte görünümü korumak için her şeyi yaparız. . . Bizi aslında perişan eden şeyin yalan, sahtelik, rol yapma olduğunun farkına varmadan hayatımızdan memnunuz. Ne kadar çok yalan söylersek o kadar üzülürüz ama bunu durduramayız. Hepimiz kimsenin çıkamayacağı bu sahte dünyanın içine çekildik, bu yüzden devam etmeliyiz. Rol yapmaya devam et. Yalan söylemeye devam et. Hepimiz dolandırıcıyız. Hepimiz."

Adam nefes almak için durdu.

'Ben? Bu dünyada neyin gerçek olduğunu, neyin en önemli olduğunu, neyin gerçekten değerli olduğunu görebilecek kadar ileri görüşlüyüm ama ne yazık ki "gerçeği" toplayamıyoruz, bu yüzden dünyadaki bir sonraki en değerli şeyin peşine düşmeye karar verdim . Gerçek güzellik. Kim olursanız olun veya ne kadar paranız olursa olsun, üretilemeyecek, kopyalanamayacak veya kopyalanamayacak türden bir şey.'

*Onu konuştur*Ajan Fisher kendi kendine söyleyip duruyordu. "Gerçekten ne yaptığını bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

'Ne yaptığımı tam olarak biliyorum.'

'İlk kurbanınız Kristine Rivers'ı biliyor musunuz? Onun kim olduğunu biliyor musun? O gerçekte kimdi?" Adam sustu.

'FBI'ın NCAVC direktörünün yeğeniydi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu şu anlama geliyor: Büro *Asla* seni aramayı bırak. *Asla*.'

Ajan Fisher duraksadı ve adamın bu sözlerin tadını çıkarmasına izin verdi.

'Ağın etrafınızı kapattığını söylerken yalan söylemiyordum' diye devam etti. 'Bu davada çalışan onlarca ajan var ve her biri soruşturmanın farklı bir yönünü ele alıyor. Sonsuza kadar saklanamayacaksın. Eninde sonunda sana ulaşacağız ama sana yardım edebilirim.' Ajan Fisher'ın sesi yumuşak bir ses tonu aldı. 'Lütfen kızımı bırakın. Onu

gerçekten incitmek istemediğini biliyorum. Bu dünyaya, bu kadar nefret ettiğin bu sahte dünyaya dair anlayışı bizimkine benzemeyen, on dört yaşındaki masum bir kızı gerçekten incitmek istemezsin. Lütfen Heather'ı bırakın, ben de sizin adınıza ifade vereceğim. Sana söz veriyorum. Mahkemeye ne kadar merhametli olduğunuzu anlatacağım.'

"Yeter" dedi adam, sesi öfkeliydi. “Gerçekten yumuşak konuşmanla beni kazanabileceğini mi düşünüyorsun?” Adam güldü. 'Merhametliydim, yoksa patologlarınız bunu anlamadı mı? Hiçbir zaman işkence olmadı. Asla acı yok. Acı çekmek yok. Onlar gittikten sonra onları olabilecek en saygılı pozisyona yerleştirdim; sakin bir şekilde sırt üstü dinlenecek şekilde. Bana minnettar olmalılar. Nedenini biliyor musun? Çünkü onları ölümsüzleştirdim. Şimdi de bana yardım etmekten mi bahsetmek istiyorsun? Beni güldürüyorsun. Şimdi kim acınası, değil mi? Masum bir insanı incitebilmek konusuna gelince? Neden kızınızın bakıcısı Lucia'ya sormuyorsunuz?'

Ajan Fisher midesinin çalkalandığını hissetti. 'Sen ne yaptın?'

“Çok fazla kan olduğunu varsayalım.”

‘Ne yaptın?’ Ajan Fisher’ın gözleri yaşlarla doldu.

"Bir gün ne yaptığım anlaşılacak, Özel Ajan Fisher. Koleksiyonum anlaşılacak. Bu gezegendeki en değerli koleksiyon olarak görülecek. Göreceksin. Sadece biraz zaman ver.”

Ajan Fisher, Bluetooth kulaklığından gelen klavye tıklamalarını duydu.

'Tamam, sağdaki bir çıkışa geliyorsunuz. Onu almanı istiyorum.”

Ajan Fisher, arayan kişinin talimatlarını takip ederek, son birkaç dakikadır arabasını sürdüğü toprak yolun kenarındaki ağır çalıların yanına park etmesini söyledi. Kesinlikle hiçliğin ortasındaydılar.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Şimdi telefona çıkıp soruşturma ekibinin geri kalanını aramanı istiyorum. Tucson'da yanınızda olan ekip. Üçü de. Onlara bir şüpheli hakkında ipucu bulduğunuzu veya istediğiniz herhangi bir şeyi söyleyin, ancak ikna edici olun çünkü yalnızca tek bir şansınız olacak. Onların sana gelmesini sağla. Siz şüphelinin saklandığı yere saldırmak üzeresiniz.”

Hiçbir seçeneği kalmayan Ajan Fisher kendisine söyleneni yapmak zorunda kaldı.

Adam üç aramayı da yaptıktan sonra 'Etkilendim' dedi. ‘Aslında Optum platformunu anladınız.’

Ajan Fisher öfkeyle gözlerini sımsıkı sıktı. Hunter, Garcia ve Ajan Williams'ı kendisiyle buluşmaya ikna etmek için onlara Siber Suç'un Optum platformundaki ihlali takip etmeyi başardığını söylemişti. Katil artık FBI'ın kurbanları hakkında nasıl bilgi topladığını bildiğini biliyordu. Bu durumdan kurtulmayı başarsa bile, bu katilin izini sürmenin tek yolu artık kaybolmuştu.

"Her neyse," diye devam etti adam. ‘Şimdi bekliyoruz. Merak etme. Her adımda sana rehberlik edeceğim. Hatta durum bunu gerektiriyorsa sana ne söyleyeceğini bile söyleyeceğim. Ve aptalca bir şey yapmaya kalkışma çünkü her yerde gözlerim var. Çiftliğin tamamı kameralarla kaplı ve bulunduğum yerden ışıkları, kapıları, sesleri, istediğim her şeyi kontrol edebiliyorum. Yapmanız gereken tek şey senaryoyu tam olarak size anlattığım şekilde takip etmek ve buradaki küçük Heather'ın büyük kötü adam hakkında endişelenmesine gerek kalmayacak.'

Doksan Beş

Adam, Ajan Fisher'a kesinlikle her adımda rehberlik etti, hatta bazen ona tam olarak ne söylemesi gerektiğini bile

söyledi. Aynı zamanda Ajan Williams'ı ilk şaşırtan gürültüyü yaratan da oydu. Kameraları aracılığıyla, her iki ajanın da soldaki ilk at bölmesine yaklaşıp girmelerini izlemişti. Ajan Williams, bölmeleri bire iki birbirine bağlayan iç kapıya doğru ilerlerken, adam, Ajan Fisher'a ortağını vurmasını emretti.

Partnerinin kulaklarından kaçan kısık bir sesle, “Ne?” diye fısıldamıştı.

“Doğru duydunuz, Özel Ajan Fisher. Onu vurmanı istiyorum. Tereddüt etmeyin. Eğer bunu yaparsan yemin ederim küçük kızını kesmeye başlarım. Vur onu. HEMEN vur onu.” “Üzgünüm Larry. Çok çok üzgünüm.'

Ajan Williams, “Ne için özür dilerim?” diye sormuştu.

‘VURUN ONU, yoksa bu küçük çirkin orospu kanamaya başlayacak.’ ‘Bunun için.’ Tetiğe iki kez bastı.

“Tamam, şimdi hazırlanın, çünkü diğer ikisi geliyor.” Adam, Hunter ve Garcia'nın evden çıkıp eski ahır binasına doğru koşmasını izlemişti. İçeride başka birisinin olduğu izlenimini vermek için mahfaza kapılarının açılıp kapanmasını kontrol ediyordu. Ayrıca Ajan Fisher'a, Hunter kendisi ve Garcia'nın sağdaki muhafazaları kontrol etmek için bir araya gelmelerini önerdiğinde ne diyeceğini de söyledi.

"Tamam" demişti adam. ‘Önce sağdaki adamı çıkaralım. Az önce ikinci bölmeye girdi. Onun peşinden gidin ve onu vurarak öldürün. Onu iki değil, üç kez vurun. Gitmek . . . Şimdi.'

Ajan Fisher emirlerini yerine getirdikten sonra adam ona ilk bölmeye koşup beklemesini söyledi. Adam, monitörlerinden birinde Hunter'ın silah seslerini takip ederek sol taraftaki muhafazalardan dışarı fırlamasını izledi. Hunter üçüncü bölmeye girdiğinde, adam Ajan Fisher'a da aceleyle oraya girmesini ve oraya yeni varmış gibi davranarak iyi bir gösteri sergilemesini söyledi.

Adam, Ajan Fisher'ın ne kadar iyi bir oyuncu olabileceğine hoş bir şekilde şaşırmıştı.

Hunter, Ajan Fisher'a Garcia'nın yanında kalıp ambulans çağırmasını söylediğinde adam, "Bunu bitirmek konusunda endişelenmeyin" demişti. 'Nasıl olsa kanayacak. Bırakın acı çeksin. Hadi gidip şunu bitirelim. Hadi gidip şu sonuncuyu da kaldıralım ve sana söz veriyorum, kızını tekrar göreceksin.'

Adam, Hunter'ın iki bölme arasındaki koridora dönüp yavaşça ilerlemeye başladığını gözlemledi.

"Tamam" dedi Ajan Fisher'a. 'Dördüncü muhafazaya geçin. Sen onun hemen arkasından çıkacaksın. Hadi gidip buna bir son verelim.'

Adam, Ajan Fisher'ın Hunter'a silahını bırakıp ona doğru tekme atmasını söylediğini dinledi. Kızının kendisinden alındığını söylediğinde adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

'Ne yapıyorsun Özel Ajan Fisher? Plana geri dönsen iyi olur, yoksa kızın ölür.”

"Hayır" diye yanıtladı Ajan Fisher. 'Bir açıklamayı hak ediyor. Hepsi bunu yaptı.'

Adam bir an bunu düşündü. Peki ya ona, yaptığı şeyi neden yaptığını söyleseydi? Her halükarda ölecekti.

'Tamam, devam et. Onu göğsünden çıkar.”

Adam, Hunter'ı Ajan Fisher'ın ceketindeki kamera düğmelerinden izlerken kötü bir hisse kapıldı. İzlediği adamda onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Ona göre Hunter tehlikeli görünüyordu. Diğer ikisinden çok daha tehlikeli. Bu oyunu kesin olarak bitirmenin zamanının geldiğine karar verdi.

'Elbette. Bu kadar yeter. Onu vurmanı istiyorum. Onu ŞİMDİ vurmanı istiyorum, yoksa bu küçük kaltağa onu kesmeden önce tecavüz ederim, duydun mu beni? Vur onu. Onu HEMEN vurun.' BANG.

Doksan Altı

Hunter'ın Ajan Fisher'ın tetiğe kaç kez bastığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama yalnızca ilk atışı duydu ve bir nedenden dolayı o tek patlama şimdiye kadar duyduğu herhangi bir silah sesinden çok daha yüksek ses çıkardı ama Hunter yine de gözlerini kapatmadı. Ona ya da kameralardan onları izleyen kişiye onun ürktüğünü görme zevkini yaşatamazdı. Bunun yerine Hunter doğrudan Ajan Fisher'ın gözlerinin içine baktı.

İçlerindeki gözyaşlarını ve acıyı gördü. Çocuğunu korumaya ihtiyaç duyan bir annenin ölümsüz sevgisini gördü. Yaşadığı kargaşayı, ruhundan yansıyan boşluğu gördü. Ayrıca sol taraftan gelen pompalı tüfek patlamasıyla silah elinin neredeyse parçalara ayrılmasını da izledi.

On iki kalibrelik bir av tüfeği fişeği onlarca kurşun saçma saçar. Silah namlusundan çıkan saçmalar, hedefe doğru ilerleyen bir 'ölüm topu' gibi yayılıyor. Ölüm topu esas olarak Ajan Fisher'ın eline çarptı ve neredeyse eli yok ediyordu ama saçmalardan bazıları koluna, göğsüne ve karnına isabet ederek kanın, kasların ve kemiğin her yöne sıçramasına neden oldu. Silahı yere fırlatıldı ve vücudu boş bir patates çuvalı gibi yere düştü.

Hunter'ın gözleri sağına kaydı ve Garcia'nın tüfeğinden dumanlar çıkarken orada durduğunu gördü. Hunter bir şeyler görmediğinden emin olmak için gözlerini iki kez kırpıştırdı.

Garcia, Hunter'a bakarak, "Lanet olası kaltak," dedi. ‘Beni üç kez vurdu.’

Hunter'ın yüzündeki büyülenmiş ifadeyi fark etti. “Ne yani, Twins’i almak için arabama döndüğümde aldığım tek şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun?” Başını salladı, ceketinin fermuarını açtı ve parmaklarının eklemlerini kullanarak

altındaki Kevlar yeleğine vurdu. 'Ah, hayır. Ayrıca burada ikinci en iyi arkadaşımı da yakaladım: Bay Bugün Değil. Onu arabamın bagajında saklamamın bir nedeni var.” “Ama kanıyorsun,” dedi Hunter.

‘Kurşunlarından biri sol kolumun iç kısmını sıyırdı.’ Garcia yarayı göstermek için kolunu kaldırdı. 'Bir orospu çocuğu gibi acıtıyor.'

Hunter, Ajan Fisher'ın yerdeki cesedine doğru koştu. Kapının hemen yanında, sağdaki dört numaralı muhafazanın içine düşmüştü.

Garcia onun hemen arkasındaydı. Hunter'ın yanına vardığında, "Onu tekrar vurayım mı?" diye sordu.

Hunter başını Garcia'ya doğru sallarken parmağını dudaklarına götürdü. Daha sonra kulağını işaret etti ve başkalarının da dinlediğini belirtmek için parmağıyla dairesel bir hareket yaptı.

Garcia durdu.

Birkaç hareket daha Garcia'ya etrafta kameraların olduğunu söyledi.

Garcia bir adım geri çekilip muhafazanın içindeki duvarları bu kez kamera bulmak için taramaya başladığında, Hunter hızla Ajan Fisher'ı kontrol etti. Hâlâ hayattaydı ama sağ kolundaki korkunç yara nedeniyle çok kan kaybediyordu. Hunter kemerini çıkardı ve ceplerini aramadan önce kanamayı azaltmak için turnike olarak kullandı. Adamın ona gönderdiği cep telefonunu buldu ama telefon pompalı tüfek saçmalarından biri tarafından vurularak tamamen yok edildi.

"Orospu çocuğu," dedi Garcia, muhafazaya açılan kapının iç tarafında küçük bir kamera tespit ederken. Parmak uçlarına doğru ilerledi ve onu duvardan yakaladı. Yuvarlaktı ve küçük, ceket düğmesi boyutunda. Hunter'a "Mikrofon yok" dedi. ‘Bu yalnızca görsel bir yardımcıdır.’

"Bu adam her kimse" dedi Hunter, "artık burada kulakları yok." Telefon paramparça oldu.”

“Nasıl?” diye sordu Garcia.

‘Yaşıyor ama hızla kan kaybediyor. Hemen buraya bir ambulansa ihtiyacımız var.'

'Ben bu işin üzerindeyim.'

Hunter, "Ve kolundaki yaranın etrafına bir şey sar," dedi. 'Senin de kanamadan önce.'

'Ben bu işin üzerindeyim.'

Garcia destek çağırırken Hunter, Adrian Kennedy'yi aradı. Onlar beklerken, Garcia ahırlarda dolaşıp bulabildiği her kamerayı toplarken Hunter, Ajan Fisher'ın yanında kaldı. Toplamda otuz iki tane vardı; her bölmenin içinde bir tane ve merkez koridorda dört tane.

FBI destek ekibinin ve ambulansların oraya ulaşması kırk dakikadan az sürdü. Adrian Kennedy bir jetin içindeydi ve yoldaydı. Ajan Fisher hâlâ hayattaydı ama sağlık görevlileri onun gerçekten hayatta kalma şansı konusunda pek umutlu görünmüyorlardı.

Hunter ona Ajan Fisher vurulmadan hemen önce topladığı küçük bilgileri anlattıktan sonra Garcia, "Yani katil kızını ele geçirdi mi?" diye sordu. Kolu zaten bandajlanmıştı.

"O da öyle söyledi."

'Öyleyse ölmüş olma ihtimali var.'

Hunter, "Pek emin değilim" diye yanıtladı.

'Nasıl olur?'

"Av tüfeğinin patlaması cebindeki cep telefonunu yok etti, bu da katilin buradaki kulaklarını hemen kaybettiği anlamına geliyor. Gözleri vardı ama kulakları yoktu. Kameralardan gördüğü şey Erica'nın senin tarafından vurulup ceset gibi yere düşmesiydi. Muhtemelen onun öldüğünü düşünüyor.”

Garcia, "Hâlâ öyle olabilir" dedi.

"Ama henüz değil," diye karşılık verdi Hunter. "Her neyse, eğer katil Ajan Fisher'ın öldüğünü düşünüyorsa kızını öldürmenin ne anlamı var?" Unutmayın, bu katil kurbanlarına karşı her zaman merhametli davranan bir katildir. Onlara asla işkence etmez. O tür bir zevkin peşinde değil.” Hunter başını salladı. 'HAYIR. Ona zarar vereceğini

sanmıyorum. Sanırım onun gitmesine izin verecek.'

Tam o sırada Hunter ceketinin cebindeki cep telefonunun titrediğini hissetti.

"Dedektif Hunter, UVC Birimi" diye yanıtladı hemen. Birkaç saniye dinledi, ifadesi yorgun ve endişeliden tamamen şaşırmışa dönüştü. Şaka yapıyorsun. O fotoğrafları hemen cep telefonuma gönder. Bekleyeceğim ve seni geri arayacağım.'

“Neler oluyor?” diye sordu Garcia.

"Bekle," diye yanıtladı Hunter, dikkatini cep telefonuna odaklamıştı ve telefonun yeni bir kısa mesaj bildiren bip sesini duymasını bekliyordu. On saniye sonra oldu.

Bundan bir dakika sonra Hunter yine Adrian Kennedy ile telefondaydı.

Doksan Yedi

Adam, monitörlerinden biri aracılığıyla, Garcia'nın Ajan Fisher'ın solunda aniden belirdiğini ve bir şimşek hızıyla kesilmiş çift namlulu pompalı tüfeğinin tetiğini çektiğini izledi.

Adam, "HAYIR!" diye bağırdı, sesi boş duvarlarda yankılanıyordu ama artık çok geçti. Atış, Ajan Fisher'a son derece hassas bir şekilde çarptı, havaya kızıl bir sis gönderdi ve ajanın yere düşmesine neden oldu. Ajan Fisher'ın deri ceketindeki kamera düğmelerinin yakaladığı görüntüleri yayınlayan tüm monitörler anında karardı. Ses beslemesi de anında kesildi.

'Bok!'

Adam cebindeki cep telefonunun çalındığını biliyordu.

Ahırların içindeki kameralardan gelen görüntüler için diğer monitörünü kontrol etti. Ajan Fisher sağdaki dört numaralı at bölmesine, kapının hemen yanına düşmüştü, ancak o

bölmenin kamerası doğrudan aynı kapının üzerindeydi, bu da onun kör bir noktaya düştüğü anlamına geliyordu. Adam, gözleri onun üzerinde olmadığından hâlâ hayatta olup olmadığını anlayamıyordu. Koridordaki kameralardan birinden görebildiği tek şey ayaklarının kenarıydı ve hareket etmiyorlardı.

Sonra aniden Garcia'nın kapının üzerindeki kameraya baktığını ve ona uzandığını gördü.

O yaratılmıştı. Bu talihsiz bir durumdu ama adam kızmak yerine kendine gülümsedi. Kameraları, telefonu, deri ceketi ya da başka bir şeyi bulmaları önemli değildi. Zaten bunun gerçekleşeceğine güveniyordu. Belki bu kadar kısa sürede değil ama eninde sonunda onları bulacaklarını biliyordu. Yine de önemli değildi çünkü hiçbirinin izi sürülemiyordu. Kameralar bir mağazadan satın alınmamıştı. Bunları çeşitli farklı satış noktalarından satın aldığı parçalardan kendisi bir araya getirmişti. Bir hayırsever dükkanından satın aldığı ceket. O çiftlikte onun kim olduğuna ya da onu nasıl bulacağına dair FBI'a ipucu verecek hiçbir şey yoktu. Artık FBI'ın Optum platformundaki ihlalden haberdar olduğunu biliyordu ama kendisi bir bilgisayar dehasıydı ve bu ihlallerden herhangi birinin izini ona kadar sürmelerinin mümkün olmadığını biliyordu.

Küçük oyununun bu şekilde ve bu kadar çabuk bitmesi üzücüydü ama kesinlikle eğlenceliydi.

Adam tüm monitörleri kapattı ve sandalyesine oturdu. Kendini yorgun, hatta bitkin hissediyordu. Elli bir saattir uyumuyordu ve artık Özel Ajan Fisher'dan intikamı tamamlanmış olduğundan yorgunluk onu bir uçak kazası gibi sarstı. Kızın yanına dönmeden önce biraz dinlenmeye karar verdi. Artık ona hiçbir faydası yoktu. Kızın annesi yoktu. Özel Ajan Erica Fisher hayatta kalsa bile hayatının geri kalanını hapiste geçirecekti. Küçük kızın sefaletine de son verebilirdi.

Belki bir kez daha merhametli olurdu.

Doksan sekiz

Işığın ve karanlığın kişinin zaman algısını nasıl tamamen değiştirebildiği şaşırtıcı. Örneğin Amerika Birleşik Devletleri'ndeki tüm kumarhaneleri ele alalım. Kumarhane katlarındaki aydınlatmanın yoğunluğu kontrollü ve sabittir - günde yirmi dört saat, haftanın yedi günü - insan gözünü aşırı ışıklandırmayacak ve yormayacak şekilde parlaklık ve renklerin doğru dengesi sağlanır. Sonuç olarak, kumarbazlar çoğu zaman zamanın nasıl geçtiğini anlamazlar. Onlara masalarda geçirilen bir öğleden sonranın bir buçuk gün gibi geldiği anlaşılıyor.

Heather Fisher da tamamen aynı deneyime maruz kalıyordu, ancak zifiri karanlıkta ve Las Vegas kumarhanesinin lükslerinden yoksun bir şekilde. Zaman kavramı onu uzun zaman önce terk etmişti.

Adam annesiyle telefonda konuşmasına izin verdikten sonra onu karanlık odaya koymuştu ve Heather beklemiş, beklemiş ve beklemişti. Annesi onu almaya geleceğini söylemişti ama hâlâ gelmemişti. Heather sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledikten sonra ağlayarak uykuya dalmıştı.

Kız annesini çok özlemişti ama onu asıl üzen şey okuldan sonra çocukla buluşmak için parka gidememiş olmasıydı. Ondan gerçekten hoşlanıyordu. O da tıpkı onun gibiydi, farklıydı ama birbirlerini anlıyorlar ve hep birlikte gülüyorlardı. Bu çok hoşuna gitti. Onun yanına oturması, elini tutması, ona gülümsemesi hoşuna gidiyordu ve bu duyguyu hissetmişti.

Geçen Cuma yanağını öptüğünde içimdeki en sıcak duygular.

Adam onun cep telefonunu almıştı, dolayısıyla çocuğa orada olamayacağını söylemesinin hiçbir yolu yoktu. Çocuğun artık onu görmek için parka gitmek

istemeyeceğinden çok korkuyordu. Bir daha onun yanına oturmak, ona gülümsemek ya da elini tutmak istemeyeceğini.

Bu adam neden bu kadar acımasızdı? Ona hiçbir zaman bir şey yapmamıştı.

Heather tekrar uyandığında oda her zamanki gibi karanlıktı. Aç, susuz ve üşüdüğünü hissetti ve üzerinde yattığı şilte sanki çimentodan yapılmış gibi hissetti. Vücudundaki her kas ağrıyordu, özellikle de boynundakiler. Doğrulurken kulaklarına kan hücum etti ve başının dönmesine neden oldu. Giysileri sırılsıklamdı ve pek de güzel kokmuyordu. Bundan gerçekten hoşlanmamıştı.

Kızın gözlerinden yine yaşlar aktı. Kendisine ne olduğunu anlayamıyordu. Neden o odadaydı? O adam kimdi? Neden karanlıkta oturmak zorundaydı? Peki annesi neden söylediği gibi onu almaya gelmemişti? Annesi ona hiçbir zaman yalan söylemedi.

Sonra kızın aklına yeni bir fikir geldi. Belki de adam çocuğun babasıydı. Belki oğlu Thomas'ın okuldan sonra onunla parkta buluşacağını öğrenmişti ve bunu istemiyordu, oğlunun onun yanına oturmasını, ona gülümsemesini ya da elini tutmasını istemiyordu. Adam farklı olduğu için bunu istemedi. Ama Thomas da farklıydı ve ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyordu. İmkanı olsa her gün onun yanına otururdu.

Heather gözlerini kapattı ve gözyaşları hıçkırıklara dönüştü. Küçük odanın dışından yaklaşan ayak seslerini duymadan önce uzun bir süre ağladı. Gözlerinden akan yaşları hızla silip ayağa kalktı.

"Anne?" diye seslendi, karanlıkta kapıya doğru yolunu yoklayarak. 'Anne, buradayım.'

Heather kapı kilidine bir anahtarın sokulduğunu duydu. Bir, iki, üç kez döndü.

"Anne?"

Sonunda kapı açıldı ve dışarıdaki koridordan odaya ışık

sızdı. Heather gözlerini kırpıştırıp yüzünü kapıdan çevirdi. Ani parlak ışık gözlerini acıttı.

“Anne?” diye bir kez daha seslendi.

"Hayır" diye yanıtladı adam, sesi sert ve güçlüydü. Odanın içindeki ışıkları açmak için sol elindeki uzaktan kumandayı kullandı.

Heather, görüşü sonunda parlaklığı kaldırana kadar birkaç kez daha gözlerini kırpıştırdı.

Adam odaya girdi ve kapının sessizce kapanmasına izin verdi.

Heather ürperdi.

'Annen seni almaya gelmiyor.' Adam uzaktan kumandayı pantolonunun cebine koydu ve oradan bir çift lateks eldiven çıkardı. ‘Hiç kimse senin için gelmeyecek. . . Ben hariç.”

Doksan Dokuz

FBI Özel Silahlar ve Taktikler ekibinin konvoyu üç siyah SUV'dan oluşuyordu. Her araçta özel olarak eğitilmiş beş saldırı ajanı vardı. Ekibin lideri, gizli operasyonlarda on yedi yıldan fazla deneyime sahip eski bir gizli operasyon subayı olan Özel Ajan Trevor Richardson'du. Ekibi FBI'ın sunabileceği en iyi ekipti ve hepsi heyecanlanmış ve saldırmaya hazırdı.

Verdikleri adres onları Güney Kaliforniya'nın San Diego metropol bölgesinin ikinci büyük şehri olan Chula Vista'nın eteklerinde çok sessiz bir sokağa götürdü. Sokakta yalnızca üç ev vardı; hepsi yoldan uzakta ve komşuları rahatsız etmeden gürültülü bir parti verebilecek kadar uzaktaydı. Aradıkları ev, caddedeki açık ara en büyük evdi ve tepenin tam tepesinde yer alıyordu. Ekip, mülkün mimari planlarını zaten almıştı. Üst katında altı yatak odası bulunan iki katlı devasa bir binayı gösteriyordu; bunların hepsi banyoluydu ve

üçü oldukça tuhaf şekilliydi. Alt katta büyük bir mutfak, yemek odası, oturma odası, çalışma odası ve herhangi bir şey olabilecek ekstra bir oda vardı: oyun odası, projeksiyon odası, laboratuvar, galeri. . . sahibi ne yapmaya karar verdiyse, aslında. Bodrum çok büyüktü ve varlığından haberdar olmalarına rağmen düzeni ekip için tam bir gizemdi.

Dışarıdan bakıldığında ev aynı zamanda sokağın en heybetli eviydi; büyük, çok bakımlı bir ön bahçesi ve sağında üç arabalık bir garaj bulunan, arnavut kaldırımlı geniş bir avluyla biten bir araba yolu vardı. Üç garaj kapısından birinin önüne park edilen araba, tam aradıkları araç olan Infinity QX80'di.

Araba ve ev, mobil uygulama şirketinin başarısı sayesinde yirmi beş yaşında defalarca milyoner olan, otuz dört yaşındaki bilgisayar dehası ve girişimci Arthur Weber'e kayıtlıydı. – Yürüyüş Aletleri. Şirketi iki buçuk yıl önce tam bir servete satmıştı ve o zamandan bu yana, en azından ekibin bu kadar kısa sürede edinebildiği bilgilere göre, sosyal hayattan neredeyse tamamen uzaklaşarak bir nevi münzevi haline gelmişti. Bay Weber hiç evlenmemişti, çocuğu ve kardeşi yoktu. Babası o doğmadan önce onlardan uzaklaşmış olduğundan annesi onu tek başına büyütmüştü.

Üç FBI SUV'u Bay Weber'in evinin kapısının önüne yanaştığında güneşin doğmasına yaklaşık kırk dakika kalmıştı.

On beş ajanın tümü bir daire şeklinde toplanırken Ajan Richardson, "Tamam millet, dinleyin" dedi. 'Daha önce de açıkladığım gibi üç takıma ayrılıyoruz: Alfa, Beta ve Gama. Gama ekibi eve girecek ve hemen üst kata çıkacak. Beta ekibi zemin kata çıkacak ve Alfa ekibi bodrum katı olan bilinmeyene doğru maceraya atılacak. Alfa takımına ben liderlik edeceğim. Collins Beta takımına ve Gomez Gama takımına başkanlık edecek.' Richardson saatine baktı. 'Güneş otuz dakikadan biraz fazla bir sürede doğacak ve bu

işin o zamana kadar tamamlanmasını istiyorum.'

On dört ses hep bir ağızdan, "Anlaşıldı efendim," dedi. Ajan Richardson, "İşte anlaşma şu" diye devam etti. 'Bu adam her kimse, bu sabah onun için geleceğimize dair hiçbir fikri yok, bu yüzden burada sürpriz bizim tarafımızda ve biz de bunun böyle kalmasını istiyoruz. Yüksek ses yok. İçeri girince el işaretleri
yalnızca ekip üyeleri arasında. Takım liderleri minimum telsiz temasını sürdürecek. Unutulmaması gereken nokta, eğer bu bizim adamımızsa, biri ajan arkadaşı olmak üzere en az beş ölümden sorumludur. Zeki ve çok becerikli ama iyi olan şu ki, silah taşımamalı. İşin kötü tarafı, daha önce de söylediğim gibi, evde tutabileceği küçük bir kızı rehin tutuyor. Bu konuda elimizde gerçek bir bilgi yok ve bu nedenle hepinizin tetikte olmasını istiyorum. Kızın adı Heather. On dört yaşında. Down sendromlu ve bir FBI özel ajanının kızı.' Ekranında Heather'ın portre fotoğrafının bulunduğu tableti kaldırdı. 'Bu o ve bugün önceliğimiz o; anlaşıldı mı?”

'Evet efendim.'

'Amaç Arthur Weber'i canlı yakalamak, dolayısıyla ölümcül güç yalnızca kesinlikle gerekliyse kullanılmalı, ancak bu zorunluluk çirkin yüzünü gösterirse, onu tereddüt etmeden bırakmanızı istiyorum.'

'Anlaşıldı.'

Ajan Richardson, hayatı pahasına güveneceği on dört "benimle dalga geçme" baş belasından oluşan seçkin adam ekibine baktı.

"Pekala," dedi sonuç olarak. 'İçeri girince altınızı izleyin ve her köşeyi kollayın. Kilitle ve yükle, Tanrı aşkına ve gidip bu orospu çocuğunu yakalayalım.'

Yüz

Her üç takım da hızlı ve sinsice hareket ederek kapıları ve ön çimleri çok kısa sürede kolayca temizlediler. FBI, Arthur Weber'in evine hizmet veren alarm şirketiyle zaten temas halindeydi ve tüm sistem, sahibinin bilgisi olmadan kapatılmıştı, dolayısıyla kimsenin devreleri atlama veya kablo bağlantılarını kesme konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Eve yaklaştıklarında Alfa ekibi arka kapıya doğru yuvarlanırken Beta ve Gama ekipleri ön kapıda kaldı.

Beta ekibi liderinin kulaklıklarından "Beta ve Gama ekipleri yerlerini aldı, tamam" duyurusu geldi.

Ajan Richardson, "Pekala," diye yanıtladı ve arka kapının altına fiber optik tüp yerleştiren takım ajanını başıyla işaret etti. Tüp beş inçlik bir monitör ekranına bağlandı.

"Açık" dedi ajan, kapı kilitlerine doğru ilerlemeden önce Ajan Richardson'a başıyla selam vererek.

Ajan Richardson, "Alfa takımı da hazır, tamam" diye yanıtladı.

Temsilci kilitleri açmayı bitirdiğinde, "Bitti" dedi. Ajan Richardson mikrofona "Arka kapıya girildi" dedi. 'İçeri giriyoruz, tamam.'

Beta ekip liderinden 'Ön kapı ihlal edildi' yanıtı geldi. 'İçeri giriyoruz, tekrar çıkıyoruz.'

En son teknolojiye sahip gece görüş gözlüklerini takan üç ekip de, mezarlıktaki hayaletler gibi yalnızca kat planından bildikleri odaların içinden geçerek eve her iki kapıdan girdiler.

Gama ekibi hızla ön kapıdan içeri girdi ve üç saniye içinde evin ikinci katına çıkan merdiven boşluğuna ulaştı. Bir saniye sonra tüm ekip üst kattaydı.

Beta ekibi, oturma odasına geçmeden önce, giriş

fuayesinden zemin katı taramaya başlayarak Gama ekibini takip etti.

Alfa ekibi mutfaktan eve girdi. Onları bodruma götüren kapı plan üzerinde belirlenmişti ve güney duvarındaki çift kapılı büyük bir buzdolabının yanında bulunuyordu.

Kapıya ulaşan ilk Alfa ekibi ajanı, "Kilidi açık" diyerek ekip liderine elle işaret verdi.

*Muhtemelen aşağıdadır*Ajan Richardson, diye düşündü ve ekibin geri kalanına ikişer ikişer koruma düzenine geçmeleri için işaret verdi. Noktayı alacaktı.

Kapı geniş, beton bir merdiven boşluğuna açılıyordu. Kapının hemen yanında başlarının üstünde bir ampul vardı ama kapalıydı. Ajan Richardson ekibine alt taraftaki yandaki kapıya doğru ilerlediklerini elle işaret etti. Birinci ve ikinci kapı arasında on iki basamak vardı.

Alttaki kapının da kilidi açıldı. Karşı taraftan ışık yoktu. Başka bir sinyal, Richardson'ın arkasındaki ajana, ekibin geri kalanı yan odaya hücum ederken kapıyı itmesini söyledi. Parmaklar üçten geriye doğru sayıldı. . . iki . . . bir.

Ekip, kapıdan geçerek karşılarındaki duvarın ahşap raflarla kaplı olduğu geniş bir odaya girdi. Bunlar, her birinde şeffaf bir cam kavanoz bulunan, farklı büyüklükteki ayrı bölmelere bölünmüştü. Havada laboratuvara benzer bir koku vardı.

Asıl mesele ne? Ajan Richardson, tüm ekibin dikkatlerini mektubun içeriğine odakladığını düşündü.
kavanozlar.

Ekip odayı boşalttı ve yine kilidi açık olan ikinci kapıya geçti. Duvarları beton, zemini beton, tavanı beyaz, uzun şerit ışıklı bir koridora bıraktılar onları. Bunlar açıktı.

Ekibin kör olmasını önlemek için gece görüş gözlükleri hemen yeni ışığa uyarlandı. Yine de ekip bunları hızla kaldırdı.

Koridor sola dönmeden önce on metre kadar düzdü.

Ekip sessiz ve dikkatli bir şekilde hareket etti.

Ajan Richardson, "Bu Gama takım lideri," diye sesin

kulaklığından geldiğini duydu. 'Üst kat temiz. Deneklerin hiçbiri burada değil ama bir tür kontrol odası bulduk. Derme çatma bir kontrol masası ve en az on monitör var. Bize kızın nerede olduğuna dair bir fikir verebilirler diye onları açmayı denedik ama elimizde sadece kar yağışı perdeleri kaldı. Eğer herhangi bir yerden yayın yapan kameralardan görüntü alıyorlarsa hepsi kesilmiş demektir. Ayrıca uzaktan çalıştırılan motorlar ve ışık anahtarları için planlara benzeyen şemalarla kaplı bir pano da var. Şemaya göre motorlar bir yerlerdeki sürgülü kapıların üzerine yerleştirilecek, böylece uzaktan açılıp kapatılabilecekler, bu yüzden ekstra dikkatli olun, tamam.'

Richardson, "Anlaşıldı, Gama takımı" diye yanıtladı. "Nesnenin, en azından birinin, burada, bodrumda olabileceğinden şüpheleniyoruz." Kontrol odasını ve şemaları emniyete alın ve sonraki talimatları bekleyin.'

'Anlaşıldı. Orada yardıma ihtiyacın var mı? Bitti." "Bu olumsuz bir şey, Gama lideri. Tekrar tekrar dışarı.' Alfa ekibi koridorun köşesini dönerken iki tane gördüler. kapılar, ikisi de sollarındaki duvarda. İlk kapının altından ışık sızıyordu. İkincisi için aynı şey geçerli değildi.

Richardson, ekibine ilk kapıdan hızla gireceklerini elle işaret etti. Ekip bir kez daha hazırlandı.

Alpha ekibinin ajanlarından biri sırtını kapının sağındaki duvara yasladı ve çok dikkatli bir şekilde kolu denedi. Birkaç saniye sonra kapı kolunu sonuna kadar basılı tutarken Ajan Richardson'a doğru başını sallayarak kapının kilidinin açık olduğunu gösterdi.

Parmak sayımı geldi.

Üç . . .

İki . . .

Bir . . .

Sırtı duvara dayalı olan ajan, çok yumuşak bir hareketle kapıyı açtı. Bir milisaniye sonra Alfa ekibinin diğer dört üyesi ilerideki odaya daldılar.

Yüz Bir

Adam, uzaktan kumandayı pantolonunun cebine koyup ellerini eldivenlemeye başlarken, "Annen senin için gelmiyor" demişti. `Hiç kimse senin için gelmeyecek. . . Ben hariç.”

Belki adamın ses tonundaki samimiyettendi, belki de kızın söylediği her kelimede tehlikeyi sezmesindendi ama adam ona yaklaşıp elini sol omzuna koyduğunda kız kontrolü kaybetti. Midesinde kelebekler uçuşurken başlayan korku, hızla vücudunun geri kalanına yayıldı, önlenemez ürpertilerle kendini gösterdi, gözlerinden biriken yaşların sonunda yanaklarından aşağı yuvarlanmasına neden oldu.

Hareket edemeyen kız, saf korkudan olduğu yerde dondu ve altını ıslattı.

Adam ona tiksintiyle baktı. Kızın etrafında dönüp tam arkasına yerleştiğinde, içinde bulundukları küçük odanın kapısı itilerek açıldı ve göz açıp kapayıncaya kadar beş FBI ajanı içeri girdi.

Adam ne kadar şok olmuş olsa da elini hızla kızın omzundan boynuna kaydırmayı ve onu kendi vücuduna yaklaştırmayı başardı.

Beş farklı ses aynı anda “Kıpırdama!” diye bağırdı. Beş farklı saldırı tüfeğinin hedefleri adamın göğsünün üzerinde aynı iki inç karelik noktayı hedef alıyordu.

Ajan Richardson, "Kızı bırakın" diye emretti. Sesi sakin ama kararlılıkla dolup taşıyordu.

Adam yanıt olarak hiçbir şey söylemedi, büyük ve güçlü eli tamamen kızın boynunu kapladı, parmak uçları onu ensesine doğru yuvarladı. Onun hayatını koparmak için ikinci bir ele ihtiyacı olmayacaktı.

Ajan Richardson tekrar "Kızı bırakın" diye emretti. 'Bitti.

Kazanamayacağını biliyorsun.'

Adam, "Bundan o kadar emin değilim" dedi, gözleri eline doğru kaydı ve önündeki beş ajana döndü.

Heather burnundan nefes almaya çalıştı ama sanki hava parçalar halinde burun deliklerine giriyor, çabadan başının tamamının sallanmasına neden oluyordu, gözyaşları artık adamın elini ıslatıyordu.

Ajan Richardson, "Sorun değil, Heather" dedi. Kızla konuşuyor olmasına rağmen gözleri, arkasında duran ve onu boynundan tutan adamdan hiç ayrılmıyordu. 'Annen bizi gönderdi. Onunla çalışıyoruz. Seni evine götüreceğiz tatlım.'

Kız konuşmaya çalıştı ama adamın boynunu tutuşu çok sıkıydı ve ses tellerinin çıkardığı tek ses zayıf bir ciyaklama sesiydi.

Adam, gözleri Ajan Richardson'ınkilerle çekişme halindeyken, "Boynunu kırmam sadece bir saniyemi alacak" dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ajan Richardson, “Gerçekten hesaplamalar mı konuşmak istiyorsun?” diye yanıtladı. 'Tamam, sanırım bunu yapabilirim. Eğer ışık hızında olsaydınız, yapacağınızı söylediğiniz şeyi yapmanız belki bir saniyenizi alırdı, ancak bunu bu kadar hızlı yapabilmek için iki elinize de ihtiyacınız olurdu. Yalnızca tek elinizle bunu yapmak bir, muhtemelen iki saniyenizi daha alır ve unutmayın, bunu başarabilmek için yine de ışık hızında olmanız gerekir. Sorun şu ki hepimiz yüksek hızlı mühimmatla donatılmış modifiye M16 saldırı tüfekleri taşıyoruz. Bu, bir merminin silahlarımızın namlularından saniyede ortalama 2.750 feet veya saatte 1.875 mil hızla çıkacağı anlamına geliyor. Silahlarımızla sizin aranızdaki mesafe yaklaşık
sekiz fit, birkaç inç ver veya al. Bunu denklemin içine katarsak, mermilerimizden herhangi birinin göğsünüze yaklaşık saniyenin 0,00002'sinde ulaşacağını görürüz. Size daha iyi bir örnek vermek için bunu hiçbir şeyle kıyaslayamam çünkü bu dünyada hiçbir şey bu kadar hızlı

seyahat edemez. Yani dediğim gibi, buna ne açıdan bakarsanız bakın, kaybetmişsiniz. Sen ve kız, isteseniz de istemeseniz de bizimle geliyorsunuz. Kız zarar görmeyecek, buna hiç şüphe yok ama bir seçeneğiniz var; zarar görmemek ya da ceset torbasına konmak ve bu seçimi yapmanız için size üç saniye vereceğim. Üç . . .'

Halat çekme mücadelesinde adam kaybettiğini görebiliyordu. 'İki . . .'

Parmaklar tetikleyicilere karşı sıkılaştırıldı.

'Bir . . .'

Adam kızın boynunu bıraktı.

Yüz İki

Üç gün sonra

Adrian Kennedy, Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake'e "Ajan Fisher tehlikeden kurtuldu" diye duyurdu. O sabah yine Washington'dan uçmuştu. 'Elini kaybetti. Dirseğinden ampüte edildi.' Gözleri, sert bakışlardan çekinmeyen Garcia'ya kaydı.

Hunter, "Peki ya kızı?" diye sordu. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, parmaklarını çenesinin önünde birleştirmiş, dirseklerini sandalyenin kollarına dayamıştı.

"Onunla tanıştın mı?" diye sordu Kennedy.

'Hayır, ne yazık ki değil.'

'Malısın. O, tanışabileceğin en tatlı kız, üstelik onun hayatını kurtaran da sensin.'

Hunter, "Bir gün isterim," diye yanıtladı. 'Her neyse, durumu nasıl?

'O iyi. Belli ki annesi elini kaybettiği için biraz sarsılmış ve biraz da üzgün ama iyileşecek.” “Madem bu konu üzerinde duruyoruz,” diye araya girdi Yüzbaşı Blake, “bunun hikayesi nedir Robert? Pusuya düşürülmekten katilin adresini bulmaya nasıl geçtin?' Hunter omuz silkti. 'Bazı gerçekleri bir araya getirmeye çalışıyordum ve aklıma bir fikir geldi' diye açıkladı. 'Bu katilin seyahat ettiğini biliyorduk. Zaten dört

farklı eyalette dört kurban almıştı. Bunu aklımızda tutarak, havayollarının yolcu listelerini incelemeye çalışıyorduk ve cinayet tarihlerine yakın dört şehre geliş veya bu şehirlerden ayrılırken kendini tekrar eden bir isim arıyorduk.'

"Evet" dedi kaptan. `Bana uzak ihtimalden bahsettin ama bundan hiçbir şey elde edemedin.'

"Haklısın," diye onayladı Hunter. `Bu manifestolardan tek bir isim bile alamadık ama bunun nedeni, sahip olduğumuz fikrin doğru ama yöntemin yanlış olmasıydı.'

'Nasıl yani?'

Hunter, "Yolcu listelerinin araştırılması önerildiğinde, Arthur'un bunu yaptığını bilmiyorduk" diye yanıtladı.
Weber bir koleksiyoncuydu. O zamanlar hâlâ sanat eseri teorisi üzerinde çalışıyorduk ama gerçekte ne yaptığını anladığımızda, bu arayıştaki bazı parametrelerin değiştirilmesi gerekti. Arthur Weber vücut parçalarını topluyordu, bu da kurbanlarını öldürüp seçilen parçayı topladıktan sonra onları koleksiyonu sakladığı yere, tabiri caizse galerisine geri götürmesi gerektiği anlamına geliyordu.' Hunter başını salladı. 'Bunu birden fazla yolcunun (kendisinin) dahil olduğu herhangi bir ulaşım aracıyla yapmasına imkân yoktu. O vücut parçalarının havaalanı güvenliğinden geçme, otobüse ya da trene bindirilme riskini göze alamazdı. Ya bagajda bir şeyler ters giderse? Yoksa bir kaza mı oldu? Ya da her neyse? Çok fazla bilinmeyen faktör var ve Arthur Weber gibi biri bunu asla riske atmaz.'

Kaptan Blake, "Yani her yere arabayla giderdi" diye bitirdi.

Hunter, "Doğru," diye onayladı. 'Beni düşünmeye iten ikinci faktör, Arthur Weber'in koleksiyonu için parçaları elde etmek için ne kadar uzak olursa olsun ülkenin her yerine gidebileceğiydi, bu da onun iyi ve güçlü, yola uygun bir araca sahip olacağını gösteriyordu. Muhtemelen oldukça rahat da; orta ila büyük SUV gibi bir şey.'

Kaptan, Hunter'ın mantığını takip etmekte zorlanmadı.
Hunter, "Bu yeni parametrelere sahip olunca, Adrian'ı

aradım, o da ABD Ulaştırma Bakanlığı'nı aradı. Aklımdaki aramayı yapabilecek donanıma sahip olanlar yalnızca onlardı.” “Trafik kameraları,” dedi Yüzbaşı Blake. Artık açıkça Hunter'ın düşünce zincirinden faydalanmıştı.

Hunter başını salladı. `Bu dört şehrin tüm giriş ve çıkışlarını kapsayanlar. Ondan cinayet tarihleriyle başlamasını ve sonra geriye değil, her gün ileri gitmesini istedim. Benim düşünceme göre katil bu şehirlerden herhangi birine cinayetlerin işlendiği gün ya da cinayetten günler, haftalar, hatta daha da uzun süre önce gelmiş olabilir.

her cinayet için ne kadar hazırlığa ihtiyaç duyacağına bağlı, ki bunun kurbandan kurbana değiştiğine eminim. Ancak payını aldıktan sonra, muhtemelen onu söz konusu şehre bağlayan başka hiçbir şey kalmamıştı ve muhtemelen oradan mümkün olan en kısa sürede defolup gitmek isterdi.'

Kaptan Sai, "Yani arama yalnızca SUV araçlarına kayıtlı plakaları arıyordu" dedi ve "bu şehirlerden belirli günlerde ayrılmak, muhtemelen veri miktarını önemli ölçüde azalttı."

Hunter "Kesinlikle öyle" diye yanıtladı. `Ama yine de bir eşleşme bulmamız iki günümüzü aldı. Arthur Weber'in Infinity QX80 SUV'u, Kristine Rivers cinayetinden bir gün sonra Detroit'ten ayrılırken I-94'te yakalandı. Albert Greene cinayetinin ertesi günü Wichita'dan ayrılırken US Route 400 üzerinden tekrar yakalandı. Sonra yine I-5 üzerinden Linda Parker'ın cesedinin bulunmasının ertesi günü Los Angeles'tan San Diego yönüne doğru yola çıktık ve son kez I-19 üzerinden Timothy Davis'in öldürülmesinin ertesi günü Tucson'dan ayrıldık. Çok fazla tesadüf ama yine de büyük bir risk aldık çünkü gerekli kontrolleri yapacak vaktimiz yoktu. Bu bilgiyi pusuya düşürüldükleri gün, sağlık görevlilerinin bize gelmesinden yaklaşık bir saat sonra aldım ve o sırada Adrian'ı arayıp bir adres ve isim verdim.'

Kennedy, "Uygun kontrolleri yaptırıp yaptırmadığımız umurumda değildi" dedi. 'Küçük bir kızın hayatı şu anda

tehlikedeydi ve teknik bir nedenden dolayı bunu riske atmak istemiyordum, bu yüzden derhal FBI'ın en iyi SWAT ekibini gönderdim. Konum ve konuyla ilgili sahip oldukları sınırlı bilgi göz önüne alındığında harika bir iş çıkardılar.'

"Peki bu Arthur Weber'in evinde gerçekten de insan vücudu parçaları galerisi var mıydı?" diye sordu Kaptan Blake. Adrian, "Öyle yaptı," diye onayladı. 'Bodrum katında. Fotoğrafları henüz görmedin mi? Onları Robert'a ve Dedektif Garcia'ya gönderdim.'

"Hayır" diye yanıtladı kaptan. 'Ve dürüst olmak gerekirse bunu gerçekten istediğimden emin değilim. Arthur Weber hakkında elimizdeki dosyayı okudum. Annesi ona evde eğitim verdi, değil mi? Onu Latince ve Yunanca öğrenmeye zorladı ve mükemmelliğe, yani fiziksel mükemmelliğe takıntılıydı.'

"Bu kesinlikle doğru" dedi Garcia. 'Gerçi evde eğitim bir okuldan çok hapishaneye benziyordu. Arthur Weber'in dışarı çıkmasına izin verilmiyordu. Tamamen izole bir şekilde büyüdü ve yirmi iki yaşına kadar tek insani etkileşimi, tamamen otoriter ve aşırı hevesli bir kadın olan, fiziksel mükemmelliğe tamamen takıntılı, onu deliye çeviren bir takıntı olan annesiyle oldu. Kırk beş yaşına geldiğinde zaten otuz sekiz estetik ameliyat geçirmişti.'

“Otuz sekiz mi?” Yüzbaşı Blake büzüştü.

Garcia devam etmeden önce başını salladı. 'Ama ne yazık ki deliliği onunla bitmedi. Ayrıca tek oğlu Arthur'un fiziksel olarak mükemmel olmasını ya da en azından fiziksel olarak mükemmel olduğunu düşündüğü şekilde olmasını istiyordu. Arthur Weber'in yirmi iki yaşına kadar insani tek etkileşiminin annesiyle olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?'

'Evet.'

'Annesi olmayan ilk etkileşimi bir estetik cerrahla oldu.'

"Onu ameliyat olmaya mı zorladı?" diye sordu Yüzbaşı Blake şaşkınlıkla.

Garcia, kaptana Arthur Weber'in portre fotoğrafını göstermeden önce, "On beş tane" diye doğruladı. `Bu on sekiz yaşındaki hali.' Ona ikinci bir fotoğraf gösterdi. 'Ve bu da otuz yaşındaki o.'

Yüzbaşı Blake'in çenesi açık kaldı. 'Sen gerçek misin? Bu aynı kişi mi?'

Arthur Weber'in ilk fotoğrafında ikincisinde tanınabilecek tek bir yüz özelliği yoktu. Gözleri, burnu, çene çizgisi, elmacık kemikleri, kaşları, ağzı, dudakları, çenesi, dişleri ve kulakları farklı görünüyordu.

Yüzbaşı Blake, "Tüm işlemlerden önce çok daha iyi görünüyordu" yorumunu yaptı.

"Ayrıca," diye devam etti Garcia, "muhtemelen sırf annesini memnun etmek için Arthur Weber evde tıp okumaya başladı; kitap okumaya, video izlemeye, internette araştırma yapmaya. . . Her neyse.'

Hunter, "Şimdi Arthur Weber'in IQ'sundan bahsetmek için iyi bir zaman," diye sözünü kesti. "Yüz elli iki olarak değerlendirildi, bu da onu rahatça dahiler kategorisine yerleştirir." Yüzbaşı Blake ona kaşlarını çattı.

"Burada söylemeye çalıştığım şey, yalnızca kitaplardan sanki bir Ivy League üniversitesindeki derslere katılmış gibi iyi ve kolay bir şekilde öğrenebileceğidir." Ve tüm tıbbi bilgisinin geldiği yer burasıydı; kitaplardan.'

Kaptan, "Bilgisayar şirketi ne durumda?" diye sordu. `Bu nereden çıktı? Servetini bu şekilde kazanmamış mıydı?'

Hunter, "Öyleydi" diye yanıtladı. 'Ve bunların hepsi onun dehasından geldi. Topladığımıza göre, konu bilgisayarlar olduğunda Arthur Weber doğuştan yetenekliydi. Onlarla çok erken yaşta uğraşmaya başladı ve her şey ona mantıklı geldi; kodlar, elektronikler. . . hepsi. On yaşında kendi uygulamalarını oluşturmaya başladı. Oradan her şey doğal olarak gelişti. Yirmi üç yaşında şirketini kurdu ve yirmi beş yaşında zaten bir milyonerdi.'

Kaptan, “Peki ona ne oldu?” diye sordu. 'Annesinin fiziksel

mükemmellik takıntısı ona mı bulaştı?'

Hunter başını sallayarak, "Ters anlamda," dedi.

"Bu ne anlama geliyor, Robert?"

Hunter, "Herkesin bu konunun özüne inebilmesi için sayısız terapi seansı gerekecek" diye açıkladı. "Ve bu ancak Bay Weber konuşmaya karar verirse geçerli ama annesinin takıntısı şüphesiz onda fiziksel yaralardan çok daha derin yaralar bırakmış." Hiçbir plastik cerrahın düzeltemeyeceği yara izleri. Ama asıl sorun, annesinin aksine,
ve muhtemelen *Çünkü* Weber, annesinden dolayı kendisi de mükemmel olmaya çalışmadı. Annesi bunu kendisi ve onun üzerinde denemişti ama işe yaramamıştı. Bunu biliyordu. Bunu görebiliyordu. Muhtemelen bu yüzden ondan nefret ediyordu ama yine de mükemmelliğe hayrandı. Yapmak zorundaydı. Muhtemelen bebekliğinden beri beynine kazınmıştı.'

"Yani ülkeyi mükemmel vücut parçalarına sahip insanlar mı aradı?" diye sordu Kaptan Blake şüpheyle.

Hunter, "Nadir ve sıra dışı olanlar" diye yanıtladı. 'Ama öyle tuhaf bir şekilde değil, daha doğal, nadir bir şekilde.'

Kaptan Blake, "Yani aslında bu insanlardan mükemmel oldukları için nefret etmiyordu" diye bitirdi. 'Onları kıskanıyordu.'

"Öyle düşünüyoruz, evet," diye onayladı Hunter. 'Muhtemelen hiçbirine zarar vermemesinin nedeni budur, ama yine de Arthur Weber'in en karanlık şeytanları hakkındaki gerçek gerçek ancak kendisi konuşmaya karar verirse ortaya çıkacak.'

'Annesi üç buçuk yıl önce vefat etti.' Garcia yeniden görevi devraldı. 'Estetik ameliyatlarından birinden kaynaklanan komplikasyonlardan dolayı. Bu muhtemelen aklını daha da karıştırdı. Onun vefatından bir yıl sonra şirketini sattı ve spekülasyonlar, koleksiyonunu o zaman planlamaya başladığı yönünde. Bilgisayar bilgisi sayesinde, kurbanlarının tıbbi kayıtlarını elde etmek için Optum entegre bilgi ve teknoloji

platformundan yararlanmak pek sorun olmadı. Gerisi, dedikleri gibi, tarihtir.”

Yüzbaşı Blake, "Sıralanmış başka kurbanları var mıydı?" diye sordu. 'Kimse biliyor mu?'

'Görünüşe göre evet.' Bu sefer cevap veren kişi Kennedy oldu. 'Arizona'nın çok küçük bir kasabası olan Sentinel'den on yedi yaşında bir kız. Bir gözü koyu kahverengi, diğeri açık mavi olan tam heterokromisi vardı. Son derece nadir bir durum.”

Garcia, “Hayatının kurtarıldığından haberi yok, değil mi?” diye sordu.

Kennedy yalnızca başını salladı.

“Peki Arthur Weber şu anda nerede?” diye sordu Kaptan Blake.

Kennedy, "Federal Gözaltı Merkezlerimizden birinin revirinde" diye yanıtladı.

"Revir mi?" diye sordu Hunter.

Kennedy, "Dün sabah çok kötü bir gıda zehirlenmesi vakasıyla geldi" diye açıkladı. 'Arthur Weber'in oldukça OKB bir kişiliği vardı. Evde asla tercih ettiği yemeklerden çok fazla sapmadı. Görünüşe göre midesi federal tesisimizin mutfağını pek onaylamamış. En azından henüz değil.'

Bu yorum herkesin yüzünde bir gülümsemeye neden oldu.

Yüz Üç

O sabah, dört numaralı çıkış yolundaki bir kamyonun arızalanması nedeniyle, Tyler Weaver'ın evi ile işyeri arasındaki dokuz mili kat etmesi tam olarak yirmi sekiz dakika otuz bir saniye sürdü. Bu normalden yaklaşık on iki dakika daha fazlaydı. Arabayı park etmesi kırk sekiz saniye daha sürdü. Personel otoparkı ile personel kapısı arasındaki yürüyüş, ilave otuz üç saniyeden sorumluydu. Güvenlik

kontrolü, içeri girme, çantasını dolabına bırakma ve banyoya hızlı bir yolculuk, zamanına sekiz dakika kırk dokuz saniye daha ekledi. Personel odasında hızlı bir kahve içmek ve kontrol odasına giden koridorda son yürüyüş bir dakika yirmi yedi saniye daha sürdü; bu da Federal Gözaltı Merkezi revir kontrol odası gardiyanı Tyler Weaver'ın toplamda tam olarak kırk dakika sürdüğü anlamına geliyordu. ve kapısından hayatının en kötü gününe kadar gitmesine sekiz saniye kaldı.

Gardiyan Weaver, revirin maksimum güvenlikli kanadı olan batı kanadındaki kontrol odasına yaklaşırken kalbinin dinlenmeden taşikardiye geçtiğini hissetti. Büyük kurşun geçirmez cam pencereleri olan kare şeklindeki kontrol odası asla ve asla gözetimsiz bırakılmıyordu, günün veya gecenin herhangi bir saatinde içinde her zaman en az iki memur bulunuyordu, ancak Muhafız Weaver koridorun yarısından itibaren kimseyi göremiyordu; endişe verici bir numaralı gerçek. İkinci endişe verici gerçek ise kontrol odasının saldırıya dayanıklı kapısının ardına kadar açık olmasıydı.
ve gözetimsiz; ama en rahatsız edici gerçek, Muhafız Weaver'ın kontrol odasının kurşun geçirmez camının iç tarafında görebildiği büyük kan lekesiydi.

‘Hayır, hayır, hayır. . Yürümekten şimdiye kadar yaptığı en hızlı sprint koşusuna geçerken sesi daha da yükseldi. Her adımda kemerinden sarkan büyük anahtar topu yüksek sesle sağ uyluğuna çarpıyordu.

Muhafız Weaver iki saniye içinde kontrol odasının kapısına ulaştı ve kabus gerçeğe dönüştü.

Kontrol odasının zemininde, Muhafız Vargas ve Bates devasa bir kan havuzunun içinde yatıyorlardı, her ikisinin de boğazları kesilmişti.

'İsa aşkına!'

Gardiyan Weaver, kan sıçrayan hücre monitörlerine ulaşmak için Vargas'ın cesedinin üzerinden geçmek zorunda kaldı. O gün koğuşta yalnızca bir maksimum güvenlikli mahkumun bulunması gerekiyordu. Gardiyan Weaver, revirin

birinci hücresinden gelen görüntüleri yayınlayan monitörü kontrol etti.

Boş.

Hücrenin içindeki başka bir kan havuzunun içinde çırılçıplak soyulmuş başka bir ceset yatıyordu. Muhafız Weaver, monitörde görebildiği cesedin Muhafız Torres'e ait olduğunu hemen anladı.

Solunum yollarının daraldığını hissetti. Nefes almak bir mücadeleye dönüştü.

'Kahretsin, kahretsin, kahretsin.'

Çok geç olduğunu bilmesine rağmen Muhafız Weaver'ın yaptığı ilk şey alarmı vermek oldu, sonra titreyen parmaklarıyla Quantico'daki FBI Akademisini aradı.

Kennedy, Yüz Dört 'Özel Ajan Larry Williams'ın cenazesinin iki gün içinde kaldırılacağını' söyledi.

Hunter ve Garcia'nın ofisinden ayrılmaya hazır. 'Washington DC'de yapılacak. Belki başarırsınız diye bilmek istersiniz diye düşündüm.'

Garcia, "O harika bir menajerdi" dedi.

Kennedy, "En iyilerimden biriydi" dedi. “Peki Özel Ajan Fisher'a ne olacak?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

Kennedy, "Artık özel bir ajan değilim" diye yanıtladı. 'Ve hastaneden çıktıktan sonra hapse girecek; bununla ilgili hiçbir soru yok. Kendisine yöneltilen hiçbir suçlamaya itiraz etmeyeceğini zaten söylediği için duruşma olmayacak.' Kennedy'nin gözlerinde yadsınamaz bir üzüntü vardı. 'O aynı

zamanda harika bir menajerdi ama her şeyden önce o bir anneydi. Hiçbir şey bununla rekabet edemez. Sadece kalbinin sesini takip etti. Kızını kurtarmak için yapması gerekeni yaptı.' Kennedy, Hunter ve Garcia'nın ofisinin kapısında durdu. “Bana sonsuza kadar sana borçlu kalacağını söylememi istedi Robert.”

'Borcum mu var? Ne için?'

'Kızının hayatını kurtardığın için. Bana onun başaramadığı şeyi senin yaptığını söylememi söyledi.”

Tam o sırada Kennedy'nin cep telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp kulağına götürdü.

Telefona "Yönetmen Adrian Kennedy" dedi. Sonraki birkaç saniye dinlemeyle geçti. İlk beş saniye içinde Kennedy'nin yüz ifadesi kafa karışıklığına dönüştü. Beş saniye sonra inanamamak. Bundan beş saniye sonra şok ve öfke oluştu.

'Ne demek istiyorsun, *o gitti*?'

Bu sözler Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake'in dönüp Kennedy'ye beklentiyle bakmasına neden oldu.

'Üç gardiyanı mı öldürdü?'

“Neler oluyor?” diye sordu Garcia.

Kennedy elini kaldırarak ona beklemesini işaret etti.

“Yani güvenliğin yanından öyle mi geçti?” Kennedy'nin boğuk sesi her kelimede daha da yükseliyordu. 'Orada ne tür amatörce, boktan bir güvenlik var? Bir olması gerekiyordu *maksimum güvenlik* tesis. Kelimenin anlamını biliyorlar mı *maksimum* veya *güvenlik*? Ülke çapında bir APB'nin şimdi çıkmasını istiyorum, yani ŞİMDİ. Geri dönüyorum.”

Kennedy'nin aramayla bağlantısı kesildi. Hunter'a baktığında gözlerindeki bakış üzüntüyle dolup taşıyordu. Hunter sesinde bir değişiklik olmadan, “Neler oluyor, Adrian?” diye sordu.

"Gitti" diye yanıtladı Kennedy. Öte yandan sesi titrekti, gözlerindeki bakış artık boştu. 'Kaçtı.'

“Kim kaçtı?” Garcia ayağa fırladı. 'Arthur Weber kaçtı mı?'

"Hayır" diye yanıtladı Kennedy. 'Arthur Weber değil.'

Korku, Hunter'ın omurgasını raydan çıkmış bir tren gibi yükseltti çünkü Kennedy'nin ona atacağı ismi zaten biliyordu.

"Lucien," dedi Kennedy.

Hunter gözlerini kapattı.

"Lucien?" diye sordu Garcia, bakışları Hunter ile Direktör Kennedy arasında pinpon oynuyordu. "Lucien kim?" "Lucien Folter kaçtı," diye doğruladı Kennedy. Bütün tavırları değişmişti. Şimdi acıdan kurşun gibi görünüyordu.

Garcia ortağının o anda bu şekilde göründüğünü hiç görmemişti. Eğer daha iyisini bilmiyorsa Hunter'ın neredeyse korkmuş göründüğüne yemin edebilirdi.

'Robert, Lucien Folter da kim?'

İlk olarak Büyük Britanya'da Simon & Schuster UK Ltd tarafından yayınlandı, 2018 A CBS COMPANY

Telif Hakkı © Chris Carter, 2018

Bu kitabın telif hakkı Bern Sözleşmesi kapsamındadır.
İzinsiz çoğaltılamaz.
® ve © 1997 Simon & Schuster, Inc. Tüm hakları saklıdır.

Chris Carter'ın bu çalışmanın yazarı olarak belirtilme hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası'nın 77 ve 78. bölümleri uyarınca ileri sürülmüştür.

Simon & Schuster Birleşik Krallık Ltd.
1. Kat
222 Gray'in Inn Yolu
Londra WC1X 8HB

www.simonandschuster.co.uk

Simon & Schuster Avustralya, Sidney Simon & Schuster Hindistan, Yeni Delhi
Bu kitaba ilişkin bir CIP katalog kaydı British Library Ciltli Kitap'ta mevcuttur
ISBN: 978-1-4711-5634-2
Ciltsiz Ticari ISBN: 978-1-4711-5635-9

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.